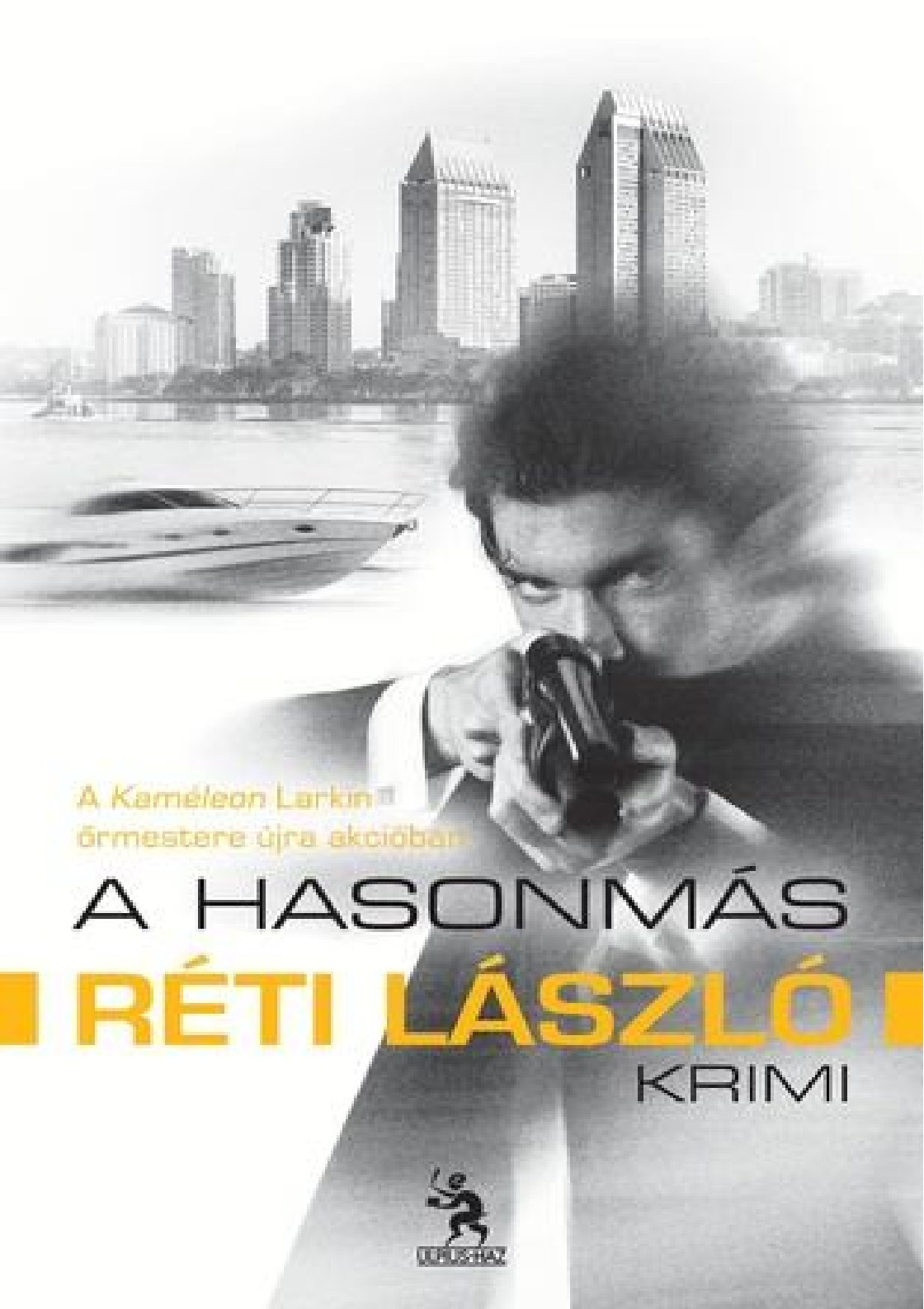

A Kaméleon Larkin
őrmestere újra akcióban

A HASONMÁS

■ RÉTI LÁSZLÓ ■

KRIMI

RÉTI LÁSZLÓ

A HASONMÁS

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2013

*A történet számos részletében valós eseményeken alapul.
Bár hogy melyek azok, talán nem is fontos.*

HÉTFŐ

A lelkem mélyén azért ennél egy hangyányival komolyabb fogadtatásra számítottam, amikor egy másodperccel korábban lenyomtam a kilincset. Illett volna honorálni, hogy egyáltalán bejöttem. Nincs annál utálatosabb dolog, mint a hétfő reggelt munkával kezdeni. Persze ez minden napról elmondható, de a hétfő különösen gyűlöletes. Főleg hogy tegnap este csillámpónira ittam magam.

Eleve tele volt a hócipóm az egészszel, és akkor még ez is: sehol egy ember. Hogy a kutya sem várt rám, nem igazán lepett meg. Nem jellemző a rendőrségre, hogy nagyon pátyolgatnák az újakat. Az azonban, hogy határozott füstszagot éreztem, még nekem is új volt. Kegyetlen másnaposságom miatt azonnal élmelyegni kezdtem.

Mielőtt beléptem volna, még elkíngzottan felnéztem az apró épület alacsony homlokzatára. *Alseriffi iroda – Pine Valley* – olvastam a megfakult feliratot, melyet csak tovább fakított a már reggel nyolckor tűző kaliforniai nap. Május derekán még nem volt ilyen kánikula. Kell ez nekem?, tettem fel magamnak a kérdést századszor is, majd sóhajtvá vállat vontam.

Tanácsstalanul megálltam a küszöbön, hogy felmérjem a helyiséget. Alig hatszor hat yard alapterületű szobában álltam, amelybe íróasztalokat, székeket, egy italautomatát és pár számítógépet zsúfoltak. Az ajtó mellett egy mellig érő pult kapott helyet.

A füstszag innen jött.

Az a templomi, tömjénes fajta. Átsandítottam a pult felett, s rögtön megláttam a tüzet a túloldalon. Prices állt a falnál, azon pedig egy rendőrtiszt hevert. Khaki egyenruháján,

a hónaljnál, a hájhurkák körül jókora izzadságfolt sötétlett, tüskehajából patakokban folyt a verejték. A pasas az oldalán feküdt, mereven nézett a szemembe, és nem szólt egy szót sem. A legkülönösebb azonban a füléből a magasba nyúló sárgás tölcser volt, amelynek a vége vidáman lángolt. A mennyezet felé vékony, fekete füstcsík kanyargott. Megkísértett a gondolat, hogy egy palack vízzel a fickó segítségére sietek, de aztán nem tettem. Hátha ő lesz a főnököm.

Egyetlen szó nélkül felmutattam a levelet, amellyel ma reggelre iderendelt a San Diego megyei seriff, így a kolléga még fektében is jól láthatta a fejléctet meg a méretes rendőrségi jelvényt, amit a lapra nyomtattak.

– Rendőrtiszt? – vakkantotta.

– Az. Mától itt dolgozom.

– Mindjárt jövök – morogta, és felemelt egy kezitükröt, amiben megvizsgálta a fülében lobogó tölcser. – Már csak pár perc.

– Persze – mondtam szelíden. Az örültekkel jobb nem vitatkozni, főként, ha pisztoly lóg az oldalukon. A férfi ráérezett a gondolataimra.

– Nem vagyok bolond, csak a fülem fáj. Ez egy fülgyertya.

Fülgyertya.

Ühüm...

Hová teszi a fáklyát, ha majd aranyere lesz?

– Semmi gond – vontam vállat.

Percek teltek el egyetlen hang nélkül.

A pasas égett – én vártam.

Egyszer csak megszólalt a pulton a telefon. A kövér zsaru rám nézett.

– Ki az?

A készülék felé pillantottam.

– Nem tudom. – Ránéztem a kijelzőre. – De a 911-et hívja az illető – tájékoztattam a fickót.

– Vegye már fel, ember! Azt mondta, mától itt dolgozik. Fogja fel vizsgamunkának.

Ezen ne múljk! Megnyomtam a kihangosító gombját, hogy azért a

kolléga is hallja, és bejelentkeztem a hívónak:

– Alseriffi iroda, Pine Valley. Tessék!

– Segítsenek! – sipította egy nő fejhangon, amitől azonnal meglazult a fogtömésem. – Eltűnt az anyám!

A fülgyertyás rendőr arca megfeszült, de kísérletet sem tett rá, hogy a segítségemre siessen. Eleve nem volt szimpatikus, és ezzel sem javított a helyzetén.

– Nyugodjon meg, kérem! – bűgtam a mikrofonba. – Kivel beszélek?

– Mrs. Mikkelson vagyok.

– Á, Mrs. Mikkelson! – Annyi öröm volt a hangomban, mintha ezer éve ismerném. – Mondja el, kérem, mi történt.

– Olyan ideges vagyok én is meg a férjem is! A mama eltűnt! Egy piros pongyolában...

– Mikor látta utoljára?

– Este. Összevesztünk, és elrohant. Azt mondta, megöli magát.

Ez is jól kezdődik. Égnek emeltem a szemem. Öngyilkossági szándékkal eltávozott személy felkutatása. A leghálátlanabb zsarumelők egyike – nincs benne semmi érdekes, viszont hatalmasat lehet rajta bukni, ha elszúrsz valamit. Miközben feltettem az ilyenkor szokásos kérdéseket, a sárga lánggal lobogó rendőrtiszt kíváncsian hallgatott. Bár az is lehet, hogy a gyertyától semmit sem hallott. Amikor befejeztem a nő faggatását, a türelmét kértem, és letakartam a tenyeremmel a mikrofont, hogy ne hallja, amit a fülgyertyással beszélek. Mire kinyithattam volna a számat, a pasas megelőzött.

– Eddig megjárja. Most mit tenne?

Gondoltam, megmutatom, milyen tájékozott vagyok a témában.

– A friss bűnügyi kutatások szerint – kezdtem bele tudálékos hangon abba a fejtegetésbe, amelyet előző este Gary Sinise-től hallottam a *CSI – New York* ötvenvalahányadik részében – az öngyilkosok, amennyiben valóban meg akarnak halni, nem mennek túl messzire a lakóhelyüktől. Ha fel akarják hívni magukra a figyelmet, rendszerint a kádban végeznek magukkal, ha nem, akkor leginkább a fűskamrát választják. Ez a statisztika.

Jövendőbeli munkatársam érezhetően meghökkent.

– Valóban...? Akkor tapintatosan derítse ki, hogy Mikkelsonék körülnéztek-e már a ház körül.

– *Tapintatosan?*

– Persze.

– Hát jó – bólintottam. A tapintat a középső nevem. Beleszóltam: – Itt van még, Mrs. Mikkelson?

– Igen!

– Jól van, asszonyom, nyugodjon meg. Megkeressük a mamát, ne aggódjon. Máris hozzálátunk. Addig is megtenne valamit a kedvemért?

– Mit?

– Míg mi dolgozunk, ön csak feküdjön be a *kádba*, és vegyen egy jó meleg fürdőt, hogy megnyugodjon. Az majd segít. A férjét pedig kérje meg, hogy menjen hátra a *fáskamrába*, és vágjon egy kis tűzifát a kandallóba. Attól majd ő is megnyugszik. Megígéri?

– Honnan tudja, hogy van kandallónk?

– Mi mindent tudunk, asszonyom. Megtesszük a szükséges lépéseket, és majd jelentkezünk.

Megszakítottam a vonalat, majd a fülgyertyásra néztem.

– Milyen voltam?

– Maga nem normális – hörögte fektében az alseriff.

Ahogy elnéztem a kis zsarátnokkal a fülében, arra gondoltam, bagoly mondja verébnek, ám mégis udvariasabbra hangoltam magam, annak ellenére, hogy a kínzó macskajaj igencsak leszállította a hülyékkel szembeni toleranciaküszöbömet. Már ha egyáltalán volt nekem olyanom.

– Ezt *hogyan* kérdezhettem volna meg körmönfontabban? Ha van hulla, és ott van, ahol mondtam, úgyis mindjárt visszahívnak.

Mérgesen visszanyelte a ripszot, így csend lett.

Ő szolidan lángolt, én pedig megbabonázva könyököltem a pulton. Amikor végre kezdett izgalmasra fordulni a dolog,

s már csak alig hüvelykujnyi csonk maradt a kolléga fülében, a férfi kivette az izzó tölcser maradékát, és bedobta a priccs mellé készített

vizespohárba. Mihelyst a gyertya ellobbant, óvatosan kihalászta, és odaballagott a kormos csikkel a pulthoz. Szinte undorral nézett rám.

– Mit bámul, he?

– Maga meg mi a fenét csinált? – szakadt ki belőlem a kérdés.

– Mondtam, nem? Fülgyertya. A vákuum kiszívja a gyulladást – azzal egy bicskával szétfejtette a csonkot, és elé m tárt annak barnássárga tartalmát. – Látja? Ezt mind a fülemből húzta ki.

Fordult egyet a gyomrom, és tudtam, hogy ezt most nem az esti whisky okozza. Inkább témát váltottam, és elé toltam a parancsomat.

– Cameron Larkin nyomozó őrmester vagyok, és mától itt szolgállok.

– *Larkin?* Mindjárt gondoltam – köpte a szavakat, s közben olyan mély szakértelemmel mért végig, akárcsak David Attenborough egy maláj tüskés teknőst. – Szóval maga *az* a Larkin!

– Igen. *Az* a Larkin vagyok – hagytam rá, hiszen túl sok Larkin aligha állhatott itt szolgálatba ezen a napon.

Valamiért úgy gondoltam, nem kell mindjárt az első alkalommal beszólnom a tisztnek, hiszen amilyen pechem van, még sokáig itt leszek. Éppen eléggé megverte őt a sors nélkülem is, hiszen ilyen ronda embert már régen láttam.

Mármint élőt, persze.

Jó magas volt, hat láb felett, viszont hatalmas hassal és a dereka körül méretes úszógumival szerelte fel a természet. Haja ritkult, alighanem ezért vágatta tüskésre, kék szeme kissé révetegen bámult a képembe. Ha még ehhez hozzáveszem az elálló fülét, amelyből úgy kell kifüstölni a gyurmát, hát igencsak szerencsétlen figura állt velem szemben. Alighanem ő lesz a főnököm.

– Malcolm Jerstad vagyok, az alseriff.

Igen. Ő a főnököm. Tehát szép és okos – jobb, ha ezt mielőbb az eszembe vésem.

– Nos, Malcolm...

– Magának *Jerstad alseriff*, Larkin őrmester! – röffent rám.

Remek.

Utoljára az akadémián találkoztam ilyen jobbraát-balraát barmokkal,

és nagyjából ott szólitottak utoljára a rangomon. Erre most, tizenhárom év után megint itt van egy karót nyelt. Fel kell vennem a tempót.

– Uram! Értettem, uram! – harsogtam a képébe egy légkalapács decibelértékével, és vigyázzba vágtam magam. Tudtam, hogy megy ez katonáéknál. A *CSI* mellett a *JAG*-et is néztem egy időben. Sajnos csak a betűszavakat veszem észre a tévéműsorban.

Láthatóan elégedett volt, mert rám mordult.

– Igazolvány?

Mivel a rendőrségi jelvényemet két napja leadtam az előző munkahelyemen, Great Fallsban, nem volt nálam más, mint a jogosítványom, ezért azt adtam át. Jerstad alaposan megnézte a képet, és a farzsebéből előkotort egy lapot.

A kinyomtatott e-mailben álló adatokat összevetette a jogosítványon lévőekkel.

– Tényleg maga az.

– *Uram! Igen, uram!* – üvöltöttem kétlábnyi távolságból teljes erőmből a tisztnek, aki ezúttal kissé összerezzen. Kíváncsi voltam, melyikünk bírja tovább.

– Itt a fegyvere, az igazolványa és a jelvénye – tolt elém egy kartondobozt, amit a pult alól vett elő.

Egy kilenc milliméteres Beretta volt benne három tárral és egy doboz lőszerrel, meg egy *Pine Valley, Alseriff* feliratú, bőrtokba zárt csillag. A jelvényt az övemre csatoltam, aztán a *Terminátor III*-ból ellesett gyors, szögletes mozdulatokkal ellenőriztem és megtöltöttem a fegyvert. Mivel két éve még Schwarzenegger volt a kormányzó, megfordult a fejemben, hogy talán ezzel kissé benyalhatom magam ennél az izzadságszagú bürokratánál. Egy perc múlva az övemen lévő tokba csúsztattam a Berettát, majd újra vigyázzba vágtam magam, és felüvöltöttem:

– Uram! Készen vagyok, uram!

– Helyes. Ezen a lapon – tolt elém egy iratot – megtalálja a belépőkódjait a számítógépes hálózatba és a nyilvántartásokhoz, meg minden egyéb tudnivalót, közte a szolgálatba lépése időpontját és a havi beosztását.

- Igen, uram!
- Egyenruhát csak holnapután tud vételezni.
- Most kicsit kiestem a szerepemből.
- *Egyenruhát?*
- Azt.
- Uram, én jó tíz éve nyomozó vagyok..., nincs is egyenruhám.
- Itt majd lesz.
- De...
- Maga *itt* nem nyomozni fog, Larkin.
- Nem?

– Nem. Egyetlen nyomozói állásom van az irodában, és az az állás be van töltve.

- Akkor miért helyeztek ide?
- Udvarias vagy őszinte választ akar?
- Ezt most nem értem.
- A demoverzió szerint maga a járőröket fogja erősíteni, mivel komoly tapasztalatai hozzájárulhatnak az állomány képzéséhez.
- Valóban? Hízelnél.
- *Ez* tényleg az. De ez volt az udvarias. Érdekli az éles változat is?
- Az is van? – pislogtam zavartan. – Persze...
- Akkor az éles – vigyorodott el Jerstad. – Emlékszik még Karl McHugh-ra?

A francba! McHugh egy évvel ezelőttig a főnököm volt a San Diegó-i gyilkossági csoportnál. Akkor az ostobasága miatt meghalt a társam, én meg kórházban végeztem. Amikor bejött meglátogatni, az általa odacsődített sajtó szeme láttára a fejébe húztam egy infúziós állványt. Akkor jó ötletnek tűnt. Betört a koponyája. Mennem kellett San Diegóból, és a montanai Great Fallsban kötöttem ki egy időre egy kaméleon társaságában... De az egy másik történet.

- Persze hogy emlékszem rá – vágtam fapofát. – Atyai jó barátom.
- Akkor bizonyára örül a hírnek, hogy fél éve őt választották meg seriffnek...

McHugh a seriff?!

Aki az alseriff felettese, aki az én felettesem? Cameron, Cameron, megint rossz hajóra szálltál. Közel voltam hozzá, hogy örömben keressek egy tál spenótot, és belefejeljek.

Jerstad kaján vigyorral folytatta.

– Amikor kiderült, hogy maga visszatér a San Diegó-i rendőrség kötelékébe, a seriff személyesen kérte meg Devil kapitányt, hogy maga itt kezdhesen, Pine Valleyben. Nagy megtiszteltetés ez, Larkin!

Az.

Szeretném is megtáviratozni. „*Szívatnak, anyám, stop.*”

– Igen, uram!

– Remek! Lépünk tovább. Kocsija van?

– Nincs, uram.

– Nincs? – nézett rám csodálkozva.

– Great Fallsban az autóm végletesen amortizálódott.

– Akkor hogy jött ide Montanából?

– Busszal.

Úgy nézett rám, mint aki ilyesmiről még nem is hallott.

– Nos, az baj... A kocsijaink jelenleg szervizben vannak. Mint láthatja – mutatott körbe a szűkös helyiségben –, az elhelyezésünk nem épp ideális. A múlt héten kiégett az alseriffi iroda. Ezt a helyet a városi tűzoltóság bocsátotta ideiglenesen a rendelkezésünkre.

– Biztos rossz a lelkiismeretük.

– Mi?

Szívtam egyet a fogamon. Az ilyen megjegyzések miatt nem halad az én karrierem.

– Semmi, uram. Kérem, folytassa!

– A kocsik egy része is megsérült a tűzben, és a javítóbázison próbálnak valamit kezdeni velük. Azt a kettőt, ami még működik, a régebbi járőrök használják.

Benézett a pult alá, és előhalászott egy indítókulcsot.

– Ez... nos, ez egy... – hosszan kereste a szavakat – tartalék autó... A tartalék tartaléka. Egy magánszemély, egy angol mágnes adományozta a seriff irodájának, amikor elfogtuk a hétvégi házába

betörő rablókat. Arra az esetre, ha nem lenne járműve, McHugh seriff kifejezetten magának szánta az autót, Larkin.

Elfogott a félelem. Legutóbb is egy autón veszttem össze McHugh-val. Abban a kocsiiban halt meg a társam. Jerstad elém tolta a kulcsot, én meg rámeredtem a belepréselt jelre.

– Ez meg mi?

– Slusszkulcs.

– De a jel!

– Ez egy Mini.

– *Mini mi?*

– Ez a neve. Nem a jelzője.

– Mi a fene az a „Mini”?

– Egy angol kocsi, Larkin. – Mivel még mindig bambán néztem, úgy vélte, magyarázatra van szükségem. – Angol... Tudja: London, puding, Churchill. Egyszóval angol.

– Ja! – derült fel az arcom. – Angol!

– A váltóval vigyázzon, valami más típusból szereltek bele egyet, mert az eredeti tönkrement. Nehezen jár.

Ez is jól kezdődik.

– Itt a rádiója, a hívóneve Valley 9 lesz.

Kissé tétován a derekamra csatoltam az adóvevőt.

– Mikor kezdek, alseriff?

Ránézett az órájára.

– Húsz perce szolgálatban van.

Meghökkenem.

– Azt hittem, ma még nem osztanak be. Elfoglalom a helyem, felveszem a felszerelést...

– A felszerelést megkapta, az egyenruhát meg csak holnapután tudja felvenni.

– De...

– Mit akar még, csessze meg? Rezesbandát?

– *Nem, uram!*

– Na, akkor mehet járőrözni. Az útvonalterve itt van – nyomott a kezembe egy újabb lapot. – Ha letér róla, kibelezem. Ha hívást kap, rohan, ha nem kap hívást, rója a köröket. És keresse meg Mrs. Mikkelson anyját! Megértette?

– Igen, uram! – üvöltöttem.

Jerstad már el is fordult, de még utána szóltam.

– Alseriff!

– Mi van?

– Ki van még szolgálatban?

– Fair rendőrtiszt. Hívóneve Valley 4.

– Csak mi ketten?

– Kisváros ez, Larkin.

– Látom – morogtam, és az ajtó felé indultam.

– Hé! Larkin!

Tudtam, hogy nem úszom meg ennyivel. Négyes fázis. Most jön a fenyegetőzés. Vissza fordultam.

Jerstad az ujjával integetett.

– Itt nem fogja ám eljátszani ugyanazt, mint Great Fallsban! Magán lesz a szemem.

– Majd vigyázok, uram.

– Helyes.

Anyád.

Kiballagtam a szűk irodából a napfényre, hogy megkeressem a kocsimat. Az angolt.

A *valami* egy platán alatt várakozott.

Úgy nézett ki, akár egy kerekded doboz. Mi is ez? Nem jutott eszembe a neve, de a hátuljára szerencsére rá volt írva: Mini. Mintha Jerstad nem egészen ezt mondta volna, gondoltam, de aztán eszembe jutott, hogy ezek az átkozott pudingevők nem tudnak rendesen beszélni. Leírva azt látni, hogy „nadrágtartó”, kimondva meg „hózentráger”. A kocsikerekei körül szépen nőtt a dudva, a karosszéria meg annyira poros volt, hogy csak sejteni lehetett, feketére és fehérre van festve. Legalább ez rendőrségi járműre utalt.

Szomorúan végigmértem a kocsit. Egyelőre csak két fő bajom volt vele: láthatóan legalább ötvenéves volt, és nekem cirka mellig ért. Talán még a Beatles forgatott vele klipet. Ahogy elnéztem, az jutott eszembe, már a brit mágnások se a régiek. Ezt az autót alighanem egy baromi nagy Rolls-Royce vásárlásakor kaphatta a fickó. Kulcstartónak.

Távírányítónak persze nyoma sem volt, kulccsal nyitottam a kocsit. Az ajtó cuppanva kitárult, és megállapítottam, hogy gyakorlatilag a jármű teljes oldala *ajtó*. És ez nem azt jelentette, hogy óriási ajtaja van...

Bénultan meredtem rá.

– Mint egy rohadt golfkocsi – morogtam, és beültem a vezetőülésbe. Azonnal tudtam, hogy nekem ez a járgány túl *kicsi*. Derékban máris szorított. Korábban egy Cherokee-m volt, meg apám régi Suburbanjét használtam – azokba ezzel simán be lehetett volna parkolni. Pont ez a szűk Velorex kellett még nekem a rohadt fejfájáshoz!

Kivettem a tokból a Berettát, mert a kézifékkartól nem fért el a

fegyver az oldalamon, majd némi töprengés után becsúsztottam az ajtózsebbe. Elfordítottam az indítókulcsot, és a motor harmadszori próbálkozásra beugrott. Ezt a javára írtam, mivel a Mini láthatóan egy hónapja nem mozdult. A rádiómnak sehol sem volt helye, így hát rácsipeszeztam a napellenzőre, mire az rögtön megadta magát, és az egész az ölembe szakadt.

– Remek.

Az alkatrész persze nem kicsúszott a helyéről, hanem eltört, így hátrahajítottam az ülés mögé. Ezzel aztán meg is telt az a hely, amit Oxfordban vagy hol az isten háta mögött a kalapoknak meg a többi utasnak szántak.

Ekkor megszólalt a rádió.

– Valley 9-et hívja Valley Központ.

Központ? Az a koszlott iroda? A számhoz emeltem a készüléket.

– Plató a hídnak: vételen.

– Ne szórakozzon, Larkin! – hörögte Jerstad. – Induljon a katolikus templomhoz! Valami gond van az atyával.

– Indulok.

Jó ideig elszórakoztam a kicserélt botváltóval, de sehogy sem tudtam sebességbe tenni. Se előre, se hátra. Végül mégis sikerült egy olyan pozíciót találni, amiben nagy kínlódva megindult a kocsi, majd ahogy gyűjtötte a sebességet, egyre inkább magára talált. A váltógomb ábráját tanulmányozva arra jutottam, hogy ez a sebesség alighanem a hármas lehetett. Sebaj, az jó lesz mindenhová, az elindulástól az autópályaig – legfeljebb némi üveghangja lesz a motornak. Úgy döntöttem, hogy ezentúl ebben a sebességben hagyom, és úgy tekintem, mintha automata váltós lenne. A hátramenet bizonyára hiányozni fog, de a kapcsolása egyelőre megfeythetetlen rejtélynek bizonyult számomra. Miért nem tudnak ezek az idióták kormányváltós autókat gyártani, ahogy az a civilizált világban szokás?!

Kihajtottam a térképet, mert fogalmam sem volt róla, hol is van a katolikus templom. Hamarosan megtaláltam, és csináltam egy száznolcvan fokos fordulót, majd alig öt perc múlva leparkoltam a

templom mellett. A főbejárat előtt már ott várakozott az őrs egyik épen maradt járőr-kocsija. Ez bezzeg egy normális kinézetű, viszonylag új darab volt, ráadásul Chevrolet – szóval emberi márka. Valamiért le mertem volna fogadni, hogy a Valley 4-esé.

A motorház mellett egy drabális, egyenruhás nőszemély beszélgetett egy csapat vénasszonnyal. Még ez is. Ki nem állhatom a nyanyákat, főleg másnaposan.

Mármint, ha *én* vagyok másnapos.

Kiszálltam a kocsiból, és utat törtem magamnak a rendőrnőhöz.

– Helló – lengettem meg előtte a jelvényemet. – Cameron Larkin őrmester vagyok. Mától én is itt dolgozom.

– Jó napot! Fair rendőrtiszt – mutatkozott be, és kezét nyújtott. Roppanást éreztem. A szorítása egészen átrendezte a kézközépcsontjaimat, és összekuszálta az idegeket. Amikor legközelebb ki akartam nyújtani a mutatóujjamat, a hüvelykem kezdett el körözni. A hölgy alig fél arasszal nőtt magasabbra nálam, és legalább húsz fonttal többet nyomott.

– Mi történt? – néztem fel a templomra, bár ehhez ki kellett kandikálnom a kollegina hóna alatt.

– Gond van az atyával.

– De a fiú azért rendben van, ugye?

– Milyen fiú?

– Atya, Fiú..., Szentlélek? – vigyorogtam rá biztatóan, de tökéletes értetlenséggel bámult a szemembe. Lemondóan legyintettem. – Túl távoli asszociáció volt. Lapozzunk!

Akkor megláttam egy piros pongyolát.

– Egy pillanat, kolléganő – intettem le Fairt, és a nyanyák felett átnyúlva elkaptam Mrs. Mikkelson éppen lelépni készülő anyját. – Hová, hová olyan sietősen? Juliska odaég a sütőben, vagy mi? Maradjon csak itt!

– Eresszen!

– Majd ha lehiggadt.

– Mit csinál, őrmester? – értetlenkedett a kolléganő is.

A Jerstad-féle idióták hatására ő is a rendfokozatomon szólított.

– Cameron – mondtam.

– Micsoda?

– Nem őrmester, hanem Cameron.

– Oké. Akkor mit csinálsz, Cameron?

– Ez a hölgy – mutattam a sipítózó öregasszonyra – öngyilkossági szándékkal lépett meg a lányától. Hívj mentőt!

– Mentőt? – szaladt fel Fair szemöldöke, és az idős asszonyra nézett.

– Minek? Láthatóan jól van...

– *Láthatóan* igen – kontráztam –, de nem vagyok orvos. Te talán igen?

– Nem...

– Akkor hívj mentőt! Az egész éjszakát kint töltötte a szabadban, egy szál pongyolában. Bármilyen történhetett vele, és akár belső sérülései is lehetnek...

– Semmi bajom! – sipította a vénasszony. Ugyanolyan bántóan éles hangja volt, mint a lányának: üveget lehetett volna vágni vele.

– Honnét tudja azt maga? – ripakodtam rá. – Meg van bolondulva! Tegnap még öngyilkos akart lenni!

– Dehogyan akartam!

– Cameron, ezt nem teheted – vélte a kolléga.

– Dehogynem. Nekem nem fog meghalni a hazatérte után öt perccel, hogy aztán járassak a bíróságra. Hívod már végre azt a kurva mentőt?

Fair végre megértette, hogy a hátsónkat akarom védeni a mentővel, és beszélni kezdett a rádióba. Addig is beültettem az öreglányt a Minibe, és rázártam az ajtót. Onnan nem fog meglépni – én is alig bírtam kijutni belőle, nemhogy ez a kriptaszökevény. Ahogy elnéztem az állapotát, talán nem is baj, ha lassan kezdi szokni a szűk, kárpitozott tereket.

– Nos? – tértem vissza a kolléganőhöz.

– Öt perc, és itt vannak.

– Remek. – Állammal a templom kapuja felé intettem. – Szóval mi van az atyával?

- Volponi atya alighanem megőrült.
- Konkrétan mit csinált?
- A mise alatt egyszer csak elkezdte átkozni a nyáját.
- A mijét?
- Hát őket – mutatott Fair az öreglányokra.

Körbenéztem a nyájon. Elég öregecske bárányai voltak az atyának. Rágós húsuak. Ezeket ugyan nem cserélné el a bagdadi bazárban egyetlen lyukas szőnyegre sem.

– És?

– A központ azzal küldött ki, hogy sorra jönnek a bejelentések a templomtól. Akkor értem ide, amikor a hívek már sírva rohantak ki a kapun. Az atya meg jött utánuk, és folyamatosan káromkodott.

– Te mit csináltál?

– Elébe álltam, felszólítottam, hogy ezt azonnal hagyja abba, és mondtam neki, hogy mentőt hívok.

– Hogyan reagált?

A nő megvakarta a halántékát.

– Furcsán. Rám meredt, keresztet vetett, majd azt kezdte ordítani, hogy távozz tőlem, és visszarohant a templomba... – Megcsóválta a fejét. – Te érted ezt, Cameron?

Ránéztem a kitűzőjére, és elröhögtem magam.

– Persze hogy értem, Lucy. Megőrül a pap, kirohan a templomból, és kibe botlik? Egy rendőrbe, akinek a mellkasára az van kiírva, hogy *Lucy Fair*. Csoda-e, ha kerekét oldott?

Fairnek leesett az álla.

– A szentségit!

– Esetleg *ezt* is mondtad neki?

– Nem.

– Sebaj! Lesz még rá módod.

A templom elé bekanyarodott a mentőautó, én meg odaintettem a kolléganőnek.

– Vitesd be a pongyolás hölgyet, aztán intézd el, hogy jöjjön vissza a kocsi a papért is. Maradj kinn, ezzel a névvel amúgy se nagyon vagy

kíváncsi odabent.

– És te?

– Kihozom a papot.

– Egyedül?

– Miért? – vontam fel a szemöldökömet. – Mit csinál majd velem?

Lecsöpögtet viaszgyertyával?

– Az örültek igencsak bővében vannak az erőnek.

– Tudom. Én sem az edzőteremben szereztem a magamét.

Ezen láthatóan elgondolkodott, de ezt nem volt időm kívánni. Otthagytam, és felsiettem a lépcsőn a templom kapujához. Egytornyú, gótikus stílusban felhúzott kőépület volt, az ablakai a magasban nyíltak, és oly keskenyre szabták őket, akár a lőréseket. Inkább illett volna valahová a német síkságra, mintsem ide, Kalifornia napsütötte ege alá. Ahogy beléptem a kinti hőségből, megborzogtam. Itt hűvös volt és sötét. A félhomályban erőltetnem kellett a szememet, a kőfalak pedig csak úgy ontották a hideget. A padsorok kétoldalt helyezkedtek el, szemközt pedig az oltár állt. Fény alig jutott át a szűk ablakokon, az ajtó pedig már döngve be is csapódott mögöttem.

Egyszeriben nem is tűnt olyan jó ötletnek a papvadászat. Előhúztam a Berettát, és óvatosan csőre töltöttem. Itt bent igenis reális veszélynek tűnt, hogy lecsöpögtetnek viaszgyertyával.

– Volponi atya?

Velőtrázó sikoly töltötte be a magas falak közé zárt főhajót.

Hát mit mondjak, kis híján magam alá vizeltem. A szőr nemhogy felállt a hátamon, de azzal a lendülettel hullani is kezdett. Nem vagyok bátor fickó, utálok az ilyen szituációkat. Sajnos azonban születésemtől fogva hülye is vagyok, így aztán minduntalan eszement helyzetekbe keverem magamat.

Miután elült a sikoly visszhangja, és újra működött a fülem, ismét tettem egy tétova kísérletet.

– Volponi atya?

– Távozz tőlem! – ordította a pap, és egy pillanatra láttam elrebbenni az oltár mögött fekete reverendás alakját. Gondolkodás nélkül arrafelé

vettem magam, és futólépésben az oltárnál termettem.

– Itt van, atyám?

– Távozz tőlem!

A hang kongott a kőoszlopok között, nem tudtam behatárolni, merről jöhetett.

– Atyám!

– Mit akarsz?

– Segíteni jöttem...

– A Sátán vagy, és megkísértesz engem! Uram, segíts!

– Nem vagyok sátán, atyám. Rendőrtiszt vagyok, és...

– A Sátán! – harsant az üvöltés, és láttam, amint a pap átrohan a pillérek között, majd egy csigalépcsőn örült tempóban elindul felfelé. A harangtoronyba. Hát hova máshova ment volna, ha nem oda, ahova a tériszonyom miatt magam is annyira kíváncsoztam...

Eltettem a pisztolyt, és megtöröltem a homlokomat.

– A francba.

Ekkor láttam meg az oltár mögött a kitárt ajtót, ami az atya szobájába nyílt. A ruhafogas pontosan szemben volt az ajtóval, és szinte hallottam, ahogy hívogat.

– Cameron – mondtam félhangosan –, ez *hülye* ötlet!

Léptem egyet.

– Cameron, *ezt* az egyet ne! – csitítottam magam, de már nem volt megállás.

Egy perc alatt magamra kaptam Volponi másik reverendáját, és eligazgattam a köntösszerű ruhadarabot. Gallért nem találtam sehol, így aztán kettéhajtottam egy papír zsebkendőt, és azt dugtam be az ádámcsutkám alatt a nyakkivágásba. Pár méterről egészen rendjén valónak tűnhetett a fehér gallér. Övet kanyarítottam a derekamra, és hátul beletűztem a Berettát meg a bilincset.

Újabb egy perc múlva a csigalépcső aljában álltam, és felfelé bámultam az ingatagnak tűnő lépcsőfokok végeláthatatlan sorára.

– Ez egy *igen* hülye ötlet – jelentettem ki újfent a nyilvánvalót.

Van ugyanis némi tériszonyom.

Illetve nem is olyan kevés.

Mindegy, a lényeg, hogy már nem volt visszaút. Elindultam felfelé. Éneklő hanghordozással szólongatni kezdtem a papot.

– Volpóóóóóóni atyaaaa!

Ezúttal nem jött válasz.

Pár perccel később a csigalépcső tetejére értem, és jó négyemeletnyi magasságból bámultam le a padsorokra.

– Tényleg ostoba gondolat volt, Cameron – szögeztem le fennhangon, mivel megnyugtató, ha magamhoz beszélhetek, főleg ha úgy be vagyok gyulladva, mint most is.

Deszkapallós padláson álltam, s jó tíz yarddal távolabb újabb csigalépcső vezetett felfelé, egyenesen a harangtoronyba. Volponi atya a lépcső alján állt. A hideg futkosott a hátamon a tekintetétől. Egyszerre volt szelíd és eszelős, én pedig egyszeriben megértettem, hogy ha most valamiért elindulna felém, úgy menekülnék innen, hogy még a pisztolyt is eldobnám, nehogy visszahúzzon a pluszsúly.

A pap azonban csak állt ott.

– Volponi atya?

– Ki vagy te?

Enyhén meghajoltam.

– A Vatikánból küldtek... – Hát honnan máshonnan.

– Miért?

– Üzenetet hoztam... – improvizáltam.

– Megszentségtelenítetted a ruhámat – mondta szelíden a lelkipásztor.

Egy másodpercig sem sikerült átvernem. Nem is tudom, mire gondoltam az imént, amikor felvettem a reverendát. Talán arra, hogy majd megbízik bennem?

– Sajnálom, atyám.

– Meg kell ezt gyónnod, fiam.

– Meggyónom – mentem bele a játékba, és lassan elindultam a reverendás alak felé. – Gyóntass meg, atyám!

A talpam alatt nem csak recsegett a padlózat, hanem egyenesen

meghajlott, és amikor egy-egy vastagabb szála elpattant, apró porfelhők röppentek a magasba. Egyre jobban gyöngyözött a homlokom. A hátam mögött óvatosan kinyitottam a bilincset, hogy ha odaérek, csak rá kelljen csapnom a pap csuklójára.

– Súlyosan vétketél.

– Megbocsátásért könyörgök, atyám.

– *Nincs bocsánat ilyen vétekre!* – ordított fel váratlanul az addig szelíd ember, és szélvészféleg rohanni kezdett felfelé a lépcsőn. Ennyit a megbocsátásról.

Utánaugrottam, de a ruhája széle kicsúszott az ujjaim közül, és hasra estem.

– Az anyád úristenit!

– Távozz tőlem, Sátán!

Felnéztem és láttam, hogy úgy szökell felfelé a pallók és roskatag deszkák erdejében, hogy azt még Tarzan is megirigyelhette volna. Pillanatok alatt eltűnt a magasban, és csak a harang magányos, tompa kondulása jelezte, hogy feltehetően nekirohant. Reméltem, hogy a homlokával. Kis szerencséivel most bambán ül a földön – legalábbis egy *Tom és Jerry* filmben biztosan ez történne. Már nem láttam, mindössze az átkozódása jutott el hozzám. Esélytelennek tűnt, hogy utolérjem. A deszkák vészjóslóan ropogtak alattam, és időnként akkora reccsenések hallatszottak, akár egy puskalövés.

Már tudtam, mit kell tennem.

Óvatosan felkeltem, és leporoltam a reverendát. A korlátba kapaszkodva visszaaraszoltam a lépcsőn a földszintre.

A hullámokban rám törő tériszony miatt úgy szorongattam a karfát, hogy leérve egészen elgémberedtek az ujjaim. Amikor végre újra kőpadlót éreztem a talpam alatt, letérdeltem, hogy megcsókoljam a kövezetet. Hiába, van ennek a ruhának valami hatása az emberre...

Levettem a klepetust, visszaakasztottam a helyére, azután kimentem, és magam mögött kétszer ráfordítottam a zárat, majd a kulcsot odaadtam az éppen megérkező Jerstad alseriffnek.

– Tessék, főnök!

– Mi ez?

– Templomkulcs.

– És az atya?

– A toronyban.

– Miért nem hozta le?

– Mert nem vagyok akrobata.

– Hozza le!

– Hozza le a nyári villám! Én ugyan fel nem megyek oda még egyszer!

– Ez parancs! – vörösödött el Jerstad, mivel ráébredt, hogy vagy negyven kíváncsi vénasszony figyel az előadást. – Azonnal hozza le!

– Miért?

Jerstad érezhetően meghökkent.

– Hogyhogy *miért*?

– Miért hozzam le? Miért jobb, ha *itt* van?

– Hát... hogy... hogy ne tehessen kárt magában.

– Tehát tegyen inkább kárt bennem?

– Rendörök vagyunk. Ez a dolgunk!

– Milyen igaz. Parancsoljon – álltam félre az ajtóból. – Maga is zsaru. Próbálja meg, alseriff, én sajnos éppen most vallottam kudarcot.

– De... – Jerstadet kezdte elöntené a méreg.

– Nézze, főnök – karoltam át a vállát. – Az egyház kétezer éve alatt pap még nem maradt a toronyban. Várjuk meg, amíg lejön. Majd akkor elviteti a diliházba.

– Már miért jönne le?

– Mert megéhezik. Vagy megundorodik a denevérektől. Pisálnia kell. Elfogy az ostya. Mit tudom én!

– És ha leugrik?

– Akkor is lejön, nem? Bár eddig semmi nem utal öngyilkossági szándékra.

– Menjen vissza! – rázta le magáról a karomat újdonsült főnököm.

Felsőhajtottam, és egészen közel hajoltam hozzá.

– Sajtó – suttogtam el a varázsszót.

– Mi?

– Percek kérdése, és itt lesz a média. Mindenkit érdekel egy templomba zárkózott kerge pap, nem gondolja? Pine Valley egy órán belül élő adásban lesz. Maga meg választhat. Tegyük fel, beküld engem, noha előre szoltam, hogy nem vagyok kiképezve ilyen helyzetekre. És ezt itt úgy húszan hallani fogják, merthogy tíz másodperc múlva fennhangon fogom erre magát figyelmeztetni, arra mérget vehet. Aztán, mondjuk, valamelyikünk meghal. Ha történetesen Volponi atya, akkor magát – stílszerűen szólva – keresztre feszíti a sajtó. Azután valaki talán majd megkérdezi, miért éppen egy Lucy Fair nevű rendőrt kellett ideküldeni, és ugyan ki hozta meg ezt a döntést? – Jerstad nyelt egyet, én meg békülékenyen ismét átkaroltam a vállát. – Vagy...

– Vagy?

– Vagy várhatunk itt, míg a pap lejön magától, maga meg nyilatkozhat vagy hússzor, hogy milyen higgadtan kezeljük a helyzetet, mivel nem akarjuk, hogy az atya megsérüljön, és így tovább. Hívathat pszichológust, túsztárgyalót, püspököt, halottlátót, hozathat pizzát, ami csak kell. Több a lehetősége, mint a Monopolyban. Most őszintén: hol jobb nekünk ez a pap? Ott fenn vagy itt lenn?

Az alseriff láthatóan emésztgette a hallottakat, de mire döntésre jutott volna, megjelent egy fehér kisbusz. A tetején parabolaantenna meg mindenféle szenzorok.

– Na – intettem oda –, meg is jöttek az első keselyűk.

Jerstad bólintott.

– Igaza van, Larkin. A polgárőrök majd körbeveszik az épületet. Az atya nem tud elszökni.

– Maradjak?

– Nem – rázta meg gyanúsan gyorsan a fejét. – Folytassa csak a járőrözést.

– Értettem, uram!

Tökéletes, gondoltam. Valójában a helyzet mindösszesen egyetlen ember számára oldódott meg. S az én voltam.

Visszaballagtam a Minihez, odabólintottam a hatalmas termetű Lucynak, és beültem a kocsiba, amelyből már elszállították a pongyolás banyát. A biztonsági övet nem tudtam eléggé magasra állítani, így vágta a vállamat. Az már csak hab volt a tortán, hogy nem fért mellém a csatja, így az utasüléshez tartozó zárba kellett bekattintanom. Köcsög britek.

*

A délelőtt a végéhez közeledett. Fél tíz után jöttem el a katolikus templomtól, és a következő két órát fel s alá autózva töltöttem, amit Pine Valleyben alighanem járőrözésnek hívnak. Csakhogy ebben a városcában a fű se nőtt, és két óra múltán úgy éreztem, még Pompejiben is nagyobb élet van, mint itt. Akkor aztán végre megszólalt az adóvevő.

– Valley 9, a Központ hív.

– Itt a 9-es.

– Menjen a Rykerre, és a 62-es számot keresse. Lopásról érkezett bejelentés.

– Ryker 62. Vettem.

Nagyjából tíz percembe került, mire megérkeztem, és nagy ívben megfordulva leparkoltam a közepes méretű családi ház előtt. Mivel a Mini reggel óta folyamatosan hármásban üzemelt, és a hátramenetet továbbra sem leltem, igyekeztem megint orral beállni. Amíg az ember nem próbálja meg nélküle leélni az életét, nem is tudja, mennyire fontos dolog a rükevrc. Ahogy megfordultam, fel kellett hajtanom a szemben lakó család gyepére, ahol elütöttem egy kerti törpét, és egy homokozóvödör is elreccsent a kerekek alatt. Legalább megtanulja a gyerek, hogy ne hagyja szerteszét a holmiját.

Mire kikászálódtam a kocsiból, a Ryker Street 62-ből már elő is került egy hatvan év körüli ember. Ahogy közelebb ért, határozottan csirkeszar szagát éreztem rajta. Kezdtem komolyan hinni benne, hogy a

harminc év alattiak már mind elmenekültek Pine Valleyből. Az egyetlen viszonylag fiatalabb ember Volponi atya volt... Igaz, már ő is megőrült. Szép kilátások. A magam harminchat évével alighanem a kés élen billegtem: maradás és megbolondulás, vagy menekülés erről a nyugdíjasfarmról.

Míg ezen elmélkedtem, a pasas bemutatkozott, de nem figyeltem a nevére. Mindegy is volt, magamban már úgyis Mr. Csirkeszarnak hívtam.

– Maga rendőr? – nézett rám hitetlenkedve.

Na igen, ez alighanem a nyakkendőmnek szólt. Ma reggel egy almazöld színű darabot választottam, amelynek a végén sárga kaszáspók ült, és rezignáltan szivarozott. Hogy ez mit jelent?

Fogalmam sincs.

Biztosan arra gondolt a megálmodója, amikor egy átkokozott éjszakát követően papírra vetette a tervet, hogy valami marha így is, úgy is megveszi majd. Igaza lett. Hiába, amíg lószar van, veréb is van.

– Íme, a jelvényem. Larkin őrmester vagyok, uram. Úgy hallottam, lopás történt.

– Igen. Ez... – kétségbeesetten kereste a szavakat. – Ez egyszerűen felháborító! Hogy ilyesmi megtörténhet! Hatvankét évemet leéltem békében, biztonságban, rendőrnek még csak a közelébe sem mentem...

Ezzel a csirkeszarszaggal jól is tetted, gondoltam.

– ...erre most, öreg fejjel meg kell érnem, hogy kirabolnak! Hát merre halad ez a világ, fiatalember?! Kétségbeejtő, hogy...

Itt letiltott az agyam: az ilyen fickók ellen van benne egy olvadóbiztosíték. Ő meg csak mondta, mondta, mondta... mondta... Egyszer sikerült közbeszólnom, akkor elkértem

a jogosítványát, hogy felírjam az adatait. Amikor végeztem a körmöléssel, még mindig ömlött belőle a felháborodás. Közbe kellett vágnom.

– Szóval, mi történt pontosan?

– Kiraboltak!

– Mekkora értéket vittek el?

– Tizenkétezer dollárnyit!

Halkan füttyentettem. Mr. Csirkeszar helyében én is ki lennék akadva.

– Kérem, mutassa meg, hol történt a bűntény.

– Máris.

Meglepetésemre nem a házba, hanem a hátsó udvarba vezetett. Hatalmas baromfiudvar terült el előttünk, tele csirkével, pulykával, kacsával. A szag forrása már megvolt. A házigazda mélyről jövő felháborodással széttárta a kezét.

– Tessék!

– Tessék mit?

– Innen rabolták el.

– Mit?

– Karolát és Annabellát.

– Hogy *kit*? – Emberrablásról eddig szó sem volt.

– Karolát és Annabellát. A díjnyertes yorkshire-i gatyás tyúkjaimat. Darabja hatezer dollár!

Lassan eltettem a jegyzetfüzetet, és ez a pauza elég volt arra is, hogy kissé lehiggadjak. Közben elvettem a vonzó gondolatot, hogy nekifutásból seggbe rúgom az öreget.

– Szóval két nyavalyás *tyúkot* vittek el?

– Díjnyertesek!

Szemügyre vettem a baromfiudvar régi kerítését és a közvetlenül mögötte kezdődő, a domboldalra felfutó sűrű erdőt.

– Uram, azt hiszem, megoldottam a rejtélyt.

– Igen? – vidult fel a pasas. – Máris?

– Karola és Annabella elhunyt.

– Jaj, ne! Hogyan?

– Elvitte őket a róka.

– De hát az udvar be van kerítve!

– Akkor sas.

Azzal megfordultam, és faképnél hagytam Mr. Csirkeszart.

Az ilyen hülyék veszik el a rendőrségi kiszállások negyven

százalékát. Komolyan mondom, ha egyszer kiadnák kötetben a segélyhívóra beérkező elmebeteg hívásokat, hát az lenne csak a bestseller! Bár az is igaz, a zsarukon kívül senki sem hinné el, hogy igazak a történetek.

Amikor kiértem az utcára, a Mini mellett egy sírdogáló kisfiút találtam. Azonnal átéreztem a bánatát.

Rám is pontosan így hatott a kocsi.

– Mi a baj, cimbora?

– Eltört a homokozóvödröm – hüppögte.

– Nem vigyáztál rá?

– De vigyáztam. Nem én törtem össze, de anya nem hiszi el – nézett rám panaszosan. – Azt mondta, ha hazudok, jön majd egy rendőr, és elvisz.

– Hát, anyukádnak igaza van. Nem szabad hazudni.

Erre a nem várt válaszra a kissrác megtörölte az arcát, és végigmért.

– Te ki vagy, bácsi?

Elvigyorodtam.

– Tulajdonképpen rendőr.

Én még ilyen gyors hazafutást a profi ligában sem láttam! Mire észbe kaptam, már csak a fiúcska után becsapódó ajtót láttam. Nem baj, egy jó darabig biztosan nem fog füllenteni, s így hasznos tagja lesz a társadalomnak. Hiába, értek a gyerekek nyelvén! Mivel megvolt a mára rendelt jó cselekedet is, elindultam az autóval, azonban ebben a pillanatban újra megreccsent a rádió.

– Valley 9!

– Vagyok.

– Jöjjön a Hatvankettedik utcához – hallottam Jerstad karcos hangját.
– 45-ös szám.

– Vettem. Öt perc.

Huszonöt perccel később megálltam a Hatvankettedik utca 45. előtt, és levettem magamról a Minit. Jerstad egy szép nagy Chevrolet terepjáró oldalának dőlve, karba tett kézzel várakozott, és láthatóan ideges volt. Tüntetőleg az óráját nézte. Az egyenruháján több helyen

átütött a verejték,

a korábban megszáradt foltok szélét sókicsapódás fehér vonalai jelezték. Nem tudom, mondtam-e már, de rettentően csúnya fickó volt az alseriff, főleg így foltosan. Akár egy vedlő hiéna.

– Késett.

– Dugóba kerültem.

– Pine Valleyben?!

– Magának is szép jó napot.

– Ne szemtelenkedjen, Larkin! Megmondtam, hogy itt nem fog akkora galibát csinálni, mint odafenn, Montanában. Itt rend lesz!

– Értem, uram. Mi lett a pappal?

– Előcsaltuk. Most kórházban van – vetette oda foghegyről, aztán végigmért: – Szolgálatban ne hordjon ilyen ocsmány nyakkendőt.

Csodálkozva lenéztem a mellemen szivarozó pókra.

– De hát ez a hobbim.

– A nyakkendő?

– A pókok. Van otthon hatvankét darab madárpókom. Ha ezután legyet fogna az uzsonnáján, uram, kérem, tegye el nekem. Negyed centért megveszem darabját.

– *Legyet?!*

– Nem is szűkíteném le ennyire. Nagyobb szűnyog is jó.

A pókoknak kell – vontam vállat bocsánatkérően. – Mivel van még hét fekete özvegyem is...

Jerstad elbődült.

– A barátnőjéből én csinálom a nyolcadikat, ha még egyszer ebben a nyakkendőben jön dolgozni!

Ez egy barbár. Megadóan bólintottam.

– Miért hívott ide?

– Ez a szolgálati lakása.

Felnéztem a méteres gazzal körbenőtt földszintes faépületre. A festés pergett, az ablakokat vastagon lepte a por, némelyik repedt volt. A bejárat előtti szűnyogháló foszlányokban lógott, az odavezető ösvényt pedig benőtte a gyom. Jerstad felém hajított egy kulcsot.

– Vegye birtokba!

Olyan *return*nel küldtem vissza a kulcsot, ami Federernek is becsületére vált volna.

– Kösz, de már van lakásom. San Diegóban béreltem.

– Nem érdekel. – Megint felém szállt a kulcs. – Magának a seriff *ezt* a házat utalta ki. Nekem csak az számít, hogy ha az éjszaka közepén hívom, tizenöt percen belül ott legyen.

Végre leesett a tantusz, hogy a seriff, az én drága régi McHugh barátom nem egyszerűen csak kitolni akar velem. Nyilvánvaló volt, hogy San Diegóból nem érek negyedóra alatt Pine Valleybe. Az a főregényben ki akar csinálni. Ezzel a kocsival és a San Diego-i lakásommal csak idő kérdése volt, hogy mikor kések el valahonnan, és akkor lehet majd indítani ellenem valami eljárást. Mert naná, hogy nem fogom feladni a városi lakást – ezt a seriff is tudta. Meg minden bizonnyal Jerstad is.

Kinyitottam az ajtót, és beléptem a hallba. A falak szürkék voltak a kosztól. Visszafordultam az alseriffhez.

– Mennyi pénzt ad a seriffiroda a felújításra?

Rekedten felröhögött.

– Semmit.

– Nem baj – vontam vállat. – Majd kifestek. Vagy inkább elhívom a haverokat paintballozni. Két-három óra alatt kész is leszünk. Tudja: kellemest a hasznossal...

– Ez a város tulajdona – fenyegetett meg az ujjával Jerstad. – Vigyáznia kell rá, és meg kell óvnia az állagát.

– Ezt az állagot megóvni? Minek? Műemlékvédelem alatt áll?

Főnököm kifejezéstelenül meredt a szemembe.

– De jópofa! Na, menjen dolgozni!

Sóhajtvá visszazártam a házat, és beültem a kocsiba. Belenéztem a visszapillantóba, és a homlokom ráncba szaladt. Pár óra alatt kaptam egy tré kocsit, egy lerobbant házat, egy örült papot, egy rosszindulatú főnököt és egy uszkve kétmázsás kollégánót.

– Mi jöhet még?

Jerstad bekopogott az ablakon.

Na, ez jöhet még. Leengedtem az üveget.

– Igen, uram?

– Borotválkozzon meg! Hogy néz ki maga?

Belenéztem a belső tükörbe.

– Nem is tudom... – tűnődtem el. – Mint Bruce Willis?

– Maga nem szemleképes!

– Momentán ez igaz, uram! De! Szun Cu óta tudjuk, hogy egyetlen szemleképes alakulat sem harcképes. És persze egyetlen harcképes sem szemleképes.

Ezt nem értette meg elsőre, én meg kihasználtam a pauzát, és elindultam. Sosem fog megszeretni, ha csak úgy otthagynom, ahányszor cseszeget. Még szerencse, hogy eleve esze ágában sem volt megszeretni.

*

Alig csorogtam két háztömbnyit, amikor a főutcán megláttam a jellegzetes motort egy tetoválószalonnal szembe. Fekete Suzuki Intruder volt hatalmas vörös felnikkel – az ember nem is hitte volna, hogy elférnek a sárhányók alatt. Ilyen motorral csak egyetlen fickó járt! Leparkoltam a járda mellé úgy, hogy ne kelljen majd hátramenetbe kapcsolnom induláskor, és bementem a stúdióba.

A külső helyiségben nem volt senki, ezért a függönnyel elválasztott hátsó szobához mentem, és nesztelenül beléptem.

A két férfi háttal ült nekem.

A tetováló elmélyülten dolgozott az ügyfél hátán, szája sarkában egy parázsló cigaretta fityegett. A szagból ítélve nemcsak dohány volt beletekerve. Hátrapillantott, aztán unottan vállat vont, és folytatta a munkát. Egy ideig elnéztem a művet meg a művész előtt üldögélő alakot, akinek mindkét kezéről egy-egy ujj hiányzott. Igazából a bal kezén csak a fél ujja, na! Egyszer részegen mondtam is neki, te vagy az

egyetlen haverom, aki egy kezén meg tudja mutatni az időt, ha fél öt van.

Lényeg a lényeg: nettó nyolc ujjja volt. Megkerültem a fickót, és leültem vele szemben.

– Helló, Polip!

A férfi felnézett, és széles mosoly ömlött el az ajkán.

– Cameron! Hát visszatértél?

Polip középtermetű, inas, félig palesztin, félig mexikói származású figura volt. Nemigen tudtam elképzelni olyan szituációt, ahol a vérkeveredés ilyen szélsőséges formában megtörténhetett. Esetleg egy, a Hamász által eltérített acapulcói utasszállító fedélzetén? Az élet furcsa dolgokat produkál. Hat évig a San Diegó-i gyilkossági csoportnál dolgoztam, s akkoriban Polip volt az egyik informátorom. Ez azért is érdekes, mert sokáig nem tudott róla, hogy ő valójában rendőrségi füles lett. A városi kórházban találkoztam vele először, mindketten prosztatavizsgálatra vártunk a folyosón, és egész jól elbeszélgettünk. Hiába, az urológián valahogy megnyílnak az emberek. Neki is az első vizsgálata volt, nekem is. Ha úgy vesszük, egyszerre veszítettük el a szüzességünket.

Már egy éve mesélgetett nekem ezt-azt, mire rájött, hogy zsaru vagyok. Mint később elmondta, addig azt hitte, újságíróként keresem a kenyeremet, és azért szövegelt mindenfélét. Akkor viszont már nem volt visszaút, de nem is nagyon ágált a dolog ellen, mert megkedvelt, és inkább érzett a haverjának, mint a tartótisztjének.

Bűnügyi szempontból eléggé mihaszna forrásnak bizonyult, sosem adott igazán jó információkat, csak kisebb bolti tolvajlásokat meg pár rablást dobott fel nekem, de szórakoztató alaknak ismertem meg, ezért megtartottam. Sosem lehet tudni, mikor lesz jó valamire. Valószínűleg soha, de hát annyi felesleges ember dolgozik a San Diegó-i rendőrségnek, hogy úgy véltem, eggyel több már igazán nem számít.

– Visszajöttem, Polip.

Már a neve is furá volt. Mindenki csak így ismerte South Parktól kezdve a Gaslamp Quarteren át le egészen Seaport Village-ig. Ezért is

furcsálltam, hogy most itt kell viszontlátnom.

– Hogy kerülsz ide?

Óvatosan körülpillantott.

– Beléptem a Vörös Démonokhoz.

– Hogy *mit* csináltál?

– Beléptem hozzájuk. Ez aztán a pepperoni, mi?

Elmorzsoltam egy szitkot a fogam között. A Vörös Démonok Dél-Kalifornia egyik feltörekvő motorosbandája volt. Saját kocsmák, saját ügyvédek, kurvafuttatás, kábítószer- és fegyvercsempészet, na és persze a mexikói határ közelsége miatt az illegális bevándorlás megcsapolása. Szóval azt csinálták, amit minden más rendes motorosbanda. Vajon ez a marha miért nem tudott akkor beépülni ilyen jó helyre, amikor még én futtattam?

Óvatosan a tetováló ember felé intettem, de Polip csak mosolygott.

– Süketnéma. Nyugodtan beszélhetsz előtte.

– Az istenedet, miért nem szóltál nekem erről?

– Egy éve eltűntél, baszki! Jó, hogy nem vársz hivatalos faxot!

Az igaz. Viszont támadt egy gondolatom. Ezzel még akár újdonsült főnökeimnél is be tudok majd vágódni, hiszen mi sem tesz értékesebbé egy nyomozót, mint az információ, amit szállít. Polipra néztem.

– Dolgozol most valakinek?

– Nem.

– És az elmúlt évben?

– Mióta elmentél, nem dumáltam zsaruval, testvér.

Eddig jó.

– Mi újság a városban?

– San Diegóban? Attól függ, mi érdekel.

– Valami nagyot kéne dobnom, Polip – mondtam meg neki az igazat.

– Most tértem vissza, és azonnal kiraktak ide, a világ végére.

– Szívás.

– Az. Infó kéne. Valami nagy, amivel újra bevágódhatok. Van valamid?

– Majd körbefutok.

– Kösz.

– Hol érlek el?

Felrémllett előttem az alig egy órája látott lakás.

– San Diegóban lakom, a Kensington környékén.

– Kensingtonban? Ez aztán a pepperoni!

Átadtam neki egy névjegyet, amit még Montanában készítettem.

– A mobilszám jó rajta, a többi meg már történelem.

– Oké.

Felálltam, és elindultam kifelé, de az ajtóból visszafordultam.

– Polip!

– He?

– Tulajdonképpen mit keresel te Pine Valleyben?

– A tetováló a Vörös Démonoknak dolgozik. Azért őt alkalmazzák, mert...

– Tud *hallgatni*? – találgattam.

– Aha.

– És miért pont ezt készíti a hátadra?

– Ez a Vörös Démonok jelképe.

Felszaladt a szemöldököm, és újra megnéztem a hátát.

– *Ez?*

– Ez hát. Na, milyen?

– Hogyhogy *milyen*? Te nem tudod?

– Nem. Még tükörben sem nézhetem meg addig, amíg teljes jogú taggá nem avatnak.

– Értem... Figyelj, Polip, nem tudom, jó-e, ha szólok, de...

Ekkor megláttam a papot.

Éppen a kirakat előtt haladt el, és lelkesen áldotta a szembejövőket.

– Azonnal hívd a mentőket!

– Minek?

– Hívd már! Egy örült szabadon kószál az utcán.

Az informátor egy hosszú másodpercig értetlenül nézett rám, aztán a telefonért nyúlt, én meg rohantam az utcára.

A lelkipásztor egy kuka mellett állt, és fejét leszegve magyarázott

valakinek.

Valahogy kijutott a kórházból!

Ahogy közelebb érve megkerültem a padokat, megláttam a hajléktalant, aki a szemetes mögött ült a földön, és döbbenten nézett fel a papra. Arra gondoltam, alighanem Pine Valley egyetlen koldusához van szerencsém. A fickó fakult katonai zubbonyt viselt, arcát koszos szakáll keretezte, s térd alatt hiányzott mindkét lába. Volponi alig egy méterre állt előtte, és most már hallottam a hangját is:

– Kelj fel, és járj!

A hajléktalan végre magához tért az első sokkból, és hirtelen támadt mérgében hozzávágt a paphoz az előtte heverő katonai sapkát. A benne lévő érmék szertegurultak a járdán.

– *Kelj fel, és járj!* – emelte ismét a magasba a kezét a lelkipásztor.

– A kurva édes anyáddal szórakozzál! – hörögte a koldus, és csapkodni kezdett a botjával, hogy elérje a papot. – Te mocskos szemétláda!

– Ne ellenkezz! Kelj fel, és járj!

– Kitekerem a nyakad, te vadbarom!

Lassan, nehogy elijesszem az atyát, odasettenkedtem hozzá, és megálltam a háta mögött.

– Volponi atya!

A pap megpördült, s láttam a szemén, hogy azonnal felismert.

– Távozz tőlem, Sátán!

Már megint kezdi.

Úgy gondoltam, ezúttal felveszem a kesztyűt, s hagytam, hogy megszálljon a Sátán. Élesen felvihogtam.

– Hát megismertél! – rikoltottam fel artikulálatlan hangon.

Az örült lelkész megdermedt. Iszonyattal teli pillantással nézett rám. Érezhetően komoly teológiai slamasztikába került: nyilván egy átlagos Sátán nem szokta elismerni, hogy ő tényleg a Sátán.

– Az Úr velem van – mondta különösebb meggyőződés nélkül.

A közöttünk ülő hajléktalan döbbenten kapkodta a fejét, s hol rám nézett, hol a papra. Az egész jelenethez mindössze annyit fűzött hozzá:

– Ó, baszd meg, már ketten vannak.

– Jöjj velem, Volponi! – szólítottam fel, és elővettem a bilincset. – Vétkeztél, és most elnyered méltó büntetésed!

Ezzel nagyjából a végére is értem egyházi szakszókincsemnek, de az atyának ez láthatóan elég volt. Térdre borult a járdán.

– Mit tettem?

Mentőautó fordult be a sarkon, ám szerencsére sziréna nélkül érkezett. Addig is, míg leparkolt, szorgosan ismételtettem a leckét.

– Vétkeztél, s most velem jössz!

A mentőkocsi lefékezett, az ápolók kipattantak belőle, kezükben kényszerzubzony. Érezhetően elbizonytalanodtak, vajon kit is kell befogniuk kettőnk közül. Gyorsan odamutattam nekik a jelvényt.

– Ezek az én csatlósaim – hörögtem a halálra vált atya felé. – Lucifer gyermekei. Most menj velük, és vedd fel az új ruhádat, amiben engem fogsz szolgálni!

Volponi atya ellenállása megtört, szomorúan feltápászkodott, belebújt a kényszerzubzonyba, és remegő szájjal beszállt a mentőbe. A két ápoló csodálkozva vállat vont, s míg az egyik bezárta az atyát, a másiknak gyorsan elmondtam, miről is van szó. Nem sok újdonsággal szolgálhattam neki, már ismerte a történetet délelőtről.

– Hé! – kiabált felénk a hajléktalan. – Ezt a másikat se hagyjátok itt!

Miközben a távozó mentőt figyeltem, megtöröltem a homlokomat, azután összeszedtem a veterán szétgurult pénzét, és egy ötöst magam is a sapkába dobtam.

– Ne kérdezzon semmit – dünnyögtem, miközben visszaadtam neki a fejfedőt, majd a kocsim felé indultam.

Délután kettő volt, és cirka harmincöt fok. Szakadt rólam a víz, éhes voltam, s tulajdonképpen tele volt a tőköm az egésszel. Azon törtem a fejem, hol ehetnék pár falatot, amikor nyílt a tetoválóstúdió ajtaja, és Polip kilépett az utcára.

– Mit is akartál mondani az előbb, Cameron?

Végigmértem. Talán az imént megélt szakrális élmények hatására az jutott eszembe, hogy én tulajdonképpen gonosz vagyok. Sőt, a pap

szerint a Gonosz.

– Semmit – vontam vállat.

– De valamit akartál.

– Dehogysis!

– De igen!

– Nézd, erre most nincs időm. Mennem kell. Majd keress! Te hol leszel?

– Mindennap itt vagyok délután kettő körül. Készül a tetoválás... Te..., mondd már el, mit akartál!

– Jaj, hagyjál már!

Otthagytam Polipot, hogy egy büfében vegyek egy hot dogot meg egy palack ásványvizet. Visszaültem a kocsiba, és elindultam – hármásban –, majd enni kezdtem. Talán egy órát cirkálhattam a városkában, amikor észrevettem egy különös járműszerelvényt.

Egy pick-up volt az, és jókora utánfutót húzott. A platón két ló nézelődött különösebb érdeklődés nélkül, míg magán a kisteherautón egy kétkerekű homokfutó terpeszkedett. A legfeltűnőbb azonban a fehér köpenyes figura volt, aki a járdán vakargatta a fejét. Úgy éreztem, itt meg kell állnom. Leparkoltam a brit csodával a járdaszegélynél, és visszasétáltam a tanácstalan alakhoz.

– Jó napot!

– Magának is – mért végig csodálkozó tekintettel a férfi. Ennek sem volt semmi érzéke a nyakkendődivathoz. Bizonyára arra gondolt, az hord csak ilyet, aki Minit használ.

Felmutattam a jelvényemet, hogy némi bizalmat szerezzek.

– Larkin őrmester vagyok.

– Doug Tennyson – nyújtott kezét.

– Úgy láttam a kocsiból, uram, valami gondja van. Arra gondoltam, megkérdezem, nincs-e szüksége segítségre.

– Ennyire rám van írva? – intett dühösen a lovak felé.

– De hát mi a gond?

– Ezek a lovak! Meg a kocsi. Mi a fenét kezdjek velük?

– Minek vette meg őket?

– Dehogyan vettem! Kaptam.

Ezen már én is elámultam.

– Egy *komplett* fogatot? Mit kellett ezért csinálnia?

– Egy protézist.

– Protézist?!

Végigmutatott magán. Csak most tűntek fel a fehér köpeny zsebéből kikandikáló műszerek és a kis tükör. Azonnal megsajdult a bal felső négyesem.

– Fogorvos vagyok. Az egyik farmernak megcsináltam a műfogsorát, de nem tudta kiegyenlíteni a számlát. Erre ideállított ezzel a fogattal, hogy ezzel tud fizetni...

Megvakartam a fejem.

– Doki, hallott már arról, hogy fogat fogért?

– *Rendőr!*

Összereztem a sikolyra, és mire odakaptam volna a fejem, már közénk is vágódott egy idősebb férfi. A fogorvos némán rám mutatott, a pasas meg végigmért.

– Maga rendőr? – lihegte.

– Igen, de...

– Azonnal jöjjön!

– Mi történt?

– Egy hullát láttam!

Rögvest felélénkültem! Ez végre az én pályám volt.

– Hol?

– Arra! – mutogatott a közeli fenyőerdő felé. – Úgy százötven yardnyira. Egy furgon áll az erdőben, és amikor sétálni indultam, megláttam, hogy kiszáll egy férfi, és egy halott nőt vonszol a kocsí hátuljához, aztán beteszi a raktérbe.

– Mikor történt ez?

– Egy-két perce. Úgy rohantam, ahogy csak bírtam.

– Meglátta magát a gyilkos?

– Nem. Nem hiszem.

– Maradjon itt!

Előkaptam a pisztolyt, és csőre töltöttem, majd magam előtt tartva futólépésben a sűrű fenyőerdő felé indultam. Talán még nem késő, hiszen a tanú szerint éppen csak hátravonszolta a nőt a tettes. Lehet, hogy még nem végzett vele, csak elkábította. Loholás közben elővettem a rádiómat is.

– Valley 9 a Központnak!

Néma csend volt a válasz, a távolság pedig gyorsan fogyott előttem.

Itt Valley 9. Központ, jelentkezze!

Most sem jött válasz, én pedig elértem a szélső fákat. Visszavettem a tempóból, és fojtott hangon belesüvöltöttem a rádióba.

– Központ, mi az úristent csinálsz már?

– Itt a Központ – jött ezúttal a válasz Jerstad ellenszenves hangján. – Larkin, a bűdös életbe már! Tartsa be a rádiózás szabályait! Megmondtam, hogy itt...

– Figyeljen már rám, főnök! – vágtam közbe.

Azonnal tudtam, hogy ezt nem kellett volna. Eszembe juthatott volna, hogy az adást fél San Diego megye hallja. Magam előtt láttam, ahogy most legalább kéttucatnyi zsaru hajtja a kormányra röhögve a fejét.

Ezt megcsináltam.

Rádásul tudtam, hogy jórészt nem a kötelességtudat, hanem a majré szólt az imént belőlem. Egyedül készültem behatolni egy sűrű fenyvesbe, ahol egy gyilkos ólálkodik. Talán egy új Hannibal!... Ki fogja enni az agyvelőmet. Remélem, whiskysen szereti a velőt... Amennyit én iszom, bármelyik szervem azonnal flambírozható.

– Hall engem, Larkin? – recsegte Jerstad hangján a rádió.

Innen már csak előre lehetett menekülni.

– Gyilkosság történt. – Gyorsan bementam a címet, és elsoroltam a tényeket. – Behatolok az erdőbe.

– Várja meg az erősítést, Larkin!

Szívemnek kedves szavak voltak ezek.

Viszont Jerstad megint larkinozott, pedig a keresztségben a Valley 9 nevet adta nekem ma reggel az Úr. *Neki* bezzeg szabad?

– Bemegyek – suttogtam azután mégis a rádióba. – Talán még él az a nő.

– Várja meg az erősítést!

Lehalkítottam az adóvevőt, és előreindultam a sűrűben. Világéletemben gyáva nyúl voltam, csak a piárom jobban sikerült, mint a tapsifülesnek. Most sem voltam hős, mindössze tisztában voltam azzal, minimum egy gyilkosságot meg kell akadályoznom ahhoz, hogy ezek után az alseriff ne szedje le a fejemet.

A fenyvesben hideg volt, és olyan szorosan nőttek a törzsek, hogy alig tudtam átnyomakodni közöttük. A vastag levélszőnyeg halkan zizegett a talpam alatt, apró rovarok menekültek belőle szerteszéjjel. Nem sokat kellett itt lopakodnom, mert alig húszyardnyi kommandózás után keskeny földútra értem, amely felett mennyezetként borultak össze a fenyőágak, félhomályba borítva mindent.

A furgon valóban ott parkolt.

Fehér, dobozos Ford kisteherautó volt, olyasmi, amivel ebédet szokás kihordani. Semmi sem rezdült a környéken, és még egy madár sem csiripelte volna el magát azért, hogy kevésbé rettegjek. A koci tízyardnyira volt tőlem, orral felém. A fegyvert a szélvédőre szegeztem, és elindultam felé. Nem láttam be a fülkébe a homályban, az üvegen csak az erdő tükröződött vissza. Egy percembe került, míg odaértem, és óvatosan belestem az utastérbe. Senki. A kulcs az indítóban fityegett. Ekkor megrezdült az autó, és egy ütéstől tompán végigvisszhangzott az oldala. A raktérben még folyt az élethalál küzdelem! A raktér pedig hátulról nyílt.

Meg kell kerülnöm az autót!

De jobbról vagy balról?

Bármerre indulok, a gyilkos a hátamba kerülhet a másik irányból. Pont ezért kellett volna megvárnom az erősítést: akkor két oldalról mehettünk volna.

Jobb vagy bal?

Jobb vagy bal?

Beszívtam az ajkam, s míg a döntésen rágódtam, leguggoltam, és a

kocsi alá pillantottam. Sehol sem láttam lábat, ami arra utalt volna, hogy valaki bujkál a furgon mögött. Ekkor rájöttem a megoldásra. Nem a legegyszerűbb volt persze, de az ötlet egészen jónak tűnt. Megszületésekor legalábbis...

Felléptem a lökhárítóra.

A kocsi karosszériája ismét megdöndült, és egy elfojtott sikolyt hallottam.

– Az istenit – sziszegtem. – Itt, előttem fogja kicsontozni...

Felhágtam a motorháztetőre, és elolvastam a rajta díszelgő feliratot: *Pine Valley Idősek Otthona*. Erre nem számítottam. Egy nyugdíjas rém? Vagy a nyanyákra bukik a pasas? Mindegy.

Felkapaszkodtam a fülke tetejére, onnan hátrakúsztam az ajtóig. Lenéztem. Úgy terveztem, hogy a földre ereszkedem, és feltépem az ajtót, de konstatálnom kellett, hogy mindkét ajtószárnyba ablakot vágtak, így a gyilkos biztosan észrevenne. A kocsi belsejéből ismét tompa nyögést hallottam, amitől előntött a verejték. A kilincs úgy háromlábnnyira volt a tető peremétől. Kihajoltam. Egyik kezemmel az ajtót kellett kinyitnom, másikkal a Berettát fognom, tehát a harmadikkal kellett volna kapaszkodnom.

Csakhogymindössze két karom volt.

A bal lábamat befűztem hát a tető szélén lévő rakodósínbe, és bal kezemmel addig nyújtózkodtam, míg elértem az ajtókilincset, közben vigyáztam, nehogy a karom az ablakok elé kerüljön. Mikor már biztosan fogtam a kilincset, leengedtem a fegyvert tartó jobb kezemet is, és derékből lehajoltam. Felrántottam az ajtót, és teli torokból felüvöltöttem.

– Fel a kezekkel! Rendőrség!

Egy hosszú másodpercig farkasszemet néztem a gyilkossal és áldozatával.

Érdekes kép lehettünk.

A csupasz testű férfi ráncos arcán mély döbbenet tükröződött, míg a nő, aki szintén meztelenül a fickó alatt feküdt, és legalább hatvanöt évesnek tűnt, szégyenkezve pirulni kezdett.

A rendőrőrmester pedig fejfel lefelé lógott a kocsi tetejéről, mint valami elfuserált denevérember.

Azután a kínossá váló csendnek fémes pendülés vetett véget, ahogy testsúlyomnak engedve a bokám mellett elpattant a tetősín, és egyetlen kétségbeesett kiáltással fejfel előre a földre zuhantam. Még esés közben elengedtem a pisztolyt, így valamennyire tudtam tompítani a zuhanást, de a föld akkorát csapott a hátamra, hogy nem kaptam levegőt. Mire végre felálltam, a férfi már magára rántotta a nadrágját, a nőt pedig egy pléddel letakarta.

– Mi a jó bűdös francot csinálnak itt? – hörögtem.

– Megint maga az? – jött meg végre Mr. Csirkeszar hangja, és láttam, hogy az első ijedtségből magához térve most kezd igazán méregbe gurulni. – Hogy képzeli, hogy csak úgy...

– Csendet! – vettem vissza a kezdeményezést, és leporolgattam magam, hogy egy cseppet visszanyerjem a méltóságomat. Felmutattam a jelvényemet, bár ez felesleges volt, hiszen a férfi már ismert. – Rendőrség!

– Tudom, csessze meg!

– Mit csinál itt?

– *Maga* mit csinál itt?!

– Nem! *Maga* mit csinál?

Ezt ítéletnapig játszhattuk volna, ezért úgy gondoltam, okos enged, ha már szenved.

– Bejelentést kaptunk, hogy egy férfi egy halott nőt pakol be egy furgon hátuljába...

– Élek! – szólt közbe sztoikusán az addig csendben fekvő időződő asszony.

– Azt látom. Másszon már ki onnan, asszonyom!

– Az nem fog menni.

– Hogyhogy?

Mr. Csirkeszar a raktér végébe mutatott. Csak most vettem észre az összecsucott tolószéket. Megráztam a fejem.

– Mit nem ért, maga barom? – förmedt rám az öreg. – Kijöttünk

kefélni. Csak itt találkozhatunk, mert Ginny nem fogadhat vendégeket az otthonban.

– Miért nem mennek magához?

– A feleségem aligha venné a lapot.

– Ja! De miért vonszolta a hölgyet?

– Mert *nem tud járn*i, maga ökör, azért! Elmentem az otthonba, hogy elvigyem Ginnyt a gyógytornászhoz. Legalábbis a főnővérnek mindig ezt mondjuk. A furgont szoktuk elkérni, hogy legyen mibe bepakolni a tolószéket, aztán itt az erdőben... Muszáj Ginnyt hátravonszolnom.

Ez annyira morbid volt, hogy a hangom is elakadt.

Csak csóváltam a fejem, porolgattam a ruhámat, és közben a kocsi alá repült pisztolyomat is megkerestem.

Ekkor megállt mögöttem az alseriff kocsija, és Jerstad kikászálódott a vezetőülésből. A széles terepjáróhoz olyan közel voltak a fák, hogy alig tudott elnyomakodni a motorháztető mellett. Fenyégetően rázta felém a mutatóujját.

– Kurvára remélem, hogy alapos oka volt erre a riadóra, Larkin! Négy helyen meghúztam a kocsimat, míg ideértem! Hol a hulla?

A kocsi rakterében heverő asszonyra mutattam, mire Ginny néni kényszeredett mosollyal odaintegetett az alseriffnek.

– Helló, Malcolm!

– Ginny?! – hökkent meg a főnököm, aztán rám meredt. – De hát él!

– Hát nem nagyszerű? – tártam szét a karomat.

– De maga...

– Félreértés történt, főnök. Ginny és Mr. Csirk... szóval az úr egy röpke pásztoróra jött ki ide az erdőbe. A hölgy mozgásképtelen, ezért vonszolta hátra a lovagja. Ezt értette félre a bejelentő.

Jerstad mély lélegzetet vett. Aztán még egyet.

– Larkin... maga *ezért* riadóztatta az egész megyét?

– Én? Én ugyan nem. Én csak erősítést kértem.

– De én igen, csszze meg!

Elnézve a terepjáró mellett láttam, hogy máris három újabb járóautó érkezett villogó lámpákkal. Alighanem a szomszédos körzetek is

segíteni akartak. Hja, kérem, aki túllihegi a dolgokat!

– Maga nem normális!

– Ugyan már, hiszen ez csak egy kis malőr...

– Malőr? Az egész megye idecsődítése kis *malőr*?!

– Az maga volt – mutattam rá a tényre, már csak azért is, hogy a körénk seregülő és a helyzetet megértve röhögni kezdő kollégák is jól hallják.

– Még egy egész napja sincs itt, és már összekavart mindent! Hányszor mondom még, hogy itt nem fog olyan disznóolat hagyni maga után, mint Great Fallsban? Takarodjon innét! Reggel nyolckor jelentkezzen szolgálatra, addig látni sem akarom!

Tízíg számoltam, és nem küldtem el az anyjába. Majd legközelebb. Ha nem lesznek tanúk. Láttam már olyat, hogy egy semmit érő, de magasabb rendfokozatú zsarut jogosan elküldtek melegebb éghajlatra, aztán a bíróság a másik felet ítélte el.

Számomra nyilvánvaló volt, hogy lesz még alkalmam beolvasni ennek a lóbogárnak. Malcolm Jerstad azt a feladatot kapta McHugh-tól, hogy készítsen ki, és ott keserítse meg az életemet, ahol csak tudja. Be kellett vallanom, nem is kezdett hozzá rosszul. Még szerencse, hogy ezt a játékot néha én is élvezettel játszom. Dacosan elhatároztam, hogy felveszem

a kesztyűt.

Már kezdett sötétedni, amikor – még meglehetősen durcásan – San Diego keleti peremén autóztam a 8-as úton. Az anyósülésen már ott szemeztetett velem az estére szánt agybomba, egy üveg Johnnie Walker. Tudtam, hogy megint be fogok szívni, bár mára csak egy szolid sörözést terveztem a Spurs-meccs alatt, de Jerstad és McHugh összeesküvése elvette a kedvemet a dologtól. Igazából semmi rosszat nem tettem, mégis folyamatosan letoltak.

Mert min is mentem ma keresztül?

Képzett, sokéves tapasztalattal rendelkező gyilkossági zsaru vagyok, erre eldugtak a világ végére mezei járőrnek csak azért, hogy bosszút álljanak. Mikor erre felhívtam a figyelmet, lebaltáztak. Aztán találékonyan rávettem egy bejelentőt, hogy maga ellenőrizze, nincs-e hulla a fürdőkádjában. Ezzel meg mi volt a gond? Megspóroltam egy kiszállást a seriffirodának. Kiderítettem, hogy melyik rendőrtől és miért irtózik az örült pap, akit később aztán elfogtam, és átadtam a mentőknek. Szereztem egy informátort. Helyre tettem egy hülyét, aki két tyúk ellopását tartotta az évszázad bűnügyének. Helyes útra térítettem egy gyereket. Megakadályoztam egy gyilkosságot. Pontosabban minden bizonnyal megakadályoztam *volna*, ha el akarták *volna* követni. S mindezt fölényes magabiztossággal. Egyszerűen nem értettem, mi a fene baja van velem Jerstadnek. Még csak nem is ismer!

McHugh rendben van, akármilyen szemétláda, mégiscsak betörtem a fejét. De Jerstad? Micsoda seggnyaló!

Lehet, hogy holnap meg is tréfálom. Mondjuk, átítatom benzinnel a fülgyertyáját. Az aztán kivinné az ingoványt a füléből! Elvigyoroztam a

gondolatra.

Már előre biztos voltam benne, hogy reggel azért kapnak majd le a tíz körmömről, mert elhoztam a Minit, de hát a kocsi annyira koszos volt, hogy le kellett mosatnom, és kiporszívóztam egy benzinkútnál. Így már megvolt az esélyem, hogy nem leszek rosszul minden beszállásnál. Még egy kék villogót is felcsaptam a tetőre, de aztán ezt ötmérföldnyi autópálya után inkább levettem, mert élénk derűtséget váltottam ki az elhúzó limuzinok és sportkocsik utasaiból.

Gondolataim visszatértek Jerstadhez.

Dühösen megcsóváltam a fejem, és felkanyarodtam a lakásom előtti kocsibejáróra. Azonnal tudtam, hogy ez hiba volt.

A hátramenet!

Óvatosan kinyomtam a kuplungot, és visszagurultam az utcára. Amikor elfogyott a lendület, és a Minit megállította a túloldali járdaszegély, finoman gázt adtam. Azonnal lefulladtam. Ja, persze, a hármas! Indítás, *nagy* gáz, és leparkoltam a járdaszegély mellé. Már álló motornál kicsit még rángattam a kart, hátha sikerül, de a váltó továbbra sem akart tudni a hátramenet létezéséről, így feladtam mára a próbálkozást. Reggel majd meg kell kerülnöm az egész háztömböt, de sebj.

Azért se hagyom, hogy ezek a nyavalyás angolok elvegyék a kedvemet!

Beballagtam a lakásba, bekapcsoltam a tévét, és a sportcsatornára állítottam, aztán kivettem a mikróból a gőzölgő pizzát. Margarita volt, vagyis az a fajta, amin valójában semmi sincs. Meleg, lapos kenyértészta – sok-sok pénzért. Csesszék meg az olaszok is.

A vacsorát, egy sört meg a whiskyt bevitettem a nappaliba, és lehuppantam a fotelba.

– Ez az! Pizza és sör. – Ránéztem a Johnnie Walkerre. – Nos, mire következtet ebből, dr. Watson?... Úgy van. Meccset nézünk.

Megcsörrent a telefon. Tudtam, hogy Jerstad lesz az. Kivártam vagy tíz csengést, de a fickó kitartó volt. Felvettem a mobilt, és lenyomtam a zöld gombot.

– Jangce büfé, tesszék mond! – selypítettem bele. – Van szütemény occó. Kici, kemény, de occó. Finom, nem hajt hasika, és occó...

– Ne marhászkodj már, Cameron!

Felegyenesedtem ültömben. Ez nem Jerstad hangja volt.

– Ki az?

– Joe Zeamer vagyok.

– Joe!

Zeamer két évig a gyilkossági osztályt vezette, éppen akkor, amikor ott kezdtem dolgozni. A következő négy évben nyomon követhettem, ahogy gyorsan emelkedett a ranglétrán. Drukkoltam neki. Azok egyike volt, akit az esze és a munkája juttatott előre, nem a kapcsolatai vagy a hosszú nyelve. Valamilyen, csak általa ismert okból kedvelt, és mindig jóban voltunk. Emlékszem, miután betörtem McHugh koponyáját, meglátogatott a kórházban, és figyelmeztetett, hogy a nagykuták a fejemet akarják. Az ő sugallatára mentem el San Diegóból Montanába. Most, hogy elültek a hullámok, már visszajöhöttem. Legalábbis én azt hittem, elültek...

– Soha nem javulsz meg, őrmester. Mi volt ez a kínai baromság?

– Azt hittem, Jerstad hív.

– Kicsoda?

– A Pine Valley-i főnököm.

– Ja, igen. – Elkomorult a hangja. – Hallottam, mi történt veled.

– Így jártam.

– És milyen?

– Pine Valley? Unalmasabb, mint dámázni a Lincoln-szoborral.

– Tényleg járőrözöl?

– Most mondd! Devil kapitány jól kicseszett velem – utaltam a San Diegó-i rendőrfőnökre.

Csend támadt, majd némi hallgatás után Zeamer megszólalt.

– A kapitány jót akart. McHugh azt mondta neki, a tapasztalatod miatt kellesz. Hogy tanítsd a fiatalokat.

– És ezt Devil elhitte?

– Még nem volt itt, amikor a ti afférotok történt. Alig pár hónapja

került ide Clevelandből. Nem akart kiszúrní veled, hiszen nem is ismer.

– Nagyon véded.

– Ugyan már! Ez az igazság.

Felötlött bennem egy kérdés.

– Mondd csak, Joe, tulajdonképpen milyen beosztásban vagy most?

Régi barátom megköszörülte a torkát.

– Devil kapitány helyettese vagyok.

– Sejthettem volna – ráncoltam a homlokomat. – Szóval átálltál.

– Hová? – harapott rá a szóra.

– A nagykutyákhoz.

– Egy oldalon állunk, Cameron. Nem vagyunk a saját zsaruink ellen.

– Az ott már politika.

– Mi tagadás. De lehet ezt jól is csinálni.

– És *te* jól csinálod?

– Azon vagyok.

Valamiért hinni akartam neki. És semmiképpen sem szerettem volna megbántani. Hallgattam.

Zeamer felnevetett, én meg a beállt szünetben feltettem a százdolláros kérdést:

– Miért hívtál?

– Volna egy ajánlatom.

– Miféle? – kérdeztem unottan, fél szemmel az éppen kezdődő meccsre figyelve.

– Munka.

– Nekem való?

– Nos... igen is meg nem is.

Legalább őszinte volt, és ezt díjaztam. Nem akart mindjárt az elején megetetni a mézesmadzaggal. Majd később.

– Hol?

– San Diegóban.

– Mit kellene csinálnom?

– Ez... nem olyan... egyszerű.

– Miért?

- Találkoznunk kellene.
- Mikor?
- Tízre gyere be Devil hivatalába.

Nofene! Ilyen magasra?

- Tízkor már két órája járőrözni fogok Pine Valleyben.
- Ha azt szeretnéd, menj csak. De ha nem, akkor kikérlek McHugh seriffől.

- Nem fog elengedni. Csak most kapott a karmai közé.
- El fog engedni. Az övénel van nagyobb karom is ebben a sasfészekben.

Tehát Devil. Zeamer kijárt volna nekem egy szabadjegyet? Kezdett érdekelni a dolog. Igaz, minden lehetőség érdekelt, ami kifelé vezethetett Pine Valleyből. Momentán még hülyegyereknek is inkább elmentem volna Jerry Springerhez. Járt az agyam, mint a gép, és közben húzni próbáltam az időt.

- Mi a jó nekem abban, ha elvállalom?
- Mi a jó neked abban, amit most csinálsz? Ez meg érdekes munka.
- Érdekes? Vannak nimfomániás kolléganők is?
- Ha volnának, el lenne cseszve a munkaidő.
- Az igaz... Nézd, ha reggel én...
- Nem kötelez semmire. Meghallgatod, és döntesz. Megcsinálod a melót, vagy mész vissza a völgybe.
- Tegyük fel, megcsinálom. És akkor?
- Nos... számos lehetőséged nyílik majd.
- Nevezetesen?
- Nem telefontéma. Tényleg.
- Értem. Mit vigyek magammal?
- Semmit.
- Tízkor?
- Tízkor.

Szokása szerint köszönés nélkül letette, én meg a telefont bámultam. Mi a fenét akarhat tőlem a csúcsvezetés? Megvolt a következő rejtvény, s míg ezen töprengtem, kedvtelve szopogattam a whiskyt, rágtam a

nyúlós sajtos pizzát, és egy idő után rájöttem, fogalmam sincs, hogyan kapott ki a Spurs 98:86-ra. Viszont az ital elfogyott, és én megint végtelenesen betintázva aludtam el a fotelban.

KEDD

Ó, a rohadt életbe!

A fejem hasogatott, és kavargott a gyomrom, amikor kinyitottam a szemem. Nem sokat láttam a gomolygó párától és a forróság miatt a szemembe csorgó verejtéktől. Ránéztem a falra szerelt hőmérőre.

Negyvenöt fok!

A szentségít.

Bár lehet ezt másként is nézni. Lám, az a marha Fahrenheit! Celsius mennyivel mértékletesebb volt: sokkal jobban hangzik, hogy negyvenöt Celsius van, mint az, hogy száztizenhárom Fahrenheit. A száztizenhárom most pszichésen túl nagy nyomást jelentett volna számomra.

Jézusom, az agyam... szétmegy...

Még mindig nem hatottak a fájdalomcsillapítóként bekapott pirulák. Rohadt meleg vett körül, és fogalmam sem volt, hogyan is kerültem én ide.

Tulajdonképpen nem ez az első alkalom életemben, hogy gőzfürdőben ébredek.

Nem tudtam visszaemlékezni az útra, miként botorkáltam le a gőzkabinig. Az első mai emlékem onnan datálódott, hogy már itt ülök a forróságban. Mióta pár napja beköltöztem a Kensington környéki apartmanházba, amelynek földszintjén egy kisebb wellness-stúdió működött pár medencével és négy-öt különféle szaunával meg gőzkabinnal, reggelente ide támolyogtam le józanodni. Meglehetősen gyorsan kitapasztaltam, hogy a repertoárból a gőz hat rám a leginkább serkentően, ezért rendszerint hat-nyolc percet ültem az égetően forró

párában, majd átmentem a jégbarlangba, és átdörzsöltem a bőrömet a frissen kipergő jégkásával. Aztán előlről kezdődött a rituálé mindaddig, amíg valamennyire kiizzadtam az előző éjszakai alkohol maradékát.

Most azonban még éppen csak az első szakasz közepén tartottam, és úgy ültem magányosan a lucskos köpadon, akár Rodin *Gondolkodója*. Csak éppen én mindkét öklömet használtam a fejem megtartásához, és még egy kissé nyöszörögtem is hozzá. Hallottam, hogy nyílik az üvegajtó, és némi hűvös levegő csapta meg a bokámat, ám felnézni nem volt se erőm, se kedvem.

– Mi az, Cameron, fejben számolsz? – zötytyent le mellém Polip.

Mégis kinyitottam a szemem, és csak most vettem észre, hogy az előző napi pókos nyakkendőm rajtam maradt.

Úszónadrág és nyakkendő. Határozottan amortizálódtam az éjjel. Annyira odavoltam, hogy igazából meg sem lepett, hogyan is kerül ide Polip. Mint az álomban, ahol békésen társalog a középiskolai osztálytárs egy évvel korábban meghalt rokonnal, akivel persze sosem találkozhatott. Csak ott van, és kész.

– Miért van rajtad nyakkendő? – tűnődött fennhangon az informátor.

– Megadom a módját – temettem vissza az arcomat a tenyerembe.

– Baromi ronda ezzel a pókkal.

Felsőhajtottam.

– A csapattársaimtól kaptam.

– Csapattárs?

– Ja. A főiskolán vízilabdáztam.

– Vízilabda? Nem látszik rajtad túl sok izom...

– Pedig testépítő vagyok.

– Ne már! – nézett végig rajtam kétkedve.

– Még nincs kész – vontam vállat. – Csak épül.

– Ja! Akkor azért nincs rajtad izom.

– Kösz – mutattam fel neki a középső ujjamat. – A vízilabdában amúgy is kapus voltam.

– Hogy jön ehhez egy pók?

– Ez volt a becenevem. A Pók.

– Miért?
– Csak akkor mozdultam, ha megrezdült a háló.
– Ezt most nem értem.
– Mindegy. Inkább azt mondd el, hogy kerülsz ide.
– Te mondtad, hogy Kensingtonban laksz.
– De azt nem, baszki, hogy *pontosan* hol... Ó, a szentségít... –
temettem vissza megint a homlokomat a tenyerembe.

– Ebből élek, tesó. Hogy ilyeneket megtudjak.
– Remek – füstölögtem. – Szóval?
– Mit szóval? – vakarta meg ronda szőrös hasát Polip.
– Szóval mit keresel itt?
– Ja, igen. Híreket hoztam.
Ennek most fel kellett volna élénkítenie, de nem tudott.
– Várj egy kicsit.

Feltápaszkodtam, és kimentem a jégbarlangba. Miután elfagyasztottam az összes végtagomat, és a tarkómra is felpúpoztam két marok jeget, leszegett fejjel, a jégkupacot egyensúlyozva visszaoldalgottam a gőzbe, és óvatosan leültem.

– Folytathatod.
– Jég van a fejedben.
– Tudom. Én tettem oda.
– De hát ez *jég*, baszd meg!
– Mit nem mondasz... Jézusom...
– Mi az, szarul vagy?
– Hangyányit. Tehát? Mit hoztál?
– Képes vagy jeget tenni a *tarkódra*? El fog fagyni.
– Akadj már le a tarkómról! Mid van?
– Nem kérsz inkább egy kis fűvet?
– Hülyéskedsz?! Zsaru vagyok!
– Ha tényleg szarul vagy, sokkal jobb, mint a jég.
– Le kéne tartóztatnom téged.
– Ne röhögtess. Fel sem tudnál, nemhogy le.
– Az igaz, cseszd meg.

– Öreg, neked *tényleg* jég van a fejedben! Ez aztán a pepperoni!
– Lapozzunk már!
– Rendben, de figyelmeztetlek, Cameron, ezt még apádnak sem mondhatod el!

– Apám halott.
– Tudom. Ennyire titkos a dolog.
– Na, *most* mész a picsába!
– Oké, oké. – Polip előredőlt, és közélről suttogni kezdett a fülembe.
– Azt mondják, ölik a szimfonikusokat.

Körbesandítottam, de senkit nem láttam rajtunk kívül.

– No, akkor most értelmesen, Polip!

– Mit?

– Nem kell a virágnyelv. Egyedül vagyunk.

– Ölik a szimfonikusokat.

A jég elolvadt, én meg sóhajtván felálltam.

– Várj meg.

Kibattyogtam a gőzből, és megismételtem a jégkásás procedúrát, miközben azon morfondíroztam, vajon mi a fenét akarhat mondani Polip. Két perc múlva visszaültem a forró kőpadra, tarkómat pedig újabb adag jégzúzalék koronázta.

– Hé, megint jég van a tarkódon.

– Ne kezd újra! – mondtam halkan. – Ott tartottunk, hogy szimfonikusok. Ne lássam a tengert, ha értem, mit akarsz mondani.

– Ja, *tényleg*. Szóval ölik őket.

– Úgy érted...

– Ez *nem* kód, Cameron, cseszd meg! Valaki *gyilkolja* őket.

– Tényleg?

– Állítólag.

Állítólag. A zsaruk utálják ezt a szót. Ez ugyanis azt jelenti, hogy vagy igen, vagy nem. Szóval semmi.

– Bővebben!

– Azt beszélnek az utcán, hogy öt vagy hat zenész halt meg az elmúlt hetekben a San Diegó-i Szimfonikusoknál – vigyorgott rám Polip

várakozón, de mivel csak bambán meredtem rá, lemondóan legyintett. – Tudsz te egyáltalán valamit a szimfonikusokról, Cameron?

– Persze. A vonósok fűrészelik a száraz fát, az ütősök meg verik – vontam vállat, aztán felsóhajtottam. – Figyelj, Polip, félreértettél. Jelenleg sima talpas zsarú vagyok, és a közelébe sem engednek gyilkosságnak. Amikor azt mondtam, szerezz valamit, amivel bevágódhatok, valami emészthetőbbre gondoltam, nem mindjárt egy újabb Ted Bundyra.

Polip kicsit megsértődött.

– Most még szelektáljak is neked, faszi?

– Majd inkább én. Olyan füles kell, amit *egyedül* meg tudok oldani. Ezt az információt azonnal elvennék tőlem.

– Köcsög bürokraták.

– Ja. De attól még így működik. Más egyéb?

– Most semmi.

– Pazar.

Lassan hátradőltem. A lapockám a forró csempéhez nyomódott, a sebesen olvadó jégcsomó pedig hideg cseppekben csorgott végig a hátamon. Kinyitottam a szemem, hátha így elúzhetem magamtól az újra felhorgadó hányingert. Polip háta és a félkész tetoválás ott volt az orrom előtt, alig négyarasznyira.

– Polip!

– He?

– Szóval tényleg *ez* a Vörös Démonok jelképe?

– Ja. Fasza, mi?

– Az – néztem mereven a gőzben táncolni látszó ábrákat. – Fasza – bólíntottam, s közben azon járt az agyam, hogy már a motorosbandák se a régiek. – Szép vagy, mint egy új traktor.

– Király, mi?

– Azt hiszem, most mennem kell – tápáskodtam fel válasz helyett a padról. – Majd jelentkezz!

– Oké.

Odaintettem a pultnál álló alkalmazottnak, és a belső lépcsőn

felkapaszkodtam a lakásom előtti folyosóra.

*

Negyedórán belül lezuhanyoztam, és barna, konzervatív öltönyt vettem fel, amihez halvány rózsaszín inget választottam. Azután kinyitottam a nyakkendő szekrényt. Úgy éreztem, hogy mára valami komoly, mégis különleges darabot kell választanom, amely kifejezi az egyéniségiemet.

Magamhoz képest egészen hamar rájöttem, hogy aznap, amikor egy új állás reményében találkozom egy magas rangú rendőrtisztel, valószínűleg úgy kell majd nyalnom, mint egy kiskutyának, talán mégis jobb, ha titkolom a valódi személyiségiemet. Rontaná az esélyeimet.

Jobb, ha ma inkább szolidra veszem a figurát. Csak semmi extravagancia! Ezért aztán az inghez illő mályvaszínű nyakkendőt vettem fel, amelyet zöld és fekete jin és jang jelek pettyeztek, a végén pedig féltényérnyi piros Buddha ült üdvözült mosollyal. Egy kicsit irigykedve néztem a hasamon feszítő alakot a tükörben. Kövér, és mégis milyen hajlékony, hiszen lótuszban ül! Lenéztem úszógumival övezett derekamra. Én csak akkor tudnék lótuszban ülni, ha egy autószalonban kipróbálnék egy ilyen kocsit.

Zsebre vágtam vadonatúj Pine Valley-i jelvényemet, felcsatoltam a Berettát, azután lesiettem a Minihez. A kocsit a járdaszegélynél állt, tehát nemcsak egy rossz álom volt. Szerencsére nem parkolt elém senki, így hozzá sem nyúltam a váltóhoz. A kar változatlanul hármásban állt, és úgy gondoltam, jól is van ez így. Az autó alig akart megmozdulni, talán azért is, mert orral az emelkedőnek parkoltam le. Az Államokban sosem engednének ilyen gyenge motorral autót gyártani, az hétszentség! Nyamvadt angolok.

Tíz előtt tíz perccel álltam meg a San Diego-i rendőrkapitányság épülete előtt, és ezúttal vigyáztam, távozáskor nehogy felfelé kelljen majd elindulnom. A kaput őrző rendőr kicsit gyanakodva nézte, amint

sajátosan manőverezek a kocsival, s szemöldöke még magasabbra szaladt, amikor meglátta a nyakkendőmet. Tapintatlanul rámeredt a mellemre, miközben az orra alá dugtam a jelvényemet. Intett az állával, hogy menjek, én pedig beléptem az épületbe, amely korábban hat éven keresztül a második otthonom volt. Vagy az első. Ez a baj a zsarukkal. Ha ráéreznek a melóra, nem akarnak hazamenni. Mákony ez, ha jól csinálják.

Nem tartott öt percig sem, hogy elérjem a rendőrfőnök irodájának előterét, ahol a jégmosolyú titkárnő végigmért. Látásból ismertük egymást, bár szinte sosem váltottunk szót korábban. Nem egy pályán játszottunk: én az utcát róttam, ő meg már vagy tíz éve volt az éppen aktuális főzsaru jobbkeze. Bejelentett a belső telefonon, majd felnézett.

– A rendőrfőnök úr várja, Larkin őrmester.

Szorosan összepréselt ajakkal bólintottam, és beléptem az ajtón. A látvány azonnal meglepett, mert sok mindenre számítottam, de erre nem. A tágas irodában négyen ülték körbe a dohányzóasztalt, amelyen teáscsészék és kávésbögrék sorakoztak. Hogy régi barátom és pártfogóm, Joe Zeamer az asztal mellett ült, nem igazán lepett meg. Alighanem ő rendezte el, hogy ma valami különleges feladattal bízzanak meg, így nyilvánvaló volt számomra, hogy kíváncsi lesz rá, hogyan muzsikálok. Mellette, egy süppedős fotel mélyén ott gubbasztott Lloyd Devil kapitány, a San Diegó-i rendőrség parancsnoka. Az ötvenes évei közepén járó rendőrtiszt fürkész tekintettel mért végig, és udvariasan bólintott, miközben rövidre vágott ősz haját simogatta a halántékán.

Ígazából az sem ért meglepetésként, hogy ott ült a kanapén Karl McHugh is. Kifejezéstelen arccal meredt rám, és látszólag jelét sem adta annak, mennyire gyűlöl. Persze én is bele tudtam volna főjtani egy kanál vízbe, sőt még a vízre sem lett volna szükségem hozzá. Valahol mélyen éreztem, hogy kíváncsi lesz rám, és ki fogja használni San Diego megyei seriffi posztját, hogy bekéredzkedjen erre a megbeszélésre.

Az igazi durranás azonban a negyedik férfi volt.

Személyesen sosem találkoztam még vele, de hát San Diegóban ki ne ismerné a képernyőről Ralph Kearby médiacézárt, az Egyesült Államok valóság-show-királyát, aki mellesleg idén kormányzóvá szeretne volna választatni magát?

A seriff, a rendőrkapitány és a helyettese meg a médiavezér – már tényleg csak a kormányzó hiányzott. Komolyan mondom, szinte vártam, hogy Schwarzenegger utódja mindjárt belép az oldalajtón. Egy dolog azonnal biztossá vált számomra: ez nem az a liga, ahol én játszani szoktam. A szentség, Cameron, *mibe* csöppentél már megint?

Zeamer felállt, és felém intett.

– Jöjjön csak, őrmester!

Amikor közelebb értem, a kapitányhelyettes a jelenlévőkhöz fordult.

– Mr. Kearby, rendőrfőnök úr, hadd mutassam be Cameron Larkin őrmestert. – Némi malíciával ránézett McHugh-ra. – Karl, ti már ismeritek egymást, igaz?

A seriff elhúzta a száját, és bólintott. Meg sem kísérelt felállni és kezét nyújtani. Kearby azonban felpattant, és megrázta a jobbomat.

– Jó napot, őrmester. Sok szépet hallottam már magáról.

– Akkor félretájékoztatták, uram – nyögtem zavartan.

Kearby felnevetett, és a seriffre nézett.

– Igaza volt, Karl. Tényleg határozott személyiség.

A seriff csak legyintett, de nem szólt semmit. A rendőrfőnök szintén kezét fogott velem, és az utolsó üres fotel felé intett.

– Üljön le, őrmester.

– Igen, uram.

Lehuppantam a vastag párnák közé. Csak most vettem észre a fal mellett várakozó, a sarkán hintázó óriási termetű férfit. Fekete zakó és sötét nadrág volt rajta, s ahogy az övébe akasztotta a hüvelykujját, egy akkora pisztoly agyát láttam elővillanni, amivel nemcsak lelőni lehetett volna az ellenfelet, de agyonverni is. Egyértelműen testőr volt, és minden bizonnyal Kearbyt kísérte. A férfi leplezetlenül ellenségesen meredt rám, készen arra, hogy a nyakamba ugorjon, ha esetleg meg akarnám támadni urát és parancsolóját. Ez persze eszembe sem jutott. A

férfi mindenütt dagadt az izmoktól. Láthatóan annyi szteroid volt benne, hogy különösebb eljárás nélkül ampullázni lehetett volna. Nem is csodáltam, hogy gyűlöl – én sem szenvedhettem a fajtáját.

Kényelmesen elhelyezkedtem, és vártam. A csendet a rendőrfőnök törte meg. Az asztalra dobott egy dossziét.

– A személyi anyaga, őrmester.

– Figyelemre méltó – tette hozzá elismerően a médiacézár.

– Nos, igen – bólintott rá ismét Devil. – Elképesztő, amit Great Fallsban teljesen egyedül végrehajtott.

– Köszönöm, uram.

– Az a szökés, azok a briliáns következtetések!

– Ön túloz, uram – mosolyogtam.

– Szerintem is – értett egyet velem a seriff. Évek óta először.

Rápillantottam, s némi töprengés után mégsem köptem le. Pedig nehezemre esett. Az alakoskodás sosem volt az erősségem. Ha egyszer meztelen a király, és ezt mindenki látja, akkor mondjuk már ki, hogy meztelen! Ez volt az elvem. Jobban belegondolva ennek fényében nem is akkora csoda, ha tizenhárom évi rendőrködés után még mindig csak őrmester vagyok. A rendőrfőnök azonban zavartalanul folytatta.

– A polgármester úr is áttanulmányozta az anyagát, és egyetértettünk abban, hogy erre a feladatra ön a legalkalmasabb, Larkin őrmester.

– Köszönöm, rendőrfőnök úr! – Fogalmam sem volt, mi a fenéről beszél. Zeamerre néztem, aki alig láthatóan intett az állával, hogy nyugi. Vettem a lapot. Ezek szerint előbb-utóbb úgyis megtudom, mit akarnak a nagykutyák. Addig meg csak kussolnom és mosolyognom kell.

Larkin! Ül-fekszik! Nem mozog! Főleg nem a szád.

Kényelmesen töltöttem magamnak egy kávé, miközben a rendőrfőnök ismétlésképpen felolvasást tartott a dossziéból. Valószínűleg csak Kearby ülepét fényezte, hiszen mindannyian tisztában voltunk az érdemeimmel – már ha ezek érdemek egyáltalán. Mindenesetre a kávé forró volt és erős, így gyógyírként hatott eszelős másnaposságomra.

Jó ötpercnyi szócséplés után Devil befejezte, és rókaszerű mosollyal hátradőlt a fotelben, miközben Kearby hasonló arckifejezéssel előrehajolt.

– Maga az én emberem, Larkin! – jelentette ki magabiztosan.

– Köszönöm, uram – válaszoltam illedelmesen, és még vigyorogtam is hozzá. A vigyorgás mindig jól jön.

Mindenki más is mosolygott, kivéve Mr. Ampullát a falnál. Ő továbbra is morcos maradt, és engem bámult. Egyre kevésbé szíveltem a testőrt. Mit akar ez tőlem? Azt hiszi, itt fogom átharapni a gazdája verőerét? A hülye. Ahogy elnéztem, biztos voltam benne, hogy ennyi kokszt után a farka már csak egyfunkciós. Ez azért vigasztalóan hatott rám, hiszen a kárörvendés mindig is az erősségem volt. Nem szép, nem szép, de attól még jólesik.

– Remélem, meg fog tenni mindent a siker érdekében.

– Abban biztos lehet, Mr. Kearby – biztosítottam vakon. Majd csak kiderül, mit akarnak.

– Igazából az én ötletem volt, hogy magát válasszuk ki a feladatra – pillantott Kearby sokatmondóan a rendőrfőnökre. – Egy régi ismerősöm ajánlotta magát, és úgy vélem, ezúttal is jól tettem, hogy hallgattam rá.

Régi ismerőse?

Ki a fene akart nekem megint jót? A pokolba vezető út jó szándékú kövei jutottak eszembe. Valaki alighanem éppen megadta nekem a kezdőlökést ezen az úton.

– Ki volt az, ha szabad kérdezni?

– Meredith Forsyth.

Meredith?!

Miss Forsyth, a Great Falls-i ügyészhelyettes hogyan adhatott tippet az ország valóság-show-műsorainak felét birtokló milliomosnak? A két város között van vagy ezer mérföld...

A nő nevének említése sok emléket kavart fel bennem,

s ezek leginkább Meredith elképesztő méretű keble körül forogtak. A mai napig sem tudom, hogy szilikonos-e az a két halom, pedig isten a tanúm, hogy megtettem mindent annak érdekében, hogy eljussak a

manuális tesztfázisig. Persze nem sikerült. Igazából vele sem játszottam egy ligában. Nekem valahogy ez jutott: tartalék játékosként a profik között.

De a fenébe is: *Meredith?! Elképedten meredtem* Kearbyre, aki közben zavartalanul folytatta a monológot.

– ...Meredith a középiskolában a legkisebb öcsém évfolyamtársa volt. Tudja, elég jóban voltunk akkoriban – ahogy a tekintete egy pillanatra elrévedt a semmibe, megértettem, hogy ő viszont minden bizonnyal pontos információkkal rendelkezik arról a szilikonról, amiről én nem. – Megbízom az értékítéletében, és tőle csak jókat hallottam magáról. Ezért aztán magát kértem Devil kapitánytól.

Mivel mindenki várakozón nézett rám, udvariasan bólintottam.

– Köszönöm.

– Tudja – simogatta meg az állát a milliomos –, ez nekem nagyon *fontos*, örmester.

– Tisztában vagyok vele, uram. – *Mi az istenről beszél ez?!*

– Nem is tudom, mihez kezdenék, ha ő... szóval érti.

– Természetesen.

– Nem leszek hálátlan, ha sikerrel jár.

– Mindent megteszek majd, uram. – Éreztem, hogy kezdek kifogyni a közhelyekből.

– Ha bármi segítségre van szüksége, közvetlenül is kereshet – átnyújtott egy névjegyet, melyen csak a neve állt egy privát telefonszámmal. A zsebembe csúsztattam a cédulát. McHugh arcán láttam, hogy neki aligha van ilyen szabadkártyája.

– Megtisztel, uram.

– Természetesen a rendőrfőnök úr is megad mindent, amire szüksége lehet a feladat végrehajtásához.

– Tisztában vagyok vele, uram. – *Tisztában a rossebet!*

Zeamerre pillantottam, de ő csak rám hunyorított. Tudtam, ez azt jelenti: csak így tovább! Tehát szerinte még nem mondtam hülyeséget. Pedig eddig csak azt mondtam.

Kearby folytatta.

– Tudja, őrmester, a magánszférában most nem bízhatok meg.

– Értem, uram. – *Érti a fene!*

– Nincs több dobásunk. Ezért kerestem meg a rendőrfőnök urat, és ő, miután elmondtam neki, mit szeretnék, azonnal partnernek bizonyult, s felajánlotta nekem a legjobb emberét.

– Hát hogyne, Mr. Kearby. – Devil tehát más farkával verte a csalánt. A jelek szerint az enyémmel.

– Kérem, tegyen meg mindent!

– Úgy lesz.

Ralph Kearby felállt.

– Időnként majd informáljon.

– Feltétlenül, uram.

Kearby a rendőrfőnökhöz fordult:

– És hogyan oldják meg a dolgot?

– Elnézést, Mr. Kearby, de a részletekbe nem szeretnénk még önt sem beavatni – vette át a szót Zeamer. – Biztonsági okokból az a legjobb, ha magának a végrehajtásnak minél kevesebb részlete szivárogni fog.

– Eszem ágában sincs kiszivároztatni bármit is!

– Tudom, uram, de higgye el, így lesz a legjobb.

Kearby értetlen és csalódott képpel meredt a főzsarukra, de ahogy Devilre nézett, az is csak bólintott.

– Ez a protokoll. Így biztonságos. Larkin elvégzi a munkát, de még önnek sem áruljuk el, hogyan teszi ezt.

Kalifornia minden biztonnyal következő kormányzója felállt, hogy kezét rázzon mindenkivel, s míg a sor végén a nekem járó meleg ötujjásra vártam, láttam, hogy Mr. Szteroid ellöki magát a faltól. *A magánszférában most nem bízhatok*, mondta az imént Kearby. Ez bántotta hát a kokszkirály csőrét! Ő elcseszte, a főnöke meg a zsarukhoz jött sírni – persze hogy ez kellemetlen számára. Nem csoda, ha a gorillát ez izgatta leginkább. Igaz, a nőkre már aligha lehet gondja ennek az ártálynak. Ennyi szteroiddal alighanem impotens.

A milliomos végül odaért hozzám, és megragadta a jobbomat.

- Vigyázni fog rá?
 - Igen, uram. – *Csak tudnám, mire?*
 - Ő a legfontosabb nekem.
 - Igen, uram.
 - Rajta kívül már csak a feleségem maradt.
 - Igen, uram.
 - Egy haja szála sem görbülhet az unokahúgomnak!
- Ó, a francba!*, gondoltam, miközben a távozó Kearby hátát néztem.
Pesztra lettem.

Miután négyesben maradtunk, a rendőrfőnök a fotelra mutatott.

– Üljön le, Larkin!

Larkin? Csak így, szimplán? Semmi őrmester, semmi úr?

Engedelmesen lehuppantam. Előző nap már parkolópályára tettem Pine Valleyben, így most be kellett fognom a számát, ha ki akartam onnan szabadulni. Tudtam, hogy ez nem is lesz olyan egyszerű. Már sejtettem, hogy McHugh nemcsak a kíváncsiság miatt nyalta be magát erre a megbeszélésre, ahol egyébként semmi keresnivalója nem volt, hanem szagot fogott. Alig egy nappal azután, hogy végre rám tette a kezét, és megkezdhette tortúráztatásomat, máris veszni látszottam. Ezt nyilván nem akarja küzdelem nélkül engedni. Úgy sejtettem, a következő percekben végignézhetem, melyik erős kutya jut hozzá az aktus lehetőségéhez. A gond csak az, hogy az aktusban nekem szánták a szuka szerepét. De hát a kisember megalkuvó.

Devil megállt előttem, és ismét végignézett rajtam. Nagyjából úgy, mintha egy tenyészkancát méregetne a kansasi vásárban.

– Alkalmas lesz rá? – tette fel a kérdést senkinek sem címezve.

Zeamer megköszöri a torkát.

– Alkalmas lesz rá, Lloyd. Nyolcadik éve ismerem az őrmestert, ebből két évig a közvetlen beosztottam volt. Kissé sajátos a stílusa, de rendkívül megbízható rendőrtiszt.

– Karl?

– Nem alkalmas – vágta rá McHugh.

– Miért nem? – csapott le Devil.

– Öntörvényű, szarik a szabályzatra, nem tiszteli a tekintélyt.

– Ez nála kreativitás, Lloyd – vágott közbe Zeamer. – Új megoldásokat keres. Kiszámíthatatlan. Éppen ez teszi alkalmassá. Ha igazak ezek a feltételezések, nem fogják tudni előre meghatározni a lépéseit.

Ebben volt némi igazsága: általában én sem tudtam előre a következő lépéseimet.

– Én egy centet sem adnék érte – vicsorgott McHugh.

Ezt már nem bírtam cérnával. Végül is miatta halt meg a társam húsz hónappal korábban.

– Karl, Karl – csóváltam meg a fejem. – Hát megragadsz minden alkalmat, hogy áztass? Megint be kell törnöm a fejed, hogy befogd végre a szád?

McHugh elsápadt a dühtől.

– Szólítson seriffnek, őrmester!

Ütömben hanyagul tisztelegtem neki.

– Á, igaz is. Közben seriff lettél. Vajon hogyan? – Előrehajoltam, és az arcát tanulmányoztam. – Már értem. Milyen barna a nyelved!

Láttam, hogy Devil elfojt egy mosolyt, és végre megértettem, hogy a rendőrkapitány sem kedveli hajdani főnökömet. Elkaptam Zeamer pillantását, és éreztem, hogy ő óva int a túlzott szabadszájúságtól. Bizonyára neki volt igaza. Elmosolyodtam.

– Elnézést, *seriff*. Alighanem tévedtem.

– Anyád!

– Anyámról jut eszembe: a tiéd üdvözetét küldi, Karl. Itt áll lenn a sarkon.

Egy pillanatig azt hittem, rám veti magát, és valahol mélyen azt kívántam, bár megtenné! Öröm lenne bemosni neki egyet. Ekkor higgadt hangon megszólalt a rendőrfőnök.

– Elég volt, Karl!

– De ez a mocsok...

– Önök provokálták egymást, uraim – mutatott rá gyakorlatiasan Lloyd Devil. – Egyelőre egyezzenek ki döntetlenben. Ha nem megy, a megbeszélés után ballagjanak le az alagsorba a bokszterembe, és

húzzanak kesztyűt!

– De...

– Elég volt, seriff! – intette le a rendőrfőnök. – Larkin az én beosztottam...

– Aki azonban jelenleg nálam van állományban.

– Pine Valleyben, igen. Mert én kölcsönadtam. De ezt most visszavonom.

Ez az!

– Ezt nem teheti!

– Dehogynem. Már meg is tettem.

– Szükségem van Larkinra, Lloyd! A tapasztalatait át kell adnia a fiataloknak.

Devil önkéntelenül felnevetett, aztán szigorúan belenézett a seriff szemébe.

– Ugye, ezt nem mondja komolyan?

– Dehogynem. Maga is ezért adta kölcsön.

A rendőrfőnök a fejét csóválta.

– Hallotta. Kearby kifejezetten Larkin őrmestert kérte. És mint tudjuk, egy különös véletlen folytán tényleg ő a legalkalmasabb. Tehát Kearby meg is kapja. Ha azonban... – elhallgatott, és megvakarta az orrát.

– Ha?

– Ha... végrehajtotta a napi feladatait Kearby érdekében, nos... nincs kifogásom, hogy utána a maga rendelkezésére álljon.

McHugh elvigyorodott.

– Mindennap?

– Akár mindennap, igen.

Devil rám nézett.

– Elfogadja a feladatot ezekkel a feltételekkel, őrmester?

– Igen, uram! – vágtam rá.

Mert, ugyebár, mit is veszíthettem?

A rendőrfőnök úgy fogalmazott, akkor kell Pine Valleyben felvennem a munkát, *ha* végrehajtottam a napi feladatot, amit a

médiacézár ró rám. Tudtam, hogy ezután aligha fogok én éjfél előtt végezni Kearbynél. Ha meg mégis – akkor se.

– Rendben.

McHugh felállt, megigazította az egyenruháját, és rám förmedt.

– Akkor este, ha végzett, jelentkezzen az alseriffnél!

– Igen, uram! – harsogtam.

Addig állj te fél lábon...

Pár hosszú másodpercig mindenki várakozón nézett rám, de ezúttal nem füztem kedélyes megjegyzést az iménti mondathoz. Devil egy idő után némi csalódottsággal vállat vont, és kezét rázott a búcsúzó seriffel. Egy szempillantás – és McHugh már ott sem volt.

– Olyan ideges, nem? – tűnődtem hangosan.

– Persze hogy ideges – mondta Devil. – Néhány nap múlva lesz a fia esküvője, és ilyenkor már igencsak bolondokháza a szervezés.

– A fia *esküvője*? Ken McHugh talált egy nőt?!

– Ne személyeskedjen!

– Eszemben sincs, uram, csak hát Ken egy akkora barom, hogy még az apja is elbújhatna mögötte. Illetve ő talán mégsem, de...

– Elég!

Vállat vontam, töltöttem még egy kávé, és a két rendőrtiszt felé fordultam.

– Uraim, miről van szó? – kérdeztem.

– Nem tudja? – hökkent meg a rendőrfőnök.

– Még nem kaptam semmiféle tájékoztatást.

Devil megköszörülte a torkát.

– Joe, pótolnád ezt a hiányosságot?

– Máris, Lloyd – bólintott Zeamer, és maga elé húzott egy fehér mappát. Felütötte, és sorolni kezdte a tényeket.

– Támadt egy kis problémánk a San Diegó-i Szimfonikusokkal, Cameron...

Isten áldjon, Polip!, sóhajtottam fel magamban. Ez a szerencsétlen ezúttal beletrafált. Hogy is szokta mondani? *Ez aztán a pepperoni!*

– Tudom – bólintottam mindentudóan a kávésbögre pereme felett, és

egyetlen mondatban rájuk zúdítottam az összes tényt, aminek a birtokában voltam: – A zenészek hullanak, mint a legyek, és senki sem ismeri az okokat.

A legszívesebben lefotóztam volna Devilt és Zeamert. Ilyen ostoba, csodálkozó tekintetet ritkán lát az ember magas beosztású rendőrtisztek arcán.

– Ezt meg honnan tudja?

– Az ügynökhálózatom már informált, uram.

– De csak két napja tért vissza Montanából!

– Viszont átkozottul jó detektív vagyok, rendőrfőnök úr – tártam szét a karomat. – Csak ezt itt egyesek igyekeznek elkendőzni. Ismeri a zsarumondást, nem? „Mi itt gyorsan, hatékonyan és törvényesen dolgozunk, de ebből egyszerre csak kettő megy.” Nos, nálam mind a három, uram.

Öntömjénezésben fekete öves vagyok.

Láttam, hogy a rendőrfőnökre nagy hatást tettem a jólétesültséggel. Zeamer rám hunyorított. Ő valószínűleg sejtett valamit, de inkább hallgatott. Végül is a kedvenc örültje voltam.

Devil megvakarta a fejét.

– Rendben, Larkin, mondjon el mindent.

Na, *ez* gond. Ugyanis *már* elmondtam mindent...

Ködösítsünk!

– Uram, egyelőre a sötétben tapogatózom – tártam szét a kezem. – Szeretném előbb meghallgatni a tájékoztatást, és majd a végén esetleg ki tudom egészíteni a kirakójátékot.

– Nem bánom... Joe, folytasd, kérlek!

Zeamer csak ingatta a fejét, és elfojtott egy mosolyt. Egy listát tolt elé.

– Ez a San Diegó-i Taylor Szimfonikus Zenekar névsora. Az elmúlt két hónapban öt zenész halt meg különös körülmények között. A zenekar egy hosszú turné kellős közepén tart. Hazai koncerttel kezdtek, végigjárták a keleti partot, majd délen, Texason és Arizonán keresztül tértek vissza San Diegóba. Innen pedig hamarosan indulnak tovább –

közben egy halott nő képét dobta elém az asztalra. Felemeltem a fotót.

A holttest kicsavart tagokkal hevert egy aszfaltozott területen, élettelen kék szeme nyitva volt. Zeamer folytatta.

– Ő Sharon Bleckley. Huszonhét éves. Zongorista. Brit állampolgár, a Londoni Filharmonikusokkal van állandó szerződése, csak erre a turnéra szerződött San Diegóba, afféle csereüzlet keretében. Az itteni zongorista most éppen Londonban játszik.

– Mi történt vele?

– Autóbaleset. Április 1-jén Houstonban holtan találták a város szélén. A vérében 1,4 ezrelék volt a véralkoholszint. Egy magas felépítésű autó ütötte el, és azonnal meghalt. Ha megnézed a képet, láthatod, hogy kinyílt a koponyája. – Újból ránéztem a fotóra, azután átnyúltam az asztal felett, és elvettem a mappából a borítékot, melyből Zeamer a fényképet előhúzta. Néhány jelentés volt benne, meg további fotók, amelyek a helyszínen készültek a nőről, a ruhájáról, a táskája tartalmáról, illetve a környékről. Tűnődve lapozgattam a dokumentumok között.

– Hogy kerülhetett a város szélére?

– Senki sem tudja.

– Talán egy férfival ment el?

– Lehet.

– Meglett a sofőr?

– Se a sofőr, se a kocsi. A bűntény felderítetlen.

– Rablás?

– A táskája mellette hevert, és mindene megvolt.

Megcsóváltam a fejem.

– Tulajdonképpen mi a gond ezzel? Beszívott, elcsámborgott a társaságtól, aztán egy kocsi elütötte. A sofőr bepánikolt és elhajtott. Szörnyű tragédia, de tizenkettő egy tucat.

– Akkor menjünk tovább!

Újabb kép landolt a kávésbögrém mellett.

– Craw Matzger. Kürtös, bár nem hiszem, hogy ennek volna bármilyen jelentősége. A Forth Worth-i koncert utáni éjszakán, április

9-én életét vesztette. A hotelszobában találták meg, és a boncolás szerint túladagolta az altatót.

– Hotelszoba? – ráncoltam a homlokomat. – Egyedül volt?

– Igen. Semmi nyoma, hogy más is járt volna nála.

Zeamer elem lökte a többi helyszíni fényképet.

– Ajtók, ablakok?

– Az ablakok zárva, a bejárati ajtó azonban nyitva.

– Az öngyilkosok bezárkóznak.

– Kivéve, ha azt akarják, hogy idejében megtalálják őket.

– Ez igaz – bólintottam rá Zeamer megjegyzésére.

– Öngyilkossággént kezelték az ügyet...

– Öngyilkosság? Nem baleset?

– Nos, egy egész üvegcsé altatót tett a vodkájába. A gyógyszerész szakértő szerint ez percekig tarthatott, mivel éppen a véletlen túladagolás elleni védelem része, hogy a szer csak lassan csepegtethető ki. Három csepp kellett volna, ehelyett megivott egy üveggel. Ezért kezelték öngyilkossággént.

– Aha.

– Rengeteg pia is volt benne. Állítólag szerelmi bánata volt.

– Vagy nem bírta a repertoárt... Apropó! Mit játszottak?

Zeamer készült. Belelapozott a dossziéba.

– A turné címe: *Kárpátival Purcelltől Brittenig*.

Megint az angolok.

– Hányadik koncert volt a Forth Worth-i?

– A harmincegyedik.

– Harmincegy *Purcelltől Brittenig*? – tűnődtem. – Ettől szerintem én is meginnék egy üveg altatót... És mi ez a Kárpáti?

– A szimfonikusok a Kárpáti-gyűjteményt kísérik – olvasott bele a jegyzeteibe a helyettes.

– A mit?

– A Kárpáti-gyűjteményt – vakkantott közbe Devil. – Kárpáti Károly a legnevesebb közép-európai modern festő volt.

– Valóban? Sosem hallottam róla.

– Van ennek valami jelentősége? – vakarta meg az orrát türelmetlenül Zeamer.

– Nem hiszem – csóválta a fejét a rendőrfőnök, de azért folytatta. – Kárpáti tavalyelőtt, harmincévesen halt meg kábítószer-túladagolásban. Azóta a képeinek az ára az egekbe szökött. A Taylor Szimfonikusok és a hagyatéki gyűjtemény kezelője állapotok meg a koncertsorozatban.

– Hogy találták ezt ki?

– A festő egyik rokona a szimfonikusok alapítványi kuratóriumának főmuftija. Megállapodtak, hogy körbehordják a képeket a kontinensen, hogy megismertessék a művész életművét Amerikával.

– Minek?

– Mit minek?

– Minek akarják Amerikával megismertetni ezt a fickót?

– Nem tudom. A lényeg, hogy a zene aláfesti a színpadon elhelyezett festményeket, és közben különféle fényekkel világítják meg őket.

– Igen unalmasnak hangzik.

– Lehet, de az ily módon eladott festmények vételárából egy gyermekkorház alapítványa kap harminc százalékot. Phillyben például százhetvenezer dollárért ment el egy kép.

Gondolatban füttyentettem egyet.

– Térjünk vissza inkább a hullához, Larkin. Vélemény?

Elgondolkodva végigsimítottam a nyakkendőmön. Buddha is érdeklődve figyelte az asztalra dobott fotókat.

– Szerelmi bánat, ital, komolyzene, altató – mormogtam magam elé.

– Egyelőre ebben sem látok semmi extrát. Lapozzunk!

Megjött a harmadik fénykép.

– Hamilton Demas, üstdobos, negyvenéves volt, amikor meghalt.

A vízi hullát halottkém nélkül is felismerem.

– Ez meg hol ivott ennyit?

– Dallasban. A város dísztavában találták meg. A gyomra tele volt ebihallal.

– Ebihallal? Abból béka lesz, nem?

– De.

– Mikor?

Zeamer meghökkent.

– Nem is tudom... Talán pár hét alatt...?

– Úgy értettem, mikor halt meg?

– Ja! A harmincharmadik hangverseny után tűnt el. Két nappal később, április 20-án került elő a tóból. A halottszemle szerint baleset történt. Tanú nem volt, a vérében pedig bőven találtak alkoholt.

– Ezeknél mindenki bepíál a koncert után?

– Úgy tűnik, tudnak élni.

– Még Rihanna is szolidabban turnézik.

– Nincs összehasonlítási alapom.

– Aha... Utalt valami bűntényre?

– Semmi.

Megcsóváltam a fejem.

– Hol itt a baj?

– A tendenciában.

– Miféle tendenciában?

Válaszul elém siklott a negyedik fénykép. Ahogy ránéztem, nagyjából már tudtam, mi lehetett a gond vele.

– Ő ki?

– A fuvolás. Bruce Davis, és május 2-án, a Las Vegas-i koncert után pár órával kiesett a szállodai szoba ablakán.

– Emelet?

– Tizenkilenc. Plusz magassföldszint.

– Mit számít az már? Öngyilkosság?

– Nem tudni. A Las Vegas-i rendőrség balesetként zárta le az ügyet. A pasas meztelen volt, leszámítva a derekára tekert törülközőt. A tusoló nedves volt, az erkély burkolata szintén. A legvalószínűbb, hogy lezuhanyozott, kiment az erkélyre körülnézni, megcsúszott, és annyi.

– Partner a szobában, nyílászárók?

– Egyedül volt, semmi nem utalt arra, hogy lettek volna vele a szobában. Az erkélyajtó nyitva, és a bejárati ajtó sem volt bezárva.

– Véralkohol?

- Hajaj!
- Zsákutca. Mi van az ötödikkel?
- Íme.

A fotón kövér nő hevert egy kád vízben egy hőszigetelő társaságában.

- Várj, kitalálom. Véglengülés?
- Az áramütés után már igen.
- Ki ez?

– Anne Loring, az egyik csellista.

– Hogy *mi*?

– Csellista.

– Az mit csinál?

– Csellón játszik.

– Mi az a cselló?

– Olyan, mint egy nagy hegedű.

– Ah, értem. Szóval?

– A jelek szerint a nő fázott a fürdőben...

– A hülyéje.

– ...és valahogy belerántotta a vízbe a hőszigetelőt. Május 9-én történt az eset Los Angelesben.

– Ennyi?

– *Egyelőre.*

Zeamer a naptárra nézett.

– Ma május 20-a van. A Los Angeles-i volt eddig az utolsó koncert.

L. A.-ból már ide, San Diegóba érkezett a zenekar.

– Gondolom, most fel kell tölteni a csapatot.

– Olyasmi.

– Mikorra tervezik a következő hangversenyt?

– Egy hét múlva. Úgy volt, hogy holnap lesz, de annyi a haláleset, hogy új zenészeket kellett szerződtetni pótlásként, és össze kell csiszolni a társaságot. Ráadásul néhányan elhagyták a zenekart, mert félnek.

– Mitől?

– Hogy folytatódnak a halálesetek.

– Nem csoda. Ezzel vége lesz a turnénak?

– Nem. Ezután külföldre mennek.

– Külföldre?

Zeamer elővett egy másik programfüzetet.

– Dél-Amerikába. Venezuela az első állomás, aztán Kolumbia, Peru és így tovább.

Kopogtattak, és belépett a titkárnő.

– Elnézést, uraim, de négyes gyilkosság történt a parton.

– A fenébe!

Devil a helyettesére nézett.

– Majd én eligazítom az őrmestert. Menj ki a helyszínre, Joe! Neked van gyilkossági tapasztalatod.

– De hát még nem is...

– Az fontosabb. Indulj!

Zeamer úgy állt fel, mint akinek a fogát húzzák. Rám villant a szeme, aztán kiment. Kettesben maradtam Devillel, aki türelmetlenül legyintett.

– Mi a véleménye, őrmester?

Megvakartam a fejem.

– Nem is tudom... Elismerem, hogy a tendencia sokatmondó, de egyenként vizsgálva az eseteket... nem tudom. Lehet, uram, hogy ez az egész igazából... semmi.

– Semmi?!

A fejemet ingattam.

– Öt külön-külön tökéletesen megmagyarázható haláleset. Egy részeget elüt és cserbenhagy egy autó. Aztán jön ez a véletlen altató-túladagolás, vagy ha ez nem tetszik, akkor öngyilkosság. Van ilyen, uram. Vízbe fúlás tompa részegen... – vállat vontam. – Vagy harmincat láttam már. Aztán valaki piásan kiesik egy vegasi hotel ablakából. Ccc! És végül ez az áramütés. Ebből legalább hetven történik évente az országban.

Devil csodálkozva nézett rám.

– Maga tényleg nem furcsáll semmit?

– Dehogynem, uram. A meleg esküvőjét! Azt speciel furcsállom. De ezeket? – Megráztam a fejem. – Nem, uram.

– Évekig gyilkossági zsaru volt, és nem lát ebben semmit?

– Pár hónapja éppen azt vetették a szememre, hogy mindenütt gyilkosságot látok...

– Amiben akkor igaza is lett.

– Az más tészta – kezdtem óvatosan. – Mindenesetre magamba szálltam attól, amit akkor mondtak nekem: ha a kalapács az egyetlen szerszámod, mindent szögnek nézel. Lehet, hogy gyilkossági zsaruként túl érzékeny vagyok olyan esetekre is, amik amúgy szimpla balesetek. Mostanában igyekszem megszünni a reakcióimat, uram.

Devil elgondolkozva kapingálta az orrát.

– Lehet, hogy jól is van ez így.

– Micsoda, uram?

– Ha nem elfogult, könnyebben elvégzi a feladatot.

– Amiről még mindig nem tudom, mi is valójában – emlékeztettem.

– Igaz is – bólintott Devil. – Ralph Kearby azért fordult hozzánk, mert az unokahúga, egy bizonyos Unique Neptune a szimfonikusok tagja. A lány a halott csellista helyére érkezett, és ez meglepte Kearbyt.

Már meg tudtam érteni Kearby aggodalmát. Öt hulla, és az ő pici rokona is ott van a potenciális áldozati bárányok karámjában.

– A lány ma mutatkozik be a zenekarnál, ma van az első próbája, hiszen pótlólagosan vették fel. Kearby fél. Nem bízik a testőrsége hozzáértésében, ezért keresett meg minket. Azt mondta, itt profik kellene.

– És ezek lennének mi?

– Igen.

– Érdekes, ha a költségvetésünkről kell szavazni, valahogy sosem vagyunk profik. Ha viszont össze csinálja magát egy nagy ember, mindjárt rendőrért kiált.

– Ez nem a maga gondja, Larkin – mondta színtelen hangon Devil.

– Igen, uram.

– Maga fogja szükség esetén megvédeni azt az unokahúgot.

– Már magam is rájöttem.
– Nem én akartam magát erre a feladatra, fiam.
– Erre is rájöttem, uram.
– Sőt, igazából maga lenne az utolsó, akire ezt rábíznam. De Kearby már a maga nevével érkezett, és ragaszkodott hozzá, hogy találkozzanak. Maga pedig az imént elnyerte a tetszését.

– Mindig sejtettem, hogy valami baj van az ítélőképességével...
– Fogja vissza a jópofáskodást, Larkin! – ismételte meg Devil, s közben a hangja olyan száraz volt, akár egy martini. Kár, hogy ez a hasonlat az eszembe jutott. Azonnal el is képzeltem, amint a feje tetején egy fogpiszkálóval átdöfött olajbogyóval üldögél. Mivel igencsak vizuális típus vagyok, majdnem elröhögtem magam, de valahogy megfékeztem az arcvonásaimat. – Maga sem akarja ezt a dolgot, és én sem. Ennek ellenére meg fogja csinálni.

– Igen, uram!

Mi egyebet tehettem volna? Pine Valleyből el kellett kerülnöm, és ehhez a kormányzójelöltön át vezetett az út.

– Unique Neptune? – néztem tünődve a kaptányra, aki vállat vont.
– Ez a művészneve. Eredetileg Diana Torres, de hát a Unique Neptune különlegesebb.

– Való igaz. Mit tudni róla?

– Huszonnégy éves, csellista, és Kearby unokahúga. Egészen pontosan az édesanyja Kearby húga volt. A hölgy férje egy dél-amerikai olajvállalatnak dolgozott, így került az Államokba, és itt ismerkedtek meg, majd a házasságkötés után az ifjú pár egy ideig itt élt, aztán a férjet a munkája visszaszólította Caracasba. A lányuk, Diana, vagy ahogy most hívhatja magát, Unique, még itt született. Hibátlanul beszél spanyolul és angolul, és állítólag remek zenész. Négy éve a New York-i Szimfonikusok meghívására jött át az Államokba. Most pedig az áramütésben elhunyt csellista pótlására szerződött ide...

– Gondolom, Kearby egyetlen jó szót sem szólt érte – jegyeztem meg pikírtén.

– Szerintem ezúttal tényleg nem. Nagyjából ennyi adatunk van.

- A csaj tehát elkényeztetett, mint az állatkerti kölcsönpanda.
- Alighanem.
- Egyszóval egy hülye picca...
- Larkin!

– Elnézést, rendőrfőnök úr, úgy értettem, hogy egy, a mások jó közérzetét viszonylag ritkán figyelemmel kísérő hölgyről lehet szó.

– Van itt még néhány tény. Miss Neptune szülei öt éve autóbalesetben életüket veszítették. A lány éppen a baleset után kapta a New York-i felkérést, és hazajött. A bátyja már amúgy is itt dolgozott évek óta. Senkije sem maradt Venezuelában. Unique az olajvállalat miatt testőrök között nőtt fel Caracasban, és ezer yardról kiszúrja a rendőröket. Kearby gorilláit is pillanatok alatt lerázza, majd megfenyegette a nagybátyját, hogy nem áll vele többé szóba, ha még egyszer testőröket lát maga körül. A nő egyszerűen nem érzi magát veszélyben, így nem is tartja szükségesnek a személyi védelmet.

– De a nagybácsi azért csak aggódik.

– Pontosan.

– Ha azonban tényleg kiszúrja a zsarukat, engem is le fog leplezni.

– Nem hiszem.

– Miért nem?

– Három okból. Egyrészt a fene se hinné magáról, hogy zsaru. Ez a viselkedés, meg ezek a nyakkendők...

– Mi a gond a nyakkendőmmel? – néztem le a mellemre. Buddha is látható rosszallással ráncolta a homlokát a megjegyzés hallatán. – Jin és jang. Erről szól a zsaru élete: egyensúly, meg a jó és a rossz harca. Na és Buddha! A sztoikus nyugalom, amivel a hülyékhez viszonyulunk. Ez a nyakkendő testesíti meg az egész életfilozófiámat!

– Akkor már régen öngyilkos lett volna.

– Oké, rendben. Valójában ajándék. A bármicvómra kaptam.

– Az anyaga szerint maga nem zsidó.

– Bármicvóm attól még lehetett.

– Elég legyen már! – intett le türelmetlenül Devil. – Mindenesetre normális embernek meg sem fordulna a fejében, hogy maga zsaru. És

mint mondtam, van még két ok. A második, hogy a lány bukik az egyenruhára. Most éppen egy vadászpilóta a barátja, de korábban már nem egy rendőrrel járt. Maga azon kevesek közé tartozik, akikkel Unique Neptune biztosan nem futott még össze valami zsarukocsmában vagy egy összejövételen – azzal eléem tolt egy fotót.

Huszonéves, festett szőke lány nézett rám vissza dacosan. Haját rövidre vágták, barna szemét összehúzta az erős napfényben, arca azonban sápadt volt. Szája konokul összeszorítva, testtartása már önmagában felért egy néma ellenkezéssel. Máris utáltam.

Nem lesz egyszerű ezt a libát megvédeni. Már persze ha nem én magam lövöm majd agyon.

– Amennyire tudom, nem ismerjük egymást – dőltem hátra a fotelban.

– Helyes.

Vállat vontam.

– Mi a harmadik oka, hogy hirtelen én lettem a vérprofi?

– A fedőtörténet. Fedősztorival kerül ugyanis a zenekarhoz. Erről még a maga mentora, Joe Zeamer se tud. A legtöbb tény csak ma délelőtt derült ki, és még nem volt időm elmondani neki. De ha már így alakult, nem is fogom az orrára kötni. Minél kevesebben ismerik, maga annál nagyobb biztonságban van. Kearbynek is csak annyit árultunk el, hogy vigyázni fog Unique-ra, ám azt nem tudja, hogyan. Morcos is lett miatta, de a biztonság és a küldetés sikere mindennél fontosabb.

– Gondoltam. És mi a nagy legenda?

Devil diadalmasan vigyorgott.

– Zenész lesz.

– Zenész? – ámultam el. – Mekkora ötlet! Egy zenekarba zenészt beépíteni! Sosem jutott volna eszembe. De komolyan!...

– Viselkedjen! – vakkantott rám Devil, de nem törődtem vele, és folytattam:

– Az nem zavar senkit, hogy gőzöm sincs a zenéről?

Devilt ez kissé zavarba hozta.

– Csak járt énekkarba a középiskolában!

- Nem.
- Szolfézs?
- Az valami étel? Ja, nem, az a grillázs.
- Zeneóra?
- Az volt...
- Na ugye!
- ...de összetörtem.
- Mit?

– A zeneórámat. Minden egészkor a *Singing in the Rain* játszott, de idegesített.

- Ne idéetlenkedjen! Zenész lesz, és punktum.
- De hát miféle zenész?
- Tubás.

Ettől még én is elnémultam. Azt hittem, rosszul hallottam.

- Hogy mi? – bökte ki végül.
- Tubás. Csak tudja, mi az a tuba!

– Ja, hogy a tuba!... – elgondolkoztam egy pillanatra. – Fogalmam sincs.

- Az egy olyan... nagy... majd meglátja.

Döbenten ráztam a fejem.

– De én nem tudok tubálni, vagy mi a tőröt kell azzal a szarral csinálni! Az imént mondta, hogy egy hét múlva koncert. Ha úgy kell a nő közelében lennem, hogy zenész vagyok ugyanabban a zenekarban, mint ő, az első próba első percében kiderül, hogy nem vagyok tubás! Azonnal, amint meghúzom a vonót.

- A tuba fűvós hangszer – mondta Devil rezignáltan.

– Akkor pláne szemet fog szűrni a vonó! – vágtam vissza, és kétségbeesetten kerestem a megoldást. – Nem lehetnék, mondjuk, szájharmonikás? He? Szájharmonikát legalább már láttam, és nem tűnt túl bonyolultnak. Még Charles Bronsonnak is ment, pedig közben a bátyja ott állt a vállán...

- Egy szimfonikus zenekarban nincs szájharmonika.
- Nincs? Miért nincs? Akkor valami ütős! Dob! Ez az! Annak csak

oda kell csapni, nem?

A rendőrfőnök megköszöri a torkát.

– Tubásnak kell lennie.

Meghökkentem.

– Kell? Miért?

– Mert egy neves tubásnak kell lennie.

– Mármost hogy konkrétan el is kell játszanom valakit?

– Igen. A neve Archibald Mathies. Brit zenész, roppant híres tubás.

Úgy volt, hogy San Diegóban csatlakozik a szimfonikusokhoz, de sajnos meglepte valami csúnya vírus, és még hetekig egy londoni kórházban fog feküdni. Ezt azonban itt nem tudja senki, így maga léphet a helyébe.

– De hát miért?

Devil újabb fényképet tolt elém. Megnéztem, és felhőrdültem.

– A szentségit!

A pasas akár az ikertestvérem is lehetett volna, eltekintve attól, hogy fekete napszemüveget hordott, és rövidebb volt a haja, mint nekem.

– Elképesztő a hasonlóság, igaz? – kérdezte Devil vigyorogva.

– Az bizony, uram!

– Most már érti. Maga lép a helyébe. Amikor Ralph Kearby megkeresett az ötlettel, és magát kérte, kínomban anyagot kezdtem gyűjteni a zenészekről, és teljesen véletlenül akadtunk rá Mathies fotójára az interneten. Azonnal adta magát az ötlet, hogy felesleges kreálni egy új karaktert, ha készen is kaphatunk egyet. A Scotland Yard segítségét kértük, ők pedig beszerezték Mathies hozzájárulását a szerepcseréhez, sőt még az itteni bérelt lakását is a rendelkezésünkre bocsátotta az akció idejére. Maga ott fog lakni.

– De én nem tudok játszani...

– Kap a kezére egy fáslít.

– Miért nem a torkomat kötik be? Ön azt mondta, hogy ez fúvós hangszer.

– De vannak billentyűi is. Magának pedig ínhüvelygyulladás lesz.

Ínhüvelygyulladás?!... Ez jó!

– És akkor hogyan fogok játszani?

– Ahogy egyébként is tudna: sehogy. Éppen ez a lényeg! A történet szerint maga csak látogatja a próbákat, de nem játszik. Orvosi papírja van, hogy még egy hétig nem nyomogathatja azokat a bizbaszokat. Majd a főpróbán beszáll.

– A góré ebbe belemegy?

– Nem góré, hanem *karnagy*. Karnagy, Larkin! Karnagy, az istenit neki! Szokja a szókincset, fiam! A karnagy ideges volt, de Mathies híres és rutinos tubás. Ő bízik benne, hogy ha ott ül a próbákon, magának elég lesz egyetlen főpróba is.

– Rendes tőle – morogtam. – És mi lesz a főpróbán?

– Egyelőre kit érdekel? Az még egy hét. Szerintünk addigra maga már kideríti, hogy tényleg bűzlik-e ez a sok haláleset, vagy sem. Ha van bizonyíték, akkor lecsapunk, ha nincs, akkor meg egyszerűen kap egy újabb orvosi igazolást, hogy mégsem gyógyult meg, és nem játszhat.

– Újabbat? Ki játszik akkor majd a főpróbán?

– Ki nem szarja le? Majd megoldják.

– És aztán mi lesz? Megyek velük Venezuelába is?

– Dehogy megy! Az már nem a mi hatáskörünk. Nekünk csak *itt* kell megvédenünk Unique Neptune-t. Hogy ott mi lesz... – Devil sajnálkozó tekintettel széttárta a karját.

Hát persze! Neki San Diegóban kell megvédenie a potenciális kaliforniai kormányzó unokahúgát. A többi nem rajta múlik.

Egy percig töprengtem, mielőtt megszólaltam.

– Tud valaki a zenekarban arról, hogy én...

– Nem. Nincs háttérbiztosítása, viszont így beköpní sem tudja senki. Ezért titkoltuk ezt a dolgot még Kearby előtt is. Ő nyilván úgy sejtí, hogy maga majd követi a lányt, meg kocsiból figyeli, mint a filmekén. Meg sem fordul a fejében, hogy a zenekar kellós közepébe ültetjük be magát. És ha már így alakult, hogy Zeamer sem tudja a lényegét, neki se árulja el. A biztonság a legfontosabb. Annak is örülünk egyébként, hogy egyetlen alkalmas rendőrt találtunk, akit Unique biztosan nem ismer, nemhogy kettő lett volna a városban.

– Aha. És hogyan lépjek kapcsolatba a nővel a zenekarban?

– Mellette fog ülni a próbákon. A zenei igazgatót a zenekar vezetői megkérték, hogy bízsa Unique gondjaira a brit zenészt, hogy segítse beilleszkedni.

– És a nő belement?

– Kicsit hisztizett, de végül igen.

– Értem.

– Akkor ennyi.

– Ennyi? Ennyi a sztori? Tubás leszek?

Devil megköszörülte a torkát.

– Nem egészen.

– Nocsak. Mi van még?

– Hát... tudnia kell még... hogy... Mathies vak.

– Hogy *mi*?

– Vak.

– És én ezt játsszam el?

– Pontosan.

Elröhögtem magam.

– Szívesebben lennék süket. Könnyebb volna!

– Süket? De hát zenész lesz!

– Na és Beethoven?

– Vak lesz, és kész! Mathies ugyanis nem süket, hanem vak!

Ránéztem a fekete szemüveges férfi fényképére. Ezt egyszerűen nem tudtam felfogni.

– De hát... *vak?!*

– Az akció szempontjából ez még jól is jön. Ezzel elkerülheti például az olyan kéréseket, hogy add ide a fagottot!

– Mi az a fagott?

– Hát pont erről van szó!

Megkapirgáltam a halántékomat. Kiutat kerestem.

– Nem lehetnék akkor már inkább buzi?

Devilnek felszaladt a szemöldöke.

– Miért akar buzi lenni?

– Nem *akarok* buzi lenni. Ha buzi *akarnék* lenni, már régen buzi lennék. Csak arra gondoltam, még azt is könnyebben eljátszanám, mint egy vakot.

– Szerencséje van. Buzi is lesz. Archibald Mathies nemcsak vak, de meleg is.

Egy perc elképedt csend után felálltam.

– Ezt nem teheti velem, kapitány úr. Három dolgot utálok igazán. A buzikat, a hülye picsákat meg a komolyzenét. Erre buzit csinál belőlem, és beültet egy zenekarba, hogy egy hülye picsára vigyázzak!

– Larkin!

– Már elnézést, rendőrfőnök úr, de ez az igazság!

– Nem vállalja?

Lehetőséget szagoltam. Végül is, *én* hasonlítok a tubásra, nem más. Visszaültem.

– Mit kapok, ha igen?

– Hogyhogy mit *kap*? – hökkent meg Devil. – Maga zsaru. Ez a feladata!

– Nem hiszem, uram. Jelenleg sima egyszerű rendőrtiszt vagyok egy középfülgyulladásos alseriff vidéki szemétdombján. Aligha van olyan pontja a munkaköri leírásomnak, hogy „celeb rokonok istápolása és sorozatgyilkosság felderítése”.

A rendőrfőnök szikrázó szemmel nézett rám. Némi töprengés után kurtán bólintott.

– Van némi igazsága az őrmesternek, Lloyd.

– Oké. Tulajdonképpen mit akar, Larkin?

– Eljönni Pine Valleyből.

– Rendben.

– Úgy értem, ide, San Diegóba.

– Rendben.

– Vissza akarok kerülni a gyilkosságihoz...

– Rendben.

– ...és meg akarom kapni az egyik csoportot is.

– Megkapja.

– Kérek egy saját irodát.

– Hm... oké.

– És egy mélyvörös Corvette-et vajszínű bőrüléssel.

– *Micsodát?!*

– Semmi gond. Ha nem, hát nem. Csak, gondoltam, megpróbálom, uram, hátha...

– Ne feszítse túl a húrt! – csattant fel Devil, és felállt. – Jöjjön, átkísérem az eligazításra.

A megbeszélésnek vége volt.

– Eligazításra? – értetlenkedtem. – Nem ez volt az?

– Csak az első. Most találkozik valakivel, aki a kapcsolata lesz hozzánk.

– Minek egy kapcsolattartó?

– Mert maga nem jöhet be a kapitányságra, amíg be van épülve.

– De Pine Valleyben az irodába azért bemehetek, igaz? – replikáztam némi éllel az alig egy órával korábbi beszélgetésre célozva.

Devil szenvtelenül nézett rám.

– Maga se gondolta komolyan, hogy esténként járörözni fog Valleyben.

Ez se ma kezdte, állapítottam meg.

– Az igaz – ismertem be.

– Akkor meg ne hányja a szememre.

– És ki mondja ezt el McHugh-nak?

– Miért kéne neki elmondani? Na, menjünk, Larkin. Még meg kell ismernie a kapcsolattartót, át kell vennie Archibald Mathies lakását, és oda kell érnie a próbára.

– Miféle próbára?

– A zenekarira. Csak pár órája maradt.

Mialatt kifelé mentünk, határozottan meg voltam elégedve magammal. Egészen jól jöttem ki ebből a furcsa egyezségből, amit Devil rendőrfőnökkel kötöttem, aki – a nevével ellentétben – nem is tűnt igazán ördögnek.

Még szerencse: hiszen alkut kötöttem vele.

Átmentünk egy másik szobába. Amikor becsukódott mögöttünk az ajtó, már éppen méltatlankodni kezdtem volna, ám ekkor megláttam valakit a sarokba tolt fotelban.

– Íme, az összekötője, Larkin – mutatott blazírtan a lányra Devil. – Fiona Vance. Korábban a tanúvédelemnél dolgozott. A kisujjában vannak az operatív műveletek.

A nő felé fordult.

– Fiona, ő Cameron Larkin őrmester.

– Üdv, őrmester.

Félszegen bólintottam. A lány olyan fekete volt, akár egy zsák szén. A haja, a szeme, a bőre – mind-mind koromfeketén csillogott a leeresztett relaxa résein bejutó délutáni napsugarak fényében.

– Szólítson Cameronnak, ha nem bánja.

– Helyes. Fiona vagyok.

A nő felállt, és kezet nyújtott. Átlagos testalkatúnak jellemeztem volna mindaddig, amíg ült, ám így állva már magas volt. Azonnal észrevettem a karját és a hátát. Szó szerint kötegekben feszültek az izmok a pólója alatt, a hátizmait pedig akár egy férfi is megirigyelhette volna. Én legalábbis azonnal megirigyeltem. Devil láthatóan elégedett volt magával, amint rajtunk legettette a szemét.

– Jó páros lesznek. A simlis és a szende.

– Nem vagyok én annyira szende – morogtam.

Az általam harminc év körülinek saccolt Miss Vance összecsukta a kezében lévő regényt, és belehajította óriási válltáskájába.

– Mehetünk, Cameron?

– Hová?
– Az új lakásába.
– Minek?
– Megismeri a terepet, és kap egy gyorstalpaló képzést.
– Gyorstalpalót? Hogyan legyünk könnyen, gyorsan vakok?
– Nagyjából.
– Ez olyan teleshopos, nem? – Elrévedtem. – Csak napi három perc, és ön sem lát majd tovább az orránál... Vagy lehetne úgy, mint a tehetségkutatókban, nem? Megyünk a Vak Születik zsűrije elé?
– Uram? – nézett meglepetten a főnökre a nő.
– Ez ilyen – vont vállat Devil, majd rám förmedt: – Elég legyen, Larkin! Igyekezzen! Hatkor próbája van.
Fiona meglengette a slusszkulcsát, és intett, hogy kövessem.

*

Mivel Miss Vance nem bizonyult szószátyárnak, nem beszélgettünk, mialatt lesiettünk a rendőrségi székház elé, és ő beült ezüstszerű Jettájába.

– Van kocsija, Cameron?
– Van. Illetve azt mondják róla, hogy kocsi, de én...
– Akkor kövessen!

Beszuszkoltam magam a Minibe, magamra rángattam az ajtót, és hármashatvan elindultam a Volkswagen után.

Megcsörrent a mobilom.
– Larkin – vettem fel a telefont a tizedik csengés után.
– Hol a francban van? – ordította Malcolm Jerstad.
– Ki az?
– Jerstad alseriff.
– Magának is szép jó napot, uram!
– Hol van?
– Miért?

Szinte magam előtt láttam, ahogy hápog a túloldalon.

– Hogyhogy miért? Azért, csessze meg, mert ez a munkahelye, és órák óta szolgálatban kellene lennie!

– Ja, ha csak ez a baj – vigyorogtam –, vegye fel a kapcsolatot a seriffel.

– McHugh seriffel?

– Hacsak azóta nem nevezték ki mást. Majd ő tájékoztatja a fejleményekről.

De nekem nem szóltak semmiről!

– Beszéljen a seriffel, uram. Most le kell tennem, megjöttek a gyerekek.

– *Milyen gyerekek?*

Kinyomtam a telefont, és széles mosoly ömlött el az arcomon. Elképzeltem Jerstad ostoba képét, ahogy a telefonra mered. Alakul a dolog.

A nő magabiztosan vezette előttem a Jettát, én meg arról kezdtem elmélkedni, vajon mit vétettem, hogy már megint ilyen hülye helyzetbe kerültem.

Egy napja alaposan leminősítettek, amikor tizenvalahány évi tapasztalattal visszaküldtek járőrözni. Mint amikor az ember a társasjátékban *Vissza a kezdő mezőre* kártyát húz. Aztán két főrendőr úgy huzakodott rajtam, akár a marakodó kutya a koncon. S végül kaptam egy nemszeretem megbízatást.

Elképzeltem, amint vakként bent ülök egy szimfonikus zenekarban, őrzök egy nőt, aki ezt nem is tudja, és közben tubálok. Tényleg, ezt még meg kell kérdezni. Aki tubán játszik, az tulajdonképpen mit is csinál? Gondolatban feljegyeztem magamnak a kérdést, de ekkor felvillantak az ezüstsínű limuzin féklámpái, és a nő lesüvített egy mélygarázsba. Óvatosan követtem, s láttam, hogy itt aligha fogom megúszni a tolatgatást, márpedig a hátramenetet még mindig nem vette be a kocsi.

A teremgarázs azonban szinte üresen kongott, így nagy ívben addig kerülgettem a betonoszlopokat, amíg orral a kijárat irányába meg tudtam állni. Nagy szentséggel kikapcsolódott a kocsiból, és

mérgeesen bevágtam az ajtót. Fiona addigra már mellettem állt, és értetlenül nézett körül.

– Miért parkolt ilyen messze?

– Biztonsági szempontokból – vetettem oda magától értetődő hangsúllyal, amitől felszaladt a szemöldöke, és megint körülnézett. Sejtettem, hogy mindjárt megkérdezi, mégis *milyen* biztonsági szempontokra gondolok, így nem hagytam neki időt.

– Miért jöttünk ide?

– Ez itt a Mayo Apartmanház. Itt van Archibald Mathies lakása. Ezzel el is kezdhethük az első leckét, Cameron – Fiona a Minire mutatott. – A kocsiját felejtse el! Ezután hívjon mindig taxit.

– Miért?

– Mert maga vak. Nem tud vezetni.

– Igaz – hümmögtem, és búcsúpillantást vetettem az autóra. – Pedig a buzi énemnek éppen feküdt volna ez a kocsi.

– Kettes lecke...

– Várjon, várjon! Végig számozni fogja? Mert akkor felírom...

– Kettes lecke: ezután csak ebben mutatkozik – a kezembe nyomott egy nagy fekete napszemüveget. – A házban ismerik Mathiest, még ha kevés időt tölt is itt. Ne bukjon le ilyen apróságon. Vegye fel ezzel a baseballsapkával együtt. Erre azért van szükség, mert a hajviselete még nem egészen olyan, mint az övé.

Feltettem a napszemüveget és a sapkát.

– Most már tényleg nem látok.

– Az segít a beleélésben.

– Síkosítót is ad majd?

– Minek?

– Hogy segítsen a beleélésben.

– Jaj, akadjon már le erről a homokos vonalról! Engem azért fizetnek, hogy magát kiképezzem, de ha nincs kedve hozzá, én nem erőltetem. Most döntse el, Larkin...

– Cameron.

– ...Cameron, hogy együttműködik-e velem, vagy sem!

Pine Valley jutott eszembe.

Ha nem segíték a nőnek, mehetnek vissza tüzet adni a fülgyertyához. Udvariasabbnak kell lennem Miss Vance-szel, ha azt akarom, hogy ne törje ki a nyakam Devil kapitány előtt. Pont most, amikor lesz egy csoportom és egy saját irodám. Sőt a mélyvörös Corvette-ről sem mondtam le teljesen. Felsőhajtottam.

– Elnézést, Fiona. Csak ideges vagyok. – Persze nem voltam ideges, de ezt a mondatot minden második filmben elrebegik, és mindig mindenki megértően fogadja magyarázatként ezt a maszlagot. Mindenesetre Fiona is bevette, bár ebben az is közrejátszhatott, hogy a szemüvegtől nem látta a tekintetemet.

Szó nélkül megragadta a könyökömet, és a fülembe sziszegett:

– Mostantól szót fogad, Cameron. Van jobb dolgom is, mint magát pesztrálni.

Átvezetett a félhomályos parkolón, és a lifttel felmentünk a harmadikra, ahol a folyosót drága kőburkolat fedte. Balra a harmadik lakáson az *A. Mathies* név virított egy pici réztáblán. Fiona kulccsal nyitotta a zárat, és betessékelt maga előtt.

A kutya a hall közepén ült, és egykedvűen meredt a képembe.

Megtorpantam, mire a nő nekem jött hátulról, és kis híján fellökött.

– Na! Miért állt meg?

– Van itt egy kutya.

– És?

– Mondom, egy *kutya*! Lehet, hogy betörőre van idomítva.

– Ja, ő? Ez nem házörző.

– Azért én mégiscsak lelőném. A biztonság kedvéért.

– Inkább haverkodjon össze vele – lépett el mellettem Fiona, és menet közben megvakargatta az eb fejét. – Szevasz, Mac, hogy telt a napod?

– Hé, maga ismeri?!

– Igen. Ő Mac. A tanúvédelemtől kértük kölcsön.

– Minek?

– Mert Mac lesz a maga vakvezető kutyája.

– Most nem mondja komolyan, hogy a tanúvédelemnél még vakvezető kutyát is tartanak!

– Gondoljon már bele! Mi van, ha a szemtanú vak?

– Milyen igaz. – Elrévedtem egy másodpercre.

Valami nem stimmelt.

Fiona szembefordult velem.

– Maga tényleg ennyire hülye, Cameron? Csak vicceltem a kutyával.

Meghökkentem.

– Nos... lehet, hogy egy kicsit tényleg...

– Együttműködik velem? Mert ha nem...

– ...már itt sincs, tudom. Persze hogy együttműködöm, de lássa be, nem könnyű a helyzetem. Igyekszem beilleszkedni, viszont nem megy az olyan zökkenőmentesen. Vak vagyok, meleg vagyok, tubás vagyok. Azt hiszem, ezt hívják halmozottan hátrányos helyzetnek. Reggel még szimpla másnapossággal ébredtem, most meg ez...

– Oké – bólintott, és a kutyára mutatott. – Szóval ő Mac. A maga vakvezető kutyája lesz.

– Miért kell nekem...

– Mert maga vak.

– És Mathiesé hol van? Nem inkább...

– Mathies mellett. Merthogy ő valóban vak, és kell neki a kutya. Ezért hoztam magammal Macet.

– No és ez milyen típusú?

– Fajtájú. Golden retriever, akárcsak Mathies kutyája.

Megtaláltam az egészben a logikai bukfencet, és diadalmasan elvigyoroztam.

– Na és Mathies kutyáját is Macnek hívják?

– Igen.

Leesett az állam. Ezek aztán nem trágával gurítanak!

Eredetileg azt akartam mondani, hogy furcsa lesz, ha majd Macnek szólítom az eredetileg, mondjuk, Petey nevű kutyát, de Fiona lesöpört.

– Nyugalom, Cameron, mindenre gondoltunk. Mac eredeti neve Bookie, de maga Macnek fogja hívni, akárcsak Mathies a sajátját.

- És hallgat a Mac névre?
- Nem, de a Bookie-ra sem hallgat. Ugyanis süket.
- Maga egy süket vakvezető kutyát ad nekem?
- Tulajdonképpen igen. Mac aktív korában kábítószer-kereső volt, de kiöregedett, és teljesen megsüketült. Átvettük, mert néha jól jön egy-egy titkos műveletnél, mint például most is.
- Hát ez parádés! Én vak vagyok, ez süket... Nincs valahol egy néma majmuk is? Csak hogy meglegyen a csapat. És hogy fog egy süket kutya elvezetni engem az utcán?
- Úgy, hogy maga valójában nem vak.
- Ja, tényleg!
- Voltaképpen maga fogja vezetni a kutyát. Mac már öreg és rezignált. Maga csak fogja a pórázt, és ő ballagni fog a lába mellett. Ha maga fordul, ő is azt teszi. A látók számára igazi vaknak és igazi vakvezetőnek fognak tűnni. Csak egy valódi vak szűrhatná ki az igazságot, az viszont nem látja magukat. Hm?
- Levettem a baseballsapkát és a szemüveget.
- El tudja ezt mondani még egyszer?
- Bármikor. Egyébként jó is, hogy levette a fejfedőt. Jöjjön a fürdőszobába!
- Minek?
- Hajvágás, festés.
- Micsoda?
- Archibald Mathies jelenleg rövid, hidrogénszőke haját visel...
- De a fotón, amit Devil mutatott...
- Az féléves kép. Na gyerünk, alig három óránk maradt.

*

Magamba roskadva ültem a kanapén, és a szemközti falnak támasztott tükörben bámultam azt az ismeretlen fickót, aki halványan hasonlított rám. Fiona egyetlen röpké óra alatt teljesen átalakított. A

hajamat megkurtította és szőkére festette, majd egy teniszlabdányi zselégombóccal tüskés-tépetté alakította a frizurámat. A bőrömet valami alapozóval kente át, amitől kissé barnább lettem, az államra pedig egy pöttynyi anyajegyet készített egy tollszerű sminkeszközzel. Megvigasztalt, hogy minden további nélkül mosakodhatok, nem fog lejönni. Megjegyeztem, hogy ez nem igazán nyugtatott meg, mire közölte, hogy pár hét alatt majd lekopik magától.

Felsóhajtottam, és töltöttem magamnak egy bourbont, azután visszaültem a kanapéra, és kortyolgatni kezdtem az italt. Megszólint a mellettem lévő kisasztalra helyezett telefon, én meg ösztönösen felvettem.

– Halló?

– Kendry Cukrászat?

– Nem.

– Elnézést.

Letettem a kagylót, és visszatértem a bourbonhoz. A tükröm tűnődtem, és a lassan megfogalmazódó kérdést fel is tettem a belépő Fionának.

– Maga hozta ide ezt a tükört?

– Én. Miért?

– Gondoltam, hogy maga lehetett. Annyira nem illik ide... Különben miért nem volt itt tükör?

– Egy vaknál?

– Igaz is – legyintettem, majd a nő kezében tartott apró szelencékre pillantottam. – Mit hozott?

– Kontaktlencsét. Tegye be!

– Kösz, de már van.

– Tudjuk, utána néztünk. A szeme színe eltér Mathiesétől, ezért kell a lencse. Ne féljen, a dioptria és a görbület megegyezik a magáéval.

– Tudják? Ki még?

– Csigavér, Larkin. Ez egy titkos akció. Csak Devil kapitány és én tudjuk a rendőrségen, hogy maga mit csinál, milyen bőrbe bújik.

Ezek mindent tudnak. Sóhajtván lecsavartam a szelencék tetejét, és

megvizsgáltam a két lencsét. Jóval nagyobbak voltak, mint az általam használtak, de ettől eltekintve rendben lévőnek tűntek, ezért aztán gyorsan kivettem a sajátjaimat, az újakat meg beillesztettem a szemembe. Amikor belenéztem a tükörbe, önkéntelenül is felkiáltottam.

– Jézusom!

– Nyugi.

– De hát... ez borzalmas!

– Szerintem is.

– Mint a *Ben Hur*ban a leprás!

– Ezért hord Mathies állandóan napszemüveget.

– De akkor is!... – Feltápáskodtam, és közről is megszemléltem új látószerveimet a tükörben. – A kurva életbe...

Mindkét szememben a barna írisz és a fehérje helyett egy-egy, gomolygó szürkés-kék füsttel teli félgömb látszott, a pupillának pedig nyoma sem volt. Mint két tompán fortyogó üveggolyó. Elfogott a hányinger.

– Jól lát velük? – érdeklődött Fiona.

– Brad Pitt örülne nekem. Úgy nézek ki, mint egy zombi.

– Jól lát?

– Mi a fene baja van ennek a Mathiesnak?

– Mondhatnám magának latinul, mert készültem, de végül is nem tök mindegy? Viszont harmadszor kérdezem: *jól* lát?

– Persze hogy jól látok!... Csak a belem kifordul.

– Úgysem kell majd tükörbe néznie, Cameron. Nézzen rám!

Fiona alaposan megszemlélte, és elégedetten bólintott.

– Tökéletes. Most pedig a ruha következik.

– Választhatok?

– Inkább majd én.

Tíz perccel később már végképp nem ismertem rá Cameron Larkinra. Tudtam, hogy napokig meg fogok rettenni, ha egy-egy kirakat üvegében véletlenül meglátom majd magamat. Fiona barackszínű vászonöltönyt választott, hozzá halványzöld inget, és egy bordó cipőt lökött elém, hogy húzzam fel.

– Hogy tetszik? – nézett rám komolyan.
– Úgy nézek ki, mint egy buzi.
– Akkor beletrafáltunk. Választhat hozzá nyakkendőt.
– Milyet?
– Mindegy. Ahogy elnéztem magát, a nyakkendőket illetően egyezik az ízlésük Mathiesszal.

– Mi baja a nyakkendőmmel?
– Semmi – vont vállat. – Csak nem értem, tulajdonképpen mi a gondja a buzikkal, ha ilyen darabokat hord?

– Oké, vettem a lapot. – A szekrényhez léptem, és némi turkálás után kiválasztottam egy szép példányt. A nyakkendőt hosszanti irányban két eltérő árnyalatú zöld mezőre osztotta egy ezüst sáv, és az egészet nyomott, aprócska sárgabarackminták pöttyözték.

– Nos? – néztem Fionára.
– Ocsmány.
– Nekem tetszik. Megy a ruhához. Barackok a barackszín öltönyhöz, zöld alap a zöld inghez. Hm?

– Maga menthetetlen.
– Ugyan már! Extravagáns zenész vagyok, nem?
– Nem! Maga egy tubaművész.
– De vak is!
– Hogy jön ez ide?
– Bármikor védekezhetem azzal, hogy fogalmam sincs, mit vettem fel reggel.

A nő a szemét forgatta, én meg dühösen visszadobtam a szekrénybe a nyakkendőt.

– Nem veszem fel. Elég lesz az ing és a zakó.
Válasz helyett elővarázsolta egy fehér mappát, és elém lökte.
– Egy órája van rá, hogy bevigya.
– Mi ez?

– Mathies személyes adatai, rövid élettörténete, aztán információk a zenekarról, a turnéről, a koncertteremről és így tovább. Főzők egy kávé, meg összedobok pár szendvicset, aztán kikérdezem. Lászon

hozzá!

Fiona eltűnt az ajtó mögött, én meg kinyitottam a mappát. A telefon kellemetlen bimbamozása ismét hívást jelzett.

- Tessék?
- Rendelést szeretnék feladni egy...
- Elnézést, de kit hívott?
- Nem Kendry Cukrászat?
- Nem.
- A picsába! – azzal letette. Bunkó.

Negyvenhárom perccel később, amikor Fiona tálcával a kezében belépett a szobába, már zsongott az agyam a sok adattól. Felpillantottam.

- Nem azt mondta, hogy Archibald Mathies brit?
- De igen. Miért?
- Ha angol, miért tart fenn lakást San Diegóban?
- Mert itt lakik a szeretője.
- Csak nem egy *férfi*?
- Hát most mondja! – tette le a tálcat, majd a mappámra mutatott. – Mit tanult meg belőle?
- Mindent.
- Igen? – pillantott rám nyílt kétkedéssel. – Mondjon három tubára írt zeneművet a saját repertoárjából!

– Hindemith: *Szonáta basszustubára és zongorára*, Williams: *Tuba concerto*, Malcolm Arnold: *Fantázia szóló tubára*.

Fiona Vance leesett állal meredt rám.

Velem kezdtél, kis csóka?

Honnan is tudhatta volna, hogy a dossziében felsorolt legalább kéttucatnyi zeneműből éppen hármat tanultam meg. Úgyis mindig mindenki hármat akar hallani, ha kikérdezik az embert. Amikor kissé magához tért a döbbenetből, a következő negyedórát arra szánta, hogy kikérdezett az imént befűzött adathalmazból.

Miközben a szendvicseket fogyasztottuk, jóleső elégedettséggel konstatáltam, hogy a rövid távú memóriám még mindig remek – kár,

hogy ez az egész nem fog tovább tartani, mint a legközelebbi whiskys buli.

– Meg van elégedve? – kérdeztem gúnyos mosollyal, miután hiba nélkül felsoroltam a szimfonikusok legutóbbi *három* zeneigazgatóját is.

A nő prüszkölt egyet, és a szekrényhez lépett.

– Inkább nézzük meg a hangszerét – javasolta, miközben előhúzott egy óriási fekete hangszertokot. – Látott már ilyet?

– Aha. A *Desperadó*ban. Tele volt fegyverrel.

– Az gitártok volt.

– Részletkérdés. Azt szokták mondani rám, hogy az arcomat leszámítva kiköpött Banderas vagyok. Szóval, mi ez?

– Ez a tuba.

Fitymálva vettem egy pillantást a hangszerre.

– Marha nagy.

– Na, fogja!

A tuba meglepően nehéznek bizonyult, és amikor megpróbáltam kissé nagyképműveléssel megemelni, ki is csúszott a kezemből.

– Basszus! – nyögtem fel meglepetten.

– Az bizony. Basszustuba. Jó, ha tudja, a tubának több válfaja van, úgymint kontrabasszustuba, basszustuba, tenortuba és így tovább. De ez speciel egy basszustuba.

– Baromi súlyos.

– Ugyan már! Én a maga helyében örülnék, hogy nem egy dögnehez hárfát kaptam.

– Azon legalább fel tudnám szeletelni a kemény tojást. Tudja, mit nem értek? Egy meleg miért ezt választja? Miért nem, mondjuk, az oboát?

– Ne szellemeskedjen!... Szóval a tuba – hozzálátott, hogy felmondja a leckét. – A tuba rézfúvós hangszer, és a rézfúvósok között a legmélyebb hangú. Látja, ezek itt a szelepek...

– Majd egy benzinkútnál nyomok bele fél atmoszférát...

– ...amiket maga nem tud nyomogatni az ínhüvelygyulladás miatt.

– Végigmért, és a zsebébe nyúlt, hogy elővegyen valamit. – S ha már itt

tartunk, tekerje fel magára ezt a fáslit jó szorosan. Mindkét kezére. Amíg csinálja, mesélek még a tubáról.

– Éppen kérni akartam...

– Itt kell megfogni, és ülő helyzetben a lába közé kell szorítania a végét. És itt kell befűjni, de maga ezzel még csak ne is próbálkozzék! Itt, a szelepeknél különféle csőhosszúságú darabokat illesztettek a csőrezonátorba, ezáltal az áthangolódik, és a kromatikus hangok is tisztán szólnak. – Felpillantott. – Eddig érti?

– Egy kurva szót sem.

– Figyeljen jobban!

– Minek kell ez nekem? Én *művész* vagyok, nem kikérdezésre váró zeneiskolás!

– Azért csak tanulja meg, amit hall. Annyit tudjon még, hogy a furat kónikus, azaz növekvő keresztmetszetű. A maga tubája F hangolású.

– Hogy milyen?

– F.

– Ja, hogy F! Az más.

– *Cameron!*

– Oké, oké, figyelek.

– Érdekli még valami?

– A hossza.

– A mi?

– A cső hossza.

– Kiegyenesítve közel négy yard. De miért?

– Szakmai ártalom. Tudja, fegyverek között nőttem fel, és...

– Csendet! Indulás!

Feltápaszkodtam volna a kanapéról, de megszólalt a telefon. Felvettem.

– Kendry Cukrászat? – sipította egy nő olyan hangon, mint egy meglevevénedett sarokcsiszoló. Máris utáltam.

– Az – dünnyögtem unottan.

– Kivel beszélek?

– Kenneth főorvos vagyok az ételmiszer-biztonságtól. A cukrászda

bezárt, jelenleg is helyszíni vizsgálatot folytatunk.

– Ó!

– Evett mostanában valamit a kínálatukból?

– Hát...

– Ha igen, igyon sok meleg vizet keserűsóval, és igyekezzen minél többet hányni. Azután pedig keresse fel a kezelőorvosát!

Letettem a telefont, Miss Vance pedig tágra nyílt szemmel meredt rám, de aztán mégsem mondott semmit. Bizonyára úgy vélte, úgyis mindjárt megszabadul tőlem. Némán eligazgatta a zakómat, feltette a szemüvegemet, beleborzolt a hajamba, és visszazárta a tubámat a dobozába, vagy hogy is hívják azt a tokot, amiben az ilyesmit tartják. A kezembe adta a pórázt, aminek a végén Mac ugyanúgy ült, mint jó három órával korábban. Ránéztem a kutyára:

– Él ez még?

– Hívok egy taxit.

– Minek?

– Hogy elvigye a próbára.

– Ha a kutyát is rángatnom kell, hogy viszem a tubát?

– Sehogy – nézett rám a nő telefonálás közben. – A tuba itt marad.

– De a próba...

– Értse már meg, hogy maga nem zenész! Csak eljátssza, érti? Nem viszi a próbára a hangszert, mert ínhüvelygyulladásra van. Ezáltal megússza azt is, hogy valaki esetleg megkéri, mégiscsak fújjon már el egy-két hangot. Felfogta?

– Fel.

– Akkor induljon lefelé! Mindjárt itt a taxi.

Megrántottam a pórázt, mire a kedveszegett golden retriever a lábamhoz simult, és felvette a tempót. Én viszont megálltam.

– Fiona!

– Igen?

– Barackszínű öltöny és zöld ing van rajtam bordó cipővel. Jégszöke a hajam, és olyan borzas, mint egy páviánnak. Zombiszemem lett, és óriási fekete napszemüvegem. Mindehhez egy kutya. Hogy leszek így

feltűnésmentes testőr?

– Nem kell feltűnésmentesnek lennie. Maga vak. Ki a fene gyanakodna egy vakra?

Ezen eltöprengtem egy percig, és lehorgasztott fejjel lassan ismét elindultam.

– Cameron! – süvöltött utánam a nő az ajtóból.

– *Jawohl?*

– A botja!

Egy fehérre mázolt elegáns bambuszbotot nyomott a kezembe.

– Mit csináljak én egy bottal?

– Botorkáljon!

A Copley Symphony Hall San Diego belvárosában, a B utca 750. szám alatt van. Miután megkerülte a háztömböt, a taxi beparkolt az épület előtti öbölbe.

– Megérkeztünk – fordult hátra a sofőr, és leplezetlenül belebámult a képembe.

Már-már elküldtem a fenébe, hogy mi a túrót néz rajtam, amikor belém hasított, hogy valójában nem is látom, hogy ő most engem mustrál. Elővettem a tárcámat, találomra kihúztam egy ötvenest, és mereven előrenyújtottam. Fiona a titkos műveletekre elkülönített kasszából ellátott úgy kétezer dollárral meg egy hitelkártyával, ezért aztán tellett a nagyvonalúságra. A fickónak erősen nyújtózkodnia kellett, hogy elérje a pénzt, én pedig egy mozdulattal sem segítettem neki, csak tartottam a bankót. Közben belém bújt a kisördög, és eszembe jutott, hogy kipróbálok valamit.

Levettem a fekete napszemüveget, majd elcsigázottan megdörzsöltem az orrnyerget. A taxis belenézett a szemembe, és undorodva felszisszent. Egy pillanatig azt hittem, menten kidobja a taccsot, de inkább kirántotta a pénzt a kezemből, és elkapta a tekintetét.

Látványosan kitapogattam a kilincset, és kiszálltam. Mac enerváltan követett: kimászott, és leült a lábam mellé. A Copley Symphony Hall főbejárata jobbra, úgy tízyardnyira előttem volt, de Fiona már előre kiokosított, hogy ne oda, hanem az oldalt nyíló művészbejáró felé terelgessem a kutyát. Megfogtam a pórázt, és a bottal magam előtt kopogtatva elindultam az oldalajtó felé. Felfelé kaptattam a meredek Nyolcadik utcán, miközben Mac a térdemhez simulva baktatott

mellettem.

A nyálát komótosan a cipőmre csorgatta. Kétlépésenként összegyűlt egy akkora adag, amely már önálló életre is képes volt, akkor aztán a következő lépésnél elszállt a lábbelimről, és toccsanva kötött ki hol a járdán, hol egy szembejövő gyalogos nadrágszárán. Észrevettem, hogy a járókelők akaratlanul is utat nyitnak nekem, és kikerülnek. A személyzeti bejáró elé kitett széken terpeszkedő őr feltápáskodott, és kitárta előttem az ajtót.

– Jó napot, uram. Miben segíthetek?

A feje felett a falra függesztettem a tekintetemet, miközben hozzá beszéltem.

– A zeneigazgatót keresem.

– Megkérdezhetem a nevét?

– Horace Cardenas.

Az ajtónálló döbbsen bámult rám. *A francba, Cameron!*, korholtam magamat. Légy már komoly!

– Úgy értettem, uram, az *ön* nevét...

– Archibald Mathies vagyok.

– Á! – derült fel a férfi arca. – Már vártuk, művész úr.

A direktor úr meghagyta, hogy kísérjem azonnal a koncertterembe.

– Ez kedves.

– A kutyát esetleg... – a portás zavartan elhallgatott.

– Mac velem jön – jelentettem ki ellentmondást nem tűrő hangon.

– Értem, uram. Erre tessék!

– Merre?

– Hogyan?... Ja, persze. – A szerencsétlen alak teljesen szétesett zavarában, én pedig egy pillanatra megsajnáltam.

– Ha megfogja a könyökömet...

– Természetesen.

Udvariasan belém karolt, és a következő két percben átkormányozott az épület szövevényes folyosóin, míg ki nem lyukadtunk a színpad mögött. Olyan labirintus volt ez, hogy kísérő nélkül akkor se jutottam volna át rajta, ha történetesen nem vagyok vak. A portás egyszer csak

oldalra irányított, félrehúzta a függönyt, és egy pillanat múlva ott álltam a reflektorok vakító fényében.

– Most már csak egyenesen előre.

– Értem.

Hunyorogva próbáltam a fekete szemüveg mögött visszanyerni a látásomat, s amikor kitisztult a kép, a teljes szimfonikus zenekart láttam magam előtt.

A zenészek a színpad szélén toporogtak, jó néhányan pedig a zenekari árokban beszélgettek. Láthatóan éppen szünetet tartottak. A zsongás egy hosszú pillanatra elhallgatott, és mindenki rám meredt. Mac előbb felpillantott rám, azután unottan letottyant mellettem a színpadra, és hatalmasat ásított. Zavarba jöttem a hirtelen támadt csendben, de aztán észbe kaptam, hogy a vastag fekete szemüveg szerencsére eltakarja idegesen repkedő tekintetemet.

A színpad szélén álldogáló egyik társaságból kivált egy űzött küllemű férfi, és odasietett hozzám. Fekete pantallót és szürke selyeminget viselt, szemüvegét erősen kopaszodó feje búbjára tolta. Már messziről nyújtotta a kezét.

– Mr. Mathies, igaz?

– Szólítson csak Archie-nak – vetettem oda lazán, és vaktában előrelöktem a jobbomat. A pasasnak sikerült elugrania előle, mielőtt beleböktem volna a köldökébe, azután oldalról zavartan elkapta a kezem, és megrázta.

– Annyira örülök, hogy megérkezett!

– Részemről a szerencse, kedves...

– Ó, elnézést, a nevem Horace Cardenas, én vagyok a zeneigazgató. Hadd mutassam be a karnagyt!

Kelletlen fickó ballagott oda hozzánk olyan arckifejezéssel, mintha az ő fenekéből sütné a nap. Csíkos nadrágja, fehér garbója és aszkétakülseje azonnal elárulta, hogy művészlélekkel van dolgom. Valamiért úgy éreztem, ki nem állhatja majd hidrogénszőke, tépett frizurámat. Finnyásan kezét nyújtott.

– Szóval maga az a Mathies. – Ez inkább kijelentés volt, semmint

kérdés, és a tónusból egyértelmű volt, hogy nem kedvel a pasas.

A zeneigazgató könyörgő tekintettel megrázta a fejét, mire a karnagy válaszul dühösen az ajkát biggyesztette. Nyilvánvalóan tudatában voltak, hogy nem látom őket, és ezt ki is használták.

– Mr. Mathies – kezdte újra Cardenas a bemutatást –, az úr a zenekar karnagya, Darell Puckett.

– Már sokat hallottam önről, karnagy úr – mosolyogtam magam elé, s nagyjából úgy ingattam a fejem, ahogyan Stevie Wonder szokta. Gondoltam, kicsit rájátszom a sztereotípiára.

– Én is örülök – rázta meg lagymatagon a kezemet a karnagy, és leplezetlenül végigmért. Egyértelmű volt a hangjából, hogy egy szava sem igaz.

Azután dühösen prüszkölt egyet, és közelebb hajolt.

– Nem, inkább nem hazudok, Mathies. Sajnálom, de nem akarom magát! – jelentette ki határozottan.

– Darell! – hörrent fel döbbenten a zeneigazgató.

– Semmi baj – intettem nagyvonalúan, és félig a karnagy felé fordultam. – Mi a gondja velem?

– Nem tud részt venni a próbákon.

– Pedig itt vagyok.

– Maga vak. Hátráltatni fogja a zenekart.

– Darell!

A direktor arca már vörös volt zavarában, én azonban nem foglalkoztam vele, hanem nagyjából Puckett felé intéztem a szavakat.

– Szóval, mivel vak vagyok, hátráltatni fogom a próbát?

– Igen.

– Nos, Mr. Puckett, ön téved...

– Dehogy tévedek. Egy vak csak hátráltatni fog.

– Ugyan már! – vigyorogtam kedélyesen a semmibe. – Mit is tudna itt hátráltatni egy vak? Én úgy tudom, ez a zenekar annyira professzionális, hogy még *egy hülye* sem képes hátráltatni, nemhogy egy vak. – Kuncogás hullámozott végig a közben körénk gyűlt zenészeken, ugyanis mondandóm közben egy nagyvonalú mozdulattal

Puckett felé intettem. – Persze ezt nehogy magára vegye, karnagy úr. A lényeg, hogy nem fogom akadályozni a munkáját. Ha egy kicsit is ért ahhoz, amit csinál, akkor ismeri a nevemet. És ha ismeri, bizonyára tudja, hol játszottam, és hogyan – tényleg reméltem, hogy tudja, korábban merre fűjtam a rezet, mert nekem halványlila gőzöm sem volt róla. Gyorsan tovább is léptem a témáról. – Senki sem játssza nálam jobban Malcolm Arnold darabjait, például a *Fantázia szóló tubára* címűt. Nem hiszem, hogy nekem kell itt bizonygatnom a profizmusomat. Segíteni jöttem, és ha nem kell, el is mehetek.

– Most nem Malcolm Arnoldot próbálunk.

– Ez csak egy példa volt.

– Maga nem lát – folytatta könnyörtelenül a karnagy. – Hogyan fog bekapcsolódni a próbákba?

– Még sosem volt ezzel problémám. Sem Londonban, sem New Yorkban, sem Sydneyben – találgattam. Tartottam némi hatásszünetet, ám mivel senki sem ellenkezett, megfordult

a fejemben, hogy feldobom még Kuala Lumpurt is, de aztán elvettem az ötletet.

Végül is el akarok kerülni Pine Valleyből, és ehhez ezen a szerepen át vezetett az út. Folytattam a fennhéjázást:

– Gondolja, hogy majd éppen *itt* lesz gondom? – Az „itt” szót úgy ejtettem ki, mintha San Diego valami világvégi putri lenne.

A karnagy azonban nem tágított.

– Ahogy hallom, beteg is.

– Darell! – tett egy újabb kísérletet a zeneigazgató. Szó mi szó, nem rendelkezett túl nagy repertoárral, ha konfliktuskezelésről volt szó. – Kérlek, ne csináld ezt!

– Ínhüvelygyulladás – emeltem fel bekötözött karomat. – Pár nap, és rendbe jön.

– De addig nem tud próbálni.

– Valóban nem. De itt leszek, és megismerem a kollégákat. Higgye el, sokkal többet kihallok egy zenekarból, mint maga valaha is fog.

– Csak itt fog ülni?

– Igen. Csak itt fogok ülni – bólintottam. – Magamba szívom a hangulatot, a zenét, megismerem a többieket... – *Honnan a fenéből szeded én ezt a sok művészi baromságot?!* – Az én tehetségemmel és tudásommal nem lesz gond az előadáson.

– Na hiszen! – rántotta meg a vállát, és tekintete Macre esett. – Persze a kutyát nem hozhatja be a próbákra.

– A kutyára szükségem van.

– Akkor sem...

– Tudja, mit? Rendben van! – szakadt el bennem a cérna. – Esetleg mégis kint hagyhatom, ha addig maga megfogja a póráz végét, és kalauzol. Szereti a jutalomfalatkát?

– *Micsoda?!*

– Ebből elég volt! – csattantam fel, mire még több zenész kapta fel a fejét, és közelebb oldalogtak. Kijátszottam az adut: – Önnek igazából az a baja, hogy meleg vagyok.

Puckett megdermedt.

– *Tessék?*

– Mondom: az a baja velem, hogy meleg vagyok.

– Ugyan!

– Dehogynem. Azt hiszi, nem tudom?

A karnagy saját maga számára is váratlanul egy szempillantás alatt védekezésbe kényszerült.

– Engem nem érdekel, hogy kivel fekszik le!

– Pedig ez van mögötte. Mondja csak ki!

– Dehogyis! Ne vicceljen velem...

– Igazgató úr – fordultam nagyjából a direktor felé. – Vajon jót tesz a zenekar imázsának, hogy elítélik a homoszexuálisokat? Mit szólna ehhez az NBC valamelyik riportműsora? Vagy a támogatóik, a szponzoraik? A világ?

Megfagyott a levegő.

Elégedetten láttam, hogy bejött a kisebbségi fegyver. Jómagam még sosem alkalmaztam, de már sokszor találkoztam vele. Zsaruként nemegyszer tapasztaltam, ahogy a sarokba szorult bűnözők egy része

visszaél esetleges testi fogyatékoságával, homoszexualitásával vagy éppen a bőrszínével. Olyan jó volt ezt most egyszer a visszajáról kipróbálni!

A direktor most már mély dühvel integetett a karnagy felé, és láttam, hogy a szemében igazi helytelenítés villan.

– Elnézést, művész úr – kezdte Cardenas megsemmisülten. – Azt hiszem, Darellt kissé megviselte a feszültség, ami a próbákkal és a közelgő premierrel természetesen vele jár.

Látványosan megtörölgettem izzadó homlokomat egy selyem zsebkendővel. Selyem! Miért van nálam ilyen szar?!

– Semmi baj.

– Úgy vélem, a karnagy úr nevében is mondhatom, örömmel látjuk, és mindenben segíteni fogjuk. Igaz, Darell?

– Igaz – bökte ki a karnagy ádáz arckifejezéssel.

Egészen közel hajolt, és belebámult az arcomba. Megint nem tudtam ellenállni a tréfának. Hatalmasat tüszentettem. Puckett úgy ugrott hátra, mint akit vipera mart meg, és szitkozódva zsebkendőért kezdett tapogatózni. Láttam, hogy *valami* csillog az arcán.

– Elnézést – motyogtam, és az Archibald Mathies szekrényéből rekvirált *selyem* zsebkendőbe fújtam az orrom. – Olyan gyorsan jött. Remélem, nem volt a közelben senki.

Puckett dühösen elviharzott, és harminc másodperc múlva már a pálcájával csépelte a pulpitusa szélét:

– Kezdünk! Gyerünk, gyerünk, üljenek le!

Cardenas kutatóan körbenézett, és odaintett egy lánynak, aki közelebb lépett hozzánk.

A fotók alapján azonnal felismertem Unique Neptune-t.

– Művész úr...

– Archie.

– Ja, persze... Archie. Hadd mutassam be Unique-nak.

Ő fog segíteni a próbákon.

– Helló – nyújtotta a kezét a lány. Meglepően mély hangja volt.

– Helló. Szólítson Archie-nak, ha meg nem sértem.

– Oké. Én Unique Neptune vagyok. De inkább Unique-nak hívjon, mint Neptune-nak, rendben?

– Unique? Milyen különös név!

A zeneigazgató aprót köhintett.

– Nekem most mennem kell.

A lány némán karon fogott, és a székek felé indult velem. Útközben gyorsan felmértem, ha már ilyen testi közelségbe kerültünk. Valóban a sajátja volt az az eredendően dacos, ellenkező arckifejezés, amelyet már a fényképen is felfedeztem. Szikár, csontsovány alakja volt, és melle nagyjából annyi lehetett, mint, mondjuk, Woody Allennek. Vagy nekem.

A karja azonban erős volt, csuklóján kidagadtak az erek és az inak, ahogy megragadott. A ruházata térdig érő tunikából, valamint kopott farmerből és indián saruból állt, rövid hajába néhány madártollat font.

Az a vászontarisznyás fajta nő volt, akiket mindig kerültem. Világbéke, atomenergia-ellenesség, emberi jogokat az elfogott terroristáknak, és segélykoncertet az éhezőknek. Mindeközben pedig a Burgerben esznek, és éjjel is égve hagyják a lámpát, hadd menjen csak feleslegesen az az erőmű, amely ellen egész nap tiltakoztak. Életképtelen fajta.

Bizalmasan a fülemhez hajolt, és halkán megszólalt.

– Hallottam, mit mondott Puckettnek.

– Sajnálom, hogy ilyen kellemetlen helyzetet okoztam.

– Sose bánja! Végre kiosztotta valaki ezt a faszt.

Ha lett volna a számban egy rágógumi, azt biztosan félrenyelem. Erre a kifejezésre számítottam legkevésbé a Copley Symphony Hall színpadán.

Miközben Macet magam után vonszolva lebotorkáltam a zenekari árokba, azon töprengtem, hogy jó lesz, ha nem írom le magamban előre ezt a nőt, mert alighanem jó esélyem van rá, hogy alábecsüljem. Azt pedig nem engedhetem meg magamnak.

Hiszen mégiscsak van itt egy csomó hullá.

Életem legunalmasabb két órája a vége felé közeledett. Mac legalább nyugodtan aludt, hiszen olyan süket volt, mint az ágyú, így békésen hortyoghatott a lábamnál, sőt a szagból ítélve olykor alighanem szellentett is.

Nálam sajnos az alvás a zenének nevezett hangzavar miatt szóba sem jöhetett – hiába volt a hatalmas napszemüveg jótékony takarása, ami mögött nyugodtan lehunyhattam volna a szemem.

Az első óra még valahogy elment azzal, hogy egyenként szemügyre vettem a zenészeket. Úgy döntöttem, gyilkosságnak fogom tekinteni valamennyi halálesetet, amíg be nem bizonyosodik az ellenkezője. Így legfeljebb kellemes meglepetés érhet.

Hát akkor!

Vajon melyik lehet Hannibal Lecter?

Elég vegyes társaság volt, általában középkorúak, de láttam egy-két, az én kis protezsáltamhoz, Unique-hoz hasonló,

a húszas évei közepén járó fiatalot is. A lány átszellemülten játszott, legalábbis én ezt a gyötrődő arckifejezést annak gondoltam. A tévében az ilyen ábrázatú figurákra mindig azt szokták mondani: *átszellemült*. A csellóját szorosan a lába közé szorította, lehunyt szemmel húzogatta a vonót, és néha fájdalmasan megvonaglott az arca, mintha csak belevágna a húsába a zene.

Ezt, mondjuk, tökéletesen meg tudtam érteni, nekem is nagyon fáj, amit műveltek.

Aztán, úgy egy óra elteltével lassan kifogytam a zenészekből, hiszen már legalább négyszer alaposan szemügyre vettem mindegyiket. Mit mondjak, eddig egyik sem tűnt baltás gyilkosnak.

Ekkor némi mozgás vont a magára a figyelmemet az égis erő bársonyfüggönyök között. Két színpadi munkás becipelt öt jókora vásznat a színpadra, és miközben a zenekar Puckett közbeüvöltései miatt meg-megakadva játszott, a fénytechnikus különféle effektekkel

igyekezett megvilágítani a festményeket. Csak most jutott eszembe, hogy a turné címe *Kárpátival Purcelltől Brittenig*. Erről aztán beugrott, hogy tulajdonképpen gőzöm sincs, hogy éppen mit is próbálunk. Mármost, hogy az a ricsaj, ami éppen szól, az konkrétan Purcell vagy Britten – ne adj’ isten Kárpáti...? Bár az a festő.

Egy pillanatra megkísértett a gondolat, hogy unalmamban felkelek, és megnézem közelebbről a festményeket, de aztán rádöbbsentem, hogy ez igen furcsán venné ki magát egy vaktól. Így aztán inkább csak a helyemről vettem szemügyre a képeket.

A komolyzene mellett a kortárs festészet a másik, ami nem kimondottan a szívem csücske. Egyszer egy barátnőm elcipelt a Metropolitan Múzeumba egy európai gyűjtemény kiállítására. Az első kép, ami eléem került, egy tökéletesen fekete vászon volt, a közepén egy piros pacával. Ezért aztán, én dőre, valami olyan címre számítottam, hogy „Paradicsom halála a ravatalon” vagy hasonló, ehelyett azonban az volt a mű alá írva, hogy „Sivatagi homokozó”. Szerintem az se érti, aki festette, nemhogy a közönség – a kritikusok meg éppen ebből kiindulva az egékig magasztalták.

Szóval ez az egész kortárs festészet az übersznobéria kategóriába tartozik nálam. És ahogy elnéztem, Kárpáti tökéletesen beleillett ebbe a fogalomkörbe.

Mind az öt képe egy-egy főrmedvény volt. Mivel a főnökeimtől tudtam, hogy a fickó kábítószer-túladagolásban halt meg, ez azért visszamenőleg sok mindenre magyarázatot adott. Egyértelmű volt számomra, hogy ezek a valamik csakis egy narkós tombolás nyomán születhettek. De hát attól ez még művészet – legalábbis vannak emberek, akik ezért pénzt adnak. Hiába, ahogy apám szokta volt mondani: amíg lószar van, veréb is van. Itt meg volt lószar bőven.

Míg ezen merengtem, a fénytechnikus keményen megdolgozott a béréért. A festmények a fény minden váltásánál máshogy néztek ki – de persze szebbek nem lettek. Olyan érzésem volt, hogy ott fenn, magasan, ahol a rendszert vezérlik, kezd bepöccenni az illető, hogy a teljes spektrum is kevés ahhoz, hogy ezeket a mázolványokat normálisabb

színen tüntesse fel.

Puckett jó kétórányi őrzöngés után szünetet rendelt el, én pedig azonnal felpattantam, hogy megmozgassam elgémberedett tagjaimat. Láttam, hogy Unique a csellóján szöszmötöl, miközben két fuvolás fiatalemberrel beszélget. Első ránézésre egyikük sem tűnt Ted Bundynak.

Úgy gondoltam, biztonságban van, tehát a testőr távozhat. Megrántottam a kutya pórázát, de a lusta dög meg sem rezdült, pedig vagy egy arasznyival arrébb is húztam a padlón. Mindegy, legalább ő jól érzi magát, hadd maradjon – a pórázát ráhúztam egy nagyböggő nyakára. Kítapogattam fehér botomat, és a fal mentén kiaraszoltam a zenekari székek közül.

A bottal néha megkopogtattam magam mellett és előtt az utat, így egész jól haladtam. Nem tudtam megállni, hogy ne verjek egy jó nagyot a dobra, de aztán visszatértem konzervatív szerepemhez. A nyújtózkodó zenészek udvariasan utat engedtek nekem, de láthatóan egyik sem érzett késztetést, hogy megszólítson. Ezt a Puckett-afférnak tudtam be. A karnagy hívei nyilván nem akartak velem mutatkozni, esetleges ellenlábasai meg aligha szerették volna egyértelművé tenni, hogy lélekben talán egy követ fűjnek velem.

A függönyökön túl gyengén megvilágított folyosóra jutottam, ahol végre egyedül lehettem. Lekaptam a szemüveget, és megmasszíroztam az orrnycgemet. A jókora lencsék mély nyomot préseltek az orromba, a szemem körül pedig nyirkos volt a bőr a verejtéktől. Felsóhajtottam, és egy zsebkendővel megtörölgettem. Nem hittem, hogy ennyire nehéz lesz Archibald Mathiesnak lenni.

– Te tényleg úrlény vagy?

A cérnavékony hang váratlanul ért – összerezzenem. A hátam mögé pillantva két kislányt vettem észre, akik a folyosón álldogáltak, mögöttük pedig egy félig nyitott ajtóból erősebb fény vetült a szőnyegre.

A magasabb lányka barna volt, és hétévesformának tűnt, míg a kisebb, akinek lenczőke haját hosszú copfba fonták, talán négy vagy öt

lehetett. Az idősebbik a szememre mutatott, és olyan őszinte érdeklődéssel meredt rám, amely minden undort nélkülözött.

– Megmondtam, Blanca, nem? – nézett a lányka a kisebbikre. – Űrlény.

– Szerintem is – bólogatott határozottan a szőke kislány. Az ő cérnahangja szólított meg az imént.

– Sziasztok – köszöntöttem őket, és feltettem a szemüveget.

– Szia.

– Hát ti mit csináltok itt?

– Mi baja a szemednek? – hagyta figyelmen kívül a kérdést a nagyobbik lányka.

– A szememnek?

– Igen. Olyan, mint egy üveggolyó.

– Nos... – megköszörültem a torkomat, hogy időt nyerjek. Nemigen értek a gyerekek nyelvén, egyetlenegy csemete sincs a családban. Valamit azonban mégiscsak mondanom kellett. – Nos, igazság szerint én vak vagyok.

– Vak? – hökkent meg a Blancának szólított kisebbik lány, és azonnal a másikra nézett. – Mi az a vak, Sophie?

– A vak... az vak. Nem lát.

– Mit nem látsz? – fordult vissza hozzám Blanca.

– Semmit sem látok.

– És a szőnyeget?

– Azt sem.

– De mit látsz helyette?

– Semmit.

– És az milyen színű?

Megvakartam a halántékomat, hátha kitalálok valamit.

– Na, várj csak – jutott eszembe valami. – Csukd be a szemed! Megvan?

– Igen – mindketten komoly képpel lehunyták a szemüket.

– Mit látsz?

– Egy labdát.

- Hm... – Ez nem jött be. – És ha nincs ott a labda, akkor mit látsz?
- Feketét.
- Na, ezt látom én is.
- Csak feketét?
- Azt.
- És ha pirosat akarsz látni?
- Nem tudok pirosat látni. Csak fekete van.
- A bicikli is fekete?
- Milyen bicikli?
- Hát csak úgy. A bicikli.

Megráztam a fejem.

– Sajnos nekem beteg a szemem, és nem látok mást, csak feketét.
Mintha mindig egy fekete lepedő lógna előttem.

- És az hová van fellógatva?

A nagyobbik lány, Sophie türelmetlenül toppantott.

- Jaj, de buta vagy, Blanca. Az nincs fellógatva. Csak úgy lóg.
- Az égből?

Elnevettem magam.

- Mit kerestek itt, lányok?

– Űrlényeket. Illetve csak Blanca keresi őket – jelentette ki Sophie.

Blanca rábólintott.

- Igen. Te űrlény vagy?

– Nem.

– Kár.

– Miért?

– Akartam látni egy űrlényt.

– Jaj, Blanca, minek az neked? – kérdezte ingerülten a barna kislány.

– Mert találkozni akarok egy űrlénnyel.

– De minek?

– Meg akarom kóstolni, hogy milyen az íze.

Önkéntelenül felnevettem. Elképzeltem azt a harmadik típusú találkozást, ahol a földlakók kizárólag gasztronómiai kapcsolatba kívánnak lépni E. T.-vel. Sophie ezalatt két évvel idősebb lénye minden

magabiztosságával gúnyosan leintette a picit.

– Meg akarod enni?

– Igen.

– Még azt sem tudod, hogy az úrlények *kemények?!*

Az egyik zenész lépett ki a folyosóra, és ahogy észrevett minket, azonnal felénk sietett. Már messziről integetett a lányoknak, akik a nyakába ugrottak. Átölelte őket, valamit súgott a fülükbe, és visszaterelte őket a nyitott ajtajú öltözőbe, azután kezet nyújtott nekem, de rögtön zavartan vissza is húzta.

– Gabe Sinclair vagyok.

– Archibald Mathies.

– Remélem, nem zaklatták a lányok.

– Ugyan! Aranyosak voltak. A magáé mindkettő?

– Igen. Az anyjuk egy tréningen van, és nem tudtam őket hová tenni.

Az öltözőben elrajzolgatnak meg tévéznek.

– Szerencsés ember. Remek lányok. És hogy hasonlítanak egymásra!

– Hát, igen, kiköpött anyja mindkettő... – A pasas elakadt, és furcsán nézett rám. Végiggondoltam, hogy mit is mondtam, és nyeltem egyet.

Sinclair megköszöri a torkát.

– Maga nem...?

– A lányok hangjára értettem, hogy nagyon hasonlítanak.

– Ah! – A férfi zavarba jött, és lopva az órájára pillantott. – Mindjárt kezdünk. Mennem kell.

– Persze, menjen csak.

– Majd bent találkozunk.

Egyedül maradtam. Arra gondoltam, hogy ideje volna talán nekem is visszaindulni, de elborzasztott már a gondolat is, hogy további másfél-két órára való múlt évezredbeli gyári zaj vár rám. Mozgást észleltem, és oldalra kaptam a fejem. Unique csusszant ki az egyik bársonyfüggöny mögül, és odalépett hozzám.

– Kedvesek, igaz?

– Unique? – kérdeztem vissza rutinosan. – Maga az?

– Ó, elnézést – vont vállat könnyedén a lány. – Még nem szoktam

meg, hogy maga...

– Vak? Mondja csak ki.

– Kimondom, ha akarom. Ne aggódjon, nem érzem magam feszélyezve a témától.

– Ennek örülök – bólintottam. – Értem jött? Puckett küldte?

– Puckett? Ja, nem. Csak erre jártam, és meghallottam, hogy a Sinclair lányokkal beszélget. Kedvesek, igaz? Nekem is csak pár órája mutatkoztak be. Talán tudja, ma kezdtem én is, akárcsak maga.

– Igen, említették.

– Maga egészen jól elboldogult velük.

– Valóban?

– Igen. Van gyereke, Archie?

– Nincs.

– Hogyhogy?

– Hogyhogy *hogyhogy*? Ezt most nem értem.

– Közben induljunk – karolt belém a lány, és a színpad felé indultunk, miközben visszatért az előző témához. – Arra gondoltam, itt egy harmincvalahány éves férfi, akinek nincs gyereke. Nem túl sok ilyen van. Talán az utazások, a koncertek miatt nem volt ideje...

Úgy gondoltam, jobb lesz valamit tisztázni, mert amilyen ütemben a nő haladt, a zenekari ároknál megkéri a kezem.

– Meleg vagyok – bökte ki sima hangon.

Unique alaposan meghökkent. Ezek szerint nem hallotta, amikor a karnaggyal szemben bevettem a színpadon a másság fegyvert. Megállt, és alaposan végigmért, kihasználva, hogy állítólag nem látom. Elengedte a karomat, és egy lépést hátrált.

– Elnézést – bökte ki némi zavarral.

– Magának miért nincs gyereke? – szúrtam vissza én is egy kérdéssel.

– Még nem akarok.

– De hát maga fiatal, és...

– Ejtse a témát! – sziszegte mélyről jövő indulattal, és otthagyt a színpad közepén.

Mit tehettem mást, megfogadtam Fiona tanácsát: botorkálni kezdtem a helyem felé.

*

A második „felvonás” alig valamivel sikerült hosszabbra másfél óránál. Mindössze azért tűnt elképesztően hosszúnak, mert ugyanazt a darabot próbálta a társaság.

Puckett a maga nyers módján időről időre megállította a közös zenélést, és kiosztotta egyik vagy másik muzsikust, majd kérlelhetetlenül az elejéről kezdte újra a tételt. Kissé óvodás módszernek tűnt ez számomra, hiszen egyrészt felnőttekkel, másrészt profikkal dolgozott, de hát láthatóan senki sem akadt fenn azon, ahogy a művet sulykolják.

Vacsoraidő volt, és már igencsak éhes voltam. A gyomrom olykor-olykor félelmetesen megkordult, de szerencsémre ez a zenekari próbán egyáltalán nem hallatszott. Ráadásul a fásli elszorította a karomat, és éreztem, hogy a vér alig kering a kezemben. Az ujjaim kihűltek. Önkéntelenül is dörzsölgetni kezdtem a tenyeremet, és a csuklómnál meg-meglazítottam a kötést. Unique több alkalommal is felém pillantott, és láttam, hogy feltűnik neki, amint a pólyát piszkálom.

A fénytechnikus is folytatta a szünet után, amit elkezdett, de a festmények továbbra is ocsmányok voltak. Időközben behozták a névtáblákat, és sikerült kisilabizálnom a mázolmányok címét is. A lila alapon narancs kígyóformát ábrázoló mű a *Velencei kalmár* címet viselte.

Mellette két óriási vászon állt, amelyek teljesen egyformák voltak azzal az egyetlen eltéréssel, hogy ami az egyikken zöld volt, az a másikon piros, és viszont. Nagyjából olyan volt a kép, mint egy Gullivernek szóló Rorschach-teszt. Mindenki azt láthatott bele, amit akart. Én momentán egy radarernyőt véltem felfedezni benne, bár ennek talán nem örült volna a rendőrségi pszichológus – főként, hogy a képek

címe *Fehér és Fekete* volt. A negyedik vászon óvodai színvonalú tájképet ábrázolt: domb, tó, felhő, napocska. Címe ezzel szemben *A Világegyetem metamorfózisa* volt.

Metamorfózis... Ja... Ez a Kárpáti egy igazi aranykoszorús barom lehetett, véltem.

Leginkább azonban az utolsó festmény keltette fel a figyelmemet. Az alsó harmadában bézs négyzetek sorakoztak egymáson, felettük pedig valami olyasmi lebegett, ami leginkább egy lábszárcsontra emlékeztetett. Ettől eltekintve a vászon üresnek tűnt. A kép a *Pendrive-társadalom* címet viselte.

Hogy miért...? Ezen eltöprengtem vagy félórát.

A leginkább feltűnő az volt a festményeken, hogy Kárpáti úgy használta a festéket, mintha az ingyen lett volna. Legalább negyedhüvelyknyi vastagságban kente fel az anyagot az alapra, és voltak hullámok, ahol még ebből a vastag felületből is jócskán kiemelkedtek az alakzatok. Inkább tűnt kisplasztikának, mint festménynek – na nem mintha abban a műfajban komolyabb eséllyel indulhatott volna az elismerésemért. Mi a fenének kent fel ez a pasas ennyi festéket? Arra gondoltam, aligha költött sokat ecsetre – inkább vakolókanállal dolgozhatott.

A világot nagyban előrevivő töprengésemből végül Puckett elkínzott hangja rántott ki, amikor félbeszakította a zeneszámot, látványosan megsértődött, lehülyézett mindenkit, majd kijelentette, hogy ebből elég volt, és dühöngve távozott.

A zenészek sóhajtva, nyújtózva mozgolódni kezdtek, és összeszedték kottáikat meg személyes tárgyaikat.

Odafordultam a mellettem ülő lányhoz.

– Itt van, Unique?

– Igen.

– Ne haragudjon rám, kérem – ütöttem meg békülékeny hangot. – Engedje meg, hogy bocsánatot kérjek.

– Már miért kellene haragudnom?

– Mert kint a folyosón...

– Ja az! – könnyedén a karomra tette a kezét. – Semmi baj, már régen elfelejtettem.

– De...

– Én voltam tapintatlan, maga bocsásson meg!

– Semmi gond... – éreztem, hogy ideje témát váltani. – Mondja csak, Unique, mi a baja Puckettnek?

– Semmi. Állítólag mindig ilyen.

– Kissé neurotikus.

– Inkább komplett idiótának nevezném. De érti a dologát.

– Érti? – kérdeztem vissza, mert meg akartam alapozni a következő kérdést, ami az én zenei tudatlanságommal már előre is tökéletesen blöffnek vagy inkább lutrinak tűnt. – Nem tudom, miért csinálja ezt. Nagyon jók voltak ma.

Unique, miközben elpakolta a csellót, és rákattintotta a zárat a tokra, vállat vont.

– Maga szerint jók voltunk?

– Igen. Tudja, nekem alighanem sokkal finomabb a hallásom, mint önök közül bárkinek. Ez a zenekar nagyon jól játszott. Egyszerűen fel nem foghatom, mi baja volt a mai teljesítménnyel ennek az embernek.

A lány felegyenesedett, és a képembe bámult. Közelről furán átható volt a tekintete. Vizes lett a gerincem ettől a nőtől. Valami nagyon nem stimmelt vele. Mielőtt bármit mondhatott volna, odalépett mellénk Horace Cardenas, a zeneigazgató.

– Minden rendben volt, művész úr? – mosolygott rám szélesen.

– Igen, nagyon köszönöm a...

– Archie éppen azt mondja, hogy nem érti, miért kiabált velünk Puckett – vágott közbe szárazon Unique. – És, őszintén szólva, én se értem, mire verte magát az a majom.

Cardenas meghökkent.

– Ezt... ezt hogy érti?

– Archie szerint nagyon jók voltunk ma.

– Így van – bólintottam.

– Tényleg?

– Tényleg.

A férfi zavarban volt.

– Hát, köszönjük... Darell ma kissé kiállhatatlan volt, tudja.

– Szerintem is jók voltunk – kontrázott Unique, és egyenesen a zenei direktor szemébe nézett.

A férfi lehalkította a hangját.

– Igazából én is így gondolom. Csak hát Darellnek ma nincs jó napja. Nem akartam... – keresni kezdte a szavakat.

– Nem akarta már szünetben legorombítani, hogy ne ilyen hangnemben vezesse a próbát – siettem a segítségére.

– Pontosan – bólintott hálásan. – Látom, megérti.

– Természetesen. Londonban sincs ez másként.

– Ah!

– A karnagynak mindig igaza van.

– Örülök, ha így gondolja.

Cardenas megrázta a kezem, és elviharzott.

Unique furcsán nézett rám.

– Ma *tényleg* jók voltunk – bökte ki végül, és nem is sejtette, hogy ezzel mekkora kő esett le a szívemről.

– Tudom.

– De mi volt ez a seggnyalás itt a végén? – A lány láthatóan nem ment a szomszédba némi keresetlenségért.

– Maga szerint én Cardenas seggét nyaltam?

– Hosszú, kivezetett nyelvcsapásokkal. Még csak határesetnek se merném nevezni.

– Ismeri Molnár Ferencet?

– Nem. Ki az?

– Csodálkoztam volna, ha ismeri. Én se hallottam róla egy évvel ezelőttig. Egyébként egy magyar író. Egyszer béreltem egy kocsit, és a lejátszójában benne maradt egy hangos könyv. Molnár egy színdarabja, az *Egy, kettő, három* című volt a CD-n. Végighallgattam, mert hosszú volt az út, és a Sziklás-hegységben nem jött be semmilyen rádióadó.

– És?

– A főszereplő úgy éri el a céljait, hogy miközben mindenkinek dirigál, időnként meg is dicséri a többieket. Kinek a frizuráját, kinek a ruháját, kinek a gyermekét. Ez afféle olaj a fogaskerekekre, hogy jobban forogjanak, ahogy ő fogalmaz. És persze néha ilyenkor kikacsint a közönségre, és csak annyit mond: „olaj”.

– Még mindig nem értem.

– Ez volt az én kis olajam Cardenasnak.

Unique elnevette magát.

– Hány éves maga, Archie?

– Harminchat. Miért?

– Úgy érzem, maga valahogy sokkal idősebb nálam. Harmincötnek tűnik, de úgy gondolkozik, mint egy negyvenöt éves.

– Ez most kritika vagy bók?

– Még magam sem tudom.

Hümmögtem, és mivel láttam, hogy a lány indulni készül, megrántottam a pórászt. Mac, aki közben meglehetősen kialudta magát, és a bélrendszerét is alaposan átszellőztette, feltápászkodott, hogy menetkészen a lábamhoz simuljon.

– Mi a neve a kutyának?

– Mac.

– Kedves állat. Nem zavarja a zene?

– Dehogy. Imádja.

– Valóban?

– Igazából nem. Tulajdonképpen süket, mint az ágyú.

Unique felnevetett.

– Maga mindent elviccel, Archie?

Tessék, mondd meg az igazat – aztán találj valakit, aki elhiszi!

– Igyekszem nem túl komolyan élni.

A színpadon keresztül a kijárat felé indultunk, Unique pedig megfogta a könyökömet, mert önkéntelenül is úgy érezte, segítenie kell kifelé menet. Négyórányi próba után kifejezetten férfias illata volt a lánynak. Tömény izzadságszag áradt belőle. A bőre közelről kissé

érdesnek tűnt, halványbarna foltokat láttam rajta. Őszintén szólva nem az a típusú nő volt, akit bármikor is kedvem támadna ágyba dönteni. Annyi hús sem volt rajta, mint az alkaromon. Lám, milyen nagy szerencse, hogy buzi vagyok.

– Mi van a karjával? – mutatott a kötésekre a lány.

– Maga nem tudja?

– Mit?

– Ínhüvelygyulladásom van.

– Honnan kellene tudnom?

– Puckett-tel volt egy vitánk az elején.

– Csak a vitájuk legvégére értem oda, az utolsó mondatokra. Láttam, hogy Puckett teljesen ki van akadva, ebből gondoltam, hogy kiosztotta valaki.

– Értem.

– Tavaly nekem is volt ínhüvelygyulladásom – váltott témát váratlanul a lány. – Csellistáknál időnként óhatatlanul bekövetkezik.

– Akkor megért.

– Mit kapott rá?

– Hát, ööö... valami dán kenőccsel kell kenegetnem – jutott eszembe egy tévéreklám.

– Ó, az nem ér semmit. Nekem se használt. Van egy speciális krémem, az bevált.

Kiértünk az utcára, ahol téován megtorpantunk. Már bealkonyult, és megcsapott bennünket a kivilágított Hetedik sugárút fénye. Az aszfalton egymásba érték az egyirányú úton észak felé tartó, de a dugóban tehetetlenül veszteglő autók.

– Igen. Még van is belőle.

– Ha meg tudná adni a nevét, szívesen kipróbálnám – adtam továbbra is az érdeklődő kollégát.

Kezdttem elveszíteni a talajt a lábam alól. Eligazításom nem terjedt ki arra, hogyan vigyázzak erre a nőre, ha véget ért a próba. Akaszkodjak rá? Kövessem távolról? Vagy csak magában a Copleyban kell szemmel tartanom?

– Nem tudom megadni a nevét. Koreából hoztam egy turnéról. Egy bazárban keverték ki, állítólag valami kígyóméreg van benne.

– Ó! Nagyon sajnálom. Már kezdtem beleélni magam...

– Bevásároltam belőle egy nagyobb készletet... – Unique itt elharapta a mondatot, és tűnődve rám nézett, aztán a sugárút felé pillantott. Éreztem, hogy szinte szikráznak a sejtek a koponyájában, úgy gondolkodik valamin. Fél perc alatt elhatározásra jutott. – Mit tervezett ma estére?

– Tulajdonképpen semmit.

– Ha ráér, jöjjön velem, szívesen adok egy keveset a csodaszerből. Háttha magán is segít.

– Nem is tudom – hoztam a kötelező szabódást, ami természetesen nem tartott túl sokáig. Fájdalmasan végighúztam a kezem a csuklómon:

– Megtenné?

– Persze.

– Nos... hm...

Unique ismét belém karolt, és húzni kezdett.

– Mivel jött? Autóval?

– Dehogy. Taxival.

– Jaj, ne haragudjon! – intett a lány. – Még nem szoktam meg, hogy maga nem lát. Nem bántani akarom ezekkel a kérdésekkel, egyszerűen csak...

– Kiszalad a száján.

– Így van. Itt a kocsim.

Vörös 2010-es Dodge Charger SRT parkolt a járda mellett. Árban és teljesítményben is elég húzós járgánynak tűnt. A nő kinyitotta az ajtót, és a szűkös hátsó térbe irányította Macet, aztán az anyósülés felől segített nekem is beülni. Egy perc múlva kikanyarodtunk a Hetedik sugárútra, és északnak indultunk a Balboa Park felé. A dugó oldódóban volt, így Unique gyorsított, a rádiót egy könnyűzenei adóra hangolta, és rátekerte a hangerőt. Vezetés közben nem beszélt, minden figyelmét az útra fordította, amit nem is bántam annyira, mivel folyamatosan a megengedett sebesség másfélszeresével haladt.

Mi tagadás, be voltam gyulladva a lány vezetési stílusától. Arra gondoltam, mindjárt hátra is döntöm az ülést. Fekve akartam meghalni, mint az apám.

Az járt a fejemben, hogy ha ez a buta liba most kinyír, és a boncasztra kerülök, ezzel a külsővel az életben nem ismer majd meg a proszektúra vezetője. Egészen addig biztosan nem, amíg el nem jut munka közben a fenekemre tetovált Jerry egérig. Neki is volt egy ilyen, amelyet egy rendhagyó legénybúcsú során szereztünk valahogy. A pontos részletekre nem emlékszünk, egyszerűen már úgy ébredtünk, hogy a szebbik felünk ki van díszítve.

Míg ezen elmélkedtem, Unique végigszágulzott a Cabrillo sztrádán, majd átszeltük Hillcrestet, és rákanyarodtunk a Mission Valley gyorsforgalmira.

– Hová megyünk?

– Hozzám. Ocean Beachre.

Úgy is lett. Pár perc múlva már a Nimitz úton haladtunk, majd a negyed kis utcái között süvített tovább a Charger. Egy villanásra láttam, hogy egy vadonatúj négyemeletes apartmanházhoz értünk, azután a lány jobbra kapta a kormányt, a gyomrom megemelkedett, és már viharzottunk is le a mélygarázsba tartó meredek rámpán.

*

Unique elengedte a karomat, és a kulcsát beillesztette a zárba. A kutya most nem zavart, lent hagytuk a kocsiban, hiszen csak felugrottunk, felesleges lett volna felhozni. A negyedik emeleti lakás nem volt nagy, mindössze egy háló, egy nappali, a fürdő, valamint a konyha és étkező együttese alkotta, meg egy jókora erkély, ahonnan fenséges kilátás nyílt a háztetők felett a Csendes-óceán felé – no persze nem számomra.

A lány betessékelt a lakásba, és rácsapott a villanykapcsolóra, de nem történt semmi.

– A fenébe – sziszegte.

– Mi az? – kérdeztem ártatlanul.

– Hogyhogy mi?... – csattant fel mérgesen, és a fekete szemüvegemre nézett. – Ja, persze, elnézést! Nem működik a világítás. Egy pillanat, és megnézem. Addig üljön le a nappaliban.

Az utcai lámpák beszűrődő fényében láttam, hogy a lány kimegy a folyosóra, és elindul lefelé a lépcsőn.

– Elment, Unique? – kérdeztem hangosan, mire ő visszafordult a folyosóról.

– Eggyel lejjebb van a villanyóra. Megnézem, talán csak lecsapta valami a biztosítékot.

Már el is tűnt.

Azonnal ráébredtem, hogy talán két percem van átkutatni a lakást. Bár fogalmam sem volt, mit keresek, a zsaruk többségéhez hasonlóan szeretem azonnal feltérképezni, hová is kerültem. Ráadásul most a lányt kell megvédenem, és bármi, ami ebben segíteni tud, azt fel kell használnom.

A nappaliban egyetlen pillantással felmértem a bútortárat, de nem sok olyan helyet láttam, amit érdemes lett volna átvizsgálni. Rengeteg szobanövény a hatalmas erkélyajtó előtt és a falakon. Vajszínű, háromrészes ülogarnitúra, egy elektromos kandalló, dohányzóasztal, a sarokban egy hintaszék és olvasólámpa, valamint néhány könyvespolc, rajta zenei CD-k és hifiberendezés. A sarokban a falra szerelve egy normál méretű tévé – és ezzel a végére is értem a berendezésnek.

Láttam, hogy itt nincs sok értelme kutakodni, és az előszobán át a háló felé lendültem, amikor úgy megtorpantam, mintha csak falnak ütköztem volna.

Átható gázszag csapta meg az orrom.

A konyha felé pillantottam, majd ki a folyosóra. A lány még nem volt sehol. Kinyitottam a konyha addig csukott ajtaját. A gázszag töményen csapott az arcomba. Ösztönösen a tűzhely felé fordultam, de a gázcső teljesen épnek látszott. Tovább kerestem, és hamarosan felfedeztem a kempingezéshez használt gázpalackot, amely az ablak

előtti pulton állt. Egyértelmű volt számomra, hogy nem véletlenül állok szemben, a csap teljesen nyitva volt.

A gáz már nem surrogott kifelé a szelepen, a palack kifogyott. A szagból ítélve a konyha telítődött, és a nyitott ajtón keresztül a lakás többi részébe is megindult a szivárgás.

Unique!

Meg akarják ölni a lányt!

Már-már a folyosó felé vettem magam, amikor belém vágott a felismerés, hogy nem hagyhatom így a lakást. Az ablakhoz léptem, és sarkig tártam a két szárnyat. Friss levegő áradt be a gáztól terhes konyhába, de még mindig rettentően bűdös volt. Ahogy megfordultam, egy nagy, szürke nejlonzsákot pillantottam meg, a falnál hevert a padlón. Üres volt, és valami furcsán ismerős szag áradt belőle, amit egyelőre nem tudtam hová tenni. Belém villant, hogy mi a fenét keres itt egy ilyen, amikor az előszobában felgyulladt a világítás.

Unique visszakapcsolta az áramot...

Istenem!

A jobb könyökömnél abban a pillanatban elindult a mikrohullámú sütő, és hangos percegés, pattogás hallatszott belőle. Az üvegajtón keresztül láttam, hogy valaki jó maréknyi alufóliát dugott a sütőbe, amely most a forgó tányéron szikrázva, csattogva keringőbe fogott.

Ösztönös mozdulattal kitéptem a mikro vezetéket a konnektorból.

Csak most vettem észre, hogy jeges verejték gyöngyözik a homlokomon. Kimentem a konyhából, és kinyitottam az erkélyajtót is.

Unique betoppant a lakásba, és meglepetten szaglászni kezdett. Furcsán mély hangon szólalt meg.

– Mi ez a szag?

– Gáz.

– Mi...

– Azonnal zárja el a gázt! – Ezek után inkább minden gázforrást, így a vezetékest is ki akartam iktatni az apartmanban.

A lány tétován megrázta a fejét, de azért megmozdult, és az egyik beépített szekrényhez lépett. A gázóra és a főcsap a polcok között, a

falán volt. Egyetlen mozdulattal elzárta a gázt, és rám nézett.

– Mi történt?

– Gázszagot éreztem, és benyitottam a konyhába... – majdnem kiestem a szerepből, de még időben észbe kaptam, és úgy folytattam, mintha nem láttam volna semmit: – Gondolom, a tűzhely. Gyorsan kinyitottam az ablakot, és a nappaliban is ki kellett...

Unique elment mellettem, és döbbsen megállt a konyha közepén.

– Mi az isten...

– Mit lát? – léptem mögé.

A lány megvizsgálta a tűzhelyet, majd a gázcsőre esett a pillantása. Aztán a zsákra. Lehajolt, idegesen összegöngyölte, majd behajította a mosogató alatti rekeszbe.

– A tűzhely rendben van – mondta közben.

– Hát akkor...

– Jézusom, itt egy gázpalack! – kiáltott fel a lány.

– Hol?

– Itt. – A kezemet a nyitott szelepű tartályra illesztette.

Végigtapogattam a fémét.

– Nahát! Azt hittem, a tűzhely volt... Minek tart itthon gázpalackot?

– Nem az enyém.

– Micsoda?

– A gázpalack. Nem az enyém! Valaki idehozta.

– De hát miért? – értetlenkedtem, miközben száguldottak a gondolataim.

A lány mintha meg se hallotta volna a kérdést.

– Ez nem az enyém – ismételte. – És teljesen ki van nyitva a szelep. Az összes gáz kiömlött... – Megint körbepillantott. – És a konnektort is kitepték a falból!

– Az én voltam – vágtam bűnbánó képet.

– Maga?

– Éppen az ablakot nyitottam ki, amikor maga felkattintotta a biztosítékot, és elindult a mikrosütő. Hallottam, hogy valami szikrázik benne, ezért kiteptem a vezetékét, nehogy berobbanjon a gáz.

– Jézusom!

– Mit hagyott a sütőben?

– Én? Semmit. Napok óta nem is használtam. – Kinyitotta a mikró ajtaját, és kivette az alufóliát. – Uramisten! Alufóliát tettek bele.

– Bizonyára azért, hogy szikrát csiholjon a bekapcsolt sütőben, amikor visszakapcsolják az áramot.

Megköszörültem a torkomat.

– Unique?

– Tessék.

– Ugye tudja, hogy ez nem lehet véletlen? Ez azt jelenti, hogy valaki meg akarta ölni...

– Ugyan már!

– ...a mikróba alufóliát tettek, bekapcsolták, majd lecsapták a biztosítékot. A gázpalackot kinyitották, és bezárták a konyhát, hogy megteljen a helyiség gázzal. Amikor visszakapcsolják az áramot, elindul a mikró, a fólia szikrázni kezd, és bummm! Talán csak az volt a szerencsénk, hogy a sütőbe a bezárt ajtón keresztül csak kevés gáz szivároghatott be. Ha kicsit is gyöngébben zár a tömítés... Ez egy időzített bomba volt, Unique.

A lány szótlánul kiment a nappaliba, és lerogyott az egyik kanapéra. Most nem tűnt olyan tenyérbe mászóan elkényeztetettnek, mint egyébként. Komorság tükröződött az arcán. Nem ezt vártam tőle. A meglepetésnek vagy a félelemnek nyomát sem láttam rajta. Meglepően összeszedetten analizálta a problémát.

Utánabotorkáltam, és megálltam a nappali közepén. Időt hagytam neki, hogy felismerje a következményeket. Felkattintotta a világítást. A gázt már jórészt kivitte a kereszthuzat, a kiürült palackból pedig nem érkezhetett utánpótlás.

A napszemüveg takarásában újra körülnéztem a nappaliban.

– Szóval azt mondja, ez egy időzített bomba volt? – kérdezte a lány. Sírós volt a hangja, de az arcán félelemnek nyoma sem látszott. A hangjáték nekem, a vaknak szólt. A kis rohadék!

– Honnan tud maga ilyeneket, Archie?

Na, ez jó kérdés. Mit is hazudhatnék?

– Sok Steven Seagal-filmet... hallgatok.

– Hallgat?

– Muszáj. Nézni nem tudom.

Legyintett.

– Maga szerint tényleg meg akartak ölni?...

Leültem mellé a kanapéra, és kitapogattam a kezét, és megszorítottam.

– Azt hiszem, igen.

– De hát ki?

– Nem tudom. Esetleg fel kéne hívni a...

– A rendőrséget?! – csattant fel a lány, és elrántotta a kezét. Volt egy olyan érzésem, hogy csak azért kapta fel a vizet, hogy ennek leple alatt elengedjen. – Nem hívjuk a rendőrséget!

– De hát miért?

– A nagybátyám miatt.

– Miért, ki a nagybátyja?

– Ralph Kearby. Bizonyára hallott már róla.

– Aki kormányzónak jelölteti magát? – kérdeztem vissza csodálkozást színélve.

– Igen, ő. Nem tenne jót neki, ha az unokahúga... nem. Nem engedhetem meg, hogy a sajtó ellepje a házat, a zsaruk meg napokig faggassanak. Hiszen úgysem tudnék nekik semmit mondani...

– Hogyhogy semmit? – löktem tovább a gondolatait egy semmitmondó kérdéssel, hogy magától folytassa a monológot.

– Úgyis csak azt kérdeznék, ki akart megölni. Fogalmam sincs. – Felugrott, és idegesen toppantott. – Telefonálnom kell.

– De...

– Maradjon itt, Archie. Azonnal jövök.

Beviharzott a hálóba, és becsapta maga mögött az ajtót. Egy ideig a kanapén üldögéltem, de aztán ostobán éreztem magam, és felkeltem. Már nem éreztem gázszagot, ezért bezártam az erkélyajtót és a bejáratit is. Kimentem a konyhába. Megszaglásztam a palackot, de egyértelműen

megszűnt a szivárgás. Becsuktam hát itt is az ablakot.

Unique kijött a hálósobából.

– Mit csinál?

– Elmúlt a veszély. Bezártam az ablakokat.

A lány beletúrt a hajába.

– Nem akarok itt maradni éjszakára.

Az fasza, gondoltam. Most még majd őrizhetek valami útszéli motelt is egész éjjel, amíg önagysága az igazak álmát alussza.

– Megértem – hazudtam behízelve.

– Félek.

– Semmi baj, Unique. Nem akar mégis inkább telefonálni a rendőrségre?

– Nem!

Vállat vontam.

– Esetleg elkísérhetem egy barátjához...

– És ugyan melyiket tegyem ki életveszélynek azzal, hogy szállást kérek nála?

– Nos... – zavarba jöttem. Talán a csaj néha mégis gondol másokra is. Bármennyire ellenkezett a lelkem, ki kellett mondanom: – Talán egy hotel?

– Nem szeretnék hotelbe menni. A fél életemet ott töltöm.

– Jöjjön akkor hozzám.

Ezt most miért mondtam?

Ezt most mi a *fenéért* mondtam?!

Dühös lettem magamra, de hát a meghívás már elhangzott. A lány meglepetten fordult felém, de én csak rendületlenül bámultam a fekete napszemüvegben a falat, és jóindulatúan mosolyogtam.

– Mit mondott?

– Hogy nálam is maradhat éjszakára.

– Magánál?

– Ne aggódjon. Mondtam már, hogy meleg vagyok.

– Nem arra gondoltam, hogy leteperne, csak éppen ma ismerkedtünk meg...

– Semmi gond, értem én. De ha félti a barátait... Gondoljon csak bele! – jöttem bele az érvelésbe. – Engem nem ismerhet senki azok közül, akik magára támadtak, Unique. Hiszen én csak ma délután érkeztem. Nálam biztonságban lenne.

És otthon talán aludni is tudnék, gondoltam, nem úgy, mint a kocsiban egy motel előtt. Amúgy is beszéltetnem kell ezt a tyúkot, mert valamit titkol. Az egész helyzet, úgy ahogy volt, búzlótt. És nem a gáztól.

Unique eltöprengett az ajánlaton.

– Oké – mondta aztán egyszerűen. – Összedobálok pár ruhát, és mehetünk.

Miközben a háló felé indult, utánaszóltam.

– Pakolja be azt a koreai kencét is!

– Rendben. – Az ajtóból visszanézett, furcsán végigmért, aztán eltűnt a hálóban.

– Nincs mit – dünnyögtem morcosan.

Míg öltözködött, eszembe jutott valami. Végig ott volt az orrom előtt a dolog, ez nem stimmelt, de csak most világosodtam meg.

A lányt nem is akarták megölni!

Csak figyelmeztetni.

Nézzük csak végig még egyszer! Nyilvánvalóan a merénylet kapcsolta le a villanyórát, tehát jól tudta, hogy az egy emelettel lejjebb van. Amikor a lány hazaér, és észreveszi, hogy nincs áram, logikusan arra lehet következtetni, hogy megnézi a villanyórát. És amint felkapcsolja, elindul a sütő, és a robbanás szinte azonnal bekövetkezik – de a lakásában!

Egy emelettel *feljebb*. A merénylet úgy volt megtervezve, hogy Unique ne legyen a lakásban, amikor a gáz felrobban.

Azt, hogy ketten érkeznek majd haza, és az egyik éppen a bekapcsolódó mikrosütő mellett álldogál a kritikus pillanatban, nem lehetett előre látni. Kézenfekvő volt hát a feltételezés: valójában nem akarták megölni a csellistát.

Mi a fene folyik itt?

Mindenesetre kezdtem magam is egyetérteni azzal, hogy az egyenként oly megmagyarázhatónak tűnő különös halálesetek együtt vizsgálva talán mégis távolabbra mutatnak. De hová?

Ezenkívül még egy dolog zavart igazán.

A lány.

Egyetlenegyszer sem tette fel azt a kérdést, vajon *miért* akarják megölni...

A vörös Charger leparkolt az Archibald Mathiestől kölcsönvett apartman alatti mélygarázsban. Láttam, hogy a Mini ugyanott árválkodik, ahol hagytam. Szomorúnak és magányosnak tűnt, ami örömmel töltött el. Rohadjon meg! Nem állt mellette más kocsi, mintha csak a fal mellett sorakozó óriási BMW-k, Audik, Lexusok attól tartottak volna, elkaphatják tőle a zanzavírust.

Unique kisegített az autóból, és a kezembe nyomta Mac pórázát. Láttam, hogy a lány idegesen körbepillant, mielőtt bezárja az autót. Minden porcikámban éreztem, hogy valami másról van itt szó, és a csellista igazából pontosan tudja, hogy mi történt a lakásában. Az, ahogyan körülnézett, egyértelművé tette, hogy aggódik. A vállára vetette a sporttáskáját, amiben sebtében összedobált holmija volt.

– Merre menjünk?

– A lifthez.

– Vezessem?

Úgy gondoltam, ismét megerősítem egy aprósággal, hogy nem látok.

– Köszönöm, de majd Mac elintézi.

Megrántottam a póráz, és a kutya engedelmesen kullogni kezdett mellettem. Egy perc múlva a harmadik emeleti lakás előtt álltunk, és a kulcsot tapogatózva bedugtam a zárba. Amikor az ajtó kinyílt, előreengedtem a lányt, majd én is beléptem. A villanykapcsolóhoz nyúltam, aztán megszólaltam.

– A fenébe.

– Mi az? – rezzent össze a nő.

– Itt sincs áram. Megnézné a konyhában a mikró?

A lány szava egy pillanatra elakadt.

– Most viccel?! – kérdezte rekedten.

– Igen – vigyorodtam el, és felkapcsoltam a világítást.

– Menjen a fenébe!

– Nem tudtam kihagyni. Ne haragudjon!

– Maga nem normális!

– Családi vonás ez nálunk. – A nappali felé intettem. – Menjen, érezze otthon magát.

Legalább egyikünk, tettem hozzá magamban.

Unique bement a nappaliba.

– Cuccoljon be a hálóba – szóltam utána. – Maga ott alszik, én majd elheverek a nappaliban.

– Rendben.

Kimentem a konyhába, és kinyitottam a hűtőszekrényt. A felső polcon volt némi felvágott meg zöldség, joghurt és gyümölcsle. Na, igen, ez van, ha nő vásárol be. Fiona nyilván nem gondolt rá, hogy a fárasztó munkanap végén egy vérbeli tubás inna is valamit.

Valami megbökte a vádlimat. Mac állt mellettem, és olyan szomorúan nézett fel rám, mint négy árvaháznyi gyerek összesen.

– Kajás vagy, mi?

A földre söpörtem az összes felvágottat, majd becsaptam a frigó ajtaját. A kutya az evést is olyan unottan csinálta, mint eddig mindent. Kezdtém azt hinni, hogy az agyára mehetett a marihuána. Jobban belegondolva ez az állat valószínűleg nem is süket. Csak még mindig be van szíva a tízévnnyi csomagszaglászás után. Parádés kis melója volt, meg kell hagyni.

Kimentem a nappaliba, ahol Unique, nekem háttal állva, a hifivel babrált. Abban a pillanatban megszólalt Prince egyik száma. A lány csak most vett észre.

– Nem zavarja a zene? – kérdezte.

– Csak a szimfonikus.

– Maga mindig viccel.

– Nem, sajnos én mindig komolyan beszélek. Mások viszont ezt

viccnek veszik. Ez az én keresztem.

– Van más keresztje is, Archie?

– Hogyne. A céllövészet.

– De hát maga vak.

– Na, pont ez a gondom vele.

Megcsóválta a fejét, és leült.

– Kér valamit enni?

– Mije van?

– Csak takarmány. Zöldség, meg ilyenek. Rendelhetek pizzát.

– Nem, kösz. Már tizenegy elmúlt, és fáradt vagyok.

– Inkább inná valamit?

– Aha. Whiskyt.

Megláttam a nappali sarkában a bárszekrényt, és leguggoltam elé.

– Ír?

– Jöhet.

Töltöttem két vizespohárba jó háromujjnyit az aranysárga Jamesonból, és az egyiket a nő kezébe nyomtam. A felét szinte azonnal felhajtotta. Elterpeszkedtem vele szemben egy fotelban, és kényelmesen megittam aznapi első kortyomat. Jólesett. Nem mondom, hogy már remegett érte a kezem, de hiányzott, az tény.

De nem ezért vagyok itt, jutott eszembe. Dolgozni is kéne, mielőtt kiüt a pia. Mert nyilván ki fog ütni.

– És most? Hogy tervezi, Unique?

– Mit?

– Hát ezt az egészet. Mit akar most tenni? A lakását kis híján felrobbantották. Ez elég egyértelmű célzás, hogy valakinek nem tetszik a pofija. A zsaruknak nem akart szólni, oké, legyen... De mi a következő lépés?

Durcásan megvonta a vállát.

– Már elintéztam.

– Mit?

– A dolgot. Zsaruk nélkül.

Kicsit hümmögtem, és közben magamhoz szólítottam a palackot. Az

én poharam már üres volt, hát újratöltöttem, és azonnal bele is ittam.

– Felhívott valakit?

– Aha.

– Amikor még a lakásában bement a hálóba?

– Igen... Archie, nem akarok erről beszélni. Fáradt vagyok.

– Én nem. Kialudtam magam a próbán. Beszélgessünk még!

– Ha nem tudnám, ki maga, komolyan fontolóra venném, hogy utálja a szimfonikus zenét.

– Tényleg utálom.

– Akkor minek játszik?

– Ugye? Maga sem érti! – Felhajtottam még egy kortyot. – Tudja, anyám tehet az egészből. Én híres gitáros akartam lenni, mint, mondjuk, Elton John.

– Elton John zongorázik.

Döbbenet néztem rá.

– Komolyan? Akkor anyám ezért mondta, hogy nincs érzékem a könnyűzenéhez. Másnap beíratott tubára.

– Miért pont tubára?

– Csenevész gyerek voltam, ő meg két legyet akart ütni egy csapásra. Amíg próbára jártam, az izmaim is fejlődtek.

– Gyakorlatias édesanyja van.

– Mi tagadás... – Ingoványos talajra léptem, hiszen semmit sem tudtam Mathies anyjáról. Gyorsan témát váltottam, és az üvegért nyúltam. – Iszom még egyet, maga is kér?

– Egy keveset. Magának viszont ez a harmadik. Ennyire szereti az italt?

– Nem az italt szeretem, hanem a hatását.

– Sokat iszik?

– Úgy napi két liter folyadékot. És persze napi két liter vizet is. Arról van szó, hogy humán kísérleteket folytatok a májammal.

Unique furcsán nézett rám.

– Azt hiszem, lefekszem.

– Ahogy gondolja.

– Ja, előre szólok, hogy rossz alvó vagyok. Éjjelente mászkálni szoktam. Remélem, nem fogom zavarni.

– Abban biztos lehet.

– Letusolok.

Felállt, és bement a fürdőszobába.

Hát, ez annyira közlékeny még pia hatása alatt is, mint Mac. Nem lesz könnyű dolgom, ha meg akarom védeni, mivel nem hajlandó semmilyen információt megosztani velem.

És még mászkálni is fog éjjel. A fene essen bele. Most aztán fél szemem rajta lehet, nehogy elcsászkáljon. Felkeltem, és kiballagtam a konyhába. A whisky hatását kezdtem már érezni, de nem voltam rossz állapotban. Ahogy körbenéztem a helyiségben, egy vöröskeresztes dobozkan akadt meg a tekintetem. Ezt kerestem. Reggelre aszpirin fog kelleni, meg C-vitamin. Felnyitottam a tetejét, és áttanulmányoztam a tartalmát. Ami nekem kellett, az ott lapult a sebtapaszkok és orrcseppek között. És még valami.

Egy üvegcsce altató.

A gonosz vigyor úgy terült el az arcomon, akár tavon az olajfolt.

Dehogy fogsz te nekem éjjel mászkálni...

Elofvastam a címkét, amely szerint öt-hét cseppet kell egy pohár gyümölcslébe tenni. Ühüm. Átsettenkedtem a nappaliba, és újratöltöttem a lány poharát. A fürdőszoba felől a tusoló zubogása hallatszott. Az öt-hét cseppet belepötyögtettem a whiskybe. Aztán még egyszer. Aludj csak! Egyrészt kipiheni magát, másrészt órákat nyerek. Amíg nálam horpaszt a nő, senki sem bánthatja, hisz senki sem tudja, hogy itt van.

Leültem, és nyugodtan kortyolgattam a remek ír whiskyt. Unique pár perc múlva egy olyan pizsamában jött ki a fürdőszobából, amit a nagyapám is megirigyelhetett volna. Totál uniszex darab volt. Bár amúgy sem volt ma bennem fickósság, még ehhez az állapothoz képest is lelombozott.

A nő haja nedves volt a víztől, és a homlokára meg a nyakára tapadt. Miközben visszaült a kanapéra, a haját szárítgatta.

– Töltöttem még egyet. Hogy jobban aludjon.

– Kösz. De ez tényleg az utolsó lesz.

Az biztos – bólintottam, majd továbblendítettem a beszélgetést:

– Na, és mi a maga keresztje?

– A túlfejlett igazságérzetem.

Felszisszentem.

– Azzal tényleg nem könnyű.

Zsaru voltam, nekem is volt igazságérzetem. De már elmúlt. Az igazság és az igazságszolgáltatás valahogy úgy viszonyulnak egymáshoz, mint egy bakelit A és B oldala. Egy dolog, össze is tartozik, mégis teljesen más tészta. Ha igazságérzeted van ebben a szakmában, akkor csúnyán megszívtad.

– Tényleg elmennék aludni. – Ásított.

– Magára is fér. Gondolom, nagyon megijedt.

– Valahogy már reggel éreztem, hogy ez nem lesz jó nap. Jöttek a jelek. Reggel átment előttem egy fekete macska.

– Babonás?

– Dehogy! Csak most, utólag jutott eszembe. Egyébként egyáltalán nem hiszek a fekete macskában.

– Pedig létezik. Én már láttam olyat.

Unique a fejét csóválta, s az arckifejezéséből tudtam, hogy önmagát hibáztatja. Valami ilyesmit gondolhatott: ő a hülye, hogy szóba áll velem. Felkelt, és a háló felé indult.

Aztán megfordult a küszöbön.

– Hogyhogy látott fekete macskát?

A francba! Ezt még szoknom kell.

– Nem voltam mindig vak.

Elhúzta a száját, bólintott, és az ágy felé fordult.

– Jó éjt!

– Magának is.

Most mit csináljak, míg elalszik? Bekapcsoltam a tévét. Aztán gyorsan ki. Majdnem lebuktattam magam.

Megittam a whiskym maradékát, aztán bementem a fürdőszobába, és

beálltam a tus alá. Ahogy verettem magam a meleg vízzel, lassan oldódott a görcs, amit a mai nap okozott bennem. Ilyen a kémia. A görcs alkoholban oldódik.

Kislattytogtam a zuhany alól, és megtörülköztem. A nő neszesszere ott volt az oldalsó polcon. A cipzár csak félig volt behúzva, és láttam, hogy kencék sokasága lapul a mélyén. Alapozók, krémek, kenőcsök, szempilláspirálok, rúzsok. Ha egyszerre dobna jó áron piacra, esne az Olay-részvények árfolyama.

A csomag tetején női borotvát láttam, a pengén még apró vízcseppek gyöngyöztek. Nagyon reméltem, hogy nem miattam használta. Bele is borzongtam a gondolatba, hogy ezzel

a savanyú nővel bármilyen kontaktusba kerüljek. Ha rám veti magát, én lövöm le, az biztos.

Visszatettem a borotvát, és kióvakodtam a lakásba.

A hálósoba felől eget rengető hortyogás hallatszott. Benyitottam. Unique szétvetett karral, tátott szájjal hevert az ágyon.

– Minek iszik, aki nem bírja? – motyogtam, és odamentem az éjjeliszekrényhez, hogy megkeressem azt, ami miatt bejöttem.

A mobiltelefon ott volt az olvasólámpa alatt. Lehívtam a kimenő listát, és megnéztem, milyen számot ütött be akkor, amikor a lakásában elment lebonyolítani a hívást. A szám ismerősnek tűnt valahonnan, de egyelőre nem tudtam hová tenni.

Kimentem a hálóból, és rácsuktam az ajtót a nőre, de a horkolás még így is bántó volt.

Visszabújtam a ruhámba, és elővettem a tárcámat. Ott virított benne a Ralph Kearbytől kapott névjegy. A rajta lévő telefonszámot láttam az imént a lány telefonjában. Tehát a nagybácsit csörgette meg elsőként...

Leültem a fotelba, és kitöltöttem a whisky végét.

Végül is logikusnak tűnt a dolog. Ki mást hívhatott volna? A merényletet éppen azért nem akarta a zsaruk orrára kötni, hogy ne legyen botrány a kormányzói székért induló nagybátyja körül. Igaza van. A rendőrségről mindig minden kiszivárog. Ilyenkor a sajtó habzó szájjal ráveti magát a koncra, aztán úgymint kitúrnak valami szemetet.

Találgatnának, vajon ki volt a valódi célpont, miért akarták megölni a lányt, vagy talán nem is őt, hanem éppen a nagybátyját? Aztán elkezdenének maffiakapcsolatokról suttogni, mert merényletet ugyanis csak a maffia tud megszervezni... Szóval a szokásos gusztustalan forgatókönyv.

Ez volt az, ami a legkevésbé sem hiányzott most Kearbynek. A lány okosan tette, hogy felhívta.

Én meg pontosan tudtam, hogy okosan teszem, ha nem hívom fel. Vagy ha felhívom is, nem mondok neki semmit. Hiszen ő nem tudja, hogy én vagyok Mathies...

Megcsörrent a telefonom. A kijelzőn ott virított az a szám, amit három perc alatt most láttam harmadszor. Na, igen:

a gondolat teremtménye.

Szokásomhoz híven kivártam tíz csörgést, de Kearby nem adta fel. Jobb lesz, ha beszélek vele.

– Jó estét, Mr. Kearby!

– Magának is, nyomozó – mondta halkan a showkirály. – Mi újság?

– Semmi különös, miért?

– Csak gondoltam, megcsörgetem. Mit csinált ma Unique?

Ja, hogy ő most napi jelentéseket fog tőlem várni?

– Elment a próbára a szimfonikusokhoz. Roppant unalmas volt, uram, majd' négy órán át reszelték a húrokat.

– Maga ott volt?

– Természetesen, uram. Ezért fogadtak fel.

– Az igaz... és aztán?

– A hölgy egy vak zenésszel távozott a próbáról. Gyorsan utánanéztam, valami brit fickó, aki szintén ma volt először a Copleyban, akárcsak Unique.

– Mit csináltak?

– A lány lakására hajtottak. Aztán nem sokkal később kijöttek, és ismét autóba ültek.

– Hova mentek? Hol vannak most?

Na, most mit csináljak? Direkt azért altattam el ezt a nyafka tyúkot,

hogy maradjon jó sokáig egy helyben. Addig sem ölik meg, ha nem tudják, hol van. De ha most elmondom Kearbynek, az nem titok többé. Ha meg nem mondom el, berág, és számon kéri, miért nem bízom benne. Ha azt mondom, hogy elvesztettem őket szem elől, akkor meg balfékeknek fog nézni. Viszont Unique őt hívta fel, tehát bízik benne. Valószínűleg éppen azért keresett most engem, hogy megbizonyosodjon róla, vigyázok rá.

– Ott van még, Larkin?

– Igen, uram. A lány a vak zenész lakásán van. Alszanak.

– Ah!... Maga is ott van?

Körülnéztem.

– A közelben, uram.

– Remek... vigyázzon rá! Köszönöm.

Megteszek mindent – motyogtam, de már csak a bűgő telefonnak mondhattam.

Ez meg mi volt? Mit akart ezzel Kearby...

Nem tudtam gondolkodni, annyira zavart a fálrengető horkolás. Az rendben, hogy szedáltam a csajt, de kissé túllőttem a célon. Felkaptam a zakómat, és az ajtó felé indultam. Gondolkoznom kell!

Egyelőre ugyanis úgy voltam vele, gyűrűs farkú maki legyek, ha értem, mi zajlik itt.

SZERDA

Az estém kiválóan sikerült.

Mr. Jameson unatkozott, ezért összehoztam Mr. Walkerrel és Mr. Beammel. Reggel aztán körmérkőzést játszottak a gyomromban a bennmaradásért. Mit mondjak, momentán mindannyian vesztesre álltak.

Alaposan meg kellett erőltetnem az agyamat, amikor hajnali kilenckor felébredtem bérelt lakásom padlóján, és egy olyan öltöny volt rajtam, amit sosem láttam korábban. Nagyjából öt percbe tellett, mire helyükre kerültek a kockák, és összeraktam az estét.

A lányt, ugyebár, otthagytam Mathies lakásán, én meg eljöttem gondolkodni. A körülményekből arra a következtetésre jutottam, hogy hazajöttem. Valahogy. Az utazás mikéntje még nem volt meg, de majd csak be fog ugrani. Aztán itthon gondolkodtam... Ez jól sikerülhetett, mert éktelen fejfájással ébredtem. Lehet, hogy izomláz lett az agyamban. És persze elfelejtettem, amit éjjel kigondoltam. Kezddhetem majd előlről az egészet.

Kitámolyogtam a fürdőszobába, kivettem a hányingerkeltő kontaktlencséket, és kimostam a hajamból a zselét, amit még előző délután Fiona Vance kent rá. A tükörbe nézve már többé-kevésbé magamra ismertem, bár a hajam színe még mindig idegennek hatott.

Lenyeltem három aszpirint, de egyelőre annyit ért, mint kígyónak a kesztyű. Elhatároztam, hogy lemegyek a wellnessbe, hátha a gőzben össze tudom majd szedni magamat.

A stúdióban alig lézengtek páran ezen a korai órán, így mosolyt erőltettem az arcomra, aztán két marék jégkásával felszerelkezve betámolyogtam a gőzfürdőbe.

A helyiségben egyedül voltam, bevacoltam magam a legtávolabbi sarokba, felhúztam a térdem, és nekifogtam átdörgölni az arcomat a jéggel. Megkíséreltem felidézni az estét, miközben éreztem, hogy a gőz lecsapódik a bőrömön, és kitágítja a pórusaimat. Ez az! Méregtelenítsünk.

Szóval akkor... hogy is volt az előző este? Mire is jutottam, amikor elhatároztam, hogy átgondolom az egészet? Az biztos, hogy Unique...

Nyílt az ajtó, és hat fickó tódult be a gőzbe, majd elhelyezkedtek egymással szemben a padokon. Unottan szemügyre vettem őket. Semmi különös nem volt rajtuk, ha csak az nem, hogy mutogatni kezdtek egymásnak. Egy csapat süketnéma – jöttem rá elmésen. A gond ott volt, hogy bizonyára veszekedtek, mert nagyon hevesen gesztikuláltak. Nagyjából egy perc alatt szétlegyezték azt a kevés gőzt is, ami a kamrában volt.

De jó, hogy bejöttetek!

Ők is érezték, hogy nem lesz ez így jó. Hiába figyeltük mind a heten a hasadékot, ahonnan a friss gőznek kellett volna felszállnia, annak nyoma sem volt. Akkor az egyik felállt és kiment, majd hamarosan visszatért. Nem akartam hinni a szememnek, amikor láttam, hogy egy darab, sokszorosan összehajtott toalettpapírt tartott a kezében.

Átéreztem a helyzet szürreális voltát.

Én, a vak hat süketnémával ülök a gőzben, és mindannyian egy darab vécépapírt bámulunk. Amit a pasas egyszerűen rátapasztott a falon lévő szenzorra. Nekem eddig még az sem tűnt fel, hogy ez a szenzor egyáltalán létezik. Mindig azt hittem, akkor jön a gőz, amikor a recepcióslánynak eszébe jut, és megnyom egy gombot. Hát nem. A szenzor volt a felelős. Amint az elektronikus szem megvakult, dőlni kezdett a gőz a padlószinten lévő hasadékból.

Elégedett sóhajjal dőltem hátra, a némák pedig folytatták a vitát. Amint becsuktam a szemem, olyan volt, mintha egyedül lennék. Azonnal rám is tört egy elmebeteg ötlet. Ha ez most egy Tarantino-film lenne, ezek itt a vita hevében összeverekednének, míg én relaxálok. Mire újra kinyitom majd a szemem, már csak hat véres hulla lesz a

padlón. Én meg magyarázzam ki magam a zsaruknak...

Inkább elhalasztottam a szemem pihentetését.

Már alig láttam a fickókat. A gőz ömlött, és egyre forróbb lett. A szenzor nem látott, hát nem kapcsolta ki a gőzfejlesztőt. Az ajtó már beleveszett a homályba. Mivel a süketnémák sem látták már egymást, hát elcsendesedtek. Senki sem legyezte szét a gőzt.

Jólesett a sűrű, forró pára. A víz csorgott a hajamból.

Először az ujjbegyeim kezdtek égni.

Aztán hamarosan valamennyi lábujjam is.

Majd a fülcimpám.

Váratlanul belém hasított a felismerés, hogy itt nagy a baj. Ezek megpárolnak, mint a brokkolit, és még csak segítségért sem tudok nekik kiáltani. Egyszerre tört rám a pánik, a hősök és a klausztrofóbia. El kell érnem az ajtót! Amit egyébként már percek óta nem láttam a gőztől. Hat süketnémán kell átküzdeni magam, hogy elérjem az ajtót, ami mögött a hús levegő vár.

De most én legyek az első, aki kimegy?

Férfitársaságban az első menekülő mindig a lúzer. Még szerencse, hogy az önbecsülés nem a legjellemzőbb tulajdonságom.

Felálltam.

Na, ezt nem kellett volna. Ha ülve forró volt a gőz, állva egyenesen égetett. Felnyögtem, és lehajoltam, de a mozdulatra hullámokban csapott le rám a forróság. Úgy éreztem, nem bírom. Egyre mélyebbre hajoltam, és a némákat taposva az ajtó felé lódultam, miközben mind lejjebb kuporodtam, hogy ne érjen annyira a forróság. Szőrös lábszárak és olcsó papucsok kerültek az utamba, majd tűntek el mögöttem a sűrű párában.

Aztán ott volt végre! Az ajtó.

Megalázottan, guggolásban távoztam a gőzből, és az előtérben belevetettem magam a medencébe. Amikor felbukkantam, láttam, hogy kivágódik a gőzkabin ajtaja, és hat rákvörösre pirult fickó robban ki rajta, majd egymást taposva utánam zúdulnak a hideg vízbe. Ezek se bírták tovább, csak megvárták, ki lesz az, aki először adja fel. Mekkora

köcsögök!

Morcosan átültem a jacuzziba, és átadtam magam a jól megérdemelt sugármasszázsnek. Hamarosan azonban megtört a varázs.

– Ez aztán a pepperoni! Mi van a hajaddal?

Unottan kinyitottam a fél szememet, és láttam, hogy Polip mászik be mellém a vízbe. A hátán szépen alakult a Vörös Démonok tetoválása. Végigmérte a frizurámat.

– Fogadtam és vesztettem. Te mit keresel itt?

– Téged.

– Minek?

– Te hívtál fel este, hogy itt találkozzunk.

– Jaaa... igen – bólintottam.

– Miért fél szemmel nézel?

– Kímélem a másikat. Minek feleslegesen koptatni, nem igaz?

Nem emlékeztem a telefonhívásra. Ez csak azért baj, mert ezáltal arra sem, hogy mit akartam mondani Polipnak.

Ő azonban egyelőre nem velem foglalkozott, hanem kifelé nézelődött a vízből.

– Mit bámulsz, Polip?

– A recepciócsajt.

Erre már kinyitottam mindkét szemem, és a jacuzzi pereme felett megnéztem magamnak a pult mögött álló hölgyet.

– Te házas vagy, ugye?

– Hogy jön ez ide?

– Csak, gondoltam, érdekes, hogy visszajársz ide a nő miatt, a nejed meg közben otthon ül.

Polip mindentudóan vállat vont.

– A házasság megtanítja a társas lényt a magány értékelésére.

– Ha te mondd. A feleséged mivel foglalkozik?

– Sosem kérdeztem... a tököm tele van már. Millió gondom van az asszonnyal. Most például allergiás.

– Gondolom, rád.

– Rám is, de leginkább a tehéntejre... Te! Nem tudsz egy eladó

kecskét?

- Hol, baszki? San Diegóban?
- Kéne nekem egy kecske.
- Ennyire elég volt az asszonyból? Mit csinálnál egy kecskével?
- Fejné.
- Bizarr... – Elgondolkodtam, majd megráztam a fejem, és felálltam.
- A francba veled, Polip! Miért keveredek én másnaposan ilyen beszélgetésbe?!

Mivel még mindig nem tudtam, mit akartam tőle, gondoltam, visszamerészkedem a gőzbe. Hátha nem tör rám többé a süketnéma kommandó. Polip is mellém tottyant a kőre, és ismét a recepció felé nézegetett. Viszolyogva ránéztem. Pokoli hányingerem volt a piától.

- Miért követsz?
- Én?! Te mész előttem!
- Hagyjál lógva! Nem tudom, mit akartam tőled, de most túl száraz vagyok a gondolkodáshoz.

– Baromi jó a csaj – nézett a bejárat felé.

Felsőhajtottam.

- Akarod, hogy bemutassalak neki?
- Megtenné?
- Meg hát. Gyere.

Odamentünk a pulthoz. A nő meglepetten felnézett.

– Parancsol?

– Jó reggelt, Kate! – olvastam le a nevét a kitűzőről. – Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Cameron vagyok. Ez pedig itt mellettem egy számomra ismeretlen úr, aki a Polip nevet használja, és a jacuzziban megkért, hogy mutassam be önnek. Szóval: Kate, ez itt Polip. Polip, ez itt Kate.

Azzal sarkon fordultam, és bementem a gőzbe.

Kettő perccel később Polip sápadtan leült mellém a kőpadra.

- Cameron, te sérült vagy. Tudsz róla?
- Bemutattalak, nem?
- De én azt hittem, ismered!

– Mondtam én ilyet? – Témát váltottam: – Egyébként rájöttél már, mit akarhattam tőled?

– Én tudjam?

– Hát én biztosan nem tudom.

– Beszívtál?

– Be. Megyek jégért.

Nemsokára visszaültem, és a jeget szokás szerint a tarkómra púpoztam.

– Valami közben eszembe jutott, Polip. A következőre szeretnék megkérni. Utána kéne járni a szimfonikus ügynek.

– Tegnap azt mondtad, túl nagy falat az neked a mostani pozíciódban.

– Ma meg már nem így gondolom.

– Pontosan mi érdekel?

– Az egyik csellista. Unique Neptune a neve.

– Miért érdekes?

– Dolgom van vele. Minden kéne róla. És még valami, egy másik név: Ralph Kearby...

– Ez az, akire gondolok?

– Az.

– Akkor ezt passzolom. Nem az én ligám, tesó. Ezt kérd mástól. Jó lenne, ha nem tenyerelnék bele semmibe.

Elgondolkodtam, és igazat adtam neki. Ha Polip elkezd Kearbyról kérdezősködni, annak híre megy. Majd megoldom másképp.

– Jól van.

– Szarul nézel ki.

– Az előbb kis híján megölt egy csapat süketnéma.

– Ez valami kód?

– Dehogyan kód! Beszorítottak a gőzkabinba.

– Ez aztán a pepperoni! Az összes haveromat számba véve is azt kell mondanom, ilyen is csak veled történik meg.

– Groteszk volt.

– Groteszk? Hah! Van egy távoli ismerősöm. Halott macskákat

gyűjt. Na, *ez* a groteszk!

Erre már én is felkaptam a fejem, és a párafelhőn át ránéztem Polipra.

– Hogy mit?

– Megy, és összeszedi az út szélén az elütött macskákat.

– És hova teszi? Alumba? – Eltöprengtem. – Végül is már le vannak préselve...

– Elássa. Aztán néha előveszi és megnézi, hogy áll a bomlási folyamat.

Felálltam.

– Azt hiszem, ez máris több információ, mint amire szükségem volt. Majd hívj!

– Rendben.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és elindultam a lépcső felé. Kate rám nézett, de csak legyintettem:

– Ne kérdezzen semmit.

Felkapaszkodtam a csigalépcsőn a lakásomig. Az ajtófélfá mellett Fiona Vance támasztotta a falat.

Nem tűnt vidámnak.

Ahogy megláttam a nőt, azonnal tudtam, hogy le fog tolni. Az ő szabályrendszere szerint minden bizonnyal hibát követtem el, ha ilyen marcona képpel várakozik rám. Ebből a szempontból ma is infantilis gyerek voltam: nem szerettem, ha leszúrnak.

Most mit tegyek?

A tekintetem a sarokban árválkodó leanderre esett. A kaspó alján sötéten csillogott a víz. Elvigyorodtam, majd lekaptam a strandpapucsot, és a kaspó mögé dugtam. A fürdőnadrágom szárát kissé lejjebb húztam, s vizet locsoltam a pólómra meg az arcomra. Mély lélegzetet vettem, aztán futva, mezítláb kirobbantam a folyosó sarka mögül. A Fionaig vezető utat hosszú szökellésekkel tettem meg. A nő előtt elkínzottan megálltam, és a térdemre támaszkodtam.

– Jó reggelt!

– Maga meg hol a fenében járt? – förmedt rám az asszony.

– Futni – néztem fel rá olyan nyílt tekintettel, hogy egy pillanatra kiesett a szerepéből.

– Mezítláb?

– A természetesség híve vagyok, tudja?

– Hogy lehet futni ilyen ostoba szökdécseléssel?

– Nevetni fog: az olimpián tanultam.

– Maga nem is járt az olimpián.

– Tényleg nem. De egy Usain Bolt nevű pasas igen. Ezt a mozgást tőle lestem el a tévében. Lehet hozzá tehetségem, mert csak két másodpercig néztem a közvetítést, és lám, milyen jól elsajátítottam a mozgást.

– Akkor ez lehet a baj. Szerintem abban a két másodpercben Bolt éppen hármassugrás közben lehetett.

Elhűlve bámultam a nőre.

– Igaza lehet. Baromi nehéz ám így futni.

– Jaj, hagyjon már a hülyeségeivel! Ne itt, a folyosón beszéljünk!

Kinyitottam az ajtót, és előreengedtem. Ahogy becsukódott mögöttünk a lakásajtó, azonnal nekem támadt.

– Mi a fenét csinál itt maga?!

– Futok.

– A lányt kéne őriznie!

– A lány jelenleg mélyen alszik.

– Hol?

– Mathies lakásán.

– Maga odavitte a célszemélyt?!

– Hát ja. Mi a gondja ezzel?

– Nem az a munkája, hogy megdugja!

– Nem dugtam meg. – Óvatosan körbenéztem, mintha attól félnék, valaki kihallgat. Suttogva folytattam: – Ez borotválkozik, tudja? Undorító! Mint azt már említettem, én a természetességet kedvelem. Azt a szicíliai típusú nőt, aki sosem hallott borotváról, és a lábszárát a mangalica megirigyelhetné...

– Kíméljen meg a szexuális életétől!

– Attól magamat is megkímélem, nemcsak magát.

Fiona hirtelen összetört.

Egy másodperc alatt halálosan fáradt lett. Ismertem ezt a fajta sokkot. Így szoktam hatni a felkészületlen beszélgetőpartnerekre. Lerogyott a fotelba, és keresztbe tette a lábát.

A szemközti kanapéra mutatott. Némán leültem.

– Cameron, azt hiszem, maga nem érti, mi forog itt kockán.

– Öt-hat hullánál tudom én azt, higgye el!

– Mondom, hogy nem tudja. Pont leszarom én a hullákat! Itt sokkal fontosabb dolog forog kockán: az egész csapat sorsa.

– Csapat? Jé! Már csapatunk is van? De jó!

Ezúttal nem zavartatta magát.

– Kearby lesz a következő kaliforniai kormányzó. Ezt mindenki tudja. Az ellenfele súlytalan. Kearby nyerni fog. És maga ennek az embernek az idegeivel játszik.

– Szerintem kiszolgálom az úr igényeit...

– Maga nem veszi észre, hogy a karrierjét kockáztatja?

– Maga nem veszi észre, hogy nekem nincs olyanom?

– Ne játssza meg magát, hogy szarik az egésze! Deviltől egy csoportot kért, és sarokirodát!

– Ahogy egy mélyvörös Corvette-et is.

Fiona Vance megint kiesett a szerepéből.

– Corvette-et? Azt meg minek?

– Mindig szerettem volna egy olyat. Vajszínű ülések satöbbi. – Vigyorogva előrehajoltam. – Az egészből ez érdekelt leginkább, de hát Devil elutasított.

– Mi a fenét akar maga?

– Csak játszottam. Ha megadja a kocsit, kértem volna egy thai titkárnőt. Ha azt is, akkor egy üveggömbölyítő kalapácsot, vagy mit tudom én! Kíváncsi voltam, Devil meddig hajlandó elmenni Kearby seggének a kinyalása érdekében.

Fiona mély döbbenettel nézett rám. Szeme kitágult, ajka kinyílt. Ahogy így elnéztem, akkora szája volt, hogy pontyot lehetett volna keltetni benne. Megragadtam az alkalmat, és hoztam a hűtőből két doboz sört. Az egyiket Vance kezébe nyomtam, aztán visszaültem.

– Beszéljünk inkább arról, maga mit akar, Fiona. Őszintén.

Felsóhajtott.

– Szeretnék egy nyugisabb állást. Tudja maga, milyen fárasztó mindennap hülyéssel foglalkozni?

– Kösz.

– Eh, maga még a jobbak közül való... El akarok innen kerülni valami kilenctől ötig állásba.

– Unja?

– Egyedül nevelem a fiamat. Szeretnék este mesét olvasni neki, reggel meg palacsintát sütni a tányérjára.

– Ez nem olyan nagy dolog.

– De ehhez az kell, hogy irodai melóm legyen. Most azonban itt van ez az ügy. Ez kétélű fegyver. Az én karrierem is kockán forog, meg Zeameré, és alighanem a rendőrfőnöké is. Itt nem csak magáról van szó, Cameron. A választásokat követően, miután Kearby nyert, könnyen lehet, hogy kisöprik az egész adminisztrációt.

– A választások után mindig kisöprik az egész adminisztrációt. Mondja, hogy ezt tőlem hallja először! Isten hozta a való világban.

– De a szakemberek...

– Azokat is. Ilyenkor nem a szakma számít, hanem a cimborák megjutalmazása...

Ahogy kimondtam, már tudtam, hogy más van itt a háttérben. Fionára néztem.

– Szóval erről van szó! Maga nem is attól fél, hogy kirúgják. Maga ebben az ügyben nem a fenyegetést, hanem a lehetőséget látja! Azt szeretné, hogy legyen egy bármire beváltható szabadkártyája a választások utánra.

Vállat vont, és kortyolt egyet.

– Mondom: egyedül nevelem a fiamat. Nekem életbe vágó, hogy ez a történet hepienddel végződjön.

– Szar ügy. Ha ennyire el van köteleződve, és ennyire parázik, akkor hibázni fog.

– Maga is kényszerpályán van, ha jól tudom – támadott vissza.

– Ja. Kitétek Pine Valleybe szikkadni. Egy nap alatt amortizálta az agyamat az idióta alseriff. Ha nem jön az az isteni csoda, hogy Zeamer éppen aznap...

Elakadt a szavam. Fiona mosolygott. Káromkodnom kellett.

– Hogy baszódjanak meg!

– Már azt hittem, sosem jön rá.

– Maga mióta tudja?

– Nem sokkal előbb jöttem rá, mint maga.

– Hogy én mekkora ökör vagyok, hogy egy percig is azt hittem, milyen jókor jött az ajánlat! Hogy is hihettem... Nyilván nem két óra alatt jöttek rá, hogy én hasonlítok a leginkább Mathiesra... És minden elő volt készítve! A kutya..., a smink..., maga...

– Pontosan látja.

– Eleve ezért tettek ki a völgybe. San Diegóban dolgozva sosem vállaltam volna el a munkát.

– Devil is így gondolhatta.

– A kurva anyjukat!

Az igazi döbbenet nem az volt számomra, hogy velem ezt megcsinálták. A rendőri vezetésnél kevés nagyobb intrikus van a világon. FBI, Gestapo, Jamaicai Állami Rendőrség, Stasi, GRU, San Diegó-i Rendőr-főkapitányság – ebből a szempontból teljesen mindegy. Machiavelli és Richelieu kurzusokat hallgathatna egyik-másik kapitánynál. Az érdekes az volt, hogy velem együtt a seriffet is jégre vitték. Alig kapta meg a játékszerét, már el is vették tőle.

A farkas a farkast is meggyomrozza.

– Na, látja, Fiona, ezért nem akarok én főnök lenni. Elég nekem a whiskytől okádni, nem szeretném, ha ezt a hatást már egy sima reggeli értekezlet is kiváltaná.

– Megszívták. Nincs mese. Segítsen nekem visszavágni!

– Maga vissza akar vágni a vezetőinknek, Fiona? – Megint rajtam volt a meglepődés sora.

– Igen.

– Hogyan?

– Úgy, hogy nem adunk nekik okot arra, hogy kukába dobjanak minket.

– Vagyis csináljuk meg normálisan a melót?

– Pontosan.

– Hát ez aztán kurva nagy terv, Fiona!

– Nincs jobb. Ki kell nyalni Kearby seggét.

– Abban én fényévekkel maga előtt járok. Már laffantottam egyet neki.

– Mikor?

– Este. Amikor fel akarták robbantani a lányt.

– Hogy mi van?!

Töviről hegyire elmeséltem Fionának a történeteket. Szikrázó szemmel meredt rám.

– Ezt miért nem jelentette?

– Éppen most jelentem. Nem is jegyzetel?

– Azonnal hívnia kellett volna! Helyszínelők, rendőrség, és...

– Vegyen már vissza! Unique kért meg, hogy ne szóljak senkinek.

– És maga hallgatott rá?

– Szerintem akkor és ott igaza volt. Azt mondta, nem tenne jót a botrány Kearbynek.

– És maga mit foglalkozik ezzel? A kötelessége...

– Most akkor nyaljak, vagy ne nyaljak? Találja már ki, mert magamtól és készségszinten azért nem megy még hibátlanul.

Fionának végre leesett a tantusz.

– Maga?

– Pontosan. Ez az igazi szívesség Kearbynek, nem gondolja? Amikor nem a nagykönyv szerint járok el, és teszem ezt miatta.

Fiona ivott egy nagy kortyot.

– Tehát segít nekem?

– Magamnak segítek. De ez speciál pont jó magának is. Meg akarom védeni a lányt, hogy elkerüljek a völgyből. Aztán majd meghálálom Devilnek, hogy így sarokba szorított.

– Engem csak az érdekel, hogy rendesen csinálja a munkáját.

– Rendesen csinálom. Maga viszont azt fogja fel, hogy ez korántsem azt jelenti, hogy a maga szabályai szerint játszom.

– A szabályzat szerint kell eljárnia.

– A szabályzat nem más, mint azon marhaságok összessége, amikkel az állam generálja azt a bűnözést, ami ellen aztán küzdenie kell.

Vance némi iszonyattal meredt rám.

– Maga megkérdőjelezi a demokrácia szabályait?

– Dehogyan kérdőjelezem meg! Ez nem kérdő-, hanem felkiáltójel. A

demokrácia szabályai úgy szarok és alkalmatlanok, ahogy vannak. De attól még ez van. Tudja, focihasonlással élve: ezekkel a szabályokkal ennyi gólt tudunk rúgni. Ha majd más szabályok lesznek, sokkal több *touch down* érünk el.

– De nem maga határozza meg a szabályokat!

– Nem? Ezt most hallom először. – Gúnyosan vigyorogtam. – Fiona, maga szereptévesztésben van.

– Amennyiben?

– Ez nem egy nyomozás, tudja? Ha egy gyilkos után nyomoznék, akkor nyilván úgy járnék el, hogy bármit találok, az felhasználható legyen a bíróság előtt. Csakhogy ez nem nyomozás, kedvesem. Pusztán annyi a feladatom, hogy védjek meg egy elkényeztetett csitrit valami ködbe burkolódzó veszélytől. Szerintem ezt bármilyen módon és eszközzel megtehetem. Mi korlátoz ebben, Fiona?

– A törvény betűje!

– Miben? Abban, hogy megvédjem valaki életét?

Végre elhallgatott. Kimerülten bámultunk egymásra, ő még kicsit lihegett is. Ledöntöttem a sörömet, és rámosolyogtam.

– Maga még emlékszik, hogyan is jutottunk idáig?

– Nem.

– Mert én sem. Nézze, szerintem mi egy oldalon állunk. Meg akarom védeni a nőt és elkerülni Pine Valleyből. Ha ez sikerül, maga részese a sikeres csapatnak, és jöhet a jutalomért, ha elkezdik osztani. Ez a lényeg, nem?

– Nagyjából.

– Remek. Akkor ezen túl vagyunk. Csak hagyjon melózni. Most mi következik?

– Indulnia kéne Mathies lakására. Mi lesz, ha Unique felébred?

– Aligha fog. Alkoholra altatót vett be. Úgy horkolt, mint egy csapat vájár. Minek iszik, aki nem bírja, nem igaz?

– Akkor se hagyja ennyi ideig egyedül.

– Jó, legyen. Maga amúgy minek jött ide?

– Hogy segítsek elkészíteni a sminkjét és a haját. Amikor hiába

csengettem Mathiesnél, lementem a mélygarázsba.

A kerekese széke nem volt ott, gondoltam, hogy hazajöhetett. El kéne készülnie, hogy vissza tudjon menni a melójához.

Igaza volt. Ideje lett volna összeszedni magam.

– Akkor én most lezuhanyozom.

– Remek. Én meg addig választok magának valami ruhát.

– Abban úgyis annyira ügyes!

– Vannak buzis ruhái?

– Nincsenek. De maga fog találni valamit, abban biztos vagyok. És ezzel vérig is fog sérteni.

– Már megérte idejönni!

Bementem a fürdőszobába, és beálltam a forró víz alá. Percekig verettem magam, míg az alkohol távozni nem kezdett a pórusaimon keresztül. A tus alatt lekapartam a borostámat, megmostam a hajamat és a fogamat. Egészen elviselhető állapotban voltam, amikor egy szál fürdőlepedőben beballagtam a nappaliba.

– A ruháim?

– Az ágyán.

A hálóban ott heverték a kiválasztott darabok. Jól sejtettem.

Fiona vérig sértett.

Felvettem a vékony, fehér lenvászonnadrágot és a halvány levendulaszínű inget. Aztán kimentem a nappaliba. Vance az ablakpárkánynak támaszkodva kedvtelve nézett végig rajtam.

– Mi baja a padlizsánszínű zakómmal? – kérdeztem fagyosan, miközben felvettem a ruhadarabot. – Majdnem fekete.

– De csak majdnem.

– Maga szerint ez így buzis?

– Különben nem készítettem volna ki. Maga szerint nem?

– Akkor megvettem volna?!

– Ezt vette? Ilyet ajándékba szokás kapni.

– Oké, a pont magánál. A cipőt és a nyakkendőt legalább kiválaszthatom?

– Persze. Ezek után kíváncsivá tett.

– Higgye el, harmonizálni fog!

A hálóban benyitottam a gardróbba, és kiválasztottam egy ibolyaszínű aligátorcipőt, ami jól ment a levendulához és a padlizsánhoz.

Eszembe jutott, hogy ezt ajándékba kaptam. Ó, bassza meg!

A nyakkendő ehhez képest már konzervatívnak volt mondható. Fekete alapon a Laokoón-csoport küzdött a kígyókkal, miközben felettük a felhőbe borult Akropolisz látszott. A dizájnér ezt nyilván kevésnek érezte, mert az egészet egy ezüstszerű dór oszlopfőre állította. Elégedett voltam a látvánnyal.

– Nos? – penderültem a nő elé.

– Nem találok szavakat. Maga hiányzott a sorból, amikor az ízlést osztották?

– Nem mindenki érti meg a ruházkodással kifejezett érzéseimet.

– Aha. Mit akart kifejezni a görögökkel?

– Milyen görögökkel?

– A nyakkendőjén. A Laokoón-csoport van rajta.

– És azok görögök?

– Trójaiak.

– Ja, az a Brad Pitt-féle sztori! Fogalmam sem volt róla. Én a kígyók miatt vettem meg, tudja? A kígyó az egészség szimbóluma. Ezt pontosan tudom! Láttam egy patika kilincsén. Rézkígyókból csináltak kilincset, érti? A sok vénasszony nem merte megfogni, inkább kint sírdogáltak, hogy nem tudnak bemenni.

– Kezdek félni magától... Na és az Akropolisz?

– Az nem valami koszlott raktár? Én úgy gondoltam, ott tartják a gyógyszereket a patikusok. Nem?

A nő megcsóválta a fejét, és lenyomott egy székre. Mialatt én beraktam a kontaktlencséket, ő megint bezselézte a hajamat. A fekete napszemüveg is az orromra került, és felkaptam a fehér botot.

– Kész vagyok.

– Akkor menjen.

– Még kell egy-két dolog.

– Mi?

– Én segítek magának, hogy kilenctől ötig állást kapjon. Maga is segítsen nekem!

– Mit akar?

– Nyomozza le Unique Neptune-t és a családját.

– Minek?

– Megérzés.

– Kevés.

– Oké... Ismerni akarom a védett személyt. Töviről hegyire. Példának okáért: ha egyszer eltűnik, hol keressem? Milyen kocsmába jár? Kik a barátai? Érti már?

Vance bólintott.

– Logikusnak tűnik. Utánajárok.

– Remek. És nyomozza le Ralph Kearbyt!

– Normális maga?!

– Nem tudom... az lennék?

– Nem fogok nyomozni a kormányzó után.

– Még nem az – mutattam rá. – Amúgy sincs választása.

– Miért ne lenne?

– Bízik önmagában, Fiona? Szokta azt érezni, hogy csak az van jól elintézve, amit maga csinál meg? Hogy csupa hülye veszi körül, akik úgymint el fognak baszni valamit? Szokta ezt érezni?

– Persze. De hogy jön ez ide?

– Akkor járjon utána Kearbynek!

– Nem!

– Ha maga nem teszi meg, szólok másnak. – Leültem, és nyugodtan keresztbe tettem a lábam. – Ő meg talán elcseszi. És az magára is kihat, ugyebár. Majd ül otthon, és azon elmélkedik, hogy bár hallgattam volna Cameronra! Ha én csinálom, biztos nem ez lett volna, és most nem kéne a gyerekek tejre koldulnom a sarkon, ahol...

– Ó, fogja már be!

A nő felpattant, és idegesen az ajtó felé indult.

– Megteszi?

– Meg. Mi mást tehetnék? És tudja, mit? Bassza meg, Larkin!
Azzal kiviharzott az ajtón.

– Most nem szeret? – kiáltottam utána, de válasz nem érkezett.

Na, ilyen egy jó szövetséges. Nem a lojalitás vezérli, hanem a kőkemény érdek. Mostantól a motivációjával egy percre sem kell majd bajlódnom. A legjobb, ha az önvédelmi reflexére apellálunk, mint jelen esetben is. Fiona nem fog szeretni, de nem is az volt a cél, hogy feleségül vegyem.

Különben is: szerintem ő is borotválkozik.

Eseménytelen út után beálltam a Mayo Apartmanház mélygarázsába, és ezúttal sikerült megtalálnom a Mathies által bérelt parkolóhelyet is. A rohadt Mini továbbra sem akart tudomást venni más sebességről, ezért maradt hármashatvanban. Indulás előtt még a YouTube-on is rákerestem, hogy a fenében kell egy ilyen szerkezetben a váltót kezelni, de nem találtam rá normális filmet.

Leállítottam a motort, és kikászálódtam a kocsiból.

Csak most vettem észre a kettővel arrébb parkoló Lexus mellett döbbsen álló hetvenes urat.

– Maga az, Archie? – kérdezte tétován.

De jó, hogy téged meg ide evett a fene! Csak tudnám, ki vagy!

– Persze hogy én – mondtam magától értetődően, és hogy időt nyerjek, a kulccsal kezdtem babrálni. – Hogy s mint?

– Maga mióta vezet?

A francba...

Erről beszélt Vance, amikor nagy masnival a lelkemre kötötte, eszembe se jusson vezetni. A magamfajtnak nagyon nehéz beismernie, ha a másiknak van igaza. Pedig elég sűrűn járok így, már lehetne benne rutinom. Ez is tipikusan ilyen szituáció volt.

– Csak most kezdtem – mosolyogtam rá a pasasra, és lekaptam a napszemüveget, hogy megmutassam neki a borzasztó szememet. – Ahogy maga is tudja, vak vagyok. Hogy is vezethettem volna régebben?

– És most hogyan?

Kezddhettem mellébeszélni.

– Ez egy kísérleti program.
– Micsoda? Hogy egy vakot kiengednek a forgalomba?
– Mennyivel jobb az, ha egy vén hülyét engednek ki?
– Na de kérem!
– Nehogy magára vegye. Csak példálóztam.
– Én még ilyet nem hallottam!
– Látja, hol tart már a tudomány? – Igyekeztem volna elslisszolni mellette, de elkapta a karomat.

– De hát... hogyan?!

– Az agykéreg externális stimulálásában materializálódó rekreációs metodikáról van szó. A beérkező információkat a napszemüvegbe épített vevőben elhelyezett relék fogadják, és kumulatív eljárással transzformálják, majd szisztematikus elektromos impulzusátvitellel az agyat stimulálják, ami a látás érzetét kelti adekvát szenzitivitású alanyok esetében. Érti?

Meglepődtem volna, ha igent mond.

Az öreg úgy nézett rám, mint aki a Holdról jött.

– Akkor a viszontlátásra! – intettem neki, mielőtt szóhoz jutott volna.

A lift felé indultam. A bottal bőszen hadonásztam magam előtt, hogy legalább ezzel ne tetézzem a hibámat.

Egy perccel később beléptem az előszobába.

Unique Neptune éppen a fürdőszobából jött ki, és szótlanul végigmért. Úgy nézett ki, mint aki altatóra ivott. Hogy miért csinálnak ilyet az emberek, én nem tudom!

– Jól aludt?

– Nem. Azt sem tudom, hol áll a fejem...

– Akárcsak Szent János.

– Maga hol volt?

– Elmentem futni – mondtam az igazság egy részletét.

– Vakon?

Ó, csessze meg!

– Futópad – improvizáltam. – Kapaszkodom a korlátba, zenét hallgatok, és futok.

- Már órák óta?
- Szaunáztam is. De mi ez az inkvizíciós faggatás? Jól van?
- Nem – mondta morcosan, és visszament a nappaliba.

Már teljesen fel volt öltözve. Egy nagyjából ugyanolyan daróctunikát és nadrágot viselt, mint előző nap. Ez az egyik bajom a vászontarisznyás nőkkel. Nincs érzékük a ruhákhoz. Vagy inkább azt is mondhatnám, ez a típus afféle öltözködésbeli alapeset. Mint Malacka a *Micimackó*ban. Egyszer láttam Malacka mosott ruháit a szárítókötélen. Mind egyforma volt. Akárcsak ennek a kórónak a ruhatára.

- A kutyája behugyozott a konyhában.
- Megszokott eljárás egy eb részéről.
- De higgadt!
- Majd a takarítónő elintézi. Talán kényelmetlen volt az ágy? – váltottam témát.

- Valamit összeehettem. Már háromszor hánytam, most is émelygek.
- Inkább a feszültség jön ki így. Megijedt. Kér valami tablettát?
- Inkább egy nagy adag keserűlikört.
- Mit?
- Gyomorkeserűt.
- Ilyen szart nem tartok. Whisky?
- Jöhet.

Magamnak is töltöttem. A kanapéra ülve döntöttük le az italt.

- Ez jólesett – nyögtem.

Unique egyelőre nem osztozott az örömben. Úgy tűnt, mindjárt kidobja a taccsot, de aztán valahogy erőt vett magán.

- Jobb?
- Alakul.
- Mi a terve mára?
- Mi lenne? Intézem az ügyeimet. Aztán ötkor megyek a délutáni próbára.

- Ma éjjelre is nálam marad?
- Maga mit gondol?
- Éppen fel akartam ajánlani, hogy maradjon csak, amíg megoldást

talál erre a problémára.

– Rendes magától, Archie.

– Ha bármiben segíthetek, csak szóljon.

– Kösz. – Felpattant és a háló felé indult. – Veszem a táskám, és indulok.

Láttam, hogy nem tudom visszatartani. Nem is akartam erősködni. Ahogy belépett a hálóba, a nappaliban megcsörrent a telefon. Ez meg ki lehet?

– Halló?

Ismeretlen hang volt.

– Kendry Cukrászda?

– Nem.

– Ah! Elnézést.

Letettem. A nő egy vászontáskával a vállán lépett ki a nappaliba. Felálltam, hogy elbúcsúzzam tőle, amikor megint megcsörrent a készülék.

– Elnézést, Unique! – Felvettem. – Igen? – szóltam bele.

– Kendry Cukrászda?

Elszakadt a cérnám.

– Igen, az! Mit óhajt?

– Esküvői tortát szeretnék rendelni.

– Mondja!

Unique Neptune szemöldöke egyre magasabbra kúszott, miközben végighallgatta, amint a következő három percben felveszek egy komplett esküvői rendelést az aprósüteménytől a menyasszonyi torta tetejére szánt marcipánvőlegényig.

– Ennyi? – kérdeztem végül.

– Igen. Mennyi lesz?

– Négyezer-hétszázötvenkét dollár. Fizetés átvételkor.

– Rendben.

– Akkor a megadott címre a megadott időben kiszállítjuk.

Letettem. Unique döbbenten meredt rám.

– Most tett tönkre egy esküvőt!

– Ma úgy ébredtem, hogy kitolok valakivel.

– Miért?

– Napok óta zargat ez a marha, hogy a cukrászdát keresi. Hiába mondtam, hogy ez nem az. Most megkapta, amit akart, már nem fog hívni.

– Tortája sem lesz.

– Az élet amúgy sem habos torta. Szóval? Már megy is?

– Igen. Kösz mindent! A próbán találkozunk?

– Hát persze.

Unique betette maga mögött az ajtót.

Abban a pillanatban szélesebb mozgásba kezdtem. A szememből kikaptam a vak kontaktlencsét, és beraktam a sajátomat. Égnek meredő zselézett hajamat egy vizes fésűvel gyorsan lelapítottam. Másik napszemüveget tettem fel, és a padlizsánszínű zakómat sötétbarnára cseréltem. Nem igazán harmonizált a lila rajtam lévő egyéb árnyalataival, de most nem volt idő ezen hezitálni. A Jerstadtól kapott Berettát a két teli tárral együtt az övemre csatoltam. Már csak egy fekete baseballsapka kellett a fejemre, hogy minél többet takarjon az arcomból. Ha megint összefutok a lexusos öreggel, ezt már végképp nem értené.

Mac megérezte, hogy valami készül, mert startpozícióba helyezkedett az ajtóban.

– Te is jössz? – néztem le rá, ahogy az ajtóhoz rohantam. – De akkor futás!

Egymás mellett loholtunk le a garázsba, ahol még éppen láttam Unique vörös Chargerét. Már felfelé ment a rámpán. Beugrottam a Minibe, Mac rutinosan hátramászott, és már indítottam is. A koci nagyon nehezen indult neki hármasan, de aztán valahogy felkapaszkodott a kijáratig, és végre átbukott a küszöbön. Már kezdtem attól tartani, hogy visszagurulunk.

Unique autója jó háromszáz yardnyira keletre járt, éppen pirosra váltott előtte a lámpa.

– Hála istennek! – nyögtem.

Ezzel a dobozzal egyébként sosem jutottam volna a nyomába. Mire a lámpához értem, már csak kettővel volt előttem. Kényelmesen követni kezdtem.

A telefonomon Jerstad száma virított. Kivártam tíz csengetést, de csak nem hallgatott el. Kelletlenül felvettem.

– Igen?

– Larkin őrmester?

– Igen, uram. Parancsoljon, uram! – Gondoltam, udvarias leszek, hátha balul sül el ez az egész, és a végén még visszakerülök a keze alá.

– Merre van?

– San Diegóban.

– Nem jött be reggel dolgozni. Már éppen köröztetni akartam magát.

– Uram, a seriff ott volt azon a beszélgetésen, ahol új feladatot kaptam Devil rendőrfőnöktől. Nem szólt magának?

Csend támadt a túloldalon. A rendőrfőnök említése bizonyára őt is óvatosabbá tette.

– Nem beszélt McHugh seriffel, uram?

– Nem. Azt hittem, már megint szórakozik velem.

– Sosem tennék ilyet, uram.

– Ja, persze... Szóval nem számíthatok magára?

– Azt az utasítást kaptam, hogy akkor jelentkezem önnél, ha végeztem a napi feladataimmal.

– De nem jelentkezett.

– Mert nem végeztem a feladatokkal, uram.

– Ha jól sejtem, egyetlen nap sem fog végezni.

Nem is olyan hülye a pasas!

– Mindent megteszek...

– Jó, nem kell a duma, Larkin. Majd jelentkezzen, ha tud.

– Igen, uram.

Letette. Kicsit csodálkozva néztem a telefonra. Jerstad teljesen megszelídült, ahogy meghallotta Devil nevét. Remek. Egyszer talán még barátok is lehetünk!

Á, azt azért mégsem. Olyan csúnya.

Nem volt időm sokáig ezzel foglalkozni, mivel Unique elég lendületesen vezetett. Minden ügyességemre szükségem volt, hogy lépést tartsak a macskafürgeségű Chargerral, amely csak úgy szökellt a sávok között. A nő remekül vezetett, én viszont sosem voltam igazán jó sofőr, így erősen kapaszkodnom kellett a kormányba. Szerencsére a forgalom nagy volt, ez pedig kompenzálta a lóerőkülönbséget. Unique pusztán ezért nem tudott túlságosan meglépni. Attól nem tartottam, hogy észrevenne, a Mini annyira kicsi volt, hogy talán nem is látta. Igyekeztem megbújni egy-egy nagyobb terepjáró vagy SUV árnyékában, és onnan tartottam szemmel a lány kocsiját.

Határozottan a parti rész, La Jolla irányába tartott.

– Hova mész, piszkafa? – dörögtem az orrom alá, és letekertem az ablakot, hogy kiszellőztessem a kutyaszagot.

Megcsörrent a telefonom. A kijelzőn Polip száma világított.

– Halló?

– Szevasz, tesó! Magadnál vagy már?

– Mindig magamnál vagyok. Mit akarsz?

– Te, figyelj, gondolkodtam ezeken a süketnémákon. Szerintem te megint szívattál.

– Ezért hívtál fel?

– Ja, nem. Fussunk már össze valamikor!

– Találtál valamit?

– Megkértél, nem? Én meg dolgoztam.

Unique kitette az indexet, és leparkolt az út szélén.

– Mi a fene... – nyögtem.

– Mi van? – kérdezte Polip.

– Nem neked szóltam. Tartsd egy kicsit!

Túlgurultam a Chargeren, és harminc yarddal feljebb magam is megálltam. Unique kiszállt az autójából, és bement a csehóba egy fodrászüzlet és egy mosoda között. Ám ennél sokkal érdekesebb volt, hogy az egy zsarukocsi volt. A Handcuffs jól ismert minden San Diegó-i rendőr előtt.

Tudtam, hogy szemközt van egy olasz kávézó. Arra gondoltam, oda

fészkelem be magam.

– Polip, itt vagy még? El tudsz jönni a Firenzébe a Handcuffsszal szemben?

– Te már ott vagy?

– Igen.

– Tizenöt perc.

Kinyomtam a telefont, és már-már kiszálltam a kocsiból, amikor mellettem elsötétült az ég.

Beállt mellém egy óriási fekete GMC, és eltakarta a napot.

Aztán kiszállt belőle egy hatalmas, fekete öltönyös férfi, és eltakarta a GMC-t.

Azonnal előtört a kisebbrendűségi komplexusom. Nagyjából a pasas térdénél kuporogtam, ahogy a Mini vezetőülésén szorongtam. A fickó megállt a kocsi mellett, és megvárta, míg az utasülésről kiszálló férfi odaér hozzá. Az ugyanolyan fekete öltönyt viselt, mint a hegyomlás, csak szőke haja volt, és nagyjából a válláig ért a társának. Lesírt róluk az FBI.

Kicsit tanakodtak, majd a gölem visszaült és elhajtott, a szőke meg bement a kocsmába.

Most végre kiszállhattam, és átügettem az út túloldalára.

Három perccel később már a Firenze galériáján ültem, ahonnan a földszinti nyüzsgést és a szemközti kocsmá üvegportálját is szemmel tudtam tartani. Forró kávé és egy ciabattát rendeltem sonkával. Fogalmam sem volt, hogy meddig lesz bent Unique, így merész húzás volt mind Polip idehívása, mind pedig a ciabatta megrendelése. Ezen azonban ráértem még idegeskedni.

Elővettem a zsebemből a kis látcsövet, amit ilyen alkalmakra tartogattam, és alaposan megnéztem magamnak a Handcuffs portálját.

A kocsmában alig néhányan lézengtek.

Két egyenruhás zsaru a pultnál kávézott, négy-öt civil meg az asztaloknál üldögélt. Unique egy hátsó boksza vackolta be magát, és csak a lábszárát láttam ebből a szögből. Meg egy fekete öltönytadrágos lábszárát, amely csillogó bőrcipőben ért véget. Egymással szemben

ültek.

– Nocsak – hümmögtem. – Az FBI-jal kavar?

Eszembe jutott, amit Devilék említettek: a nő bukik az egyenruhára, meg minden zsarut ismer. Úgy tűnt, ez nemcsak kósza pletyka volt.

Pincérnő jelent meg mellettük, de neki is csak a lábszárát láttam. Mivel jó ideig álldogált ott, azt feltételeztem, hosszú rendelést vesz fel. Vagyis maradnak egy ideig.

Már a kávémat kortyolgattam, amikor megérkezett Polip, rendelt magának egy sört a pultnál. Miután megkapta, feljött hozzám, és leült velem szemben.

– A szentségit!

– Mi van? – mordultam rá.

– Milka-napot tartasz?

– Jól áll nekem a lila. Anyám mindig mondta.

– Anyák! Mindegyik a saját gyereket látja a legszebbnek.

– Ahogy elnézlek, ez a tiédnek nem is lehetett olyan könnyű.

– Akadj le rólam!

– Mit találtál?

– Mindjárt, mindjárt! – körülnézett. – Mit keresel te itt?

– Ha megmondanám, meg kellene ölnöm téged.

– Na, ahhoz azért elég szép kis hadsereg kéne.

– Témára, Polip!

– Oké. Szóval két dolog is van. Az egyik ez a Unique lány.

– Ki a forrás, hogy ilyen gyorsan végeztél?

– Nos, nem mintha meg kéne mondanom, de egy tyúk a városi könyvtárból. Imponálok neki, ezért segít az ottani adatbázisokkal, és spíler a tyúk az interneten is.

– Imponálsz neki? Te? Mivel?

– Azt hiszi, hogy kemény bűnöző vagyok.

– De hát, baszki, te tényleg bűnöző vagy.

– Jól van már! De ő ezt nem tudja. Csak hiszi.

Megcsóváltam a fejem.

– Felér egy szellemi orgazmussal veled beszélgetni. Na, mondd

inkább! Mit találtál Unique-ról?

Polip elővett egy filofaxot, és kinyitotta. Eltátottam a számát.

– A bűnözők manapság ilyenekkel járnak? Vagy csak a keményebbek?

– Most akkor figyelsz, vagy nem? – pillantott fel kihívóan. – A csaj eredeti neve Diana Torres. Az édesanyja Kearby lány volt, annak a valóság-show-gurunak a húga. Hozzáment egy venezuelai üzletemberhez, José Torreshez, aki olajban utazott.

– Mikor volt ez?

– Vagy huszonhat éve? Lényegtelen. Akkoriban a fickó itt dolgozott, a cége San Diego-i és Los Angeles-i irodája között ingázott. Így jött össze az asszonnyal. A hírek szerint Kearby nagyon nem akarta, hogy egy latin bekerüljön a családba, de a húga a sarkára állt. Összeházasodtak, házat vettek a dombokon.

– Hogy a fenébe lehet az a csaj ennyire fehér bőrű, ha az apja venezuelai?

– Az apa családjában sok a fehér. Ránézésre meg sem mondtad volna róla, hogy honnan származik. Ettől függetlenül Kearby azért igazi sznobként ellenezte. Aztán megszületett a kis Diana és persze Charlie.

– Várjunk csak! Testvére is van a lánynak?

– Méghozzá bátyja. Itt éltek pár évet, aztán valamikor a kilencvenes évek második felében elköltöztek Caracasba. Torres egészen nagy góré lett, ment felfelé a cégénél a ranglétrán. Már vezérigazgató-helyettes volt, amikor meghalt.

– Úgy hallottam, pár éve, autóbalesetben.

– Lényegében igen – vont vállat Polip. – A balesetet az a két kiló plasztik okozta, amit a Lexus terepjárója ülése alá tettek. A felesége mellette ült, az asszisztense mögötte. Mit mondjak, a proszektúrán rendesen megizzadtak, mire összelegózták őket.

Devil nem egészen így mondta el a történetet. Ő csak szimpla autóbalesetről beszélt. Megint igazolva láttam az elméletemet, hogy főzсарunak azt se higgyem el, amit kérdez. De hogy merénylet? Plasztik?! Kezdett érdekelni a dolog.

– Miért robbantották fel a pasast?

– Nem tudni, de az ország harmadik legnagyobb olajipari konszernjének volt az egyik csúcsvezetője. Ez Dél-Amerikában önmagában is elég. Nyilván rálépett valakinek a tyúkszemére.

– Folytasd!

– A két gyerek ekkor már olyan tizenkilenc-húsz éves lehetett. Mind a ketten itt tanultak az Államokban, Diana zenét, Charlie másodéves volt a jogon, amikor a tragédia történt.

– Szóval már itt is zenélt.

– Mind a ketten csellóztak. A srác hobbiként, a lány viszont zenei iskolába ment. Nagyjából úgy nézett ki, hogy pár hónapot itt töltöttek, a szüneteket meg jó pár hosszú hétvégét a szüleikkel Venezuelában. A temetés után aztán mindketten visszatértek az Államokba. Az apjuknak nem volt olyan rokona, akivel közelebbi kapcsolatban álltak, nem volt hát miért ott maradniuk.

– És itt Kearby vette őket a szárnyai alá?

– Nagyjából. Diana a New York-i Szimfonikusokhoz került, a srác meg az FBI-hoz...

– Hogy *hová?*!

Polip zavartan belepillantott a jegyzeteibe.

– Charles M. Torres különleges ügynök, FBI, Oklahomai Iroda. Nem is tudtad?

– Ha tudtam volna, hogy különleges ügynök, szerinted megkérlek, hogy járj utána?

Hirtelen valami az eszembe jutott, és kibámultam az ablakon.

– Láttál róla fotót? Hogy néz ki a pasas?

– Charlie? Vékony, szőke, sápadt...

Pont, mint az a fickó, aki kiszállt a Minimet eltakaró GMC-ből! Akivel most Unique oly békésen ebédel a szemközti csehóban.

Bólintottam.

– Remek. Mi van még?

– Nem sok. A lány New Yorkban játszik már pár éve. Mindenkit meglepett, hogy váratlanul kivett egy kis fizetés nélküli szabadságot, és ideutazott. Az meg végképp kiverte a biztosítékot a keleti parton, hogy

beállt a halott csellista helyére.

– Anne Loring volt a neve, ha jól emlékszem – idéztem fel a Devilnél kapott információt.

– Igen, ő az.

– Róla tudsz valamit?

– Nem.

– Kéne némi adat róla is. Meg a többiekről.

– Milyen többiekről?

– Öten haltak meg a zenekarban az elmúlt hetekben.

– Én csak háromról hallottam, amikor szóltam neked.

– Akkor le vagy maradva.

Elvettem a filofaxát, és beleírtam a neveket.

– Szerezz róluk valamit!

Tűnődve nézte a noteszt.

– Nem járna nekem ezért valami?

– Tettem én már neked elég szívességet...

– Nahát!

Értetlenül meredtem Polipra, aki lefelé bámult.

– Mi van?

– Lila krokodilbőr cipőt viselsz?

– Aligátor. Mi a gond vele?

– Hogy néz ez ki?

– Tudod, milyen drága volt? El sem tudod képzelni, milyen ritka a lila krokodil. Nagyjából nekem van ilyen, meg Krokodil Dundee-nak.

– Elképesztő, mit fel nem veszel!

– Vissza inkább a melóra, Polip! Mi a másik sztori?

Megrázta a fejét, mint aki álomból tér vissza.

– Ja, igen... a másik sztori. Ezt imádni fogod!

– Nem biztos. Előre félek, ha így kezded. Ennél csak azt utálok jobban, amikor azt mondod: „bízz bennem”.

– Történt már ilyen.

– Micsoda?

– Haláleset.

- Zenekarban?
- Nem. Egy cirkuszban. Tavaly.
- Hol? – hördültem fel.
- Mexikóban.
- Már a szívbajt hoztad rám – legyintettem. – Mexikó rohadt nagy.
- De ez itt történt a szomszédban. A határon.
- Hol?
- Tijuánában.

A város tényleg a határ túloldalán volt. Attól a kávézótól, ahol ültem, talán húsz mérföldnyire. Ez azért más megvilágításba helyezte a tényeket.

– Na, mesélj!

– Állítólag tavaly egy vándorcirkuszban hat vagy hét rejtélyes haláleset történt, majd hirtelen abbamaradtak. A helybeliek az Úr átkáról beszéltek, és mindenféle szellemek bosszúját emlegették.

– Hogy férnek össze a szellemek az Úrral?

– Mexikóban? Simán. A lényeg, hogy a zsaruk tehetetlenül álltak az egész előtt. Balesetnek, öngyilkosságnak tűnt a dolog, na de hát hat halott öt hét alatt? Ki hiszi ezt el?

– Senki. Mi lett a vége? Kiderült valami?

– Te vagy a zsaru. Kérdezd meg. Én nem tudom.

– Oké. Még valami?

– Más nem jut eszembe... – Aztán a mellemre bámult. – Szép a nyakkendőd.

Lenéztem a Laokoón-csoportra és az Akropoliszra.

– Kösz. Nagypám miatt hordom.

– Tőle kaptad?

– Nem. Ezzel tisztelgek az emléke előtt. Kígyóbüvölő volt Athénban.

– Az nem Görögországban van?

– Dehogynem.

– De kígyóbüvölők csak Indiában vannak, nem?

– Ostoba tévhit. A leghíresebbek a mai napig is a görögök. Kérdezz csak meg bárkit! Vagy akár a barátnődet a könyvtárban.

– Én még ilyet soha nem hallottam.

– Nézd már meg ezt a rajzot itt, a nyakkendőn! Szerinted a görögök minek faragnának márványba ilyen marhaságokat, ha nem lennének tele kígyókkal? Az egész ország csak úgy hemzseg tőlük. Ez itt Laokoón, a leghíresebb kígyóbűvölőjük. Álmában ette meg egy anakonda. Akárcsak a nagyapámat. Csak a felső fogsora maradt meg utána. A mai napig őrzöm egy pohárban.

Polip megorzongott, és felállt.

– Utánanézek a halott zenészeknek is, rendben?

– Kösz.

Polip elment, én meg másfél órán keresztül bámultam az ablakon át, ahogy Unique meg a partnere, minden bizonnyal az FBI-ügynök bátyja, végigeszik az étlapot.

Hihetetlen, hogy mit meg nem evett a nő. Óriás steak burgonyával és salátával, három almás pite és három korsó sör. Egy férfinak is becsületére vált volna ennyit zabálni.

Én meg nyammogtam a szikkadt ciabattán.

Ezúttal Fiona csörgetett meg.

– Larkin?

– Itt vagyok.

– Mit csinál?

– Őrzöm a nőt, és nézem, ahogy zabálja a steaket.

– Együtt vannak?

– Nem, dehogy. Szemközt ül egy étteremben, és habzsol.

– Egyedül?

– Egy FBI-ügynök van vele. Szerintem a bátyja.

– Ő nem Oklahoma Cityben dolgozik?

Égnek emeltem a szemem.

– De jó, hogy ezt mindenki tudja rajtam kívül!

– Azt hittem, magának is mondták.

– Jólesett volna, igen. Tudja, nem feltétlenül kéne a szoknyája mellett ögyelegnem akkor, amikor egy képzett ügynökkel van.

– Ismeri a bátyját?

– Honnan ismerném? Egy nagy fekete GMC-vel hozta egy fekete óriás, és mindketten fekete öltönyt viseltek fekete cipővel. Lesírt róluk a kormányzati munka. De persze talán csak gyászolnak.

– Erre nem is válaszolok. Hogy néz ki a férfi, akivel Unique ebédel?

– Az arcát nem láttam jól. Olyan magas, mint a lány, szőke, sápadt, vékony.

– Szerintem ő lesz az.

– Remek. Akkor én most egy kicsit magára hagyom a leányzót.

– Negatív.

– Az IQ-juk, az negatív! Minek őrizzem egész nap? Eddig minden haláleset éjjel történt. Nem tűnt fel?

Csend támadt a vonal túlsó végén.

– Nem, Larkin, még nem elemeztük az eseteket.

– Akkor mit elemezték? Mindegy. És szólítson Cameronnak, ahogy megbeszéltük.

– Oké. Viszont megvan, amit reggel kért.

– Gondolom, azt inkább személyesen mesélné el.

– Nem is telefonon.

– Remek. Fussunk össze!

– Hol?

– Mathies lakásán. De addig is tegyen meg nekem valamit!

– Nem ér rá, míg találkozunk?

– Nem, addigra már le is tudja szervezni nekem.

– Mit?

– Egy találkozót a tijuani rendőrség valamelyik vezetőjével.

– Minek az magának?

– Nyomozok. Majd elmesélem.

– Rendben.

Letettem a telefont, és kifizettem a számlát.

Unique és az ügynök is éppen fizetett, ezért megvártam, míg kijönnek a bárból. Nem akartam, hogy összefussunk, mert azt aligha tudtam volna kimagyarázni. Mindketten a Chargerbe ültek be, majd elhajtottak kelet felé.

Én meg megkerestem a Minit. Nagyító nélkül nem is volt olyan egyszerű.

Félórával később legurultam a rámpán a rükvercet nem ismerő Minivel. Addig szlalomoztam a betonoszlopok között, míg úgy tudtam megállni, hogy többé-kevésbé biztos lehessek benne, el is tudok majd indulni. Mielőtt kiszálltam volna, alaposan körbenéztem. Más se hiányzott, mint az, hogy még valaki előtt lebukjak. Bár Vance mondta, hogy ne vezessek, én úgy voltam vele, akár igaza van, akár nem, nem élhetek autó nélkül. Igazi kaliforniaihoz méltóan már-már kerekeim nőttek. Most azonban nem esett rám senki a parkoló autók között.

A meglepetés nem is itt ért, hanem az emeleti folyosón.

A férfi a lakás előtt állt, és tanácstalanul nézelődött.

Ahogy közelebb értem, felragyogott a mosolya, és szapora léptekkel felém indult. Megkísértett a gondolat, hogy megtorpanok, de még éppen idejében jutott eszembe, hogy vakként aligha láthatom a közeledő fickót.

A figura a harmincas éveiben járt, magas és izmos volt. Fehér pólója alatt annyi izom dagadt, amiből három hozzám hasonló hernyót ki lehetett volna faragni. Haját hátrazsélézte, arca napbarnított volt. Huncut kék tekintetéből, ahogy mind közelebb ért, meghökkenve olvastam ki, hogy ez a férfi valamiért meg akar lepni engem.

Sikerült is neki.

Szájon csókolt.

És megmarkolta a fenekemet.

Valószínűleg ezért érthette váratlanul, hogy reflexszerűen reagáltam. Azonnal beletérdeltem az ágyékába, majd amikor nyögve összegörnyedt, felütöttem az állát.

Akkorát esett, mint a zsaludeszka, és elszenderedett a kövön. Lihegve néztem le a sajátos támadóra. Annyira váratlanul ért a dolog, hogy egy szatír támad rám a lakásom előtt, hogy még megszólalni sem tudtam. Igaz, ez nem is a saját lakásom...

Hanem Mathiesé.

Megint megbámultam a férfit.

Ez alighanem a tubás szeretője lehet!, villant át végre az agyamon a nyilvánvaló. Életemben először szakítottam úgy valakivel, hogy előtte nem is volt köztünk semmi.

Átléptem az alélt fickót, és kinyitottam az ajtót. Mac unottan megkerülte a testet, és bekocogott a lakásba.

Most ezzel a helyzettel mit kezdjek? Ha fellocsolom, és beszédbe elegyedem vele, előtte aligha fogom tudni eltitkolni, hogy én csak egy hasonmás vagyok. Mit tenne erre a pasas, ha rájön, egy álvakkal van dolga? Hívná a zsarukat. Esetleg, ami még rosszabb, elverne. Vagy ami a legrosszabb, elverne, és *utána* hívná a zsarukat. A testalkatából ítélve csak négyszer lehet nálam erősebb. Vagy ötször.

Nyögött egyet, és a hasára fordult. Nem volt kedvem sem csókot, sem pofont kapni tőle. Márpedig minimum az egyikre biztos számíthattam, ha felkel ez a Héraklész. Ez a tudat végre inspirálta annyira az agyamat, hogy beugrott a megoldás. Nem lesz itt se csók, se ökölcsapás!

Beléptem a lakásba, beakasztottam a biztonsági láncot, és a résen kiszóltam.

– Te szemétláda!

A férfi felült, és kábán rázta a fejét.

– Ezt miért tetted, kincsem? – nyögdecsele, s közben olyan esdeklőn nézett rám, akár Shrek macskája.

– Megcsaltál! – rikoltottam a résből. – Rohadj meg! Nem akarlak látni többé!

– De hát ezt ki mondta?!

– Takarodj!

Azzal becsaptam az ajtót, és ráfordítottam minden elérhető zárat.

Még egy széket is a kilincs alá támasztottam.

Mac a konyha küszöbén ült, és kíváncsian nézte, mi történik. Számára a világ csak egy kusza pantomim volt, nem csoda, hogy nem értett semmit. Meg hát amúgy is: csak egy kutya. Mindketten az ajtót bámultuk.

Vártunk.

Aztán a pasas elkezdte ütni az ajtót. Na, igen. Gondolhattam volna, hogy egy alapos öklös meg egy tőkön rúgás után nem fog magyarázat nélkül eloldalogni.

– Nyisd ki!

Nem válaszoltam. Az ajtó megrendült a keretében.

– Nyisd ki, vagy rád töröm!

– Rendőrség! – kiáltotta egy női hang.

Nocsak! Ez meg ki lehet? Kikukucsáltam a kitekintőn.

Fiona Vance, kezében a fegyverével éppen a falhoz állította a pasast, és elvette a jogosítványát. Halkan beszélgettek egy percet, majd a nő visszaadta a tárcát, és a kijárat felé mutatott.

– Visszajövök! – kiáltotta az izmos alak, és elment.

Fiona bekopogott, én meg beengedtem.

– Mi történt, Cameron?

– Mit is mondhatnék? Lesmároltak.

Ahogy nekem sem volt az első két tucat tulajdonságom között az empátia, Fiona is így volt vele. Hangosan nevetett.

– És? Hogy tetszett?

– Nem csinálok rendszert belőle. Tőkön rúgtam a fiúkat.

– Mathies ezt nehezen fogja megbocsátani.

– Majd csak elmagyarázza a kis barátjának, hogy mi történt.

– Lehet, hogy a pasas előbb veri rommá, mint hogy meg tudjon szólalni.

Elrévedtem, majd vállat vontam.

– Úgy se rossz. Én is ettől tartottam, mielőtt maga megérkezett.

– Ülünk le!

– Kapok egy percet, míg elmegyek hányni?

– Inkább igyon rá egy kis keserűt. Tart itthon?

– Ma mindenki keserűlikőrt keres rajtam. Fogok venni egy palackkal.

Fiona bement a nappaliba, és leült, én meg egy sörrel elhelyezkedtem mellette.

– Már napközben is iszik?

– Mi az, hogy már?

– Utánanéztem magának. Tudom, hogy alkoholproblémái vannak.

– Tényleg vannak alkoholproblémáim – ismertem be megadóan. – Néha elfogy. Az komoly probléma.

– Még egyszer kérdezem, már napközben is iszik?

– Maga tiltott le a vezetésről. Eddig ez tartott vissza.

– Mi a jó ebben? Most őszintén!

– Őszintén? – eltűnődtem. – Hogy Bruce Willisnek érzem magam tőle.

– Pedig nem úgy néz ki.

– Viszont minden reggel úgy ébredek, mint ő. Véresen, másnaposan, egy szál atlétában.

– Hagyja abba az ivást, míg ezen dolgozik!

– Miért izgatja magát? Teszem a dolgom, nem?

– Hibázni fog.

– Ja, hogy ez a gond! Nem tud majd esti mesét zümmögni, meg reggelire juharszirupos palacsintát sütni.

– Mekkora egy cinikus szarzsák maga!

– Majd akkor dumáljon bele, ha úgy gondolja, elvesztettem valamit!

– Akkor már talán késő lesz.

– Bízzon bennem.

– De utálok, ahogy ezt mondja!

– Mások is utálják – vontam vállat. – És ők régebből ismernek. Egyébként nem ezért jött, igaz?

A nő belekotort a táskájába, és elővett egy jegyzetfüzetet.

– Megkért, hogy nézzek utána Kearbynek.

– És mire jutott?

– Mielőtt belevágnék: mit akar Kearbytól?

Felsóhajtottam, és kortyoltam a sörből.

– Tudni akarom, melyik oldalon áll.

– Hogyhogy melyiken? Az ő kérésére került ide. Kearby meg akarja védeni az unokahúgát.

– Nézze, Fiona, én jó pár éve nyomozok. Egyet megtanultam. Semmi sem az, aminek elsőre látszik. Ha egy balhéről van egy elsődleges információnk, annak jó, ha az ügy végére a tíz százaléka igaznak bizonyul.

– Ez nem mindenre igaz.

– De! Ez pontosan az, ami minden nyomozásra igaz!

A megerőszakoltról kiderül, hogy valójában kurva, és csak azért jelentette fel a pasast, mert nem fizetett. A betörőről megtudjuk, hogy elhagyta a kulcsát, és ezért mászott fel a saját erkélyére. – Fiona szemébe néztem. – Kár volt lelőni. A gonosz gyilkosról és az egekbe magasztalt áldozatról pedig az ügy végére megállapítjuk, hogy az a szemét megérdemelte, amit kapott, mert igazából csak annyi történt, hogy húsz év sanyargatás után a másiknál elszakadt a cérna.

Fiona furcsán nézett rám.

– Mi baja van magának az emberekkel, Cameron?

– Azonkívül, hogy hazudnak és csálnak? Semmi.

– Hogy jön ez ide?

– Maga ismeri Ralph Kearbyt? Úgy értem, személyesen?

– Nem.

– Na, erről van szó! Mert én sem. Nem tenném tűzbe a kezem Kearbyért, érti? Sőt az igazat megvallva, senkiért se tenném tűzbe a kezem. Ezért akarok megtudni róla minél többet. És ezek az információk magát is közelebb vihetik a mesekönyvhöz meg a palacsintasütőhöz, tudja? Szóval, ki vele, mire jutott?

Vance szó nélkül felütötte a noteszét, és beszélni kezdett.

– Ralph Kearby ötvenöt éves, Houstonban született. Tízéves korában költözött San Diegóba a család, azóta itt lakik. Jogot végzett, de nem helyezkedett el a szakmában, hanem rádiózni kezdett. Egyre jobban

ment az adása, ami nagyjából arra épült, hogy jól felbosszantotta a betelefonálókat, akik aztán kikeltek magukból.

– Ezt a politikában is tudja majd használni.

– Az biztos. A műsora egyre hallgatottabb lett, ezért átvette egy nagyobb adó. Aztán megkereste a tévé is. Először egy kisebb helyi adónál kapott munkát és egy reggeli ötperces sávot, de sokan nézték, és befutott. A kilencvenes évek derekán kitalálta a nagy dobást, és megcsinálta az első kaliforniai valóság-show-t. Ez az országban is az elsők között volt.

A nézők imádták, ő meg elindult felfelé. Dőlt hozzá a pénz.

– És mit kezdett vele? Szórta?

– Nem kifejezetten. Kearby ugyanis okos. Nagyon okos. Elvégezte a UCLA pszichológia szakát, és utóbb doktori fokozatot is szerzett.

– Tehát megtanulta, hogy miként manipulálja az embereket.

– Egy interjúban egyszer elismerte, hogy azért tanult pszichológiát, hogy minél nézetesebb show-kat tudjon gyártani. Még könyvet is írt *A valóság-show pszichológiája* címen.

– Igen? És mi a valóság-show pszichológiája?

Ha azt hittem, ezzel megfogom Fionát, tévedtem. Olvasni kezdett a jegyzeteiből.

– Szerinte a legfontosabb ok, amiért az emberek ezt a sok szemetet megnézik, a kíváncsiság kielélese. Más emberek életébe való legális betekintés. Kukkolás. Ez egyfajta isten-érzetet ad, hiszen szinte felülről látja a néző a dolgokat. Fontos az érzelmi stimuláció is...

– A mi?

– Érzelmi stimuláció. Magának nem nagyon vannak érzelmei, ezért nem érti. A lényege, hogy olyan érzelmeket akar kiváltani és életben tartani, amilyeneket mindenki ismer a saját életéből, s ezáltal közelebb hozza a szereplőket a nézőhöz.

– Ennyi a lényeg?

– Nem. Szerinte ezek a műsorok még két nagyon fontos tényezőre építenek. Az egyik a szociális interakció, vagyis az, hogy a nézők számára maga a műsor egy új, közös élményt generál, amelyről

beszélgethetnek. Egy mindenki által ismert téma, ami közelebb hozza egymáshoz az embereket.

– Tehát kurvára hasznos ezeket nézni, ha jól értem. Ezt most nem mondja komolyan!

– Dehogynem. Maga hányszor hallotta reggel a buszon, hogy az előző napi show-ról beszélgetnek az emberek?

– Soha. Kocsival járok.

– Néha menjen ki az emberek közé, jó?

– Mármint a való világba? Majd kimegyek.

– Kearby könyve szerint a másik fontos tényező a paraszociális interakció.

– Már para nélkül se értettem.

– Azt jelenti, hogy interaktív a műsor, kapcsolatba lehet lépni a szereplőkkel. Szavazhat rájuk, üzenhet nekik. Ezáltal befolyásolhatja a néző az életüket.

– Mint egy terráriumban a tengerimalacét, igaz?

– Magára jellemző hasonlat. Mindenesetre a könyv bestseller lett a nyugati parton. Kearby ezután csinálta meg a három legjobban menő show-t, és betegre kereste magát. Nemcsak a műsorvezető, a játékmester, de a producer szerepe is az övé volt. Sokat kockáztatott, de bejött neki. Ráadásul ügyesen manőverezett.

– Mire gondol?

– Megmaradt az átlagember szemében az okos kívülálló szerepében. A jogi és a pszichológiai végzettsége miatt egy kicsit mindig felülről és kívülről vezette a műsorait. Mintha csak egy orvos lett volna, aki megmutatja különleges pácienseit a tanulni vágyó medikusoknak. Persze mindig szigorúan csak szakmai alapon nyilvánított véleményt, és igyekezett mértéktartó lenni. Közben pedig a legmocskosabb feladatokba hajszolta bele a játékosait.

– És ő nem mocskolódott be?

– Nem. El tudta adni, hogy ő csak a lehetőséget nyitja meg valaki előtt, hogy megalázza magát, de a döntés az egyéné. Utána pedig már-már tárgyilagos elemzéseket adott a szituáció végkifejletéről. A

játékosai porig alázottan távoztak a műsorból, ő viszont az egekbe emelkedett. Kearby nagy manipulátor. Az elmúlt húsz év róla szólt ebben a műfajban. Csak két éve vonult a háttérbe. Már csak producere a műsorainak.

– Miért vonult vissza?

– Nem tudni. Eleinte azt mondták, bizonyára valami új nagy durranáson dolgozik, ezért adta át a jól menő, de már újat nem hozó műsorai vezetését másoknak. Az igazság azonban az, hogy úgy három éve elkezdett csökkenni a nézettség és ezzel együtt a reklámbevétel.

– Lehet tudni, mi ennek az oka?

– Nézzen körül, Cameron! Az emberek megcsömörlöttek. Annyi valóság-show zúdult a nyakukba, hogy elfogyott az izgalom, és ez levitte a nézettséget. Maga sosem nézett ilyeneket?

– Tudja, az a bajom velük, hogy nem érdekelnek. Számomra talán érdekes volna mindennapi embereket nem mindennapi szituációba helyezve látni. Érdekes lehetne nem mindennapi emberek szereplése a mindennapi környezetben. De mindennapi emberek a mindennapi környezetben? Kit érdekel ez?

– Maga tudja.

– Tehát Kearby csak kiszállt a hanyatló ipárból?

– Szerintem ezentúl más is lehet a háttérben.

– Mire gondol?

– Egyértelműen a politikai ambícióira. Nem lehet tévés személyiségből azonnal a kormányzói székbe ugrani.

– És Schwarzenegger?

– Az más! De még neki is volt némi szünet a kettő között. Kearby beszállt a politikába, és emiatt kiugrott a show-ból. A megszerzett kapcsolatait és a pénzét viszont továbbra is használja.

– És hogy áll?

– Nyerni fog. A közvélemény-kutatások szerint tizenöt ponttal vezet az ellenlábas előtt. Az sok.

Morfondíroztam egy kicsit a hallottakon.

– Anyagilag hogy áll a pasas?

– Jó, hogy kérdezi – lapozott párat Fiona a noteszben. – Rosszabbul, mint gondolnák az emberek, de ennek érdekes módon nincs semmi látszata. A *Forbes*ban találtam egy nyúlfarknyi cikket. Kearby vagyonát becsülték meg, majd az elmúlt két év lecsökkent bevételeit és a politikai munka miatt megnőtt kiadásait elemezték. Az újságíró szerint már hónapokkal ezelőtt el kellett volna fogynia a pénzének. Valahonnan azonban még mindig befolyik neki annyi, hogy nem gond a kampányfinanszírozás.

– Vajon honnan?

– Fogalmam sincs. Legális forrásai nincsenek.

– Ő mit mondott a cikkben?

– Azt, hogy „no comment”.

– És leszálltak róla?

– Furcsamód igen.

Egyelőre kifogytam a kérdésekből

– Örülök, hogy ezeket elmondta nekem.

– Mi hasznát veszi?

– Ezután például semmit sem hiszek el Kearbynek. Az az ember nagy játékos. Manipulátor. Milliókat keresett ezeken a tré műsorokon úgy, hogy nem lett pária a kultúra és a politika világában. Valamit nagyon tud. És szerintem most is kitalált valamit... Valamit, amiből iszonyú mennyiségű pénz folyik be hozzá, ha még nem ment csődbe... Valamit, ami itt van az orrunk előtt, de nem látjuk...

– Maga tehát hisz a *Forbes* cikkének?

– Mikor tévedtek azok utoljára ilyen kérdésben? Hm?

Miközben tűnődtem, észrevettem Fiona földre dobott óriási válltáskájában egy vaskos kötetet.

– Mit olvas?

– Dosztojevskijt.

– Á! A gonosz irodalma. És jó?

– A hatvanadik oldalnál járok. Még nem tudom.

– Eddig mi volt?

– Tél van, és oroszok jönnek, mennek, unatkoznak.

– Aha. Hát, nem csoda, ha vodkázik az egész ország.

– Mennem kéne – nézett a nő az órájára. – Egyéb?

– Beszélt Tijuánával?

– Igen. A rendőrfőnök helyettese várja magát. A neve Andres Carmona.

– Mit mondott rólam?

– Hogy Devil rendőrkapitány úr személyesen kérte fel egy munkára, és informális nyomozást végez.

– Informális nyomozást? Az milyen?

– Illegális. Maga is tudja, ő is tudja. Csak ezt nem mondhattam telefonban. Szóval várja magát.

– Mikor?

– Ma. Jó lenne, ha indulna is.

– De nekem ma próbám van!

– Akkor húzzon bele.

– Vezethetek?

Fiona már tudta, hogy vesztett. A szemét forgatta.

– Akkor elviszem.

– Nem is mertem remélni.

– Nem a rossebet! Na, indulás!

Fogtam Macet, és elindultunk a mélygarázs felé. Fiona csak úgy forttyogott. Nem baj. Az ébren tartja az agyát. Meg fejleszti az én izmaimat is. Főleg a rekeszizmaimat.

Az út Tijuánába még egy órát sem tartott. Fiona kényelmes tempóban vezetett ugyan, de a forgalom roppant gyér volt, és a határon is alig tizenöt perc alatt átjutottunk.

– Hozta a fegyverét? – nézett rám Vance, ahogy beléptünk Mexikóba.

– Persze. Sosem teszem le.

– *Megőrült?! –* hűlt el az ügynök. – Fegyvert hoz át a határon? Egy mexikói börtönben nemcsak lesmárolják, de a szüzességét is elveszik.

– Azt már elvette az urológusom.

– Ne szórakozzon már velem! Tényleg van fegyvere?

Elhúztam a számat, és úgy néztem rá, mint egy idiótára.

– Dehogyan van! Ennyire hülyének nézek ki, hogy pisztollyal lépek át a mexikói határon?

– Akkor meg ne szívasson állandóan! Mint egy kibaszott óvodás! Csak egyetlen mondatot vegyen már végre komolyan, jó!?

– Oké, oké... – dörmögtem.

Megvártam, míg ismét a vezetésre koncentrálok, majd csendesesen kihúztam az övemből a Berettát, amit aztán becsúsztattam az ülés alá.

Csak tudnám, Fiona hogyan szabadult meg az övétől.

Mathies lakása előtt a folyosón még nála volt, hiszen belenyomta a Glockját a meleg srác képébe. Alighanem a lakásban hagyta, mást nem tudtam elképzelni. Hogy ez micsoda előrelátó egy nő!

Nem volt időm sokáig ezen töprengeni, mert megcsörrent a telefonom. Polip volt az. Lapos pillantást vetettem Fionára, aztán megnyomtam a zöld gombot.

- Mondjad!
- Neked is szép napot, Cameron.
- Sok a sallang. Mi van?
- Találtam valamit.
- És? Harapófogóval húzzam ki belőled?

– Oké. Szóval teljesen véletlen volt. Egy kocsmában megittam egy sört néhány haver taxissal. Az egyik mesélte, hogy pár napja reggel egy nőt hozott el Kearby házából. A leírás alapján az a Unique nevű tyúk lehetett.

– Miért érdekes ez? – kérdeztem, és átnéztem Fionára. Igyekeztem úgy beszélni, hogy ő ne tudja összerakni, ezúttal is az ügyről van szó. – A rokona. Miért ne mehetett volna oda?

– Mert egy kurva nagy sporttáskával távozott, és a taxival a First California Bankba vitette magát. A taxisnak azt mondta, várja meg, aztán félóra is eltelt, mire kijött.

- És?
- Nem volt nála a táska.

Ez már érdekes...

Unique Kearby házából elvitt egy táskát, és otthagyta a bankban. Mikor hagyunk valamit ott egy bankban? Csak azt tudtam elképzelni, hogy úgy, ahogy volt, az egészet betette egy széfbe. Vajon Kearby küldte oda a csomaggal, vagy ő nem is tudott az egésztől?

- Hová vitte onnan a haverod?
- Azt nem tudom.
- Akkor beszélni akarok vele.
- Jó. Megoldom. Most hol vagy?

Kinéztam a szélvédőn.

- Tijuánában.
- Mexikóban? Ez aztán a pepperoni!
- Nem pancsolni jöttem. Majd hívlak.

Amikor eltettem a mobilt, Fiona megszólalt.

- Gond van?
- Családi ügy.

– Bocs.

– Hol van a rendőrség épülete?

– Sosem járt még itt?

– Eddig igyekeztem elkerülni, hogy át kelljen lépnem ezt a határt. Nagyjából annyi jót hallok Mexikóról, mint a poklról.

– Vagyis?

– Hogy jó meleg van.

– Ezek után meg se kérdezem, hogy tud-e spanyolul.

– San Diegóban vagyok zsaru, Fiona. Persze hogy tudok. Attól, hogy nem teszem be ide a francos lábamat, ők még átjönnek hozzánk. Hát maga?

– Sosem tudtam megtanulni. Esetlen nyelvé.

– A spanyol? Esetlen? Haha! Én imádom a dallamát!

– Miféle dallamát?

– Hallgassa csak! *El cobertizo de las herramientas!* Na? Hát nem csodás?

– Most mit mondott?

– Azt, hogy szerszámos kamra. Gyönyörű, nem?

Megint végigmért, aztán megcsóválta a fejét.

– Maga továbbra se kéne nekem otthonra.

– Otthonra? Mint mi? Kertész vagy szexuális háziállat? Milyen szerepet szánna nekem?

– Magát csak süllőfészeknek tudnám elképzelni.

– De ahhoz vízi hullának kéne lennem.

– Pont ezért. Na, meg is érkeztünk.

Kissé lelombozott, hogy mennyire nem fogékony a sármomra ez a nő. Bár talán jobb is így. Annyival erősebb nálam, hogy ha bejönnék neki, komolyan tartanék tőle, egyszer két vállra fektet, és megerőszakol.

A tijuana-i rendőrség nem kifejezetten úgy festett, mint a Pine Valley-i. Az utca tele volt mindenféle rendőrautóval a szedántól a terepjárón át a kisteherautóig. Közöttük csak úgy hemzsegték a zsaruk. Voltak itt egyenruhás járőrök, vászonzakós vagy éppen drogos kinézetű civil kopók, de leginkább fekete overallt és rohamsisakot viselő alakok,

akiknek keresztben lógott a mellén a géppisztoly. Az épület előtt egy furgonból éppen fegyvereket pakoltak egy kerek kocsira. Ahogy elhaladtunk mellettük, láttam, hogy van ott minden. Coltok, MAC-10-esek, Uzik, Smith & Wessonok, katonai karabélyok.

– Háború lesz? – kérdeztem halkan Fionát.

– A fenét! Ahányszor itt járok, mindig ez van. Valószínűleg lefoglalták valamelyik banda fegyverraktárát.

– Mit csinálnak ezekkel?

– Elvileg bezúzzák, gyakorlatilag meg szép lassan visszaszivárognak a puskák az utcára. Van olyan, amit már harmadjára foglalnak le, és valahogy mindig kikerül a rendőrségi raktárból.

A lépcsőről visszafordulva még egyszer körülnéztem.

– Én meg azt hittem, nálunk van nagy gáz.

– Hát most már tudja, hogy nem. Amikor legutóbb itt voltam, vagy kétszáz fontnyi lefoglalt kábítószer pakoltak be egy kisbuszba. Utóbb hallottam, hogy azt a rendőrségi raktárat, ahová vitték, megtámadta a banda. Sokan meghaltak, de végül csak visszarabolták a cuccot.

A hallban nem kellett sokat várnunk, az ügyeletes felszólította a rendőrfőnök helyettesének, és három perc múlva már felfelé kaptattunk a lépcsőn. A főzsaru titkárnőjének jókora kerek fenekét kellett bámulnom, amint előttem billegett. Kitakarta a napot.

– Ez a Carmona beszél angolul, Fiona?

– Biztos tud valamennyire, de ne várjon nagy beszédeket.

– Akkor inkább majd én beszélek spanyolul.

– És fordít nekem?

– Arra nem lesz idő. Majd visszafelé a kocsiban elmesélem, mi hangzott el. Maga csak mosolyogjon szépen.

Rám villantott egy vicsorgást, amit semmiképpen sem lehetett szépnek nevezni. Aztán már ott is álltunk az iroda előtt.

Andres Carmona széles mosollyal jött felénk, és hosszan rázta a kezünket.

– Isten hozta önöket Tíjuanában!

Most már nyilvánvaló volt, hogy itt én fogok beszélni. Borzasztó

kiejtése volt, ha jól értettem, szváziföldi dialektusban beszélt az angolt. Középtermetű, hízásra hajlamos férfi volt, akinek zsíros arcbőre tompán fénylett a beszűrődő napfényben. Egyenruhanadrágot és inget viselt, vállán pedig több jelzés volt, mint egy rövidebb turistaúton. Láttam, hogy a légkondicionálás ellenére verejték csordogál a nyakán, és azt folyamatosan felissza a gallérja.

Mielőtt betessékelt volna minket az irodájába, akkurátusan megnézte mindkettőnk igazolványát és jelvényét. Még le is fénymásoltatta a titkárnővel. Mosolyogva vállat vont.

– Biztonság mindenekelőtt!

Miután mindent rendben talált, minket meg sem kérdezve kávét rendelt mindnyájunknak. Amikor az alacsony asztalkát körülülve már a feketénket kavargattuk, megszólalt:

– Sajnos nem igazán jó az angolom.

– Nem gond – válaszoltam spanyolul, és ezzel ki is zártam Fionát a további társalgásból. – Nekem megy annyira az ön nyelve, hogy megértjük majd egymást.

– Ennek nagyon örülök! – derült fel az arca. – A kolléganője nem beszéli a nyelvet?

– Nem, sajnos nem. De remélem, ez nem zavarja majd önt.

– Ugyan, dehogy! Megkínálhatom egy kis whiskyvel?

Ez ugyan meglepett, de nem estem ki a szerepből.

– Csak ha velem iszik.

– Ez csak természetes!

Elővarázsolt egy palackkal.

– Most meg mit csinál? – sziszegte felém Fiona.

– Oldom a kulturális különbségeket. Nyugi. Találtam egy szesztestvért.

Fiona a kínálásra megrázta a fejét.

– Vezetek.

– Hát persze – mondta minden különösebb érdeklődés nélkül Carmona, és az enyémhez koccintotta a poharát. – Maga jó embernek látszik, őrmester.

– Ha arra gondol, nincsenek fenntartásaim a tömény szesz tizenhárom órai fogyasztásával kapcsolatban.

– Na, pont erre gondoltam! Maguk, amerikaiak annyira... – keresni kezdte a szót – ...merevek az ilyen dolgokban. Pedig enni és inni akkor kell, amikor jólesik.

– Egyetértetek.

Még egy kortyot ittunk, aztán Carmona összekulcsolta a kezét.

– Miben segíthetek, őrmester?

– Uram, egy kényes ügyben vizsgálódom a San Diegó-i rendőrfőnök személyes megbízása alapján.

– Ez tehát nem egy hivatalos nyomozás?

– Egyelőre nem. De ha úgy gondolja, hívassa fel Devil kapitány irodáját. Biztos vagyok benne, hogy igazolni fognak.

– Lehet, hogy majd megteszem, de most inkább csak meghallgatnám önt. Aztán majd meglátjuk, nem igaz?

– Köszönöm. – Úgy gondoltam, vágjunk bele a közepébe. – Olyan információk birtokába jutottam, hogy az önök területén tisztázatlan körülmények közötti halálesetek történtek a múlt év során.

Carmona elvigyorodott, és széttárta a kezét.

– Tisztázatlan? Ez Mexikó. Nem is olyan egyszerű itt tisztázott körülmények között meghalni, ha érti, mire célzok.

– Ezek egy cirkuszban történtek. Hat vagy hét hulla pár hét alatt.

– Honnan tud maga erről? – A hangja most nagyon komolyan csengett.

– Egy informátoromtól.

– Miért érdekli ez az ügy? Nem az Egyesült Államokban történtek a halálesetek.

– Sajnos, úgy tűnik, ismétlődnek az események. Ezúttal nálunk.

Carmona szemöldöke felfelé indult, és kérdés nélkül újra töltött mindkettőnknek a whiskyből. Arany ember ez. Sosem volt ilyen főnököm.

– Hány halott van?

– Eddig öt – válaszoltam fesztelenül.

– Lesz még.

– Mennyi?

– Szerintem kettő. Itt hétnél állt meg.

– Megtudhatok valami közelebbit is?

– Egy vándorcirkusztól van szó. Tavaly ősszel álltak meg Tijuana külterületén. Felverték a sátrat, ahogy kell. Aztán egyszer csak elindult a dolog.

– Mi történt?

– Kezdték meghalni a cirkuszi emberek.

A „cirkuszi emberek” kifejezés elindított bennem egy apró gondolatot.

– Mondja csak, rendőrfőnök úr, volt a halottak között a műszaki személyzetből is valaki?

– Csak artista. De miért kérdezi?

– Tehát csak olyan halt meg, aki szerepelt a műsorban?

– Pontosan.

– És hogy történtek a halálesetek?

– Várjon csak... – Elővett az íróasztalából egy mappát, és visszaült vele. – Az első a kígyóbűvölő volt. – Felnézett. – Milyen hülye szakma, nem igaz?... A tököm se nyúlna ezekhez a dögökhöz. Na, mindegy. Szóval őt egy autó gázolta halálra alig kétszáz méterre a cirkusztól.

– Meglett a kocsi vagy a sofőr?

– Az a mocsok cserbenhagyta, bár amúgy se nagyon lehetett volna segíteni rajta. A fején ment keresztül az a nyavalyás pick-up.

– Pick-up?

– Az. Vagy valami hasonló, magas építésű kocsi.

– Értem. És aztán?

– A következő az egyik bohóc volt. Öngyilkosságot követett el.

– Egy bohóctól ez nem a legjobb poén. Volt valami oka rá, hogy végezzen magával?

– Semmi extra. A barátnőjével jól megvoltak, nem volt rákos vagy ilyesmi, és nem tartozott ötvenezerrel a maffiának. Nem találtunk okot a tetteire.

- Hogy csinálta?
- Altató. Egy üveg vörösbor és két doboz altató.
- Tehát eddig egy autóbaleset és egy altató-túladagolás.
- Öngyilkosság.
- Biztos?
- Mire gondol, őrmester?
- A véletlen balesetre.
- Véletlenül vegyen már be hatvan darab tablettát! Azt megnézném.
- És ha megettették vele?
- Nem volt nyoma, hogy kényszerítette volna bárki.
- Vagy csak jól csinálták.
- Ha csak úgy nem...

Láttam Carmonán, hogy roppantul szkeptikus. Nem akartam tovább hergelni, inkább témát váltottam.

- Mi volt a harmadik eset?
- A bűvész. Vízbe fült.

Most szólalt meg agyamban a vészcsengő.

Meredten bámultam a rendőrfőnök helyettesének arcába.

- Valami rosszat mondtam, őrmester?
- Nem, uram. Csak az jutott eszembe, találtak-e valamit az áldozat gyomrában.

Carmona unottan belelapozott a füzetébe, majd hirtelen felnézett.

- Honnan tudta? – kérdezte összehúzott szemmel.
- Ebihalakat?
- Ezt a tényt sosem adtuk ki a sajtónak.
- Típhetek tovább?
- Hadd halljam!
- A következő áldozat szerintem leesett valahonnan. Gondolom, jó magasról.

Carmona komoly arccal bólintott.

- Tizenkilenc méterről. Légtornász volt. Elengedett a biztosítókötél.
- A hivatalos vizsgálat megállapítása szerint ő maga rakta fel rosszul. Nem volt felelős. Honnan tudja?

Tovább ütöttem a vasat:

- Az ötödik áldozat áramütést kapott?
- Igen. Az erőművész. Egy véletlenül elszakadt kábel ráesett a súlyzójára, amikor éppen fel akarta emelni. Egy percen át szenvedett.
- Ez azért elég bizarr.
- A bizarr az, hogy maga mindezt tudja.
- Mindjárt megmagyarázom. Csak mondja meg, mi lett a hatodik áldozattal.

- Azt nem tudja?
- Mondtam, hogy mi csak ötnél tartunk.
- A hatodik felrobbant. Egy nagyon régi kocsija volt, pocsék műszaki állapotban. Elpattant a benzincső, és amikor égő cigarettával beült, belobbant az egész.

Eszembe jutott a Unique Neptune konyhájában kiengedett gázpalack. Hát persze!

Carmona egymásnak támasztotta az ujjait.

- Nos?
- Nálunk ugyanilyen sorrendben történtek a halálesetek – mondtam egyszerűen. – Aprócska különbségek vannak. A légtornász a manézsba zuhant, a mi emberünk az utcára. Az erőművészt agyonvágta a súlyzóba vezetett áram, a mi hullánk a kádba ült be egy hőszugárával. De a halál oka ugyanaz.

A rendőrtiszt az ajkát biggyesztette.

- Pedig úgy bíztam benne tavaly, hogy ez a sorozat csak valami fatális véletlen volt!
- Külön kezelték az eseteket?
- Persze. Egyenként mindegyik megmagyarázható volt. Csak a tendencia volt gyanús.

A tendencia. Pontosan ezt mondta Devil is.

- Mit fog most tenni, uram?
- Mit is tehetnék? – tárta szét a karját. – Újra el kell rendelnem a nyomozást. Meséljen még a dologról! Mit tud még?
- Uram, tisztelettel, de erre nincs felhatalmazásom. Jelentést teszek

Devil rendőrfőnöknek. Azt javasolnám, hogy vegye fel vele a kapcsolatot. Ha ő rábólint, azonnal átadunk minden adatot.

– Én mindent elmondtam.

– Nem az én kompetenciám, uram.

Carmona megvakarta az orrát, miközben lassan ingatta a fejét.

– Jó, értem én. Maga nem dönthet ebben. Majd hívom Devilt.

– Köszönöm a megértését.

– Azért pár apróságot még elmondhatna. Maguknál volt összefüggés az áldozatok között?

– Egyazon zenekar tagjai.

– Mint nálunk a cirkusz... És ugyanaz volt a halálesetek sorrendje?

– Innen tudtam, hogy mi után mi következik. De még nem árulta el, hogyan halt meg a hetedik áldozat.

A rendőrtiszt beharapta az ajkát.

– Az volt a legkeményebb. A másik bohóc volt az elhunyt. Szétmarcangolta az oroszlán.

Erre nem számítottam.

– Hogy a fenébe került oda egy bohóc az oroszlánhoz?

– Senki sem tudja. A bohóc vérében viszont rengeteg alkoholt talált a halottkém. Úgy fogalmazott, hogy az oroszlán is spicces lett evés közben.

– A ketrecben történt?

– Ott. A zár belülről volt rátolva. Valamiért bement az a marha, aztán így járt.

Megborzongtam. Ahogy a dolgok álltak, San Diegóban még várható volt egy tűzhalál és egy állattámadás. Remek. Én meg védjem meg Unique-ot.

– Tudja, uram – kezdtem lassan, miközben tűnődve Fionára néztem, de ő láthatóan semmit sem értett –, az a helyzet, hogy volt egy kudarcba fulladt kísérlet is.

– Mire gondol?

– Egy áldozat megúsza. A lakását akarták felrobbantani, de megghiúsult a merénylet. Ő lett volna a hatodik...

- A tűzhalál!
- Magam is erre gondoltam.
- A szentségít, őrmester! Magának se könnyű.
- Ahogy önnek sem, uram.

A férfi hümmögött egy sort, majd maga elé meredt. Hagytam gondolkodni, de egy perc után azt vettem észre, hogy a nyakkendőmet bámulja. Tudtam, hogy nem fogja kibírni.

- Mondja csak, nyomozó, miféle nyakkendő ez?
- Lenéztem az Akropoliszra és a birkózó Laokoónra.
- Gyógyászati célú.
- Hogy érti ezt?
- A betegségem miatt hordom.

– Miféle betegségre hordanak nyakkendőt?

– Egy elég ritka főbiám van, ezért orvosi javallatra hordom. Azért, hogy a velem szemben ülőket folyamatosan emlékeztesse rá, mit nem szabad tenniük a jelenlétemben.

Carmona furcsán nézett rám.

- Mi a baja?
- Nem hiszem, hogy hallott róla. Hellenologophobiám van.

Ha az angol kifejezések már gondot okoztak neki, tudtam, hogy ez majd egyenesen csomót köt a nyelvére. De azért csak megpróbálta kimondani.

- Helo... helego... micsoda?

– Hellenologophobia. Kórosan félek a görög szavaktól és kifejezésektől. Rohamot kapok, ha csak meghallok egyet. Néha nincs jele, máskor viszont egyszerűen remegni vagy átkozódni kezdek. Ez egyfajta pánikroham.

Fiona semmit sem értett az egészből, de Carmona arcát látva rosszat sejtett. A rendőrfőnök helyettese egyelőre nem tudta ejteni a témát.

- Ha jól értem tehát, ha én azt mondom, hogy *gyros*...
- Kérem, ne! – szisszentem fel.
- Elnézést – hökkent meg Carmona.

Meredten nézett rám egy ideig. Szinte hallottam, ahogy csikorog az

agya a nagy erőfeszítéstől. Tudtam, mi a baja. Nem jut eszébe több görög szó. Majdnem elröhögtem magam.

Fiona azonban elrontotta a mókát, mert felállt.

– Köszönjük, hogy időt szánt ránk.

Carmona kelletlenül feltápáskodott. Rokon lélek volt. Szeretett volna még kísérletezni velem egy ideig, de Vance éppen most vette el a játékát. A nő már a folyosón állt, amikor Carmona megfogta a karomat, és lehalkította a hangját.

– Beszélek Devillel. Maga meg majd értesítsen, ha megtud valamit!

– Feltétlenül. Még egy kérdés. Ismeri Ralph Kearbyt?

– Persze. Van itt egy nyaralója és egy stúdiója. Sokat jár a határnak ezen az oldalán. Miért kérdezi?

– Csak eszembe jutott.

– Aha. Zsaruk vagyunk. Semmi sem jut *csak úgy* eszünkbe.

Szúrós szemmel nézett rám, elő kellett hát vennem azt a mondatot, ami mindig beválik, ha nem akarok válaszolni. Azt mondtam:

– Hát ez az.

Elbúcsúztunk, és három perccel később már a határ felé robogtunk.

– Cameron!

– He?

– Mi volt az a szó?

– Melyik?

– Az a hosszú, amit Carmonának mondott. Tuti, hogy nem spanyol volt.

– A hellenologophobiára gondol?

– Igen. Mi az?

– Egy kenőcs. Akkor írják fel, ha nagyon viszket ott lent. Ugye érti?... Nagyon hálás volt, hogy megadtam neki a nevét.

Láttam, hogy Fionának egyelőre nincs több kérdése. Úgy nézett kifelé a szélvédőn, mint aki nagyon-nagyon máshol szeretne most lenni.

Fiona persze nem bírta sokáig a csendet.

– Mit mondott Carmona?

– Hogy náluk tavaly volt egy megmagyarázhatatlan sorozat.

– Részletesebben?

A következő két percben összefoglaltam a tényeket. Mire végeztem, a nő halálra váltan pislogott.

– Ezt jelentenem kell Devil rendőrfőnöknek!

Eszembe jutott, hogy ha ez most egy film lenne, akkor olyasmit kéne mondanom, hogy majd még utánanézek dolgoknak. Aztán egyedül nyomozgatnék, életveszélybe kerülnék, miközben teljesen érthetetlen indíttatásból ezt a fontos adatot még jó ideig nem osztom meg a főnökeimmel. A valóság azonban nem ilyen.

– Szerintem is jelentenünk kell – bólintottam. – A veszély reális. Bármelyik zenész bármikor meghalhat. Azonnal ellenintézkedéseket kell tenni. A rejtély megoldva, kész, passz, mehetek vissza a gyilkosságához.

Vigyorogva néztem magam elé. Egy nap alatt megoldottam a dolgot, bebizonyosodott, hogy tényleg nem véletlenszerűek a halálesetek. Gondolatban megveregettem a vállamat. Fiona azonban láthatóan nem osztozott pezsgőbontós hangulatomon. Tamáskodva ingatta a fejét. Gyanakodva néztem rá.

– Most meg mi a baj?

– Mi van, ha rosszul gondoljuk?

– Mármost hogy nem az van, amit egyébként látunk? Jól van, kolléganő? Véletlen volna? Kétszer? Ugyanabban a sorrendben?

Mennyi esélye van ennek?

– Nagyjából semmi.

– Akkor meg szóljon Devilnek! És egyben tájékoztassa, hogy sikerrel befejeztem a munkát.

– Majd a lakásból felhívom a rendőrfőnök urat.

Fiona Vance ezután egészen a határig csendben volt. Amikor átléptük az utolsó ellenőrzési pontot is, láttam, hogy legalább egy hüvelyknyit lecsúszott az ülésben a megkönnyebbüléstől. Oldalvást rám nézett, sajnos éppen akkor, amikor óvatosan kivettem az ülés alá rejtett pisztolyt.

– Jézusom, Cameron! – sikoltotta.

Ijedtemben az ölembe ejtettem a Berettát.

– Az istenit, Fiona, a frászt hozta rám!

– Maga mégis átvitte a határon a szolgálati fegyverét?!

– De hát mondtam. Mondtam, vagy nem mondtam?

– Tudja, mi jár Mexikóban fegyvercsempészésért?

– Nem, de gondolom, pár év biztos. Most már megnyugodhat.

– Naná! Magát nem is zavarja, hogy milyen helyzetbe hozott minket?

– Engem csak a börtönbéli spontán prosztatavizsgálat tudata zavart. Jaj, eresszen már le!

– Csak azért nem lövöm agyon most rögtön, mert nincs nálam a fegyverem.

Morcosan néztem ki a szélvédőn egészen addig, míg az apartmanházhoz nem értünk. Akkor békülékenyen rámosolyogtam Fionára.

– Megúsztuk, nem?

– Megúsztuk? Hah! És ez kin múltott?

– Nem is tudom... Felmehetünk végre? Megcsinálja a hajamat?

– Ez elég buzisan hangzott.

– Oké, pont a kék sarokban lévő versenyzőnél. Szóval?

– Meg.

Kényelmesen ültem a nappaliban, miközben Fiona gyors, szakszerű

mozdulatokkal ismét Archibalddá változtatott. Felsandítottam az asszonyra.

– Ez olyan bensőséges, nem gondolja?

– Micsoda?

– Sosem piszkálta még nő a hajamat. Mindig férfi fodrászaim voltak.

– Most sincs női fodrásza. Különleges ügynök vagyok.

– Ez akkor is olyan bizalmi szituáció. Megmasszírozná a fejbőrömet?

– Remélem, merevedése azért nem támadt.

– Feltűnt volna... Ma valahogy nem vevő a humoromra.

– Nemcsak ma. Ritkán sodornak ilyen veszélybe Mexikóban, és ezt nagyon nem tolerálom.

– Megúsztuk, nem?

– Azon töprengek, hogy míg a végére járunk ennek az ügynek, mire fogja még utóbb majd azt mondani, hogy „megúsztuk, nem”?

– Nagyon remélem, hogy *mindenre*.

Csak legyintett, aztán otthagyt, elment kezét mosni.

– Kész van a feje. De ha mégis inkább szét akarná löni egy perc múlva, én biztosan nem állok az útjába.

Visszafelé már a pisztollyal az övéen jött.

– Mi a terve mára, Cameron?

– Elmegyek a próbára, aztán elhozom ide Unique-ot. Bármi veszély fenyegeti, itt érheti baj a legkevésbé. De talán erre nem is lesz már szükség. Hívja fel Devilt.

– Csak úgy?

– Maga az összekötő, nem? Akkor kössön össze!

A nő elővette a mobilját, és felhívott egy számot. Percekbe tellett, mire a titkárnő hajlandó volt bekapcsolni a hívást a rendőrfőnökhöz.

Fiona bemutatkozott, aztán gyorsan beszámolt a történetekről. Egy ideig hallgatott, majd felém nyújtotta a mobilt.

– Magával akar beszélni.

– Velem? – értetlenkedtem, miközben átvettem a készüléket. – Itt Cameron Larkin őrmester beszél. Rendőrfőnök úr?

– Üdv, Larkin. Szép munka volt.

Vigyorgni kezdtem, és felmutattam a hüvelykujjamat Fionának.

– Köszönöm, uram!

– Nem hittem magában egy percig sem, de be kell látnom, tévedtem. Ahogy hallom, tegnap megakadályozott egy merényletet.

– Így igaz, uram. Sajnos a tijuani információk alapján véleményem szerint kizárható a véletlen sorozat lehetősége. Valaki sorban vadássza le a zenészeket, és ezt már megtette egyszer Mexikóban is.

– Vance ügynök megírja a jelentését, és megteesszük a szükséges lépéseket.

– Én akkor végeztem is, ha nem tévedek...

– De. Téved.

Lefagyott a képemről a mosoly.

– Igen, uram?

– Maradjon ott, ahol van, és folytassa a munkát.

– De hát most végeztem el a feladatot, és felderítettem...

– Mit derített fel, Larkin? Mit? Legfeljebb azt a gyanút erősítette meg, hogy gyilkosságok történtek. Ezt még ellenőriztetnem kell.

– Hogyan, uram?

– Az összes eddigi halottnál meg kell ismételtnem a halottszemlét. Fel kell térképezni a zenekar minden tagjának az előéletét. Kapcsolatot kell keresni Mexikóval. És mindezt csendben. Nehogy elriasszuk a gyilkost.

– És ha további halálesetek lesznek?

– Maga azért marad ott, hogy ne legyenek.

– Meddig, uram?

– Pár napig. Elemeznünk kell a helyzetet, és el kell rendelnünk a nyomozást. Maga ott marad, és vigyáz a lányra. Nyerjen nekünk időt!

– És ha mást fognak megölni?

– Akkor vigyázzon mindenkire! Tartsa nyitva a szemét!

– Jelentem, vak vagyok.

– Ne szórakozzon velem, mert keresztre feszítem! – Már láttam is magam előtt a kalapácsot és az ajka közé dugott szegeket, ahogy elkezd

dolgozni rajtam. – Mi tesszük a dolgunkat, maga is tegye a magáét!

Nem volt kétségem, mit jelent ez.

Most varrta a nyakamba egy esetleges jövőbeli gyilkosság minden felelősségét. A beépített ügynök hibázott, és meghalt egy újabb áldozat, noha a rendőrség már tudta, hogy sorozatgyilkossal áll szemben. Szinte láttam a szalagcímeket.

– Értem, uram. Tisztelettel megjegyzem, talán nem ez volna a leghelyesebb lépés.

– Hanem mi?

– Védőőrizet valamennyi zenésznek, és úgy lenyomozni őket. Ezt nem lehet már sokáig titokban tartani.

– Lehetetlen. Az ügy roppant kínos politikailag. Bűnügyi szempontból pedig még mindig nem egyértelmű...

– Számomra igen!

– Szerintem meg nem, és jelen pillanatban ebben én döntök.

– Ez speciel így van.

– Nem akarom a sajtót a környéken látni.

– Kearby miatt?

– Mit számít az, mi miatt? Az ügy miatt.

– Uram, így emberek életével játszunk!

– Még egyszer mondom: nem játszunk semmivel. Ez mostantól egy bűnügyi nyomozás, csak csendben csináljuk.

A maga személye a garancia, hogy nem lesz baj.

Garancia lettem. Az se voltam még.

– És nekem mi a garancia, uram?

– Miről beszél?

– Én leszek a bűnbak, ha valami balul sül el.

– Nem is olyan oktondi maga, Larkin! De én nem így látom. Maga képzett, tapasztalt, sikeres rendőrtiszt. Megoldja a kapott feladatot, akárcsak tavaly Montanában.

– Uram, tisztelettel...

– Majd értesítjük, mikor léphet le. Újabb utasításig folytassa a feladatot. Senki sem halhat meg!

– Akkor legalább azt a Corvette-et újra tárgyalhatnánk?

– Ne legyen már ilyen pofátlan!

– Egen, uram.

– Igyekszünk, Larkin. Ne aggódjon! – Ettől a mondattól kezdtem szép lassan berezelní. – Egy csapat ma délutántól már ott lesz a Copley körül, megpróbálunk kívülről vigyázni mindenkire. De bent csak maga van! A magáé a legnagyobb felelősség. Semmiképpen sem eshet baja annak a nőnek! Érti? Semmiképpen! Ez a legfontosabb. Ralph Kearby unokahúgának nem történhet baja!

– Felfogtam, uram.

Devil letette, én meg visszaadtam a telefont Fionának.

– Mit mondott?

– Hogy folytassam. Ők meg nyomoznak.

– Azt hittem, szétzavarja a zenekart, és mindenkit védőőrizet alá helyeztet.

– Én is valami ilyesmiben bíztam, ehelyett azt mondta, hogy nyomoznak, én meg tartsam a frontot.

– És ha meghal valaki?

– Erre vagyok én – mondtam pikírten. – Nem olvasta a személyi anyagomat? 2005-ben bünbakképzőt végeztem.

A Fekete Bárány Akadémia választható fakultása volt.

Fiona a szája szélét rágta.

– Segíthetek valamiben?

– Most nem. Maradjon ki ebből, amennyire csak lehet, különben nem a palacsintasütés és a mesekönyv lesz a fő problémája. Majd hívom, ha kell valami, rendben?

– Oké. Maga meg értesítsen, bármi van!

– Mindenképpen – mosolyogtam rá, amitől azonnal úgy érezte, hogy egyáltalán nem fogom értesíteni.

Egyedül maradtam a lakásban a kutyával meg a felelősséggel.

Hát, ezt cseszhetem. Megint.

Az órámrá pillantottam, aztán úgy döntöttem, van még némi időm, mielőtt el kéne zárándokolnom az irányított zaj templomába, hogy

újabb négy órát szenvedjek.

Felhívtam Polipot.

– Itt Larkin.

– Helló!

Gyanúsan kásás volt a hangja.

– Ittál, Polip?

– Aha. Ünnepelek.

– Mit?

– Nyertem a lottón.

– Mennyit?

– Háromszáz dollárt. Még sosem lottóztam!

– Szűz kéz szerencsét hoz, Polip!

– No, azért nem volt ez akkora szerencse.

– Visszont a kéz sem volt igazán szűz.

– Mit akarsz?

– Hívj nekem egy taxit.

– Minek?

– Mert beszélni akarok azzal a taxis ismerősséddel.

– Ja, oké. Mondd a címet!

Megadtam Archibald Mathies lakásának címét, aztán feltettem a napszemüveget, és leballagtam az utcára. Mac a szokásos szkepticizmusával baktatott mellettem. Ahogy lenéztem rá, eszembe jutott, hogy még nem evett ma semmit ez a dög. A sarkon hot dog árus unatkozott a standja mellett. Odavonszoltam az ebet, és vettem neki három kolbászt, majd egyenként elé dobtam a földre. Mac hipp-hopp végzett, közben lassan visszasétáltunk a ház elé. Az út szélén egy furgonból kínai fickó árulta a portékáját.

– Kérsz neked Nike póló? – szólított meg a parányi férfi.

Talán a vállamig érhetett, és ezt a tényt úgy kell értékelni, hogy magasság terén jómagam is kihívásokkal küszködöm.

– Nem. Csak a taxit várom...

– Van occó. Egy póló halmincöt dollál.

– Harmincöt dolcsi egy nyavalyás hamisított pólóért?! – horgadtam

fel.

- Kiváló. Jobb, mint elede ti, mit gyalban csinálnak.
- De akkor is! Harmincöt?! Hihetetlen, hová jut a világ!
- Nem alku. Jó, finom, occó.

Elindult az agyamban a vezérhangya.

- Jó, tegyük fel, érdekel.
- Tegyük. Occó.

– De sokallom. Mi van, ha kettőt veszek? Akkor mennyibe lesz egy darab?

- Halmincöt dollál – mosolygott a kínai.
- És ha öt pólót veszek, akkor mennyi?
- Halmincöt dollál – ezúttal meg is hajolt.

Kezdett kihozni a sodromból.

- És mi van akkor, ha ötven pólót veszek?
- Akkol neked lesz sok-sok pólód.

A taxi mentette meg az életét. Mellettem fékezett a járdaszegélynél, és a sofőr leengedte az ablakot.

– Maga az a Larkin?

– Én – beültem, és még megfenyegettem az ujjammal a kínait: – Még nem fejeztük be!

– Hová?

– Copley Hall. Elképesztőek ezek a kínaiak – morogtam tovább, miközben elindultunk. – Tudja, mennyibe van ennél a manónál egy hamis Nike póló?

– Harmincöt dollár.

– És tudja! Az úristenit!

– Miért nem alkudott? Mondhatta volna, hogy ötöt vesz.

Visszanyeltem a kikíváncozó mondatot, és inkább megnéztem magamnak a taxist. Sunyi képű, borostás kis fickó volt. Volt egy olyan érzésem, hogy valahonnan a határ túloldaláról származhat. Csak az volt a kérdés, hogy melyik is az a határ. Lehet, hogy a bangladesi.

- Miért engem rendelt ide?
- Polip elmondta, nem?

– Csak annyit említett, hogy maga engem kért. Mit akar? Kurvát, drogot, fegyvert? Mert az nincs.

– Polip mesélte, hogy pár napja volt egy fuvarja Ralph Kearby házatól.

Mindjárt nem volt akkora pofája a srácnak.

– És ha volt?

– Az érdekelne, hogy mi történt. Mesélje el részletesen!

Megvakarta a fejét, közben összedörzsölte a mutatóujját és a hüvelykjét.

– Már nem nagyon emlékszem.

– Segíték. – Egy húszast vettem elő a tárcámból. Fiona éppen az ilyen esetek miatt látott el készpénzzel. A bankót át dugtam az üvegfal részén, és elengedtem. – Nos?

– A hegyi villába volt a hívás.

– Mikor?

– Négy vagy öt napja. Reggel tízre kellett mennem. Egy nő jött ki a házból, és beült.

– Hogy nézett ki?

– Mint Gwyneth Paltrow rövid hajjal. Egy unalmas, sápadt, szőke kóró.

– Ruhája?

– Farmer, szandál, meg valami idétlen, térdig érő blúz. Annyi szín volt rajta, mint a riói karneválon.

Ez Unique, gondoltam.

– Aztán mi volt?

– Aztán rám tört az Alzheimer-kór.

Repült a részbe a következő húszdolláros.

– Szóval a nő beszállt. Be akartam tenni a csomagtartóba a táskáját, de nem engedte. Végig úgy szorította magához, mint egy csecsemőt. Elég idegesen viselkedett, folyton a hátsó ablakon bámult kifelé. Kezdte rám hozni a frászt, érti?

– Milyen táska volt?

– Elég nagy. Fekete sporttáska.

– Szóval nem olyan női darab?

– Női? Ja, nem! Csajnál ilyet még nem láttam. Olyasmi anyaga volt, mint amit a hegymászók használnak. Az a rücskös fekete...

– Gyöngyvászon?

– Az az!

– És mi történt aztán?

– Alig aludtam az éjjel. Memóriazavarom van ilyenkor.

Türelmem végén jártam, de összecsavartam a harmadik húszast, és átdugtam a résen. Hogy szívnál gázt, te uzsorás!

– A First California Bankba vittem a nőt. Úgy tizenegy előtt értünk oda. Azt mondta, várjak, és bement.

– Meddig volt bent, mit csinált?

– Honnét tudjam, ember? Itt ültem, olvastam. Félóra múlva jött ki.

Megérkeztünk a Copleyhoz, és a taxi megállt a járda mellett. A pasas leállította a motort, és hátrafordult.

– Még valami?

– Hová vitte a nőt a bankból?

– Hajszálra itt álltam meg, ahol most vagyunk. Bement a Copleyba.

– És a táska?

– Nem hozta ki a bankból.

– Más érdekes?

– Semmi egyéb. – Ránézett a taxióra. – Negyvenhét ötven lesz.

Kinyitottam az ajtót.

– Útközből már fizettem.

– Hé!

Kiszálltam, és a kutyát magammal húztam. A taxis már készült kikászálódni az autóból, de akkor kicsit széthúztam a zakómat, és láthatta a fegyver agyát.

– Nyugi!

– Fizettem, nem? Csak beszélgettünk is útközből.

Elfordultam, és a botommal hadonászva elindultam az épület felé. A taxi elhajtott, a zsebemben pedig megcsörrent a telefon. A kijelzőn ismeretlen szám villogott, és nagyon akart velem beszélni, mert tíz

csengés után sem tette le. Körbesandítottam, nincs-e ismerős zenész a közelben, majd leültem egy padra.

– Igen?

– Jó napot, a nevem Jacky Jones. Cameron Larkin őrmestert keresem.

– Ki adta meg önnek ezt a számot?

– Egy közös ismerősünk. Joe Zeamer.

Volt főnököm vajon miben mesterkedik már megint?

– Parancsoljon!

– Őrmester úr, szeretnék találkozni önnel egy bizonyos ügyben.

– Milyenben?

– Mr. Zeamer azt mondta, erre a kérdésre azt válaszoljam, hogy abban az ügyben, amin most dolgozik. Roppant fontos lenne még ma összefutnunk.

– Ma?

– Bárhová elmegyek, hogy találkozzunk.

– A Copley előtt vagyok. Ha ideér negyedórán belül...

– Az kiváló! Tízpercnire onnan ülök egy kávézóban! Máris indulok, ha megfelel.

Nem értettem az egészet, de Zeamerben megbíztam. Ha megadta a számom egy vadidegennek, arra nyomós oka lehetett. Körülnéztem, majd gyorsan döntésre jutottam.

– Itt van a sarkon egy City Pizza. Ott várom.

– Tíz perc, és ott vagyok! Nagyon köszönöm.

Átballagtam az úttesten, és bementem a pizzériába. A zöld vászontetők jótékony árnyékot vetettek a nagy üvegkirakatokra, így egészen kellemes idő volt a helyiségben.

– Elnézést uram, a kutyát nem lehet behozni – toppant elém egy pincér.

Levettem a szemüvegemet, és a képébe bámultam a borzasztó kontaktlencsével.

– Nekem ő a szemem, fiatalember.

– Jaj, elnézést, uram! Erre parancsoljon! – mondta gyorsan a fickó,

és egy hátsó bokszhhoz vezetett.

Ahogy elhelyezkedtem, kértem egy sört és egy szelet pizzát. Ma még nem nagyon ettem semmit. Nagyjából mostanra volt olyan a gyomrom, hogy valamit úgy tudtam beletuszkolni, hogy talán ott is fog maradni.

Mac bemászott az asztal alá, és elszenderedett. Ha egyszer megdöglök, szerintem napokig nem is fogom észrevenni. Alig különbözik az aktivitása egy kitömött ebétől.

Ellenőrizni akartam a nőt, ezért felhívtam Zeamer mobilját, de nem vette fel, aztán pár csöngés után ki is nyomta. Biztos tárgyal. Majd visszahív.

Öt percen belül megkaptam a pizzámat, amit gyorsan befaltam, majd leöblítettem a sörrrel. Kezdett alakulni a világképem.

A telefon zavarta meg az idillt. Felvettem.

– Igen?

– Cameron Larkin? – fensőbbiséges női hang volt. Az a fajta, amire azt szokták mondani: „parancsoláshoz szokott”. Nem csíptem ezt a típust. Gondoltam, kikökkentem a dominát.

– Gwyneth Paltrow?

– Tessék?! – Máris nem volt olyan magabiztos.

– Ó, akkor maga nem Gwyneth... Mit akar?

– A számát a rendőrfőnök adta meg.

– Devil?

– Ő.

– Bizonyára megvolt rá az oka. Miben segíthetek?

– Találkozni szeretnék magával.

Micsoda népszerűség! Ma már nem ő az első, aki randit kér tőlem.

– Ne haragudjon, de most éppen Gwynethre várok.

– Mit csinál maga a művésznővel?

– A személyi edzője vagyok, asszonyom. Sakkozunk.

– Sakkoznak?

– Mi tagadás. Egy világbajnokot alakít majd a következő filmjében, én pedig, mint középnyugati bajnok, segítek neki.

– Ah... akkor este?

- Ne haragudjon, de ki maga?
- Elnézést. Mia Kearby vagyok.

Ralph Kearby felesége. Mi folyik itt? Udvariasabbra kell hangolnom magamat.

- Természetesen találkozhatunk, asszonyom. De csak késő este.
- Tudom, hogy mit csinál, szóval megértem. Éjfélig fent vagyok.

Kijönne hozzám a villába? – Megadta a címet.

- Természetesen.
- Várom. Csak akkor hívjon ezen a számon, ha mégsem tud jönni.
- Rendben.
- És a férjemnek egy szót se!

Letette, de nem volt időm gondolkodni, mert máris megállt egy nő az asztalom mellett.

- Larkin őrmester?
- Felálltam, és elfogadtam a felém nyújtott kezét.
- Cameron.
- Akkor szólítson Jackynek.
- Megtisztel.

A nő elhelyezkedett az asztalnál, és egy szénsavmentes vizet rendelt. Amíg a pincérrel vesződött, szemügyre vettem. Középmagas, vékony, jó alakú nő volt, talán harminc lehetett. Haját gondosan hátrafésülte, ami azért nem volt számára előnyös, mert így teljesen látni engedte apró rágcslóarcát. Szinte kedvem támadt kipróbálni rajta egy egérfogót.

- Örülök, hogy tudott velem találkozni.
- Én még nem tudom, hogy örülök-e – vallottam be őszintén.

Fürkészőn nézett rám.

- Megtisztelne azzal, hogy leveszi a napszemüvegét?
- Nem tehetem – mosolyogtam simán. – Orvosi utasításra viselem.

Begyulladt a szemem.

- Értem. Elnézést.

– Mit óhajt, kisasszony?

– Nem tudom, szól-e önnek közös barátunk – itt nyilvánvalóan Zeamerre célzott –, hogy hívni fogom.

– Nem.

– Nos... esetleg hallott már rólam?

Hol hallottam volna, gondoltam. Alig járok gabonaraktárba.

– Nem. Kellett volna?

– Ha nem foglalkozik politikával, akkor nem feltétlenül.

– Rendőrtiszt vagyok. A politika nagyjából annyira érdekel, mint pockot a mikrochip.

– Miért pont pockot?

– Valahogy ez jutott eszembe. Szóval? Kit tisztelhetek önben?

Kicsit fészkelődött, magabiztossága némiképpen megfakult. Gondolom, ha tudtam volna, ki ő, most fensőbbsegesen nézne rám, én meg felfelé órá. De hát nem tudtam. És még most sem tudom.

– Samantha Ferguson asszisztense vagyok. Őt azért csak ismeri?

– Ismertem egyszer egy Samanthát, igen.

A nő döbbsen nézett rám. Most teljesen kiesett a szerepéből. Persze tudtam, hogy ki Samantha Ferguson, csak időt akartam nyerni, hogy kitaláljam, mi megy a háttérben. De Jacky nem adott erre lehetőséget.

– Nem ismeri Mrs. Fergusont?!

– Jó, hát rémlik valami.

– Ő lesz a következő kormányzó.

– Nem feltétlenül. Ez nem egy demokrácia?

– Úgy értettem, hogy szinte biztosan nyerni fog. Az ellenlábas, Ralph Kearby meglehetősen hiteltelen figura. –

A szemét forgatta. – Ilyen igénytelen szórakoztatásból vagyont keresni! Komolytalan ember.

– Lehet. Nem vagyok otthon a politikában. Mint már említettem volt.

Ennek nem is pocokfeje van. Inkább cickány. Kíváncsian bámultam, az orra alatt vajon van-e bajuszkája. Megfogadtam, hogy kifelé menet megbámulom majd a fenekét, nem utal-e valami farkincára is.

Csakhogy a nő közben beszélt. Megráztam a fejem.

– Elnézést, mit mondott?

– Hogy a feladatom Samantha Ferguson útjának egyengetése a

kampányban.

- Értem én, de ha megbocsát, mi közöm nekem ehhez?
- Arra gondoltam, hogy talán tud nekem segíteni.

A vészcsengő bekapcsolt a fejemben. Felálltam.

- Kérem, várjon egy pillanatig. Ki kell mennem kezet mosni.
- Persze.

Kisiettem a mosdóba, és leültem az egyik fülkében. Zeamer ezúttal szinte azonnal felvette.

- Egy megbeszélésen vagyok, Cameron, és...
- Akkor menj ki. Fontos.

Tudta, hogy nem mondanám ezt, csak tényleg életbe vágó ügyben.

- A folyosón vagyok. Mi az?
- Ismersz egy bizonyos Jacky Jonest?

- Tudom, ki az.
- Megkeresett, és rád hivatkozott. Te adtad meg neki a számomat?
- Igen. Nézd...

– Tud arról, hogy most miben nyomozok. Kearbyről kérdezget. Mi folyik itt, Joe?

Zeamer lehalkította a hangját.

– Nekem teszel szívességet, ha segítesz a nőnek. Személyesen *nekem*.

- Az ügy iránt érdeklődik.
- Okos fiú vagy te. Megoldod. És maradjon köztünk.
- Vagyis Devilnek és Kearbynek egy szót se.
- Tudod, hogy megy ez...
- Sejttem – mormogtam.
- Most mit csinálsz?
- Vigyázok a lányra.
- Hol vagy?
- Mindig a közelében.

– Devil mondta, mire jutottál Mexikóban. Éppen erről tárgyalunk. Már az én embereim is ott vannak, de nem látnak téged sehol.

- Akkor jól elbújtam, nem?

– Vigyázz magadra! Most mennem kell.

A vonal megszakadt. Visszamentem az asztalhoz. Személyesen nekem segítesz, mondta Zeamer. Vagyis ő az ellenlábast támogatja. Régen voltak olyan pletykák, hogy megfordult párszor Mrs. Ferguson ágyában, de ennek már évek óta nem volt híre. Ezek szerint egy megoldás maradt. Rendőrfőnök akar lenni, mi másért tenne így?

Milyen jó is nekem, hogy én leszek ebben az ügyben is a bűnbak, ha valami kiszivárog.

Kezdték összecsapni a fejem felett a hullámok.

Becsúsztam a boksza.

– Rendelt már valami ételt, Jacky? – kérdeztem, hogy időt nyerjek. – Esetleg gabonapelyhet?

– Nem, köszönöm. Térjünk vissza az ügyre!

Az arcába bámultam.

– Legalább egy kis sajtot egyen.

– Nem vagyok éhes. Joe Zeamerrel beszélt?

– Igen.

– Mit mondott?

– Lényegtelen. Én miben segíthetek önnek?

– Nem nekem segít, hanem Samanthának.

– Mit akar?

– Információt. Maga most Kearby mellett dolgozik.

– Ez azért túlzás. Mire kíváncsi?

– Mindenre, amit fel tudok használni.

– Ellene?

– Kampány van.

– Ja, tényleg.

– Szól, ha ráfut valamire a munkája során?

– Meglátom, mit tehetek – adtam kitérő választ.

– Nem leszünk hálátlanok a választások után.

– Valóban?

– Maga mit szeretne, ha... ha lehetne egy kívánsága?

– Nem is tudom. – Elgondolkodva hátradőltem. – Egy vörös

Corvette vajszínű ülésekkel csodás volna születésnapomra.

A nő elmosolyodott.

– Pusztán ennyi?

– Nem vagyok nagy igényű.

– Szólhatok az aranyhalnak. Értékeljük a hű barátokat.

Azt elhiszem. Azok nem köpnek be a macskának, mi?

– Köszönöm. – Eltettem az asztalon átcsúsztatott névkártyát.

– A privát számom, bármikor hívhat. Bevon még valakit az ügybe?

– Csak két emberemet – válaszoltam.

– Kik azok?

– Informátorok. A fedőnevük Miki és Jerry. De ezt nem is kell tudnia.

– Várom a jelentkezését.

Addig állj te fél lábon, gondoltam, majd mosolyogva kezét ráztam Minnie-vel. Menne nekem ez a politika! Seggnyalás, vigyorgás, hazudozás. Ebben babérkoszorús tudnék lenni egy szerény, ám nem bántó apanázs fejében.

A nő távozott, én meg felhajtottam a söröm maradékát, mielőtt úgy döntöttem, hogy átmegyek a próbára.

Elkéstem. 18:15 volt, tehát a próba már javában tartott. Ahogy a színpadhoz közeledtem, egyre magasabbra hágott a zaj. Bocsánat, a *zene*. Mindig elfelejtem ezeket a szakkifejezéseket.

Mac békésen ballagott a lábam mellett, az ő fülével láthatóan nem bonyolódta szexuális aktusba Purcell – vagy Britten – akkordjai. Mondtam én, hogy inkább lennék süket.

A színpad mögött sötét volt, akár a belső zsebben. Két kis alak álldogált Kárpáti kifeszített vásznai mögött, és a válluk rázkódásából biztos voltam benne, hogy röhögnek. A méretükből ítélve ezek szerint már a koboldok is megtisztelik a próbát. Ebben az egész sztoriban igazán nem az lenne már a legnagyobb meglepetés, hogy felbukkan pár lápi lidérc, így elindultam feléjük, hogy felderítsem, kik ezek a törpék.

Hamarosan megnyugodtam, ahogy felismertem őket.

– Sziasztok, lányok!

Blanca és Sophie ijedten megfordult, de hamar megismertek.

– Nicsak, az úrlény!

– Nem úrlény. Már elmondta, nem emlékszel? Ő vak.

– Ja, igen! Mit csinálsz itt, vak?

– Megyek próbára.

– Zenélsz, mint apa?

– Igen.

– Szép a kutyád. Hogy hívják?

– Mac.

A lányok körbevették az ebet, és megvakargatták a fejét.

A kicsiny kezek csak úgy szántották a kutya vastag bundáját.

- Miért van veled Mac?
- Ő lát helyettem. Mutatja az utat.
- Hű! Ilyen okos!
- Apátok nem azt mondta, hogy az öltözőben várjátok meg?
- De igen, csak vége lett a rajzfilmnek.
- És nem tudjuk betenni a másikat a lejártszóba.
- Majd mindjárt segíték. De mit csináltatok itt? Láttam, hogy nagyon

vihogtok valamin.

A két kislány szégyenlősen összenézett, majd a nagyobbik megvonta a vállát.

- A képeken nevettünk.
- Ja, azokon én is röhögtem tegnap! – értettem egyet.
- *Honnan* tudod, milyenek?

Basszus, ezeknek úgy vág az agya, mint a borotva!

- Végigtapogattam őket. Én a kezemmel néztem meg a képeket.
- És tetszettek?
- Nem. Nektek mi nem tetszett?

– Hogy olyan bonyolult. Nincs rajta semmi látható.

– De vicces, mert ahogy átvilágítják, olyan ízék vannak benne – kotyogott közbe Blanca is.

– Ja, igen! Alakok.

Értetlenül néztem le a lányokra.

– Milyen alakok?

– Nézd csak meg! – mutatott Sophie a képre, de a húga azonnal letorkolta:

– Nem lát! Hát vak!

Milyen jó, hogy erre azelőtt figyelmeztetett, hogy az orromat a képhez dugtam volna. Mondanom kellett valamit.

– Meséljétek el, mit láttok. Most ti lesztek a szemem, én meg szeretnék veletek együtt nevetni.

– Jó. Gyere!

Odahúztak a vászon hátuljához, és rámutattak.

– Ezt itt hátul mi rajzoltuk.

Megütközve meredtem a kétszázezer dolláros szemét hátoldalára, amin egy vigyorgó alakocska állt egy gőzölgő kéményű ház mellett. Nekem speciel a fonák oldal máris jobban tetszett, mint a tenyeres. Szerencsére ceruzával rajzoltak, így egy radír megszabadíthatja az apjukat attól, hogy a kártérítés miatt el kelljen majd adnia a házát.

– Ez én vagyok, meg a házunk.

– Biztos nagyon szép. De milyen alakokat láttatok a képen?

– Mindjárt rávilágít a bácsi a lámpával, és akkor majd te is látod... illetve nem, de mindegy.

A fénytechnikus ma is vért izzadt, hogy a modern művészet kertjének eme vadhajtásait haszonnövényként próbálja meg feltüntetni. Az erős fehér fény rávetült a festmény színpad felőli oldalára, és átvilágította.

És jé, tényleg ott volt!

Egy csomó érdekes sziluett rajzolódott ki.

Ez a kretén Kárpáti narkós tobzódása során mindenféle tárgyát helyezett el a festékréteg alatt. Ezért volt hát olyan vaskos a festmény, hogy ecset helyett vakolókanalat gyanítottam a „mesternél”!

– Látod? – suttogták szájtátva a lányok, és megint elfelejtették, hogy nem látok.

Megbűvölten bámulták az árnyjátékot.

A festékrétegben volt minden, mi szem-szájnak ingere. Körömmolló, fogpiszkáló, ceruza, névjegykártya, kagyló és tengeri csillag, meg valami, amit határozottan almacsutkának véltem. Aztán egy másik csoportban néhány csavar és két szög között, egy kulcs társaságában, kör alakú valami látszott, aminek a közepén ujjnyi lyuk tátongott. Egy DVD vagy CD. Mellette több tucat söröskupak és parafa dugó jelezte, hogy a kép elkészültekor a mértékletesség nem játszott főszerepet. A festményt keretező kéttucatnyi gemkapocs már csak hab volt a tortán.

– Tök izgi, nem? – suttogtá áhítattal Blanca.

– Csak ezt nem tudjuk, hogy micsoda – mutatott két tárgyra a nagyobbik lány.

Ahogy szemügyre vettem, a két árnyékban egy feltekert és egy

kigöngyölt óvszert ismertem fel. Csodálkoztam volna, ha ez utóbbi kihasználatlanul került volna a vászonra.

– Hát ezt aligha *én* fogom nektek elmagyarázni.

– Ja, te nem látsz!

Hiába, a modern művészet! Némi hiányérzetem azért maradt, mert egy ekkora *alkotás* mellé egy tekercs toalettpapírt azért csak oda lehetett volna szegelni a keretre.

A reflektor kihuny, és most már a kislányok sem láttak.

A fénytechnikus feladta, most bizonyára éppen beveszi a tablettáit. Halkan összecsapdostam a tenyeremet.

– Na, hess, hess! Futás vissza az öltözőbe!

– Bekapcsolod nekünk a filmet?

– Be, csak húzzunk innen, míg észre nem vesznek minket!

Az öltözőben újabb trauma ért. Szerintem aznap volt a kultúrsokk világnapja. Kikaptam a lejátsszóból az *Oroszlánkirályt*, és betettem a Sophie által a kezembe nyomott *Monster High* DVD-t.

Ott is feledkeztem, mert hamar leesett, hogy ez a mese szörnyekről meg, ha jól vettem ki, halottakról szól. Sosem gondoltam volna, hogy a gyerekek manapság hullákkal játszanak. Hol tart már a tudomány! Azért ez, ha belegondolunk, elég bizarr. Mi lesz a játékgyártók következő nagy dobása? Az égővörös Merida meg a szőke Aranyhaj mellett megjelenik majd a kopasz hercegnő is? És mi lesz a neve? Leukémia? Annyira morbid volt a dolog, hogy csak hárompercnyi ámulás után tudtam otthagyni a filmet.

Csendben betettem magam mögött az ajtót, és a zenekar felé igyekeztem. Éppen szünet következett, így akkor léptem be a színpadra, amikor a dühös karnagy, Darell Puckett nekiment az éppen feltápáskodó Unique Neptune-nak.

– Maga meg mit csinál egész próba alatt?

– Parancsol? – nézett fel a lány meglepetten.

– Mi ez a szar, amit zene címén művel?!

– De...

– Már tegnap is figyeltem magát! Akkor is borzasztó volt, de

betudtam annak, hogy első napját töltötte itt, és talán mindenkinek meg akart felelni. Ma azonban már nem vagyok hajlandó szó nélkül hagyni a teljesítményét!

– Karnagy úr, én mindent megteszek...

– Akkor ez nagyon kevés, kisasszony! Amit zene címén bemutat, az ide nem elég. Szedje össze magát, vagy kirúgom a zenekaromból!

A zeneigazgató, Horace Cardenas sietett, hogy kettejük közé álljon. Egyszerre értünk oda a párhoz, miközben a zenészek inkább elhúzódtak a viharzóna közeléből.

– Darell, kérlek – fogta meg a karnagy vállát Cardenas. – Ennél udvariasabban is fogalmazhatnál.

– Nincs idő udvariaskodásra!

– Arra mindig van idő – mondtam higgadtan. – Legalábbis *úriemberek* között.

Nem bírtam ki, hogy ne szóljak be ennek a felfuvalkodott idiótának. A lelkemnek is jólesett, meg Unique-nál is szerezhettem egy jó pontot.

A karnagy úgy megdöbbsent, hogy sarkon fordult, és rám meredt. Vakító fehér inget és kibontott csokornyakkendőt viselt. Szerintem nem is tudta volna megkötni, csak díszként vetette a nyakába. Úgy meredt rám, mint egy sznob őrgróf a szolgára. Fensőbbiségesnek szánta az arckifejezést, nagyjából úgy nézett ki, mint aki hónapok óta halogat egy tüsszentést.

– *Parancsol?*

– Csak kérek – mondtam egyszerűen. – Fáj hallanom, ha valaki így beszél egy hölgygel.

– Mi köze hozzá, hogy mit mondok ennek a tehetségtelen tyúknak?! Az én zenekaromban azt teszek, amit akarok! Mindent a célnak kell alárendelni! Mindent!

Megfogtam a könyökét, és közelebb húztam magamhoz. Olyan halkan beszéltem, hogy csak ő érthette.

– Még egy ilyen mondat, és a kutyám leharapja a farkadat, megértetted?

Kifutott a vér az arcából, és a döbbenettől ő is suttozni kezdett.

– Hogy merészeli?!

– Így, egyszerűen.

Puckett lenézett Macre.

A kutya valamit megérezhetett, mert felnézett a karnagyra, és ismeretségünk rövid két napja alatt először villantotta meg a fogait egy halk mordulás kíséretében. Meg tudtam volna zabálni!

– Beszélj normálisan – folytattam –, és kérj bocsánatot a hölgytől! Most, vagy istenemre, megtalállak, és rád uszítom!

Lassan elengedtem a fickót. Cardenas értetlenül meredt rám. Puckett végre levegőhöz jutott, és hosszan bámult Unique-ra, mielőtt szűrni kezdte a fogai között a szavakat.

– Elragadtattam magam. Sajnálom.

– Semmi baj.

Puckett a mutatóujjával belebökött Cardenas mellébe.

– Te pedig szerezz nekem normális zenészeket!

Elindultam kifelé, de a lány utolért.

– Ezt meg hogy csinálta?

– Nem hallotta még, hogy a tubás hatalom?

– Mit mondott neki?

– Hogy a kutyám leharapja a golyóit, ha nem kér elnézést.

– Tényleg ezt mondta?

– Minek kérdi, ha aztán meg nem hiszi el a választ?

– Maga nem egészen százas, tudja?

– Ahogy itt körbenézek, szerintem messze a normálisabbak közé tartozom.

– Ez, mondjuk, igaz.

A lány elnevette magát, és mély hangján azt suttogta:

– Köszí.

– Bármelyik hölgyért megtettem volna, ha ilyen beszédet hallok – mondtam gálánsan. Ez persze nem volt igaz. Nem vagyok én annyira bátor, hogy beszéljek bárkinek. – Ma is nálam alszik?

– Ha nem gond.

– Nem. Legyen csak biztonságban. – Én meg ne gubbasszak egész

éjjel egy kocsiban, ugyebár.

– Akkor a próba után várjon meg. Hazaviszem.

Visszament a helyére, én meg vigyorgva körbenéztem. Éppen szembejött velem a kislányok apja.

– Gabe – szólítottam meg. – Egy szóra!

– Jó estét! Honnan tudta, hogy én vagyok az?

Nem megy nekem ez a vakoskodás, ezt egyre tisztábban láttam. Bár már ez a megjegyzés is képzavar.

– Megéreztem az arcszeszt.

– Ah, értem. Parancsoljon!

– A lányokkal találkoztam a színpad mögött. Elkóboroltak, de visszatereltem őket az öltözőbe.

– Jaj, ez nagyon kedves magától!

– Csak szólni szeretnék, hogy elhelyeztek egy kedves rajzot az egyik Kárpáti-festmény hátán.

Gabe Sinclair elsápadt, és a képek felé pillantott.

– Uramisten!

– Nyugalom, radírral simán lejön. Ceruzával készült.

– Ceruzával?

– A lányok mondták, én nem láttam. Csak gondoltam, szólok magának, hogy mielőbb szerezzen egy radírt.

– Nagyon köszönöm, Archie! Lekötelezett.

A pasas elsietett a színpad mögé. Akkor hát ezt is szépen elrendeztem.

Fogtam a pórázt, és berángattam Macet magammal a zenekarba, majd leültem a Unique Neptune helye melletti székre.

A próba tíz perc múlva elkezdődött, és két órán keresztül tartott.

Úgy tudnám jellemezni: százhusz perc az akusztikus pokolban.

Puckett hozta a formáját, és olyan tenyérbe mászó volt, amilyen csak lehetett. Kicsit sajnáltam, hogy nem, mondjuk, fuvolás vagyok. Az egy igazán alkalmas szerszámnak tűnt ahhoz, hogy tizenkét yardról fejbe hajítsam vele. A tubát legfeljebb a fejébe lehetett volna húzni. Persze ez sem egy elvetendő ötlet. Komolyan mérlegeltem, hogy holnapra

füldugót hozok majd magammal.

Bár az itt talán feltűnő lenne...

Nehezen tudnám megmagyarázni. Más jutott eszembe. Vonzó gondolatnak tűnt, hogy izzó tűvel átszúrom a dobhártyámat, de ezt egyelőre elvetettem. Rosszul tűröm a fájdalmat. Legalábbis a magamét.

Aztán egyszer csak vége lett.

Puckett dühösen elviharzott, a zenészek meg csalódottan és fáradtan felálltak. Mindenki szedelőzködött, hát én is kirángattam az alvó Macet a kottaállványok alól.

– Még be kell ugranom az irodába – mondta Unique. – Találkozzunk az épület előtt, jó?

– Persze. Megvárom.

– Tíz, legfeljebb tizenöt perc múlva.

A lány elment, én meg körülnéztem.

– Ez meg mi?

A tanácstalan hangra megfordultam. Gabe Sinclair állt mögöttem, és két másik zenésszel tanakodtak valami felett. Ahogy közelebb léptem, láttam, hogy egy aprócska fekete tárgy van a kezében, talán akkora, mint egy gyűszű.

Közelebb léptem, hogy halljam őket.

– Hol találtad?

– Ide volt felrakva a falra. A kép mellett.

– Már én is találtam egy ilyet pár napja – csatlakozott az egyik hegedűs. – Az a kottaállványon volt.

– Én meg a houstoni koncerten szedtem le egyet a szállodai szobám ablakáról.

– De mi a fene lehet ez?

– Mi a gond? – léptem közelebb.

– Ez – mutatta fel a tárgyat a zenész. – Mi a franc lehet ez?

– Ideadná?

A tenyerembe nyomták a kis fekete hengert. Egy ideig forgattam, mint aki tapogatja, de közben a napszemüveg takarásában alaposan szemügyre vettem. Nem kellett hozzá sok ész, hogy rájöjje, ez egy

parányi kamera. Az egyik végén cseppnyi lencse csillogott, a másikon meg egy kicsi antennát és a rögzítésére szolgáló tapadó felületeket láttam. Profi cucc volt, nem sok ilyet lehet kapni a piacon.

– Nem tudom, mi lehet, de ha gondolják, szívesen megnézetem egy hozzáértővel – ajánlottam fel.

Gabe vállat vont.

– Persze, vigye csak el.

Nagyjából tudtam, mi történhetett. Ralph Kearby nem bízta teljesen az én szakértelmemre az egyetlen unokahúgát. Az a minden hájjal megkent politikus bekamerázta a zenészeket, hogy lássa, mi történik ott. Ezek után nem lepett volna meg, ha le is hallgat minket. Sőt még valószínűbb, hogy a testőréhez hasonló figurák távolról mégiscsak követik, és szemmel tartják a lányt. Nem vagyok tehát egyedül.

Magamba szálltam, és átgondoltam, mit csináltam én itt, de ahogy ezzel végeztem, megnyugodtam. Ha kamerával megfigyelik is a terepet, aligha ismerhettek fel a zenészek között. A szokásos kinézetemhez képest el voltam maszkírozva, ráadásul ki a fene gyanakodna egy vakra?

Ebben nagyon igaza volt Devilnek... Devil! A másik vén róka! Még az is lehet, hogy ő biztosította túl a helyzetet, és nem is Kearby kamerái vannak itt mindenfelé felaggatva, hanem a rendőrfőnök intézte így.

Zsebre dugtam a kamerát.

– Hallom, máshol is találtak már ilyet.

– Igen. A hotelben.

– Szerintem kamera – mondta az egyik nő, aki valami aranyszínű zeneszerszámot szorongatott.

– Ugyan már, Abbie!

– Akkor meg mi?

– Majd én kiderítem – siettem elterelni őket a témáról. – Mi a fene volt ma Puckett-tel?

– Mi lett volna? – vont vállat a nő. – Ő ilyen.

– Egy hülye.

– De zseni.

– Szerintem meg nem! Ahogy a d-moll...

Innentől nem érdekelt a dolog. Eloldalogtam, és kiballagtam a Copley elé. A vörös Charger egy perc múlva elém kanyarodott.

– Hová? – kérdezte a lány, miután elhelyezkedtem mellette.

Bulizni biztosan nem fogok veled, gondoltam.

– Haza. Nagyon fáradt vagyok.

– Oké, hazaviszem. De nekem még el kell majd ugranom valahova.

– Persze.

Marha jó, ezek szerint követhetem az éjszakában! A hullák viszont éjjel születtek, nem hagyhattam Unique-ot egyedül, ha este indult valahova.

A ház előtt időt kellett nyernem, míg bemegyek a Miniért, különben sosem érem utol a Chargert.

– Jöjjön be egy italra!

– Még tényleg el kell intéznem valamit.

– Említette – bólintottam, majd hirtelen ötlettel elővettem a zsebemből a minikamerát. – Tudja, mi ez?

– Azt hiszem – mondta óvatosan a lány. Hangja egészen elmélyült a meglepetéstől, ahogy az orra alá dugtam a szerkezetet. – Ezt a kottaállványon találtam. Beszelnünk kellene róla.

– Most?

– Igen.

Szó nélkül kivette a slusszkulcsot, és bejött velem az épületbe. Aggódva nézelődtem, honnan ugrik elém jókötésű szeretőm, de a fickó ezúttal nem mutatta magát, így gond nélkül bejutottunk a lakásba.

– Whisky?

– Csak egy keveset.

– Oké.

Kimentem a poharakért a konyhába.

A pulton még ott állt az altatós üvegcese...

Az vesse rám az első követ, aki még nem volt fáradt egy átdolgozott munkanap után! A szokásos hezitálás pár másodpercét követően a javallat másfélszeresét csepegtettem bele a pohárba, és felöntöttem

scotchcsal.

– Egészségére! – nyomtam a poharat Unique kezébe.

– Magának is. – Felhajtottuk az italunkat, aztán leültünk a nappaliban.

– Honnan szerezte a kamerát?

– A kottaállványon találtam. Pont a képembe meredt.

– Hogy került oda? – Unique hatalmasat ásított. Nem semmi ez az anyag!

– Mindjárt elmondom, amit gondolok, csak megmosom a kezem – húztam az időt, és kimentem a fürdőszobába.

Amikor öt perccel később visszatértem, a lány már a kanapén aludt.

– Remek – mondtam, és betakartam egy rózsaszín pléddel. – Akkor ma sem mész sehova. Viszont nem is ölnek meg.

Lekapcsoltam a villanyt, és a fürdőszobába mentem, ahol átvedlettem Cameron Larkinná.

Ez nem jelentett komolyabb átöltözést. A mai toalettem őrmesterként is elnyerte a tetszésemet. Némi kétséget támasztott bennem, hogy a meleg énem is simán elvolt ebben a szerelésben egész nap.

Lehet, hogy nem megfelelően öltözködöm?

A hajamat lenyaltam, kicseréltem a kontaktlencséket, majd fekete zakót választottam, és baseballsapkát vettem. Öt perccel később már a mélygarázsban voltam.

A Minibe nem sikerült életet lehelni.

Illetve valahogy elindult az a dög, de aztán megoldhatatlan problémába ütköztem. Este lévén a mélygarázs tele volt, ezért aztán nem volt elég hely lendületet venni, hogy felhajtsak a rámpán. A kocsiban meg nem volt annyi szufla, hogy hármásban felmenjen. A legjobb kísérletem a negyedik volt, akkor alig három yarddal a rámpa teteje előtt állt meg a koci, hogy aztán megalázottan visszaguruljon.

Öt perc után fel kellett mérnem a valós erőviszonyokat.

Ma nem fogok vezetni.

Visszamanővereztem a parkolóhelyre, kiszálltam, méltósággal becsuktam a kocsiajtót, majd kihúztam magam, és feszesre rántottam a zakómat. Úgy éreztem, ennyivel tartozom magamnak, mielőtt oldalba vizelem a kocsit.

Ahogy a vastag sárga sugár csobogva verte a karosszériát, máris kezdett visszatérni az önbecsülésem.

– Köcsög angolok! – jelentettem ki fensőbbiségesen, majd felmásztam a rámpán.

Gyalog.

Néha még nekem is tudomásul kellett vennem, hogy vannak az életben dolgok, amik nem mennek.

Nem lehet bolognai spagettit enni úgy, hogy össze ne fröcskölnénk a fehér ingünket. Nem lehet bazmegolás nélkül IKEA bútort összerakni. És nem lehet Minivel hármásban felhajtani egy tizenkét százalékos emelkedőn. Ennyi. Kész. Vége. Tanuld meg, Cameron!

Az utcán álltam, és tanácstalanul forgattam a fejem.

A szürke Chevyt sehol sem láttam. Valószínűleg nem volt annyi ember, hogy minden zenészt külön csapat védjen, és Devil tudta, hogy én ott vagyok a lánnyal. Nyilván az ő őrségét éjjelre máshová vezényelte. Egyedül voltam hát az utcán.

Este tíz volt, és nekem taxit kellett fognom, hogy eljussak Kearby nejéhez. Mi a fenét akarhat tőlem?

A fekete Cadillac velem átellenben, a túloldalon állt meg. Először nem is figyeltem fel rá, csak akkor, amikor a kínai fazon kiszállt belőle, és körbesandított az utcán.

Rossz érzésem támadt.

A környéken csend honolt, forgalom csak a bő háromszáz yarddal feljebb lévő keresztutcán látszott: néha elgurult ott egy autó. Gyalogosforgalom egyáltalán nem volt.

Ketten álltunk az utcán: Mao meg én.

És én vak voltam.

Nem kellett nagy ész, hogy lássam, Mao tudja ezt.

A fickó elővett a hátsó ülésről egy palackot, aztán elindult felém. A mozgását úgy tudnám leginkább jellemezni: lopakodott.

Meredten néztem a napszemüveg takarásából, ami már önmagában azt jelentette, hogy alig látok valamit. Amikor átöltöztem, lesimítottam zselézett hajamat, sapkát vettem, zakót cseréltem meg kontaktlencsét, de a szemüveget a ház közelében még magamon tartottam, hátha összefutok egy lakóval. Most elcsesztett Stevie Wonderként álltam a járda szélén, és vártam, hogy kiderüljön, mit akar tőlem a Nagy Fal szülőtte.

A kínai nesztelenül közeledett – tornacipőt viselt. Ha tényleg vak volnék, valószínűleg úgy tudna mögém lopakodni és lezavarni egy tockost, hogy észre se venném.

Alig öt yardra állt tőlem, amikor megláttam, mit tart a kezében. Egy üveg piát. Azért jött, hogy megkínáljon? Bizonyára ez lehetett a szándéka, mert lassan lecsavarta a palackról a kupakot.

Nekem azonban diónyira zsugorodott a gyomrom. Jól ismertem ezt az érzést. Félttem.

Valamit tennem kellett volna – de mit?

Csak álltam ott kábán, nem is a kínaira nézve, hanem mellette a távolba, hogy megőrizsem vak zenész inkognitóm.

Nagyot nyeltem.

A kínai mellém ért, és hatalmas lendülettel rám lötytyintette a palack tartalmát.

– Hé! – ordítottam fel, és hátraléptem, de a kis fickó csak jött utánam, és folyamatosan locsolta rám a szeszt.

– Mit csinál, maga barom!?

Abszint!

Az illat egyértelmű volt. Kevesen ismerik ezt a szeszt, de nekem persze nem volt újdonság. Akkor éltem csak vele, ha gyorsan akartam komoly hatást elérni. Az alkoholtartalma vagy hetven százalék, szóval kis híján tiszta szesz.

Az abszint belefolyt a hajamba, végigcsorgott az arcomon, és a ruhám is szomjasan itta.

Egyre hátráltam, majd megbotlottam a térdmagasságú bukszusban a járda szélén, és hanyatt estem. A kínai mellém ért, és a félig üres üveget a füre hajította.

Egyetlen szót sem szólt.

Elővett egy öngyújtót.

– A kurva anyádat! – kiáltottam fel, és egy pillanat alatt kijózanodtam.

Egyetlen előnyöm volt, de az igen komoly: azt hitte, hogy vak vagyok.

Kétségbeesetten tapogatóztam, és megragadtam az első dolgot, amibe a kezem beleakadt. Egy agávétövet. Kirántottam a tüskés levelű növényt, és ahogy volt, gyökerestül-földestül a kínai arcába vágtam. Annyira megdöbbsen, hogy elfelejtette felemelni a kezét.

Az éles szélű levelek végigszántották az arcát, felszakították a szemhéját. Elöntötte a vér, végigfolyt az orrán, és sikoltva elejtette az öngyújtót.

A tüztől való félelmem megduplázta az erőmet. Egy pillanat alatt

talpon voltam, és nekirontottam támadómnak. Alkoholban áztam, el kellett tüntetnem az öngyújtó közeléből!

A szemem sarkából hihetetlenül élesen láttam, hogy a Zippo a fűben hever, és a nagyra állított láng nem aludt el. Két kézzel mellbe löktem a kínait, és ahogy megtántorodott, ágyékon rúgtam. A lábam lecsúszott, csak a combját találtam el, de az is nagyon fájhatott, mert fél térdre zuhant. A zakója alá nyúlt. Belerúgtam a karjába, hallottam, hogy reccsen a könyöke, és ezt újabb nyögés követte. Reméltem, hogy eltörtem a karját, de teljesen nem bíztam benne, azért az túl szép lett volna.

Valljuk be: nem sok ketrecharcos tapasztalatom van, alig sportoltam életemben, viszont iszom, mint a szivacs, és alig alszom. Mellette dohányzom, és rendszertelenül étkezem. Minden esélyem megvolt négy-öt éven belül egy szívrohamra. Ezzel szemben itt volt ez a szikár, kisportolt Bruce Lee, akivel egyelőre pusztán azért voltam partiban, mert egy vak emberre számított. Ez az előny azonban nem tarthatott soká. Be kellett fejeznem a csépelését, mert hamar fordulhatott a kocka.

De azért, ha már ott térdelt előttem, búcsúzóul ököllel még orron csaptam. Nem volt ez szabályos ütés, csak az a kocsmai lengetős fajta, de ahogy láttam, éppen ez kellett, hogy az orrát eltoljam a jobb füle irányába. Ez most biztosan eltört – ahogy roppant a csont és freccsent a vér, aligha maradt kétség.

A kínai elengedte a zakója alatt tartott tárgyat, ami az aszfaltra hullott. Egy fekete pisztoly volt, a csövén vaskos hangtompítóval. Ösztönösen elrúgtam a stukkert, ami beszánkázott a Cadillac alá.

Felnéztem, de senki sem járt a környéken.

A kínai ezt a másodpercnyi szünetet használta fel, hogy feladja.

Felpattant, és a kocsni felé vetette magát.

Bevágódott a vezetőülésbe.

Tudtam, hogy nem érem utol. Már a kezemben volt a Berettám.

– Állj, vagy lövök!

Rám se hederített. Indított.

Tudtam, hogy nem lőhetem le.

Nem, ez nem igaz. Nem *akartam* lelőni. Ki a fenének kell az a sok vizsgálat? A sok hülye ügyész meg belső ellenőr rámászik az emberre ilyenkor. Nem érte volna meg a kínai ezt a hercehurcát. Már nem forgok közvetlen életveszélyben, gondoltam. Meg aztán gyáva is vagyok, és nem olyan könnyű ám lelőni valakit, mint azt a *Medal of Honor*on felnőtt nemzedék gondolná.

Míg ez átcikázott az agyamon, már tudtam, hogy ezt eltököltem.

A Cadillac meglódult, de lefulladt. Nem lehet könnyű törött orral vezetni.

Mérgemben felkaptam a még mindig lángoló Zippót, és a kocsí felé dobtam. A leengedett első ablakon berepülő öngyújtó sárga lángcsóvát húzott. Elzúgott a kínai arca mellett, és leesett az anyósülésre. A pasas rám vicsorgott. Csürom véres arcával úgy nézett ki, mint egy statisztá a *Fűrés* 5-ben.

Újra indított, majd végre kilőtt a járda mellől, de megcsúszott, és farolni kezdett az úttesten. Felkaptam a fűvön heverő abszintos palackot – bőven félig volt.

– Ezt se hagyd itt, mocsok! – rikoltottam diadalittasan.

Meghúztam az üveget, aztán meglendítettem, és teljes erőből elhajítottam.

A Cadillac már vagy húszyardnyira járt, és egyre gyorsult.

A palack magas ívet írt le a csillagos égbolt előtt, majd meredeken zuhant.

A kocsí felé.

Mit mondjak, szép dobás volt. Harminc yardról, verekezés után, félrészegen, éjjel, mozgó autót telibe találni... Ennek azért van sportértéke! Bár nem tudnám megismételni, az tuti.

De most összejött.

Nem hittem volna, hogy egy Cadillacen ilyen gyenge a tetőablak.

A palack berobbantotta az üveget, és maga is szétfröccsent. A kínait üvegcserepek és abszintcseppek borították be.

A kocsí már ötven yardra járt, amikor élénksárga lobbanás töltötte ki

az utasteret.

A szám elé kaptam a kezem.

– *Azt... a... kurva...* – suttogtam, és úgy néztem körbe, mint egy vásott gyerek a csúzlival.

A Cadillacet vitte a lendület, még vagy nyolcvan yardot megtett, mire nekiment egy parkoló kocsinak, és megállt.

Vártam, hogy kiszáll a kínai, és megpróbálja a lángoló ruháját eloltani, de semmi ilyesmi nem történt. Az utastér hevesen lángolt, a betört tetőablakon és a leengedett oldalablakon keresztülvágó huzat hosszú lángnyelveket csalogatott ki a szabadba.

Most mit csináljak? Fél perc, mire odafutok, Maón már nem tudok segíteni. Körülnéztem, de senki sem látott meg. Felkaptam az aszfalton heverő hangtompítós fegyvert, és zsebre vágtam, majd felléptem a járdára, az árnyékba. Itt már nem vehettek észre.

Emberek szaladtak ki a házakból, és kétségbeesetten toporogtak a lángoló járművet bámulva, de nem mentek a közelébe. Valaki nyilván hívta már a tűzoltókat. Mentőre nem lesz szükség, az biztosan látszott.

Számba vettem, mi vezethet el hozzám.

A kínaira esetleg rákerült DNS-em és az abszintos üvegen meg a Zippón lévő ujjnyomaim elégnek. Ha nincs szemtanú, akkor ezt megúsztam. A fák árnyékából ismét körülnéztem, de a környező házakban csak most kezdtek felkapcsolódni a fények. Nyilván az utca végéről beszűrődő láрма ébresztette fel az embereket.

Nem. Nincs szemtanú. Egy gond lehetett még ugyan, bár csekély veszélyt jelentett. A kocsni belsejében lévő üvegszilánkok a tetőablakból. A bent bekövetkező robbanás esetén a szilánkok *kifelé* repültek volna – ezzel szemben lesz belőlük bőven az utastérben is. De ennek a megmagyarázása legyen a tűzvizsgáló dolga. Valószínűleg észre sem veszi majd a hamuvá égett Cadillacben.

Vakító lobbanással felrobbant a benzintank.

Igen, ezt megúsztam, bólítottam elégedetten.

Most már az egész autó lángolt, és a mellette parkoló szedán is. Az emberek hátrébb húzódtak. Tűzoltóknak természetesen nyoma sem volt

még. Csak a filmekben érnek oda azonnal, a valóságban jó, ha negyedóra alatt megjelennek. Ez nem kritika, pusztán ennyi időbe telik, míg kivonul egy csapat, hacsak nem a szomszédjukban ég a ház.

Szapora léptekkel a másik irányba indultam. A keresztutcán fogtam egy taxit, és hazavittem magam a Kensingtonban lévő lakásomra. A kocsiban elővettem a mobilomat, és felhívtam Fionát.

– Halló? – szólt bele egy morcos hang.

– Cameron vagyok.

– Mit akar?

– Találkoznunk kell.

– Miért?

– Nem telefontéma. Jöjjön a lakásomra.

– Nézze, most...

– Fiona, nem kérném, ha nem lenne életbe vágó! Már persze csak akkor, ha még érdekli Grimm és a juharszirup.

Némi csend után megadó nyögést hallatott.

– Harminc perc múlva ott leszek.

– Kösz.

Hazamentem, és lehajigáltam magamról a tépett, abszint áztatta ruhákat. A zuhany alatt hamar magamra találtam, kimostam a hajamból a zselét, és megborotválkoztam.

Még volt ma egy jelenésem, ezért a gardróbba mentem, és felöltöztem. Most szolidra vettem a figurát. A halványbarna öltöny és a rózsaszín ing mellé kényelmes fekete cipőt választottam. Ez jó lesz holnapra is.

Meleg ruházatnak is elmegy, ahogy így elnéztem.

Elég savanyú lett a képem a tükörben. Mióta ez a projekt tart, minden kedvenc darabomról kiderül, hogy simán elvegyülhetnék bennük a Kék Osztrigában!

Aztán eltöprengtem a nyakkendőös falam előtt.

Holnap el kell majd mennem a bankba – ez adta meg a végső lökést. A bordó kravátlin arany színű szerencsepatkót tartott egy gömbölyű malacka, és körben ezüstszerű dollárjelek adták a sormintát.

Ez jó lesz. Az imént amúgy is szerencsém volt, hogy nem gyújtottak fel. Ezen a nyakkendőn minden a szerencsére utalt.

Csengettek.

Fiona Vance mufürcc képpel elrobogott mellettem, és hatalmas válltáskáját lehajította a kanapéra. Csípőre tett kézzel megállt előttem.

– Mi van?

– *In medias res?*

– Nem beszélek spanyolul, már mondtam!

– Ez latin.

– Az meg holt nyelv.

– Nos, kis híján én is csatlakoztam a nyelvhez. Meg akartak ölni. Egy italt?

– Mi van?!

– Üljön le. És kicsit maradjon csendben.

A következő percekben összefoglaltam mindazt, ami az eltelt órában történt, pusztán annyit hagytam ki, hogy országos csúcsot állítottam fel palackvetésben.

– Hogyhogy *felrobbant*? – álmélkodott Fiona, mikor a sztori végére értem.

– Magam sem értem... De hát ott volt nála egy bontott üveg abszint meg egy égő Zippo. Talán az ő ruhájára is került a szeszből a dulakodás során. Valami balul sült el a kocsiban.

– Hihetetlen!

– Márpedig megtörtént – vontam vállat, majd gyorsan témát váltottam, és elővettem a kínai fegyverét. – Ezt ott felejtette az úttesten.

– Hogy vette el tőle, Cameron? – csodálkozott a nő.

Szerényen vállat vontam.

– Nagyon megvertem. Utána valahogy nem kereste a pisztolyát.

– Elviszem, és megnézem a nyilvántartásban.

– Pont ezt akartam kérni.

– Ujjlenyomat lehet rajta?

– Az enyém biztosan.

– Megfogta?!

– Most mondja! Fel akartak gyújtani, verekedtem, pisztolyt fogtak rám, aztán felrobbant a támadóm. Valahogy kurvára nem jutottak eszembe az eljárási szabályok.

– Oké, megértettem.

Elővett a táskájából egy nejlonzacskót, és becsomagolta a pisztolyt.

– És most? – kérdezte.

– Szerintem egyértelmű. Ez a fickó lehet a gyilkos, aki kinyírta a zenészeket. Most velem akart végezni.

– Magával meg ugyan minek?

– Tubás vagyok, nem emlékszik? A zenekar tagja. Én lettem volna a hatodik áldozat.

– De milyen halál ez?

– Véletlen – jelentettem ki. – Szerintem balesetnek akarta beállítani. Valahogy úgy okoskodhatott, hogy a részeg zenész véletlenül magára önti az abszintot, és mivel éppen dohányzik is, hát felgyullad. Fatális véletlen, de véletlen! Bekerültem volna a hülye halálokok idei döntőjébe, az biztos.

Vance töprengett.

– Ennyi lett volna?

– Szerintem igen. A merénylet halott. Már csak azt kell kideríteni, ki volt az, és miért akart megölni.

– És hogy mi ez a minta.

– Milyen minta?

– A halálesetek sorrendjének mintája. A mexikói hatodik áldozat elégett a kocsijában. Magát fel akarták gyújtani.

– És Unique-ot tegnap majdnem felrobbantották. Mindkettő tűzhalál.

– Viszont jó volt nekik maga is.

– Tehát nem kifejezetten a lány volt a célpont.

– Csak valaki, aki eléghet.

– Vagyis találomra ölt?

Elnémultunk, és csendben meredtünk egymásra.

– Whisky?

– Most jöhet.

Nagy pohárral töltöttem, és fel is hajtottam. Fiona csak belenyalt, majd letette, és a tenyerét dörzsölgette. Láttam, hogy lélekben messze jár.

– Jelentem az esetet a rendőrfőnöknek.

– Persze – bólintottam. – De ne verjék nagydobra. Kearby nem örülne a publicitásnak.

– Most nem Unique volt a célpont.

– Meddig tartana kitúrni a firkászoknak, hogy a lány ott játszik a zenekarban? Máris kész lenne a sztori! Hm?

– Jogos... Beszélt ma már Kearbyvel?

– Még nem. Nem akartam zavarni. Majd hív, ha akar valamit.

– Ugye azért tudja, hogy Kearby nem a barátunk?

– Persze hogy tudom. De az ellenség ellensége. És az ellenség ellensége a barátunk.

– Nem feltétlenül. Ha úgy vesszük, az ellenségem ellensége valójában én vagyok.

– Ez már filozófia, nem is érdekel. Az jutott viszont eszembe...

Úgy elnémultam, mint akinek elvágták a hangszálait.

– Most meg mi van? – bámult rám Fiona.

– Én már láttam ezt a kínait.

– Mikor?

– Ma délután. Itt árulta a hamis pólóit egy furgonból! Hogy nem jöttem rá erre eddig?!

– Terepszemlét tartott?

– Mi mást?

– Felkészült az estére. Biztosan várt magára.

– Ez egyben azt is jelenti, már nem kell vigyáznom Unique-ra. Ma már *eleve* rám utazott a pasas.

– Nagyon úgy néz ki.

Eszembe jutott még valami. Kimentem, és a szennyesbe dobott ruhám zsebéből előkotortam a parányi kamerát. Visszamentem a nappaliba, és letettem a kicsiny tárgyat Vance tenyerébe.

– Mi ez?

– Szerintem egy kémkamera.

– Mit csináljak vele?

– Nézzesse meg, honnan van a cucc. A hangversenyteremben találta egy zenész, és a többiek megjegyezték, hogy ez már nem az első eset. Először azt hittem, Kearby vagy Devil biztosította túl a dolgot, de aztán beugrott, hogy a zenészek mesélték egymásnak, már máshol is voltak kamerák. Korábban Houstonban is, amikor ott játszottak. Hívja fel a texasiakat is, Fiona, hogy ott nem találtak-e kamerákat a hullák szobájában vagy a környéken.

– Bekamerázták volna a zenekart?

– Nagyon úgy tűnik.

– Gyanakszik valakire?

– Két tippem volt. Kearby vagy Devil. De őket nem érdekelhette Houston. Kearbyt biztosan nem, hisz a lány csak most, San Diegóban csatlakozott a zenekarhoz. Ezért esik ki Devil is.

Fiona elgondolkodott.

– Így elsőre logikusan hangzik.

Az órákra néztem.

– Még várnak egy találkozóra.

– Ebben az ügyben?

– Mi másban?

– Akkor megyek. – Fiona felhajtotta az italt, és felállt. – Hol veszi ezeket a nyakkendőket?

– Ezt a nyakkendőt az első alabamai kaszinó bocsátotta ki, és minden ezredik milliós nyertes kapott belőle. Kevés ilyen van az országban.

– Maga nyert egy alabamai kaszinóban?

– Mondtam volna ilyet? Én csak hordom.

– Mindig megbánom, ha rákérdezek.

– De nem bírja ki. Tudom, milyen érzés. Ne okolja magát.

Kiléptünk a folyosóra, és lementünk az utcára. Ezúttal szerencsém volt, ahogy Fiona Volkswagenje mellett álltunk, feltűnt egy taxi. Leintettem, s míg leparkolt mellettünk, tartottam az ajtót a kocsijába beszálló tisztnek.

– Kösz, hogy eljött.

– Nincs mit...

– Tudja, mit? – jutott eszembe egy új lehetőség. – Mi volna, ha megnéznénk a ma este kiégett autót?

– Minek?

– Hogy nincs-e benne véletlenül pár ilyen kamera.

Egy percig lebegett felettünk a mondat, majd Fiona lassan elmosolyodott.

– Ez jó ötlet!

– Akkor nézzen utána!

– Viszlát!

Rácsaptam a Jetta tetejére, aztán beszálltam a taxiba, és megadtam egy belvárosi címet.

A taxiban jött ki rajtam a sokk. A kezem megállíthatatlanul remegett, és enyhén vacogott a fogam. A hasfalam fájdalmasan megfeszült, mintha csak megmaradtam volna egy hasizomgyakorlat legkeményebb fázisában. Ez az én esetemben már önmagában is hihetetlennek tűnt. Tudtam, hogy ez még egy darabig így lesz, nem voltak újak ezek a testi tünetek.

A szám is kiszáradt, és őszintén reméltem, hogy Mrs. Kearby megkínál majd valamivel.

Először La Mesában váltottam taxit, majd El Cajonban szintén. Nem akartam, hogy bárki rám akaszkodjék, és elvezessem Kearby házához, ahol kettesben találkozom a feleségével. Ártott volna az információ a meleg-imázsomnak.

El Cajonból már egyenesen felvittem magam Eucalyptus Hillsbe. Kearby háza meglehetősen eldugott helyen állt. Ide már csak az ő magánútja vitt fel, és lent a kapuban megállított az őr. A belső telefonon felhívta a ház úrnőjét, majd utamra bocsátott.

A taxi nem jöhetett be, így az utolsó százötven yardot a gyöngykavicsal felszórt beállón baktatva tettem meg.

Ahogy a bejáráshoz értem, feltárult az ajtó, és ott volt előttem az egyik legszebb nő, akit valaha láttam. Ötvenéves lehetett, haját kontyba tornyozta, kék szeme pedig egy csodálatosan szabályos arcból nézett rám. Az asszony fekete nadrágkosztümöt viselt, nyakában egyszerű gyöngysor emelte ki hosszú, napbarnított nyakát.

Ha nem tolószékben ül, tökéletes lett volna a kép.

Zavaromat látva elmosolyodott.

- Larkin őrmester?
- Igen, asszonyom. Jó estét!
- Mia Kearby vagyok. Jöjjön be!

Megfordult az elektromos székkal, és a gigászi hallon át az egyik üvegfal felé indult.

- Ha nem bánja, ülünk ki a teraszra. Még jó az idő.
- Ahogy parancsolja.

Komolyan zavarban voltam.

Sosem voltam igazán jó csajozós dumákkal megáldva, de azért ennyire ritkán vörösödtem el, mint most. Még jó, hogy a teraszon félhomály uralkodott. A sötét faburkolaton surrogva gördültek a székvaskos kerekei. Az asszony egy alacsony asztalhoz kormányozta az elektromos széket, nekem pedig intett, hogy üljek le szemközt az egyik fonott fotelba. Az alacsony fakorláton fáklyák égtek, az asztalon pedig néhány teamécses pislákkolt.

A furcsa fény csak még gyönyörűbbé varázsolta az asszonyt.

- Esetleg iszik valamit?
- Ha nem gond.
- Csak mert a rendőrök nem szoktak.
- Éjfél van, asszonyom. Már nem vagyok szolgálatban.
- Csakugyan. Már éppen le akartam feküdni. Csalódtam, hogy nem jön.

- Feltartottak. De ha megígértem, akkor el is akartam jönni.
- Ezt értékelem. Szóval? Mit kér? Én whiskyt iszom.
- Az nekem is jó lesz.
- Töltene?
- Természetesen.

A korlát mellett álló bárszekrényhez léptem, és kivettem egy üvegwhiskyt.

- Hozza csak ide az egész palackkal, nyomozó!

Szót fogadtam, és visszatelepedtem a csodaszép hercegnővel szemben. Mindkét pohárba töltöttem, majd a kupakot letettem az üveg mellé.

– Helyes, ne is zárja vissza – jegyezte meg az asszony.

– Miért?

– Hallott már Keith Floydról, a szakácsról?

– Nem.

– Ő mondta egyszer, hogy nem érti, minek dugózzák vissza az emberek a palackokat. Aki nem képes meginni egy üveggel, minek nyitja ki?

– Kedvelném ezt a fickót.

– Már meghalt.

Csend támadt, én pedig megköszörültem a torkom.

– Minek köszönhetem a meghívását, Mrs. Kearby?

– Szólítson Miának.

– Rendben. Én meg Cameron vagyok. Szóval?

– A férjem megbízta magát egy feladattal, igaz?

– Rendőrtiszt vagyok. Mr. Kearby nem a felettesem.

– Ugyan már! Ralph mindenkit ismer. Bizonyára a főnökétől, Deviltől kapta a feladatot.

– Miért akarja tudni, hogy mi a munkám, Mia?

– Mert talán segíthetek magának. Töltene még egyet?

Öntöttem mindkét pohárba egy újabb adagot. A nő felhajtotta a felét. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy nem rázkódott meg, amikor az erős ital lecsúszott a torkán.

– Mit hallott? – kérdeztem, hogy megelőzzem az újabb érdeklődést.

– Játsszunk nyílt kártyákkal?

– Ha nem is nyíltakkal, de legalább nyíltabbakkal.

– Jó. Akkor elmondom, mit tudok. Tudomásom szerint Ralph bement a rendőrfőnökhöz azzal, hogy valaki meg akarja ölni Dianát.

– Dianát?

– Maga nyilván Unique Neptune-ként ismeri. Szerintem Devil magát bízta meg azzal, hogy védje meg, mert sorban halnak meg a zenészek. Eddig stimmel?

Egy percre töprengtem, mielőtt lassan bólintottam.

– Fogjuk rá.

– Rendben. Gondoltam, talán szüksége van némi háttér-információra.

Óvatosabb lettem.

– Pontosan milyen háttérre gondol?

– Feltételezem, nem ismeri sem Dianát, sem Ralphot.

– Miért kéne ismernem őket? Ha meg kell védenem a lányt, miért kéne nekem bármi adat Mr. Kearbyról?

– Mert eléggé speciális a kapcsolatuk.

Ezúttal már kérdés nélkül öntöttem az asszony poharába.

– Az mit jelent?

– Ralph éveken át szerelmes volt Dianába.

– Az *unokahúgába*?

– Legalább két évig dugta azt a kis ribancot.

Hogy időt nyerjek, ledöntöttem a whiskymet. Elgondolkodva visszatettem az asztalra a poharamat.

– Asszonyom...

– Mia.

– Igen, Mia... Miért érzi úgy, hogy ezt el kell nekem mondania?

– Mert nem akarom, hogy Ralphot megválasszák.

Nocsak! Egész érdekes kezdett lenni ez a beszélgetés.

– Miért nem?

– Az nem elég ok, hogy megcsalt az unokahúgommal?

– Nem tudom, elég-e, mindenesetre nem kevés.

– Akkor mondok még egyet. Miatta ülök tolószékbén.

A hülye ambíciói miatt.

– Ezt nem értem – mondtam zavartan.

– Utálok a lovakat, de Ralph erőltette, hogy az egyik show forgatásán menjek ki vele lovagolni. Hogy az majd milyen jól mutat az adásban. – Tehetetlenül végigmutatott magán. – Ez lett az eredménye. Hiába mondtam, hogy nem akarom. Az a rohadt gebe végül ledobott.

A zavarom továbbra sem enyhült, így kimondtam az első ostobaságot, ami eszembe jutott.

– Nem javulhat?

– Hat éve vagyok így, nyomozó. Hat hosszú éve! Negyvenhét voltam, amikor leestem. A köldökömtől lefelé nem érzek semmit. Pelenkáznak, sosem fogok járni, és semmit sem érzek szex közben. Pedig nagyon szerettem, higgye el! És az az ember mindent elvett tőlem! Pusztán azért, mert villogni akart velem az egyik szaros műsorában. Nézzon csak meg!

Mosolyogva felemelt az asztalról egy kecses villát, felhúzta a nadrágszárát a combjáig, és beledöfte a villát a térdébe. Felszisszentem. A fém nem ment túl mélyre, de a vér kiserkent.

– Látja? – mosolygott még mindig Mia. – Semmit sem érzek.

Ilyenkor mit illik mondani? Vagy mit lehet?

Kínos csend támadt. A nő talán úgy érezte, többet is mondott, mint akart volna, s most csendben lihegett az indulattól. Letakarta a lábát. A pohár a kezében volt, lassan szopogatta az italt, és a távolba merengett.

– Látja ott lent azt a fénycsíkot?

– Igen.

– A 67-es út. Mögötte az a nagy fekete folt a víztározó. Mindennap elfutottam oda és vissza. Mindennap. El sem tudja képzelni, milyen nekem egész nap itt ülni.

– Kín lehet önnek.

– Az enyhe kifejezés... Töltsön!

Az üveg felénél jártunk. Floyd elégedett lenne velünk.

– Nem kerül bajba, hogy én most itt vagyok?

– Ugyan mi bajba kerülhetnék még? Senki sincs itthon, csak a kapuőr.

– A férje merre jár?

– Ki tudja? Talán valami ribancot kefél éppen a kampánystábjából. Vagy iszik a támogatóival.

– Úgy érzem, ön nem támogatja ezeket a politikai ambíciókat.

A nő komolyan rám nézett a pohár pereme felett.

– Nem akarom, hogy Ralph kormányzó legyen. Mindent megteszek, hogy ezt megakadályozzam.

– Miért?

– Hogy miért? – Savanyúan elmosolyodott. – Két roppant jó okom is van rá.

– Éspedig?

– Az első, hogy Ralph *mindennél* jobban akarja azt a posztot. Én pedig nem akarom, hogy sikerüljön neki. Pontosan azért, mert ez minden vágya. Hát ne kapja meg! Nem akarom, hogy meglegyen ez az öröme.

Ezzel nem tudtam vitába szállni. A bosszú mindig is az egyik legkomolyabb motivációs tényező volt az emberiség történetében. Nem én leszek az, aki ezt megváltoztatja. Nem értettem egyet az asszonnyal, de meg tudtam érteni az érzéseit.

– Kevesen fogalmaznak ilyen őszintén, Mia.

– Kevesen járnak úgy, ahogy én. Nincs vesztenivalóm, így akár őszinte is lehetek.

– Ön tudja.

– Meg se kérdezi, mi a másik okom?

– Mi a másik oka?

– Nem akarok dísz tárgy lenni.

– Ezt hogy érti?

– Tudja maga, milyen komoly segítség lehet a kampányban egy politikus mellett egy rokkant feleség? Ralph ezt a kártyát még nem játszotta ki, de nincs kétségem, hogy erre készül.

– Úgy érti, az ön iránti szánalmat használja majd ki, hogy szavazatokat szerezzen?

– Hát persze! Nem nyilvánvaló?

– Nekem nem. Nem élek a politikában.

– Adjon érte hálát az Úrnak! Ralph eljátszaná a gondosan ápolgató, szerető férj szerepét. Hányini tudnék ennek már a gondolatától is! Ott lenne a címlapokon, ahogy engem tologat. A saját talk show-jába járna velem haknizni. Már nincs messze ez az idő. Ahogy közeledünk a finishez, látom, mire akar felhasználni. Lefeküdni már nem tud velem, de egy szánalmat keltő dísz tárgy még lehetek az oltárán.

– Maga pedig nem akarja, hogy megalázzák.

– Erről van szó. Elég bajom van. Nem kell kiteregetni.

Bólintottam.

– Már értem a mozgatórugóit. De mit vár tőlem? Én azt a feladatot kaptam, hogy védjem meg Unique-ot. Maga viszont haragszik a lányra és a férjére is. Hol jövők én a képbe?

– Unique engem nem érdekel. A saját unokahúgom tette szét a lábát a férjemnek. Miért érdekelne, ha megölik? Maga viszont a mostani helyzetben különös pozícióba került.

– Amennyiben?

– Ralph kért magától valamit. Közel engedte magához.

– Annyira azért nem.

– De bizonyára adott egy számot, amin bármikor eléri.

– Igen. És?

– Tudjon meg róla minél többet. – Megitta a whisky maradékát. – És használja fel.

– Asszonyom, már elnézést, de ez ellenkezne a szakmai elveimmel. Semmi okom kinyírni az ön férjét. Az a munkám, hogy megvédjem a lányt. A férje nem ártott nekem semmivel.

– Még az sem érdekli, hogy miket csinál?

– Őszintén szólva, nem. Csalnak a politikusok? Jé!

– Hogy lehet ilyen cinikus?

– Az anyatejjel szívtam magamba.

– Nem érdekli a rengeteg mosott pénz? Az nem ellenkezik a szakmai elveivel?

– Miféle mosott pénz? – néztem fel csodálkozva.

Csak most vettem észre, hogy Mia már részeg. Aligha velem kezdett ma inni, szerintem már jócskán volt benne akkor is, amikor megérkeztem. Már akadozott a nyelve, és kásássá vált a hangja. Gyönyörű szeme vékony fátyolon át nézett rám.

– Mit tud a férjem anyagi helyzetéről?

Megkockáztattam egy félinformáció kiadását.

– Úgy tudom, már csődbe kellett volna mennie.

– Úgy bizony – nevetett fel az asszony. – A show-k kora lejárt. Alig

hoznak valamit, és az a rezsire sem elég, nemhogy a cégek életben tartására, a kampány finanszírozására pedig még kevésbé. Mégis dől a pénz. Valahonnan.

Csak néztem rá. Nem akartam nógatni, nem szerettem volna, hogy utóbb úgy tűnjék, én faggattam ki a részeg Miát. Nem is igényelte a kérdezősködést, folytatta magától.

– Csak hozzák a pénzt. Futárok, csomagküldők. Kis pakettek, borítékok, dobozok. Mindben pénz van.

– Miért mondja ezt el nekem? Tudja, hogy nem kezdek vele semmit.

– Azért én remélem. Töltene?

– Nem elég még?

– Majd én eldöntöm, jó?! Töltene?

Szó nélkül italt lötytyintettem mindkét pohárba. Az üveg alján már csak félujjnyi maradt. Én is kezdtem elfáradni.

– Tessék. Miért olyan biztos benne, hogy Mr. Kearby illegális forrásokból szerzi azokat az összegeket?

– Ugyan már! A huszonegyedik században vagyunk, Cameron! Ma már csak a feketepénzeket hozzák-viszik kézben. Minden más átutalással megy.

– És hová teszi a férje a pénzt?

– Egy táskában gyűjti. Tudom, hogy ebből finanszírozza a kampányát. Hihetetlen, de valahogy ezt a készpénzt aztán számlára teszi, hogy onnan már tisztán tudja továbbutalni.

Kezdtem úgy érezni, hogy ezt a meccset nem az én ligámban játsszák.

– Ugye, tudja, hogy az illegális kampányfinanszírozás bűncselekmény?

– Ha nyer, akkor nem. Arra kérem, járjon ennek utána.

– Miért én?

– Mert maga zsaru.

– Mia, az egy dolog, hogy más a munkám, de ennél komolyabb az ügy. Én ehhez nem értek. Ez az FBI dolga.

– FBI! Ccc! Az unokaöccse az FBI-nál dolgozik. Elrendezné.

– A szövetségek aligha úgy dolgoznak, hogy egy különleges ügynök el tudna simítani egy ilyen ügyet.

– Segítsen nekem! Ki akarom csinálni a férjemet!

A fejemet ingattam.

Mia teljesen szétcsúszott, halkan sírni kezdett. Azzal az információval, amit a nő tudott, egy elnököt is ki lehetne billenteni a székéből. Arra gondoltam, miért nem fordult helyettem inkább a sajtóhoz. Vagy akár Ferguson stábjához. Megfelelően forró bizonyítékok birtokában senki sem nyír ki hatékonyabban egy politikust, mint a média vagy éppen az ellenfele.

Ránéztem Miára, aki összezuhanva sírdogált a székben.

A kanapén volt egy pléd, betakartam a lábát, de mintha észre sem vette volna.

– Segítsen nekem – suttogta.

Egy perc múlva már aludt.

Megvakartam a fejem. Ezzel a beszélgetéssel nem sokkal jutottam előbbre.

Kearby dugja az unokahúgát?

Égészségére, nekem ugyan nem kéne.

Kearby feketepénzekből finanszírozza a kampányát?

Mint oly sokan.

Engem csak az érdekelt, hogy életben tartsam Unique-ot még egy ideig, míg Devil levesz erről az ügyről, és megkapom a szép új irodámat. Erre minden esélyem meg is volt most, hogy Mao bennégett a Cadillacben. Most vegyek magamra egy ilyen keresztes hadjáratot egy korrupt kormányzójelölt ellen?

Miért tenném?

A Grál-lovagok a túloldalon laknak, ott tessék csengetni!

Lementem a kapuhoz, ahol az őr hívott nekem egy taxit.

Miközben otthon elszopogattam a tévé előtt még egy fél üveg Jack Daniel'st, rám tört a jól végzett munka feletti öröm: meghalt a gyilkos, így a zenekarban nem lesz több hullá.

CSÜTÖRTÖK

Soha nem jó arra ébredni, hogy valaki veri az ajtót.

Most pedig pontosan ez történt.

Feltápaszkodtam a nappaliban, ahol valamiért a szőnyegen aludtam, és kóvályogva körülnéztem. Amiről tegnap még oly vidáman értekeztem, mára megint valósággá vált. Pont úgy festettem, mint Bruce Willis. Atléta, mindenféle vérző sérülés és másnaposság. Ebből csak a vért nem értettem, de aztán észrevettem a nappali ajtajában a feldőlt kaktuszt. Ezért nem szeretem a növényeket a lakásban! Halálosan veszélyesek a magamfajta férfiemberre. Ez is kívárta, míg sebezhető vagyok, majd orvul rám támadt.

Az ajtóhoz támolyogtam, és kinyitottam.

Polip félrebillentett fejfel nézett rám.

– Ez aztán a pepperoni! Tisztára, mint Bruce Willis!

– Polip, szerintem indul a buszod.

– Először is: elmész te a picsába!

– Ezért keltettél fel?

– Athénban nincsenek is kígyók. A könyvtáros barátnőm hangosan kiröhögött!

– Nincsenek? Akkor a nagyapám egy életen át hazudott nekem. Már senkiben sem lehet megbízni. Szomorú, nem?

– Megint szarul vagy, tesó?

– Csak nem kívánom a whiskyt.

– Akkor szarul vagy. Gyere le a gőzbe!

Csak most láttam, hogy egy szál fürdőnadrágban toppant be hozzám.

– Nem megy egyedül a csajozás?

- Ne is mondd! Ma valami jeti van a pultban.
- Minek kellek én a jetihez? Vadászni akarsz rá?
- Csak gyere le. Beszélünk kell.

Morogtam valamit, és visszamentem a nappaliba. A fürdőgatyámat előző nap a radiátorra tettem, de mivel nem volt fűtés, még mindig nedves volt.

Leballagtam Polip nyomában a wellness-stúdióba, és beültem a gőzbe. A szelíd motoros odatelepedett mellém a kőpadra. A hátán megint pár vonallal több volt a *Vörös Démonok* bandatetoválásából. Megcsóváltam a fejem. Valamikor beszélnem kell majd erről Polippal. De még nem jött el az ideje.

- Fejlemény?
- Nálam? – kérdeztem fel se nézve. – Semmi. Viszont tényleg egy jeti van a pultban.
- Mondtam én!
- Megkértelek, hogy nézz utána az öt halott zenésznek. Van valami érdekes?

– Nincs. Példás életet éltek. Nem volt köztük alkoholista, szektás, meleg, skizofrén. Unalmas átlagemberek. Egyszerűen semmit sem találtam róluk. És mielőtt megkérdeznéd, még csak kapcsolat sem volt köztük más, mint az, hogy egy zenekarban játszanak.

– Tehát ez volt az a hely, ahol életük útja először keresztezte egymást?

– Költőien fogalmazva ezt is mondhatjuk. Csak Unique meg a halott csellista ismerték egymást, ők barátnők voltak.

Egy ideig csendben izzadtunk, s ahogy a verejték megindult a porusaimból, kezdtem magam jobban érezni. A józanodás még messze volt, de a méregtelenítés a legjobb úton haladt.

Feltettem azt a kérdést, amit már este is érleltem magamban, csak még azelőtt eláztam, hogy dülőre jutottam volna vele.

- Te mit csinálnál, ha a feleséged mindent megtenne, csak hogy ne kapd meg azt, amit annyira akarsz?
- Hm... Mondjuk, ha egy igazi Stratocastert akarnék?

- Nem, valami annál komolyabbat.
- Ja... értem. Esetleg egy 65-ös Mustangot?
- Még valami *annál* is sokkal komolyabbat.
- Aha... Szeretem egyébként az asszonyt?

Most én töprengtem el.

- Nem. Már nem sokat jelent neked.
 - Akkor talán kinyírnám. És balesetnek állítanám be.
- Tessék! – világosodtam meg.

A nép egyszerű gyermeke megmondta a frankót! Ami már vagy tíz órája ott lebegett a szemem előtt.

Ez nem tetszett nekem már este sem. Ha Mia ennyire keresztbe akar tenni Kearbynek, akkor az nem fog titokban maradni az üzletember előtt. És akkor mi lesz a logikus lépés?

Hát ez. Polip megmondta.

Most már csak az volt a kérdés, miért feltételezem Kalifornia jövődö kormányzójáról, hogy el fogja törni a neje nyakát. Nem bírtam a pasast, ez tény, de hát annyi ember van, akit nem bírok! Nagyjából az emberiség túlnyomó többsége. És mégsem tekintem mindet potenciális gyilkosnak. Csak ezt a pasast. Talán a benne összpontosuló pénz, hatalom és politika az oka, de nem tudtam elhinni, hogy olyan becsületes, mint a tévéreklámjai mutatják. Mindegy, annyival tartozom magamnak, hogy figyelmeztetem Miát... de mire is?

Nyílt az ajtó, és megint becsődült a hat süketnéma. Az egyiknek toalettpapír-guriga volt a kezében. Ránéztem Polipra:

– Na, ezt most ne!

Felpattantam, és Polippal a nyomomban kiballagtam a fürdőtérbe. Amikor becsukódott mögöttünk a gőzfürdő üvegajtaja, láttam, hogy máris gomolyogni kezd bent a pára. Megint letapasztották a szenzort. A nyüvesek.

Szemügyre vettem a némák kint hagyott papucsait. Kiszemeltem egy magasabb felépítésű Nike darabot, és berúgtam az ajtó éle alá. Eltelik majd egy-két perc, mire ki tudják fessegetni az ajtót. Addig meg csak

élvezzék a gőzt.

- Most jobb? – kérdezte Polip, aki végignézte a műveletet.
- Tudod, milyen bosszúálló vagyok.
- De hát ezek némák, baszd meg! Még csak segítségért sem tudnak

kiáltani.

- Ó! Ez eszembe se jutott... De így még jobban tetszik.
- Mit akarsz most tenni?
- Beszélek azzal a feleséggel, akiről az imént elmélkedtem.
- Valahogy éreztem, hogy nem csak sima költői kérdés volt.
- Sosem tennék fel olyat.

Polip megköszöri a torkát.

- Hallottam valami Kearbyról.
- Ki vele!
- Pár hónapja embereket keresett. Egész pontosan tavaly ősszel.
- Mire?
- Azt nem tudom. De a *Vörös Démonokat* is megkeresték az emberei.

– Konkrétabban?

– A banda vezetőjénél járt két fazon. Hogy embereket keresnek egy speciális munkára. Ez, tudod, mit szokott jelenteni, nem?

– Sok mindent jelenthet.

– Nos, a vezér segített nekik. Három főszert ajánlott a figyelmükbe. Egy svédet, egy kamerunit meg egy kínait.

– Mi ez? Valami gladiátoriskola, hogy mindenki a nemzetiségén van szólítva? Vagy ez egy vicc lesz? Bemegy a kocsmába egy svéd, egy kameruni és egy kínai...

– A vezér őket ajánlotta be.

– Mihez értenek?

– Szerinted? Mind veterán katona.

– Jaj, ne már! – húztam el a számat. – Bérgyilkosokat keresett volna Kearby? És egyáltalán, honnan tudod, hogy ő küldte azokat a fickókat?

– A vezér nem hülye. A tárgyalás után követtette őket. Kearbynél dolgoznak.

- Hm... És? Alkalmazta őket?
- Fogalmam sincs. Ennyi az infó.

Egy svéd, egy kínai meg egy mi is? Ja, kameruni. Kamerun? Az meg hol a fenében van? Gondoltam, valami vágott szemű ázsiai fickó lehet.

- Hát kösz. – Felálltam. – Maradsz még?
- Nem. Ma a jeti van, minek maradnék.
- Fizess be nála masszázusra.
- Masszázs? Ez széttépne.
- Rád is férne, Polip.

Otthagytam az informátort, és felsiettem a lakásomba. Az előző napi szerelést maximálisan elfogadhatónak ítéltam, csak a zokni-alsónadrág-ing szentháromságot cseréltem le, de az öltöny és a nyakkendő maradt.

Lesiettem az utcára, leintettem egy taxit, és bevágódtam a hátsó ülésre.

- Hová? – nézett rám a tükörben unottan a sofőr.

Most hirtelen komoly dilemmába kerültem. Három hely is volt, ahová gyorsan el kellett volna jutnom. Meg kellett látogatnom Mia Kearbyt, és figyelmeztetni, hogy talán túl messzire ment.

Be kellett mennem a First California Bank fiókjába, hogy ellenőrizzek pár dolgot.

És persze meg kellett néznem az édesdeden alvó Unique-ot.

Melyik a legfontosabb? Miát elintézhetem telefonon.

A bank ráér...

Megadtam a sofőrnek Mathies lakásának címét, aztán előhalásztam a telefont, és felhívtam Mia Kearbyt. A hölgy tegnap este természetesre itta magát, de ma délelőtt ismét olyan fensőbbiséges volt, akár a Mont Blanc.

- Halló?
- Jó reggelt, Mia! Cameron Larkin vagyok.
- Erre megenyhült, és visszatért az emberi hang.
- Ah, maga az.
- Jól aludt?

– Nem kifejezetten. Otthagytam a teraszon. Megfáztam.

Ez is jól kezdődik.

– Betakartam.

– Hát az nem volt elég. Mikor ment el?

– Úgy kettő lehetett, de lehet, hogy csak egy, és én láttam kettőt.

Szétmegy a fejem.

– Átérzem a problémáját. Miben segíthetek?

– Nem kifejezetten telefontéma, Mia.

– Értem... Mikor és hol?

– Nem akarom fárasztani, ha nem gond, beugrom magához.

– Persze, nyugodtan. Másfél óra múlva már egyedül leszek.

– Lehet, hogy lesz dél is, mire odaérek, de mindenképpen jövők.

– Várom.

Akkor ezt szépen elrendeztem. Hirtelen támadt ötlettel megnyitottam a netet a telefonomon, és kikerestem az Oklahoma Citybe települt FBI-iroda telefonszámát. Hamar meg is találtam: (405) 290-7770. Miért is nem jutott eszembe már korábban, hogy felvegyem a kapcsolatot a család szakmabeli tagjával? Valószínűleg Kearby nem örülne az FBI bevonásának, de csak leszereli majd az unokaöccsét, ha az túlzottan elkezdene pezsegni! Ezek az ügynökök előbb-utóbb mind ügyészek akarnak lenni, aztán meg politikai pályára készülnek. Legfeljebb Kearby felajánlja a rokonnak, hogy hagyja ki az ügyészi lépcsőt, és csatlakozzon a stábjához. Egy ilyen ajánlattal tapasztalataim szerint tíz ügynökből hét azonnal élne. Nekem viszont kellett némi információ a fickótól.

Bepötyögtem a számot a telefonba.

– FBI, Oklahoma City, tessék!

– Jó napot, Cameron Larkin őrmester vagyok a San Diegó-i rendőrségtől. Charles M. Torres különleges ügynökkel szeretnék beszélni.

– Nem tudom adni, házon kívül van.

– Mikor lesz bent?

– Nem adhatok ki ilyen információt.

– Ezt megértem. Egy üzenetet átadna?

– Természetesen.

Megadtam a nevem és a telefonszámom, és kértem egy visszahívást. Ahogy megszakítottam a hívást, már tárcsáztam is Fionát.

– Jó reggelt!

– Már felkelt, Cameron?

– Tíz óra van.

– Magánál az még hajnal. Hol a lány?

– Nálam. Alszik.

– És maga hol van?

– Útban haza. Kéne nekem egy kis segítség. Van ismerőse az FBI-nál?

– Amikor ezt kérdezi, azonnal összeugrik a gyomrom. Tényleg elhatározta, hogy mindkettőnket kirúgat ennek az ügynek az apropóján?

– Dehogysis! Felhívtam Unique bátyját az FBI oklahomai irodájában, de azt mondták, házon kívül van.

– Mit várt? Hogy telefonban egy ismeretlennek majd kiadják, merre jár egy ügynök?

– Nyilván nem ezt vártam. Megadtam a számom és a nevem, hogy hívjon vissza. Maga hivatalos, ellenőrizhető rendőrségi vonalon tudna odaszólni. Utánanézne, hogy merre van a fickó?

– Nem biztos, hogy nekem megmondják. Attól függ, mi a munkája.

– Mindegy. Legalább azzal is beljebb lennénk.

– Miért akar vele beszélni?

– A múltkor mondtam, hogy alighanem ő kíséreti Neptune-t. Csak pár információt szeretnék tőle megtudni a családról. Meg talán el tudjuk osztani a melót.

– Félek ettől a beszélgetéstől, Cameron.

– Akkor legyen ott maga is.

– Oké. Ezt elfogadom.

– Mi van a kínaival? – céloztam az előző éjszakai akciómra.

– Ja igen. Utánanéztam. A tűzoltók nagy nehezen eloltották az autót. A pasas szénné égett. Szó szerint. Egyelőre a halottkém DNS-t keres

benne, hogy azonosítani tudják, meg a foglennyomatát futtatja a rendszeren, hátha lesz találat. A halál oka az égés volt.

– Mire jutott a tűzvizsgáló? – kérdeztem lélegzet-visszafojtva.

– Még nem írta meg a jelentését, de beszéltem vele, és azt mondta, ez roppant sima ügy. Ezer dolga van a nyomozónak, nem is nagyon foglalkozott az üggyel. Azt mondta, hogy a sofőr minden bizonnyal rá akart gyújtani, de közben valahogy eltörhetett az italos üveg, és bummm. Az égés olyan heves volt, hogy nem volt ideje sem kiugrani, sem megállni. A biztonsági öv ott tartotta, és elégett. Nem sokáig szenvedett, de addig nagyon. Egyértelműen balesetként kezelik.

Némán felsóhajtottam. Ritkán úszom meg egy gyilkosságot ilyen könnyen. Igaz, ritkán is követek el.

– Jelentette Devilnek?

– Igen. Azt mondta, egyelőre maradjon így a dolog. Ha a Unique-ügy lezárult, majd foglalkoznak a kínaival is. Mármost azzal, hogy miért támadta meg magát. De van valami, amit nem jelentettem neki.

– Micsoda?

– Igaza volt. A kocsiban volt három olyan apró kamera, mint amit maga mutatott. Meg egy sokkal komolyabb, amit a műszerfalra szereltek. A csomagtartóban pedig egy jelátjátszó.

– A pasas felvette volna a támadást?

– Könnyen lehet, de sosem tudjuk már meg. Rommá égett minden. Ha nem tudom, mit kell keresnem, sosem veszem észre a kis kamerákat. A jelátjátszó meg a benzintank felett volt. Ecseteljem még?

– Remek. Szóljon majd, ha beszélt Oklahomával.

– Visszahívom.

– A kínai fegyverével jutott valamire?

– Nincs nyoma az Államokban. Valószínűleg Mexikóból csempészhették át, mint a kaliforniai illegális lőfegyverek kilencven százalékát.

– Kösz.

Pár perccel később felmentem a lépcsőn a lakáshoz, és benyitottam a

folyosóra.

A szeretőm ott támasztotta a falat.

Felszisszentem.

Csak nyomokban néztem ki Mathiesnak. Belenéztem a falitükörbe, és elgondolkodtam. Rajtam volt a sapka és a nagy napszemüveg. A kilátszó részeim egészen hasonlítottak a tubásra. A hajam takarva volt, a szemem szintén. Talán sikerül.

Kiléptem a sarok mögül, és nagy lendülettel elindultam az ajtó felé. A fickó ellökte magát a faltól. A szeme dagadt volt. Biztos verekedett valahol, gondoltam, aztán ráébredtem, hogy hol. Megbicsaklott a magabiztosságom, ahogy közeledtem felé. Erősen reméltem, hogy nagyon szeret, és nem ver pofán egy szó nélkül.

– Archie!

– Mit akarsz? – szóltam oda, és elmentem mellette. A kulcsot már jó előre előkészítettem, és bedugtam a zárba.

– Mi történt? Miért bánsz így velem?

Olyan panaszos volt a hangja, mint egy kölyökkutyának. Kinyitottam az ajtót, ő pedig megfogta a vállam.

– Ne tedd ezt velem!

Az előszoba tulsó felén feltűnt a kócos, csipás Unique Neptune, és nekítantorodott a falnak. Ránéztem a fiúkára.

– Most már tudod. Kipróbáltam, és jó volt.

– Mit? *Mi van?!*

– Vegyes tüzelésű vagyok.

Meglepetésében elengedett, én meg ezt kihasználva beugrottam, és becsaptam magam mögött az ajtót. Na, Archie, ezt magyarázd majd ki, ha tudod!

Elkaptam a dőlni készülő Unique-ot, és felemeltem. Irtózatosan nehéz volt, alig bírtam megtartani a karomban. Mit vacsorázott ez a madárcsontú lány? Köveket?

Ledobtam a hálóban az ágyra, ahol nyöszörögve a hasára fordult.

– Olyan álmos vagyok...

– Maradjon itt. Nem kell még felkelnie – suttoztam, és betakartam.

Szinte azonnal horkolás hallatszott. Ez a nő egyáltalán nem úgy aludt, ahogy a korábbi nőismerőseim alvási szokásai felrémltek előttem. Haja kócosan, izzadtan terült szét a párnán, a szája sarkából nyál folyt végig az arcán. De szeretnék egyszer így aludni! Lehet, hogy este kiprobálom azt az altatót. Jó anyagnak tűnt.

A gond az volt, hogy nekem itt kellett volna maradnom őrizni az álmát, aztán meg követni, bárhová megy. Ezzel két bajom is volt. Egyrészt felesleges fáradságnak éreztem minden energiát, amit még ebbe a vászontarisznyás csajba fektetek. Másrészt pedig meg voltam róla győződve, hogy a kínai halálával eltűnt a színről a merénylet. Vagyis feleslegesen ülnék itt... Elnéztem, ahogy a nő az ágyamban aludt, és egy gondolat kezdett bennem testet öltetni.

Unique tátott szájjal alszik.

Vagyis kiszáradt a szája.

Kimentem a konyhába, és töltöttem egy pohár ásványvizet, amit felturbóztam egy szép adag altatóval. Annyira szerette a lány ezt a szert, miért tagadtam volna meg tőle?

Visszatértem a hálóba, és gyengéden megráztam Unique vállát.

– Na? – ült fel hirtelen, és láttam az arcán, azt sem tudja, hol van. – Mi történt?

– Mélyen aludt. Gondoltam, kiszáradt a szája. Igyon!

Felhajtotta a pohár vizet, aztán csukott szemmel hanyatt dőlt.

– Köszönöm.

– Elnézést, hogy így felriasztottam. Feküdjön még vissza. Korán van.

– Mennyi az idő?

Ránéztem az órára. Negyed tizenegy múlt.

– Alig hat óra van. Megyek reggeliért. Kér valamit?

– Nem... annyira fáradt vagyok. Még ledőlök.

– Persze. Csak nyugodtan.

Kivettem a poharat, de mire visszatértem a konyhából, már mélyen aludt.

Remek, akkor ez így is marad. Majd felkeltem, amikor próbára kell

mennünk. Addig meg csak hajcsikáljon, semmi szükség rá, hogy fel-alá bókálsszon San Diegóban. Én meg nyugodtan csinálhatom a dolgomat.

Feltúrtam a szekrényeket, és végül a gardróbban találtam egy jókora rózsaszín sporttáskát, amit meg is töltöttem. Undorral hajigáltam tele Mathies selyemgatyáival. Ki hord ilyet?

Roppant kellemetlen lesz ilyen táskával kimenni a városba, de nem volt másik, hát be kellett érnem ezzel. Egy kis kézitáskába összepakoltam a meleg-felszerelést is. Kontaktlencsét, fésűt, hajzselét, tükröt. Ezek segítségével immár bármelyik utcai toalettben identitást tudtam váltani. A ruházatom már – legalábbis Fiona szerint – eleve megfelelt mindkét irányzatnak. Fogtam Mac pórázát, és elindultunk.

Lementem a garázsba, a Mini ott vigyorgott rám azzal a nyomott angol pofájával. Láthatóan nem haragudott, hogy éjjel oldalba vizeltem. Hátha végre vette az adást, hogy velem nem lehet lacafacázni. Behajítottam a sporttáskát, és indítottam. Megszólalt a telefonom.

– Fiona?

– Utánakérdeztem Torres ügynöknek.

– És?

– Azt mondják, szabadságot vett ki, és elutazott.

– Nem mondták, hová?

– Természetesen nem. De maga látta Unique-kal.

– Ezek szerint itt van. Mindegy, ha átadják neki az üzenetemet, csak visszahív.

– Miért nem szól Unique-nak, hogy hívja fel a bátyját?

– Mert utóbb megkérdezné, miről beszéltem vele, ráadásul már a kérdéssel leleplezném magam. Egy vak tubás miért akarna beszélni egy FBI-ügynökkel?

Némi csend után Fiona egyetértett velem.

– Tényleg hülye ötlet volt. Kezdek elfáradni ebben az ügyben.

– Az könnyen meglehet. Pihenjen! Csináljon egy jó palacsintát, üljön le egy mesekönyvvel...

– Menjen a francba!

Letette.

Nem baj, ennyi elégtétel nekem is kell, ez a nő pár nap alatt többször kiosztott, mint eddig bárki. Viszont kevesebb, mint amennyi indokolt lett volna... Sebaj, majd bocsánatot kérek tőle. Egyszer.

Gázt adtam, és nekiódultam a garázsnak. Most meg se kíséreltem egyenesen a rámpának támadni, hanem cikázni kezdtem az oszlopok között. Amikor már majdnem két keréken kellett bevennem a kanyarokat, a felhajtó felé vettem az irányt, és nekivágtam. Simán kijutottam az utcára.

Ezek szerint ez a gyógymód.

Vidáman vezettem, és számba vettem a következő lépéseket.

Először irány a bank.

A First California Bank La Mesában volt, ez az a fiók, ahová Unique-ot Polip taxis haverja vitte. Megálltam a szemközti parkolóban. Ezen a sarkon is volt egy hot dogos. Ezek az Úr nagy adományai feledékeny kutyatulajdonosoknak. Ez

a kutya úgy hiányzott nekem, mint egérfogó a zsebbe, de ha már itt volt, legalább a fizikai szükségleteit ki kellett elégítenem. Odakötöttem a pórázát a Mini külső kilincséhez, és reménykedtem, hogy nem fogja elvontatni a szívemnek oly kedves brit csodát. Bár, ha jobban belegondolok, ezzel alighanem két problémám is megoldódott volna.

Vettem Macnek pár virslit, leszórtam elé a járdára, aztán a cuki pink táskámmal becsörtettem a bankba.

Az ügyintéző már a pultnál utamat állta.

– Jó napot, uram, miben segíthetünk?

– A széfeket kezelő kollégájával szeretnék beszélni.

– Máris.

Öt perccel később egy kényelmetlen fémszéken feszengtem egy Frankenstein-kinézetű férfival szemben. Vékony törzse és akkora feje volt, hogy távolról egy imbolyogva közlekedő gyufának hittem volna. Magas homlokából hátrafelé fésülte pár szál kese haját, ezzel azt a hatást érte el, hogy a szeme nagyjából félúton volt a homloka teteje és az álla között. A hideg rázott tőle.

– A nevem Frank – mondta, mire én hangosan felröhögtem.

Megütközve nézett rám.

– Parancsol?

– Ne haragudjon, patológiás nevetésben szenvedek. A legváratlanabb időpontokban jön rám.

– Ó... elnézést... Nos, hát... Miben segíthetünk?

Felmutattam a sporttáskát.

– Ezt szeretném betenni egy széfbe.

– Semmi akadálya.

– Van ekkora széfjük?

– Néhány darab igen. És van még üres.

– Remek. Ezek szerint más is használja ezt a szolgáltatást?

– Természetesen. Különben nem üzemeltetnénk.

– Na, de ekkora táskákat is betesznek?

– Nemegyszer.

– Akkor rakjuk be!

– Háromszáz dollár lesz egy hónapra.

– Nem probléma. – Elővettem a tárcámat, és a Fionától kapott állami költőpénzből leszurkoltam a három darab százast. – Nem gond, ha készpénzben fizetek?

– Nem. A legtöbben így járnak el – motyogta, miközben a nyomtatványt töltötte ki a jogosítványom alapján. Majd vigyorogva felnézett. – Ez egy bizalmi szolgáltatás. Sokan nem akarják, hogy bármi pénzügyi nyoma legyen annak, hogy itt jártak.

– Magam is így vagyok vele.

– Kész, itt írja alá... köszönöm. Kérem, kövessen!

Felálltunk, és elindultunk a bank alagsora felé. Két örön mentünk keresztül, mire leértünk a széfszobába. A falakat körben apró fiókok borították, az egyik oldalon pedig uszodai öltözőszekrény méretű szekrénykék álltak. Az 1223-as volt az enyém. Frank kulccsal nyitotta, majd hátralépett.

– Parancsoljon!

Beszuszakoltam a rózsaszín batyut a széfbe, és rácsuktam az ajtót. Ízléstelen selyem alsónadrágokat így még nem őriztek, az biztos. De

legalább már meggyőződtem róla, hogy Unique a vaskos fekete táskát tényleg el tudta itt zárni. Tehát egy széfet bérelt, amikor idehozatta magát Kearby házából a taxissal.

Frank odalépett, elfordította a kulcsot, és a kezembe nyomta.

– Kérem, vigyázzon rá. Ez az egy darab van.

– Ne vicceljen már! És ha elhagyom?

– Akkor mi is csak a gyártótól idehívott szakemberrel tudjuk kinyitítani. De az igen hosszadalmas procedúra lesz, míg ön igazolja a jogosultságát. És nagyon drága. Önnek kell fizetni a norvég cég alkalmazottjának minden költségét.

– Egyszóval: ne hagyjam el a kulcsot.

– Jó lenne.

– Mind kulccsal záródik? – néztem körbe.

– Természetesen.

– Azt hittem, manapság már csak számszárakat gyártanak.

– Az emberek jobban bíznak a kézzelfogható dolgokban. Egy kulcs pedig kézzelfoghatóbb, mint egy elfelejthető számsor.

– Amikor jövek érte, ellenőrzik majd a személyazonosságomat?

– Nem. Ez a szolgáltatás innentől kezdve anonim. A kulcs felmutatása önmagában feljogosítja önt a széf kinyitására. Ezért is vigyázzon rá.

– Akkor minek vette fel az adataimat?

– Arra az esetre, ha mégis elhagyná a kulcsot. Csak akkor kellenek az adatai, máskor nem.

– Aha... szóval, ha idejövök a kulccsal, az őr beenged, és kész?

– Megnézi a kulcsot, és utána beengedi, igen.

– Remek.

Elindultunk kifelé. Frankenstein immár harmadszor nézett a dollárokkal, szerencsepatkóval és malackával ékesített nyakkendőmre.

– Szép darab – bökte ki végül.

Hogy az emberek miért nem tudják megállni, hogy megjegyzéseket tegyenek? Sosem fogom ezt megérteni! Ez a fickó is házhöz jött a pofonjáért.

Lenéztem a mellemre.

– Igen, azért hordom, mert a munkámra utal.

– Nocsak! Pénzügyekkel foglalkozik?

– Igen, egy svájci pénzügyintézetnek dolgozom.

Úgy vártam, hogy megkérdezze, mit csinálok! Úgy vártam!

– És mit csinál?

– Egy új konstrukciót vezetünk be az ingatlanhitelezésben – válaszoltam fapofával. – Az a projekt lényege, hogy minden jelzálog alapú hitelhez adunk ajándékba egy ingatlant.

Frank megállt, és rám nézett.

– *Minek?*

– Hogy legyen fedezet a hitelre.

Eltöprengett.

– Ezt most nem értem. A hitelhez adnak egy ingatlant, ami a felvett hitel fedezete?

– Pontosan.

Negyvenhárom másodperc telt el, mire ki merte mondani a nyilvánvalót:

– De hát ez ráfizetés!

Bizalmasan közelebb hajoltam.

– Én se igazán értem, de hát a svájciak biztos jól kifundálták.

Búcsút intettem, és kiléptem az utcára. Amikor elindítottam a Minit, Frank még mindig az üvegajtó mögött állt, és utánam bámult. Jókedvem volt. Még csak fél tizenkettő, és már annyi minden történt!

Csak a fejem ne fájna ennyire...

Vidáman autóztam vagy húsz yardot, amikor belesatuztam a fékbe. Kiszálltam, megkerültem a kocsit, és beengedtem a kilincshez kötve izzadó Macet. Megvolt a reggeli futtatás is.

A jókedvem kitartott egész úton. Megálltam egy út menti kis étteremben, és ettem egy zöldséglevest. Igyekszem egészségesen étkezni.

Nem szakadt le az ég, amikor ezt mondtam?

Akkor jó.

Valójában arról volt szó, hogy háborgó gyomrom valami levest kívánt. Azt meg itt, nyugaton nem nagyon lehet kapni. Csak olasz paradicsomleves van, meg hallevest a kikötőben. Ha már olasz konyha, akkor részemről a tészták a nyerők, a hallevest meg egyenesen utálok. Igaz, csak egyetlen bajom van vele, de az elég nyomós: halíze van.

Ha, teszem azt, füstölt lófejből készítenék, talán ízlene, de mivel halból főzik, nekem nem jön be. Ahogy a többi hal sem. És úgy általában: minden, amit víz borít életében, annak halíze van halálában.

Kivétel a rizs!

Annak semmiféle íze nincs.

Hogy erre a növényre aztán hogyan lehetett kultúrákat alapozni, azt meg végképp fel nem foghatom. Ez is csak a Földön történhetett meg. Az Alpha Centaurin tutira kihalt volna egy civilizáció, ami rizsre alapoz. Itt meg falakat építenek a mongolok ellen, meg Tom Cruise-zal forgatnak szamurájos filmet. Hülye egy hely ez, na!

Mindenesetre jóllakottan érkeztem meg a Kearby-villához. Most, hogy nappal volt, már láthattam, milyen szép helyen is lakik ez az átokfajzat producer. A villa a hegy legtetetjén állt, ezért volt tegnap éjjel az a remek kilátás a 67-es útra meg a víztározóra. A kapu közelében megállítottam a Minit úgy, hogy orra a lejtőnek nézzen. Talán ebben a

pozícióban hajlandó lesz elindulni.

A kutyát a hátsó ülésen hagytam, úgyis csak azt csinálta, amit általában: aludt. Az ablakot leengedtem neki, hadd kapjon levegőt. Attól nem tartottam, hogy akár a kocsit, akár az ebet ellopják. Csak örültem volna neki.

A kapusbódében nem volt senki, a nagy, kétszárnyú kovácsoltvas kaput viszont résnyire nyitva hagyták. Felsétáltam a kavicsos úton a villához, és beléptem a hallba. A helyiség üresnek tűnt, de ahogy kinéztem a teraszra, észrevettem Miát. Az asztal mellett ült, egy limonádét szopogatott, és a napsütötte tájat nézte. Kiléptem a napfénybe.

– Üdvözlöm, Mia!

– Cameron? – fordult meg az elektromos székkal, és rám mosolygott.

Nem vagyok érzelgős típus, de a szívem sajdukt bele. Egy ilyen gyönyörű nő tolószékhez kötve! A természet igazságtalan.

– Jöttem, ahogy tudtam. De még dolgom volt.

– Semmi baj. Örülök, hogy hagyott időt kijózanodni.

Ezt is olyan fesztelen bájjal mondta, mintha csak egy szalvétát kért volna az ebédlőasztalnál.

– Nekem sem ártott ez a pár órányi nyugalom.

– Maga innen még hazament. Én már csak aludtam. Nem nekem volt ez az este nehezebb.

– Én viszont hozzá vagyok szokva.

– Honnan gondolja, hogy én nem? – nézett rám kihívóan, aztán minden sallang nélkül hozzátette: – Alkoholista vagyok.

– Nem szégyen az.

– Tudta?

– Nem nyomoztam maga után. De köszönöm, hogy megtisztel a bizalmával. Kissé zavarba is hozott vele.

– Miért?

– Mert én még itattam is tegnap este.

– Nem a maga dolga megoldani az életemet, Cameron. Ha nem jön, akkor is ittam volna, így legalább volt hozzá társaságom. Maga miért

iszik?

Ez mellbe vágott.

– Hogy én?

– Maga is alkoholista. Tudom, látom, érzem.

– Nos... – Megköszörültem a torkom. – Ez azért még nincs így kifejezetten eldöntve.

– Duma! Maga is tudja, csak nem vallja be. Szóval? Miért?

Most őszintén! Kellett ez nekem? A francnak jöttem ide. Oké, vonz ez a csodaszép sérült asszony, de hát akkor is!

A megbízóm felesége. Talán a fő ellenségem felesége. De akárhogy is nézzük, a *más* felesége.

– Nem tudom. Csak iszom.

– Nincs oka?

– Nem áltatom magamat azzal, hogy nincs. Biztosan van. Csak én nem tudom. Maga tudja?

– Persze – bólintott magabiztosan. – Nekem a mozgás és a szex volt a mindenem. És ezt elvették tőlem. Minek él egy ilyen kripli?

Nagyot nyeltem.

– Ehhez nem tudok mit hozzáfűzni.

– Tudom. Nem akartam zavarba hozni.

– Pedig sikerült.

– Szépségkirálynő voltam, tudja? Mindenki a lábam előtt hevert. Most pedig... mi maradt?

– Mit szeretne?

– Jární és szeretkezni.

Inkább csendben maradtam. Mia kivárt egy hosszú percet, majd vállat vont. Előretolta az elektromos szék irányítókarját, és a nappali felé indult.

– Már éppen eléggé zavarba hoztam. Inkább igyunk valamit!

– Biztos?

– Ne akarjon vigyázni rám, nem az a dolga. Csak annyit kell eldöntenie, iszik-e velem, nem azt, hogy én iszom-e.

– Magával tartok.

– Akkor kövessen.

A nappaliban a bárszekrényhez gurult, és elővett egy üveg bontatlan Tullamore-t.

– Szereti?

– Remek lesz.

– Hozzon két poharat, és menjünk fel az emeletre.

– Minek?

– Jobb a kilátás. Aztán elmondja, miért is hívott fel ma délelőtt.

Az üvegoldalú lifttel felmentünk a villa második szintjére.

Ahogy Mia felett álltam, mélyen beláttam a dekoltázsába. Nagyon hízelgett volna az egómnak, ha tudom: miattam vette fel ezt a remek ruhát, de azért ennyire nem hittem magam férfiideálnak. Pocakos voltam, ráadásul már közeledtem a negyvenhez. Ez a kor sok érdekes dolgot előhoz. A múltkor például szembesülnöm kellett vele, hogy ha jön szembe az utcán egy csinos tinédzser az anyjával, nekem már mindkettő tetszik.

Felértünk az emeletre, és Mia a padlóig érő üvegfalhoz kormányozta a székét. Egy kis asztalt állítottam mellé a whiskynek és a poharaknak, majd széket húztam a másik oldalra.

– Na, milyen?

– Pazar a kilátás – helyeseltem, és koccintottunk.

– Miért akart beszélni velem? Talán tetszem magának, Cameron?

Mély lélegzetet vettem, és éreztem, hogy lángvörös lesz az arcom. Tizenhat éves koromban éreztem ilyesmit utoljára. Miért ne lehetnék akkor már őszinte?

– Igen. Maga tetszik nekem, Mia.

– És mit kezdene velem? Béna vagyok. Ha lefektetne, sem éreznék semmit.

Zavarba hozott az a keresetlenség, ahogy erről beszélt. Nagyon sérült volt belül. Nem tudtam mással felelni, csak a további őszinteséggel.

– Itt nem feltétlenül szexuális vonzalomról van szó.

– Szóval nem kellenék.

– Kellene. De ez több. Egyszerűen jó a társaságában lenni.

Egy ideig csak nézett rám, majd felkacagott, és legyintett.

– Majdnem bevettem! Maga micsoda cinikus szemétláda!

Elharaptam a kikíváncozó mondatot. Minek kínoznám az igazsággal? Szégyenlősen megvontam a vállam, és a poharához koccintottam a magamét.

– Elnézést. Nem tudtam kihagyni.

– Maga nem fél egy nyomorékkal viccelni. Ezt értékelem. Kevesen merik megtenni.

– Nem mondtam semmit.

Ritkán találkozom magamnál is cinikusabb figurával, és akkor nem is tudok mit kezdeni a helyzettel. Mia már a második olyan tárgyban győzött le, amiben egyébként órákat adok az egyetemen. Ittam, aztán töltöttem mindkettőnknek. Mia rám bámult.

– Miért jött ide, Cameron?

– Figyelmeztetni akartam.

– Mire?

– A férje nem fogja soká túrni, hogy maga ennyire szembemegy vele.

– Mire gondol?

– Engem életében először látott, és azt is tudta, hogy a férjének dolgozom. Még ha csak áttételesen, de akkor is. Ennek ellenére elmondta, miért akarja a férje kampányát romokban látni. Ez veszélyes. Másnak is így beszél erről?

– Persze.

– Miért?

– Hátha valaki tesz valamit a szemétláda ellen.

– Miért nem tesz *maga*?

Felnevetett.

– Én? Ugyan mit tehetnék én?

– Például nem nekem meg minden más szembejövő kreténnek mondja el a férjéről szóló történeteket, hanem történetesen az ABC riporterének.

– Gondoltam rá. De nem fogom megtenni.

– Miért? Gyáva talán?

– Ugyan már! Miért lennék gyáva? Nincs vesztenivalóm.

– Hát akkor?

– Ugyanazon okból, amiért nem akarok Ralph kampányának díszlete lenni. Rajtam senki se csámcsogjon, senki se sajnálkozzon! A firkászok csak ezt domborítanak ki.

– Akkor mit vár tőlem? Mit vár azoktól, akiknek elmondja a történetét?

– Azt, hogy... – Elhallgatott, kereste a szavakat. Aztán ivott egy kortyot.

– Nos? – néztem a szemébe. – Mit tegyek, hogy az jó legyen magának, Mia?

– Hogy érti?

– Szerintem maga sem tudja, mit akar. Most élteti a tudat, hogy elrontja a férje örömét, ha már tönkretette a maga életét. Tegyük fel, sikerre viszi a tervét, és Kearby elbukik. Oké. De gondolt már arra, mi lesz *utána*?

– Ezt most nem értem.

– Mi lesz élete célja, amikor elérte a mostani célját? Mi marad *utána*?

– Nem tudom.

– Erről beszélek.

– Ha elfogadom, amit mond, még ma délután bevehetek egy doboz altatót. Mert akkor már most sincs célom.

– Nem hiszem, hogy ez a megoldás. Csak azt próbálom megvilágítani, ha a bosszú az egyetlen, ami élteti, egyszer elfogy majd a muníció.

Hidegen nézett rám, de álltam a pillantását. Lassan megenyhült a tekintete.

– Jöjjön közelebb.

– Miért? – kérdeztem csodálkozva.

– Csak jöjjön ide.

Odamentem a toloszékhez, és ránéztem. Felnyúlt, és lehúzott

magához. Puha csókja volt, ajkán mentol és whisky érződött. Nagyon régen leptek meg ilyen érzések. Egy perc is eltelt, mire kibontakoztunk.

Kutatóan nézett fel rám.

– Most arra gondol, milyen bizarr a helyzet.

– Nagyjából – vallottam be.

– Köszönöm az őszinteségét. De igazából ezt akarta, nem?

– Dehogynem.

– És még mi jár a fejében?

– Hogy csodásan csókol.

– Ezt elhiszem, köszönöm a bókot. De nem erre gondolt. Legyen őszinte!

– Maga akarta – mondtam csendesen. – Az jutott eszembe, hogy sosem csókolt volna meg, ha nem lenne tolószékben. Én nem a maga ligájában játszom, Mia. Sosem vett volna észre.

Ha azt hittem, megbántom, hát tévedtem. Komolyan nézett fel rám, és bólintott.

– Igaza van. Fenn hordtam az orrom. Sok kincs mellett elmehettem így.

– Azt hittem, megbántom.

– Nem vagyok abban a helyzetben, hogy megengedhessem magamnak a megbántódás luxusát. Köszönöm, hogy nem tekint kriptának, és úgy beszél velem, mint egy egészséges emberrel.

– Maga *egészséges*, Mia. Csak nem tud járni.

Ez az egyszerű mondat meghatotta. Láttam, hogy elfutja a könny a szemét. Inkább folytattam, hiszen most aligha tudott volna megszólalni.

– Most talán már érti, miért jöttem ide. Félttem magát.

– Mitől?

– A férjétől. Addig mondogatja, hogy kettétöri a politikai karrierjét, amíg bántani fogja magát.

– Sosem volna hozzá mersze.

– Ne becsülje alá. A maga világa már elveszett. Most az övét fenyegeti veszély. Maga nem tehetett ellene abban a helyzetben, de Kearby igen.

– Mire gondol?

– Hogy végez magával.

– Ugyan! Egyáltalán miért gondolja, hogy meg akar ölni?

– Fogalmam sincs. Talán csak a munkám teszi, és túl sok ilyet láttam már. Tudja, ebben az egész ügyben valahogy mindig a maga férje neve bukkan fel. Nem áll össze az egész, de előbb-utóbb rá fogok jönni az összefüggésre.

– Maga szerint köze van a zenészek halálához?

– Egyelőre nem mernék idáig elmenni. De többet tud, mint amit elmondott nekem. És ezért van maga is veszélyben. Mert olyat oszthat meg velem, amiről ő nem akarná, hogy tudjam.

– Eh! Sosem merné megtenni.

– És ha felbérel valakit?

Ezen végre elgondolkodott.

– Mindig gyáva volt maga lépni, de hogy valaki elviszi helyette a balhét..., igen, ez lehetséges, Cameron.

– Kérem, vigyázzon magára!

– Megteszem, amit lehet. Maga segít nekem?

– Ahogy csak lehet.

– Tehetek valamit ezért? – kérdezte.

Megláttam a lehetőséget.

– Jó volna többet tudnom a férjéről. Szeretném látni a dolgozószobáját.

– Mi sem egyszerűbb. Jöjjön!

Mia nyomában átbaktattam egy rövid folyosón, és egy csupa fém, csupa üveg, csupa bőr dolgozószobába jutottunk.

– Szolgálja ki magát, Cameron!

Körbejártam a szobában. Annyi volt az üveg, hogy akváriumban éreztem magam.

– Mindig itt ügködik a férje?

– A városban is van irodája, de ott csak a kampányügyeket intézi.

– És itt?

– A céges dolgait. A stúdiókat, a produceri munkát. Szóval mindent,

ami a tévéhez kapcsolódik.

Kinyitogattam a szekrényeket, kihúztam a fiókokat, de nem sokat vártam a dologtól. Manapság már minden fontos adat valamiféle elektronikus adathordozón van.

Az asztalon ott hevert egy laptop. Felnyitottam.

– Jelszót kér.

– Mi mást várt? – nevetett Mia.

Imádtam a mosolyát. Sosem lesz köztünk semmi, ez az asszony mégis elbűvölt. Sőt talán éppen ez volt az, amivel elbűvölt. A végleges és megmásíthatatlan elérhetetlenség érzése.

– Nem tudja a kódot, igaz?

– Nem. De azt igen, hogy mindenről másolatot készít.

– Mármost elektronikusan?

– Ralph még a régi iskola híve. Nem szokott bele száz százalékgig a huszonegyedik századba. Számára csak az az adat létezik, ami ki van nyomtatva.

– Ismerem az érzést.

– Az ügyvédje nem győzte erről lebeszélni. Végül leszokott az állandó nyomtatásról, de az adatmentésről nem. Mindent három helyen tárol.

Éreztem, hogy ennek még jelentősége lesz.

– Igen?

– A laptop mellett két pendrive-ra ment mindent. Az egyik az irodában van, a másik az itteni pánccsaszekrényben.

– Itt van pánccsaszekrény?

– A falban – intett a könyvespolc felé az asszony.

Megrántottam a polcot, ami egy sínen könnyedén elcsúszott. A falba simulva szürke fémajtó látszott, rajta jókora számtárcsa meg egy kilincs. Tanácstalanul végigsimítottam a fémén.

– Gondolom, ennek sem tudja a kódját.

– 5-8-110-93-62-88.

Csodálkozva megpördültem.

– Tessék?!

– Jól hallotta. Ismételjem?

– Nagy bók lenne, ha azt feltételezné rólam, hogy megjegyeztem.

Mindenki tette a dolgát: ő elismételte a számokat, én elforgattam a tárcsát, az ajtó meg kattánva kinyílt. Elismerően néztem hátra.

– Honnan tudta?

– Ezek az én paramétereim. Magasság, súly, mell, derék, csípő. Persze még a fénykoromból. Ezek szerint Ralph azóta nem állította át a kódot.

– Biztos imádta magát.

– Igen – mondta elgondolkodva. – Valaha imádott.

– Vajon miért nem változtatta meg a kódot, ha már nem szereti magát?

– Mert nyomorék vagyok. Kurvára nem érdekli, hogy tudom a kódot. Hiszen úgysem tehetek semmit, nem igaz? Nos? Mi van bent?

Benéztem a méretes pánccsaszekrénybe.

– Mit kéne keresnem? Például milyen volt a pénzes táska?

– Nagy fekete sporttáska. Abban tartotta a készpénzt. Erről már meséltem magának. A futárok hozták mindig a csomagokban, borítékokban. Ahogy látom, a táska eltűnt.

Most már legalább tudtam, mit lovasított meg Unique. Ezt helyezte el a banki széfben. Először arra gondoltam, hogy Kearby kérte meg rá, de aztán eszembe jutott, mit mondott a taxisofőr.

A lány feldúlt volt, és folyton hátrafelé nézegetett a taxiból. Mindenem azt súgta, hogy a kis csellista ellopta azt a táskát. De vajon hol lehet a kulcsa? A lány helyében én a nyakamban hordanám egy eltéphetetlen láncon. Amint hazamegyek, megnézem. Még úgyis aludni fog.

– Mennyi lehetett benne?

– Készpénz? – kérdezett vissza Mia. – Két-hárommillió dollár. Százasokban. Ralph egyszer említette valakinek, hogy egyszerre ennyi fér bele.

Halkan füttyentettem.

– Az nem kevés.

– Ennél még többet is tartott itthon néha, de a táskába csak ennyi fért. Ezt egyben szokták elvinni.

– Ki?

– Tavaly felvett három embert, akik ezeket a zűrös ügyeket intézik.

– Tudja a nevüket?

– Nem jegyeztem meg. Csak szolgák.

– És hogy néznek ki?

– Egy szőke, vékony fickó, egy nagydarab színes bőrű, meg egy kínai.

Megmerevedtem. Mit is mondott Polip?

Egy svéd, egy kameruni és egy kínai...

– És hová vitték a pénzt?

– Azt nem tudom.

– Járt itt mostanában Unique?

– Igen. Pár napja. Talán öt vagy hat. Veszekedtek Ralphfal, aztán elrohant. – Hirtelen felderült az arca, és a nyitott páncélszekrényre nézett. – Jobban belegondolva... Szerintem, amíg egyedül maradt, ellopta a táskát.

– És ezt csak így mondja?

– Eddig nem került szóba. Várjon csak, hogy is volt?... Ingerülten elrohant, és nála volt egy nagy fekete sporttáska. Alig bírta el. Ralph utána nagyon dühös volt. Bútorokat borogatott, és nagyon káromkodott. Aztán elsietett.

– Magának nem is mondott semmit?

– Itt, a dolgozószobában veszekedtek. Én lent voltam a teraszon. Ralph nem mondott semmit, csak elviharzott mellettem.

– Unique-ot sem kérdezte?

– A kis kurvát, aki a férjemmel kefél? Vagy vérfertőző? Nem. Valamiért nem kérdeztem meg.

– Oké, értem. – Gyorsan témát váltottam. – Mondja csak, hol az a pendrive, amire a férje állítólag biztonsági másolatokat csinál?

– A felső polcon. Rendmániás a szemétláda. Ha ott van az a kurva pendrive, akkor a legfelső polcon, balra.

Ott volt. Fekete Sony adattároló.

– Tényleg rendmániás a férje. Itt van.

– Rakja csak el!

– Nem fogja keresni?

– Dehogynem. De ki nem szarja le?

– Ha én ezt elviszem...

– Cameron, vigye el, szedje le róla, ami kell, aztán holnap hozza vissza.

– Itt nem tudnám lemásolni?

– Ha van egy saját pendrive-ja, akkor igen, de nekem nincs ilyesmin.

Száguldottak a gondolataim, de nem találtam más megoldást. Pendrive-ot hajszálpontosan ugyanannyit tartok magamnál, mint, mondjuk, tampont. Végül vállat vontam, és zsebre tettem a kis fekete szerkentyűt.

– Reggel visszahozom.

Csengetés hallatszott. Miára néztem.

– Vár valakit?

– Nem kifejezetten.

Az ablakhoz gurult, és lenézett. Elhúzta a száját.

– Ah, már megint! Megyek, megkérdem, mit akar.

– Lemenjek én? – szóltam oda neki a szoba túlsó feléről, ahol a széf becsukásával bajlódtam.

– Nem, maga vendég. Ez az én dolgom.

Nem akartam forszírozni, megbánthattam volna vele, hogy erősködöm. Az állapotára emlékeztette volna.

– Várjon meg itt, Cameron!

– Rendben.

Mia lement a lifttel a földszintre. Végre befejeztem a páncélszekrény bezárását, visszatoltam a polcot, és az ablakhoz mentem, hogy megnézzem, kit evett ide a fene. Felvettem a poharamat, és beleittam. A korty félúton megállt, ahogy lenéztem a ház elé.

A fickó, aki a kapunál csengetett, közben nyilván felfedezte, hogy

nyitva van a két szárny, s már a ház előtti kavicsos parkolóban járt. Mia éppen alattam, a tornácon várta. Nem hallottam, mit beszélnek, a ház kiválóan volt hangszigetelve. Csak azt láttam, hogy a pasas szája mozog.

Ismertem.

Vékony, középtermetű, szőke hajú férfi volt, kék szemmel és sápadt bőrrel. Most is fekete öltönyt viselt sötét nyakkendővel. Az övében pisztoly agyát láttam sötétleni.

Charles M. Torres különleges ügynök.

Mia unokaöccse.

Őt láttam együtt ebédelni Unique-kal, ő szállt ki a hatalmas termetű fekete ügynök által vezetett sötét GMC-ből. Akkor ezért nem tudták őt telefonhoz kéretni Oklahoma Cityben. Charles még mindig itt van San Diegóban.

Egy percen át a verandán beszélgettek, majd elindultak a ház sarka felé. Mia ment elől az elektromos székkal, a férfi mellette ballagott, és beszéd közben lemosolygott rá. Átmentem a másik ablakhoz, ahogy eltűntek a szemem elől. Hamarosan újra megláttam őket. Kértek a meredély fölé épített tágas faerkélyre, ahol éjjel együtt ittunk Miával. A nő az asztalhoz gurult, és hevesen gesztikulált.

Rossz érzésem támadt, de elhessegettem. Ez a férfi az unokaöccse. A keblén dajkálhatta kiskorában.

Charles vállat vont, és sétálni kezdett, miközben most ő beszélt. Az erkély korlátjához ment, és a zsebéből kulcsot vett elő. Csak most vettem észre a lakatot, amely a korlát egyik szegmensét rögzítette. A férfi kinyitotta a lakatot, félretette, majd kitárta az egyyardnyi széles darabot.

Mia megfordult az elektromos székkal, és felkiáltott.

Nem hallottam egy hangot sem, de láttam az arcán a kétségbeesést. Láttam, ahogy tátoz. Rám nézett még akkor is, amikor a férfi odalépett hozzá, elkapta a fejét, és egyetlen mozdulattal kitörte a nyakát.

Bár nem hallottam a reccsenést, az egész testem libabőrös lett.

Charles felnézett a házra, és találkozott a tekintetünk.

Én földbe gyökerezett lábbal álltam – ő azonnal megmozdult.

Megragadta az élettelen testet, és a tolószékkal együtt áttolta a terasz peremén. Mia eltűnt a szakadékban.

Aztán Charles a ház felé lendült.

Tudtam, hogy értem jön.

Hátraléptem az ablaktól, és előrántottam a Berettát. A folyosó felé néztem. Észrevettem, hogy a lift mellett van egy lépcsőház is. Nyilvánvaló volt, hogy az unokaöcs nem a liften fog feljönni. Kirohantam a folyosóra, és a lépcsőn levágtattam a földszintre. Hallottam, hogy Charles most ér a nappali üvegfalához, és surrogva elrántja. A másik hang, ami eljutott hozzám, a csőre töltött fegyver csattanása volt.

Másodpercek kérdése volt, hogy odaér, és meglát.

Balra a konyha volt, jobbra a nappali.

Fejest ugrottam a konyhába, végigszánkáztam a fényes márványpadlón, majd összeszedtem a tagjaimat, és az ajtó mellett a földre ültem, hátamat a falnak nyomtam.

Charles elért a lépcső aljához. Hallottam a lihegését.

Most valószínűleg elnéz a konyha felé.

Mérlegel. Vajon lejötte-e?

Isten az atyám, ha idejön, szó nélkül lelövöm.

Megreccsent a lépcső.

Felfelé indult az az átokfajzat! Felfelé!

De hát miért ölte meg a nagynénjét?! Miért? Egy FBI-ügynök!

Megráztam a fejem. Ennek nem most van itt az ideje.

Most előnyben voltam, de ez nem tarthatott már soká. Charles azt hitte, még az emeleten vagyok. Ha most nem lépek, akkor megint hátrányba kerülök.

Csak ne lettem volna világéletemben ilyen gyáva! Pontosabban fogalmazva, „kiterjedten óvatos”. Olyan jó volt itt ülni! Biztonságban, a konyha kövén, magzatpózban, fegyverrel a kézben.

De mozdulnom kellett.

Felálltam, kióvakodtam a folyosóra, és felnéztem a lépcsőn. Charles

a felénél járt, a kezében tartott Glockot felfelé szegezte. Láthatóan onnan várta az érkezésemet. Lángoltam a dühtől és a bosszúvágytól.

Ez az állat a szemem láttára *megölte* Miát!

Letérdeltem a sarok mögött, és kidugtam a Beretta csövét. Nagyon halkán szólaltam meg, és végig azt reméltem, nem fog engedelmeskedni.

– Itt vagyok, Charles. Dobja el a fegyvert!

Az ügynök megmerevedett.

Aztán nem úgy reagált, ahogy vártam. Nagyon nem úgy.

Felemelte a karját, és a mutatóujjára akasztotta a Glockot. Lassan megfordult, keze mindvégig a magasban volt.

– Maga Cameron Larkin.

Nem kérdés volt, hanem állítás.

– Személyesen. Miért tette? Miért kellett megölni?

– Utasítást kaptam rá – mondta szenvtelenül. – Nem személyes.

– Nem személyes?! – hördültem fel. – Nem személyes? Hát részemről kurvára az! Dobja el a fegyvert!

– Nyugalom – mondta higgadtan, de nem ejtette el a Glockot. Az továbbra is ott lógott az ujjá hegyén. Úgy nézett rám, hogy a hideg futkosott a hátamon. – Megegyezhetünk.

– Miről, Charles?

– Miért szólít Charlesnak?

– Charles M. Torres. Az FBI különleges ügynöke. – Csak úgy köptem a szavakat. – Büszke lehet magára!

– Nem tudom, miről beszél.

– Ismerlek, te állat! Miért ölted meg a nagynénédet?

Most zavarba jött.

– Mi a faszról beszél, Larkin? Az agyára ment a pia?

– Dobd el!

– Ugyan már! Zsaru vagy, baszd meg! Nem fogsz lelőni.

Lassan leengedte a kezét. És vigyorgott.

Ha nem vigyorog, valószínűleg ezt is elbasztam volna, de így eldurant az agyam. Tudtam, hogy nem akar löni, de már nem érdekelt.

Majd kihív szkanderre a másvilágon, ha nem tetszik neki a dolog.

Négyszer lőttem mellbe a pasast.

Már a döbbsent arckifejezése miatt megérte!

Eldőlt, mint egy zsák, a Glock legurult a lépcsőn. Előreszegezett pisztollyal odamentem hozzá. Meg kellett bizonyosodnom róla, nem viselt-e golyóálló mellényt. Mert akkor még fejbe kellett lőnöm.

Hát nem viselt.

Vér bugyborékol a szájából. Alig értettem, amit mond.

– Segítsen...

– Persze, segítek – mondtam. Az indulattól alig bírtam megszólalni.

– Segítek meghalni.

– Kérem!

– Ezt mondta Mia is?

Már csak hörgött. Vártam. Az asszony miatt felesleges lett volna sietnem. Nem élhette túl. Néztam egy ideig a szőke férfit, aztán már nem mozdult. Kitapintottam a nyakán a verőeret, de nem éreztem pulzálást.

Visszamentem a lépcső aljára, arrébb rúgtam a Glockot, majd visszatértem oda, ahonnan a lövéseket leadtam.

Függőlegesen tartottam a fegyveremet, majd kétszer belelőttem a mennyezetbe.

Aztán kimentem a teraszra, és lenéztem a szélén, ahol az a szemétláda lelökte Miát. Az asszony vagy harminc yarddal lejjebb hevert természetellenesen kicsavarodott tagokkal és törött nyakkal, a kocsit még mélyebben. Semmi értelme nem volt utánamásznom.

Ahogy körülnéztem a teraszon, összeállt a kép. A gyilkos balesetnek vagy öngyilkosságnak akarta beállítani a történetet. Inkább öngyilkosságnak. A valaha ünnepezt szépségkirálynő összeroppant a rokkantsága miatt, és véget vetett az életének. Kulcsa volt a korláthoz. A lakatot kinyitotta, és félretette a korlátra. Aztán nekihajtott az elektromos székkal a szakadéknak. A mélyben kitörte a nyakát. Valószínűleg rekordidő alatt lezárnák a vizsgálatot.

A terv jó volt, ezt el kellett ismernem. De a gyilkos nem számított

szemtanúra.

Visszamentem a házba, és megnéztem a hullát. Még mindig halott volt. Határozottan stabilizálódott az állapota. Átkutattam a ruháját. A tárcája ott volt a belső zsebében.

A jogosítványa Magnus Lindgren névre volt kiállítva.

Leültem a fal mellé, és megráztam a fejem. A gyilkolás határozottan kijózanított. Lehet, hogy ezt az eljárást szabadalmaztatnom kellene.

Várjunk csak, várjunk!

Egy FBI-ügynök nem szaladgálna a nagynénjéhez hamis iratokkal. De akkor ki a fene ez a pasas? Az információmorzsák csak úgy kavargtak a fejemben, azt hittem, szétesik az agyam.

Aztán megértettem.

Ez tényleg nem Charles M. Torres különleges ügynök, nem Unique testvére, és nem is Mia unokaöccse. Ez valóban nem más, mint Magnus Lindgren!

De ki a fene az a Magnus Lindgren?

Én állat!

Pusztán azért, mert Unique-kal ebédelt, és Fiona elmondása alapján hasonlított a lány bátyjára, elfogadtam a tényt, hogy ő Charles. Mert fekete öltönyben szállt ki egy tipikusan kormányzati kinézetű fekete GMC-ből. Barom vagy, Cameron! Sosem ellenőriztem ezt az információt. Sosem néztem meg egy képet az igazi Charlesről.

Ez a Magnus nem lehet más, mint Kearby svéd embere.

Svéd... lelöttem egy svédet... A héten már elhamvasztottam egy kínait is... Svéd, kínai, kameruni... Ha jól sejtem, eddig kettő nullára vezetek Kearby gyilkosaival szemben. De valahol még lapul egy kameruni...

Bassza meg! *Hol van Kamerun?!*

Legalább azt tudnám, hogy sárga vagy fekete akar megölni!

Ez a nap már eddig is sok kérdést megválaszolt.

Kearby benne van. Polipnak igaza volt, hogy meg fogja ölni a feleségét. És Unique is benne van. Együtt ebédelt Magnus Lindgrennel... Basszus. Magnus? Sosem löttem még svédet.

A nagy kérdés azonban az volt, hogy ezek után melyik oldalon áll Devil. És tulajdonképpen mi a fene folyik itt?

Csak egy emberben bízhattam meg. Felhívtam Fionát.

– Halló? – Olyan volt a hangja, mint aki éppen halottat lát.

– Üdv, Fiona, itt Cameron. Segítsen nekem...

– Maga él?!

– Persze hogy élek. Figyeljen már! Hol van Kamerun?

– Afrikában, de ki nem szarja le?! Hogy élhet maga?

Megdöbbsentem. Honnan tudhat a támadásról? Alig tíz perce lőttem agyon a svédet!

– Miért ne élnék?

– Hol van?

– Miért akarja tudni? – kérdeztem óvatosan.

– Mert itt állok a lakása ajtajában! – váltott szinte hisztérikusra a hangja. – Az egész kiégett, és az ágyában egy elszenesedett hulla van! Eddig azt hittem, maga az!

Ez egy ilyen nap. Nincs mese. Csütörtök volt, de határozottan péntek tizenháromra hajaztak az események. Még jó, hogy a lakás Mathiesé. Nem fog többet lepaktálni a zsarukkal. Amortizálták a lakását, megverték a fiúkáját...

– Dehogysis! – mondtam, s közben próbáltam összeszedni a gondolataimat. – Unique aludt nálam.

– Úristen! Hát ő az!

– Minden bizonnyal. De van ennél nagyobb gond is.

– Mi jöhet még?

Hát elmondtam.

A terasz szélén ültem, és a lábamat lógáztam a mélybe. Ez kellemes tevékenység is lehetett volna egy ilyen szép tavaszi délutánon, de most nem az volt.

Néztem, ahogy tíz emelettel mélyebben, a sziklás hegyoldal egy párkányán fehér overallba öltözött bűnügyi technikusok és a halottkém Mia holtteste mellett ügyködnek. Egy másik csapat a hátam mögött, a házban Lindgren hullája körül sertepertélt. Hullanak, mint a legyek, gondoltam.

Mindig ez van, ha belecsöppenek egy ügybe.

Régen, amikor vitorlázni jártam, és rossz idő lett, mindig azt mondogatták az oktatók, az a titok, hogy ki kell találni, ki az a három ember, aki ha együtt van, esik az eső. Aztán legalább az egyiket le kell beszélni róla, hogy eljöjjön. Én tutira mindig benne lettem volna a háromban. Csak most nem eső hullott miattam, hanem emberek.

Mia.

Elmerengtem, mi lehetett volna köztünk, de hamar rájöttem a kemény válaszra. Semmi. Ha egészséges, rám se nézett volna, ha nem egészséges, akkor meg én nem maradtam volna vele. Nem szép dolog? Attól még így működünk.

A hátam mögött megcsikordult a kavics, ahogy két autó fékezett a parkolóban. A barna szedán hátsó üléséről Devil kapitány, míg a Jetta vezetőüléséből Fiona Vance szállt ki. Felém indultak, de Fiona jó taktikai érzékkel lemaradt egy yardnyira. Tudta, mi itt ketten már nem tudunk beszélni egymással, míg ez le nem zajlik.

Feltápáskodtam, pont akkor, amikor Devil megállt mellettem.

Vibrált a szeme, ahogy végigmért. Ideges volt, nem is csodáltam. Hüvelykujját az övébe akasztotta, majd közel hajolt az arcomhoz, és fojtott hangon megszólalt.

– Mi történt itt, Larkin?

– Megtámadták Mr. Kearby feleségét, és végeztek vele. Én pedig lelőttem a gyilkost.

– Nem ezt kérdeztem, bassza meg! *Maga* mit keresett itt?

– Mrs. Kearby hívott ide.

– Miért?

– Valahonnan megtudta, hogy sok zenész meghalt, és Ralph Kearby felfogadott, hogy védjem meg Unique-ot. Felajánlotta, hogy talán tud segíteni.

– Miben?

– Honnan tudjam? Nem mondta el, csak beszélgettünk este.

– Még egyszer kérdezem. Miért jött ide?

– Maga mondta, hogy mindenben álljak Kearby rendelkezésére.

– De nem a felesége rendelkezésére!

– Ezt én honnan tudhattam volna? Azt hittem, ők egy és ugyanaz. Ha nemet mondok a feleségnek, mennyi esély van rá, hogy egy óra múlva éppen maga hív, hogy miért nem nyalom ki kellőképpen a seggüket?

Devil beharapta az ajkát, és nem válaszolt azonnal. Ezek szerint átment az üzenet.

– Ez tegnap volt?

– Igen. Éjfél előtt értem ide. Egy-két órát beszélgettünk, aztán hazamentem.

– És ma minek jött vissza?

Már a számon volt, hogy Mia hívott, amikor bevillant a tény: minden hívást ellenőrizni fognak. Látják majd, hogy ma én hívtam a nőt.

– Itt maradt a szemüvegem. Megkérdeztem, mikor jöhetek vissza érte.

– Aha... És mi történt?

Devil feszülten hallgatta végig a mondandómat. Azt azért egyelőre elhallgattam, hogy egy elcsent pendrive lapul a zsebemben. Amikor

odaértem, hogy Lindgren lelökte Miát, a kapitány lenézett a mélybe.

– Miért törte el a nyakát? Amúgy is halálra zúzódott volna.

– Kilencvenkilenc százalék, hogy meghalt volna – értettem egyet. – De a svéd tutira ment. Kitörte a nyakát, hogy biztos legyen az eredményben. Aztán lökte le. Ha engem kérdez, öngyilkosságnak akarta beállítani. A lakatot a kulccsal együtt ott hagyta a korláton. Úgy nézett volna ki, hogy Mia megunt a tolószéket, és véget vetett az életének.

– Mia? Csak így, egyszerűen?

– Ő kérte, hogy így szólítsam.

– Miért nem akadályozta meg a gyilkosságot?

– Mert ott álltam fenn – mutattam az emeleti üvegfalra.

– Mi történt utána?

– A gyilkos észrevett, és felém kezdett futni. Fegyver volt a kezében. Én elébe akartam menni, és lerohantam a földszintre – mondtam óvatosan. – Lent véletlenül rossz irányba fordultam. A konyhában csapdába kerültem. A gyilkos azonban nem vett észre, és mire megfordultam, már rohant felfelé a lépcsőn.

– Mutassa meg!

– Ezt én is szeretném látni – szólt közbe egy éppen megérkező szürke öltönyös szimpatikus fickó.

– Maga meg ki a faszom? – dörrent rá morózusan Devil. A szívemből szólt egyébként.

– Larry Oldman vagyok a belső elhárítástól – villantott fel egy jelvényt a pasas. A szimpátiám egy másodperc alatt heves ellenszenvvé változott. – Az őrmester fegyverhasználatát kell kivizsgálnom.

– Már csak maga hiányzott – sóhajtottam.

– Csak a munkámat végzem.

– A hóhér is ezt mondta.

Devil rám nézett. Lélekben visszaváltozott zsaruvá, és együtt érzett velem. Azt tudni kell, hogy minden *igazi* zsaru utálja a belső ellenőrzést. Ennél már csak egy gennyládább társaság van, a sima ellenőr. Róluk majd egyszer mesélek is pár érdekes történetet.

Oldman fürkészőn nézett rám.

– Valami gondja van velem, őrmester?

– Több is – feleltem őszintén. – Éppen az jutott eszembe, hogy egyszer regényt fogok írni a magafajtákról. Nem lesz egy dicshimnusz.

– Annyira nem szívelhet minket?

– El sem tudja képzelni, mennyire.

– Attól még megyek magukkal.

– Jöjjön – adta meg magát Devil.

Bementünk a házba, és a lépcső aljához vezettem őket. Tudtam, hogy ez lesz, nem volt ebben semmi meglepetés. Megálltam, és a sarokra mutattam.

– Amikor ideértem, a *gyilkos* – direkt használtam ezt a kifejezést, nem baj, ha Oldmanben rögzül, hogy kit is lőttem agyon – már a lépcső felénél járt. Rákiáltottam...

– Mit mondott neki?

– Ami a szabályzatban van. *Mi más?* Rendőrség, adja meg magát!

– Aha – mondta minden lelkesedés nélkül Oldman. Devil némán állt a falnál, és figyelt. – És aztán?

– Akkor a *gyilkos* megfordult, de nem tette le a pisztolyát. Egy Glock 17-es volt nála. Megismételtem a felszólítást, és két figyelmeztető lövést adtam le.

– Merre lőtt?

– Ahogy a szabályzatban van. *Hová máshova?* Felfelé.

Mindketten felnéztek a mennyezetre. Pontosan felettünk két lyuk tátongott a gipszkartonban. Oldman olyan savanyú képet vágott, mint aki citromba harapott.

– És aztán?

– Rám emelte a fegyvert, mire én négy lövést adtam le.

– Hova célzott?

– Ahogy a szabályzatban meg van írva. *Hová máshova?* A fegyvert tartó kezére. A céloim egyértelműen a lefegyverzése volt.

– A holttest mellkasában van a négy lövedék!

– Belemozdult – mondtam teljes komolysággal.

Oldman közelebb lépett hozzám, és a képembe bámult.

– *Belemozdult, mi?*

– Van ilyen. De csak az utcán fordul elő, tudja. Ahol maga sosem járt. A valószínűség-számítás szerint egy őrzött rendőrségi épület harmadik emeletén, az irodájában, a francos íróasztala mögött önnek tizenkétezer-kétszázhat évig kell várnia, hogy fegyverrel támadják meg. Hacsak én ezt a számítást most romba nem döntöm.

– Hogy merészeli? – fröcsögte rám alig arasznyi távolságból.

Félrebillentettem a fejem, és suttogóra vettem a hangom.

– Vagy hátralépsz, vagy lefejellek. Gyorsan dönts el, mert ha nekem kell választanom, nem kérdés, mit csinálok.

Hátrarántottam a fejem, mire Oldman rémülten hátraugrott.

Váratlan helyről jött a segítség.

Devil lépett közénk.

– Megkapott mindent, amit tudni akart, Oldman hadnagy?

– Még nem, de...

– Nincs *de*. Akadályozza az eljárást. Tűnjön innen!

– Kapitány úr, tisztelettel, de...

– Lassan és tagoltan mondom – hörögte a kapitány. – Menjen... innen... a... picsába! – A továbbiakat már üvöltötte: – Most!

– Larkin őrmestert meg kell hallgatnom.

– Majd holnap tízkor, bent a kapitányságon. Az ügyvédje jelenlétében.

– Le kell írnom a jelentésemben, hogy ön nem működött együtt velünk, kapitány úr.

Devil higgadt hangra váltott.

– Természetesen. Írja csak le, Oldman. A jelentését majd megbeszélem a főnökével...

– Köszönöm a megértését, uram.

– ...a szombat reggeli golfozás közben. Most pedig húzzon innét!

Oldman végre eltakarodott. Devil rám nézett.

– Okádni tudok tőlük.

– Ebben egyetértünk, uram.

A kapitány szemügyre vette a lövések nyomait. Nagyon halkan

szólalt meg.

– Nem tudom, mit csinált, Larkin, de a nyomok maga mellett szólnak.

– Minden úgy történt, uram, ahogy elmondtam.

– Persze – nézett rám. – Hogy máshogy? De most beszéljünk végre komolyan. Mi zajlik itt?

– Lehetek őszinte, uram?

– Csak az lehet.

Fiona Vance, aki a háta mögött állt, alig láthatóan bólintott. Ő is úgy gondolta, most nem kellene sületlenségeket mondanom.

– Az általam eddig összeszedett adatok szerint Kearby utasította Magnus Lindgren, hogy ölje meg Miát, a feleségét.

Devil szeme összeszűkült, de nem úgy tűnt, mint aki halálosan meglepődött.

– *Tudja, mit beszél?*

– Igen, uram. Lindgren Kearbynek dolgozott. Egyszerre vette fel egy kínai és egy kameruni bérgyilkossal.

– Kamerun? Az meg hol a tökömben van?

– Afrikában, uram, hol másutt? – adtam tovább Fiona információját.

– Miért akarta volna megölni a feleségét?

Két perc alatt elmeséltem majdnem mindent, amit Mia előző éjjel megosztott velem. Devil szinte lefagyott az információk hallatán. Amikor végeztem, még egy percig csendben maradt. Végül megint én szólaltam meg.

– Uram, átérzem a helyzetét. Ez felettébb kellemetlen. Ahogy én látom, ön elköteleződött Kearbynek. De láthatóan rossz lóra tett. Ez az ember egy gyilkos.

– Nincs közvetlen bizonyítéka.

– Mia elmondása...

– A nő halott. Nem lesz tanú, hogy megismételje a bíróságon.

– A három gyilkosra utaló adatok...

– Egyet maga ölt meg, egyet pedig tegnap este autóbaleset ért, és szénné égett. Ki támasztja alá a *maga* történetét?

Elnémultam. Nem is olyan egyszerű ez az egész. Devil a fejét rázta.

– Elveszem magától az ügyet, Larkin.

– Uram, senki nem tud nálam többet erről az egésztől.

– De kudarcot vallott. Meghalt Kearby unokahúga és a felesége is. Egyiket sem tudta megvédeni. Nem tudom, hogy fogom ezt elmagyarázni Ralphnak, de mindenképpen felelőst akar majd. Az pedig nem lehet más, csak maga.

– Uram, tisztelettel kérem, hagyjon dolgozni!

– Nem. Felfüggesztem.

– Akkor magának vége – mondtam halkan, és elfordultam.

Devil megtorpant, és visszajött hozzám. Körbenézett. A technikusok a svéd hulláján dolgoztak, és a hüvelyeket szedték fel, Fiona pedig diszkréten távolabb állt. Csak ketten voltunk.

– Mit mondott?

– Hogy magának vége. Elköteleződött Kearby mellett. Nem én vallottam kudarcot a politikus szemében, hanem *maga*. Én csak eszköz vagyok, maga volt azonban az a személy, akiben megbízott. Ráadásul ő egy gyilkos. Pár nap, és elkapom. Emiatt ne rúgjon ki, mert csak én védhetem meg a maga seggét.

Devil szeme összeszűkülte, és karba tette a kezét.

– Hallgatom.

– Én vagyok az egyetlen esélye, hogy kiköszörülje a csorbát. Ez két módon lehetséges. Vagy úgy, hogy bebizonyítjuk, Kearby gyilkos, vagy úgy, hogy elkapjuk azt, aki esetleg a háttérben a szálakat mozgatja. Csak így kerülhet ki ebből a helyzetből. Ezt azonban jelenleg csak én vihetem véghez. Pár nap múlva már akármelyik jobb nyomozója megcsinálná a munkát, de önnek nincs annyi ideje a székében. Jelenleg erre csak én vagyok képes. Ha nem hagy dolgozni, maga lesz a vezéráldozat.

– Miért?

– A rendőrség védte Unique-ot, aki meghalt. A rendőrség embere ott volt, amikor megölték a kormányzójelölt feleségét. Mégis? *Kinek* kéne most azonnal magától lemondania?

Súlyos csend támadt. Egy perc múlva Devil bólintott.

– Mire van szüksége?

– Egyelőre csak egy jó számítógépre. A többit megoldom. Ha bármi más kellene, adjon egy közvetlen telefonszámot.

Szó nélkül átadott egy névjegyet, majd nagyon közel lépett hozzám.

– Holnap estig kap időt. Egy perccel sem többet. Igyekezzen!

Sarkon fordult, de elkaptam a karját. Döbbsenten megfordult.

– Mit akar?

– Mégis volna valami, uram!

– Mi?

– Az a mélyvörös Corvette...

– Megkapja. Csak tegye a dolgát!

Azzal elviharzott. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, holott valójában nem is én kaptam időt, hanem ő.

Akkor talán foglalkozzunk a munkával, gondoltam, de akkor odalépett Fiona.

– Mi történt? – kérdezte.

– Mi? Megvan a Corvette, az történt!

Fiona Vance villámló szemmel megragadta a könyökömet, és félrevont.

– Nekem ne viccelődjön itt akkor, amikor az én bőrömre is megy a dolog!

– Úgy nézek ki, mint aki viccelődik?

– Miről beszélt Devillel?

– Kaptam másfél napot kideríteni, hogy mi zajlik itt.

– És az elég lesz?

– Nagyjából már sejtem, ki a hunyó, csak egyelőre nem akarom elhinni, ami a szemem előtt van. Túl bizarr. Már csak azt kéne tudnom, hogy miért csinálja, amit csinál, meg még kiket vont bele.

– Segítek, ahogy tudok.

– Nem kéne jobban belekeverednie.

– Félreértett! Magán akarom tartani a szemem.

– Én csak vigyázni akartam magára...

– Vigyázott Unique-ra is, aztán marha sokra ment vele! Megint egyedül hagyta éjjelre. Meg is ölték.

– Már biztos, hogy gyilkosság? Nem lehet, hogy az ágyban dohányzott?

Nem tudtam visszaszívni, pedig szerettem volna. Vance fekete arcából pengeként villogott rám a szeme. Sosem hittem volna, hogy egy színes bőrű is képes elfehéredni. Már miszlikben lennék, ha ölni tudott volna a pillantása. Próbáltam menteni a helyzetet:

– De...

– Larkin! Kuss! Mostantól az árnyéka vagyok. Az én sorsommal

játszik!

– A mesekönyv meg a palacsinta?

– Már bánom, hogy elmondtam magának. Pont azért megyek magával, hogy el ne csesse őket.

– Miért cseszném el? Devil most biztosított a bizalmáról, és megígérte a Corvette-et.

– Na, ez már önmagában csoda. Adjon hálát az Úrnak. És most ki vele! Mi a következő lépés?

Láttam, hogy nem vakarom le magamról többé. Megadóan bólintottam.

– Először egy számítógépre van szükségem.

– Az van az irodámban.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet a rendőrségi rendszert használni.

– Miért nem?

– Van egy pendrive-om. Forró anyag. A cég gépeit meg ki tudja, melyik szemét belsős társaság figyeli.

– Akkor menjünk hozzám. Van egy laptopom.

Jobb ötletem nem volt nekem sem.

– Menjünk. Itt a kocsim az utcán...

– Velem jön! – mondta Vance ellentmondást nem tűrően.

– Hát jó...

Egy percre megálltunk a Mini mellett, hogy Mac átszállhasson, és átdobtam a kis táskámat is.

– Abban mi van? – kérdezte gyanakodva Fiona, miközben lefelé vezetett a hegyi úton.

– A vakkellékeim. Zselé, kontaktlencse, miegymás.

– Értem. Miért szólt be Oldmannek? Nem volt túl taktikus leugatni a belső ellenőrzést.

– Jólesett. Értelme nem volt, ezt én is tudom.

– Szerzett egy ellenséget.

– Sosem tudtam tartani a pofámat. Ha be tudnám fogni, az én eszemmel már régen kapitány lennék. De nem ezzel szereztem ellenséget Oldman személyében. Ő már eleve úgy érkezett, hogy vért

akar látni. Mind ilyenek.

- Maga általánosít velük kapcsolatban.
- Remélem is! A legrosszabbra számítok. Eddig mindig bejött.
- Akkor is lehetne taktikusabban fogalmazni.
- Csomagoljam celofánba az anyázást?
- Igen.

– Tudja, mit? Ezt csinálja maga! Én teszem a dolgom, maga meg legyen diplomata. És adja el az eredményt, amit összehozunk. Tudja, nem elég ám megtojnunk az aranytojást, kotkodácsolni is kell majd utána, hogy tudjanak arról a tojásról.

- Egyelőre még csak vajúdunk azon a tojáson, Cameron.
- Ez igaz. – Témát váltottam. – Mi történt Mathies lakásán?
- Ja, igen. Délelőtt kaptuk a jelentést, hogy a lakás lángokban áll.

Még a felette lévő is kiégett. Az ágyban pedig egy hulla hevert.

– Megnézte?

– Meg hát. – Átpillantott rám. – Egyébként jobb bőrben volt, mint most maga.

- Köszike.
- Megint ivott?
- Abba se hagytam.
- Megörülök magától!
- Igazán? Hát ez kár. Én ugyanis nagyon kedvelem magát.

Rám sandított a volán mögül.

– Most meg mit akar?

– Semmit.

– Sosem lesz köztünk semmi, ha erre célzott.

– Dehogysis! Magánál úgyis csak a sötétben tapogatóznék...

– Hogy maga mekkora bunkó! Hol a női mivoltomat sérti meg, hol a bűrszínemet. Maga semmit sem tisztel?!

– Csak tényt közöltem. – Ásítottam egyet. – Volt még valami érdekes a lakásban?

– Igen. A tűzvizsgáló elmesélte, hogy az ajtó be volt feszítve, a lakást pedig felloccsolták benzinnel. Úgy égett, mint a pokol.

– Tehát valaki betört, és megölte Unique-ot.

– Ha ő van az ágyban.

– Ki más lenne?

– Mit tudom én, kit fektet le.

– Mostanában csak magamat. Bár az inkább kiütésnek tűnik.

Unique-ot hagytam ott. Az övé lesz a holttest. Meg hát bele is illik a mintába, ahogy volt szíves erre már felhívni a figyelmemet. Mexikóban is a tűzhalál volt a hatodik.

Vance elhúzta a száját.

– Hát ez remek... Ott mi is volt a hetedik?

– Miért érdekli?

– Hogy fel tudjunk rá készülni.

– Fasza... A hetediket megette az oroszlán. A bohócot.

– Na, akkor helyben is vagyunk. Maga elég nagy bohóc, és San Diegóban van a világ leghíresebb állatkertje. Sajnálom magát, Cameron.

– Ez aztán biztató.

– Szerintem ne menjen a zoo közelébe. – Vance végre vigyorgott. Kár, hogy rajtam.

Mufurc képet vágtam, és hallgattam. A nő tíz perc múlva leparkolt egy külvárosi tömbház előtt. Kiugrott a kocsiból, aztán meglepetten nézett rám vissza.

– Nem jön?

– Mennyire van innen az állatkert?

– Tizenkét mérföldre.

– Azt mennyi idő alatt teszi meg az oroszlán?

– Maga Taigetosz pozitív. Na, jöjjön!

Macet magam után húzva felkaptattam a lépcsőn. Vance az elsőn lakott. Ahogy belépett a lakásba, elkiáltotta magát:

– Sammy!

Tízévesforma kissrác került elő a gyerekszobából, és átölelte az anyját.

– Cameron, ő a fiam, Sammy.

– Helló.

– Sammy, fogd meg Macet, és játssz vele egy kicsit.

A fiú sugárzó arccal bevitte a kutyát a szobájába.

Én ezt nem értem. Mi a fenét eszik minden gyerek a kutyákon? Nekem csak egy tengerimalacom volt kölyökkoromban. Amikor egyszer levittem kirázni a szőnyeget, mire visszatértem a szobába, a kis vacak eltűnt. Először azt hittem, apám lehúzta a vécén, vagy betette a turmixgépbe, és aznap így készült a szokásos esti vérnarancsdzsúsz. De nem akarta elismerni, így aztán órákon át kerestem, majd fáradtan leültem az ágyamra. Ahogy bámultam ki a fejemből, láttam, hogy egy helyen fel van púposodva a szőnyeg. Dühösen letapostam, de a harmadik páros lábú ugrásnál már éreztem, hogy nem kellett volna...

– Min gondolkodik? – kérdezte Fiona.

– Csak egy régi gyerekkori emlék.

– Magának is volt állata?

– Igen. De meghalt. Átment rajta az úthenger.

– Magával csak ilyen sztorik estek meg?

– Ah! A legtöbbet még el sem mondtam.

– Ne is kezdje el! Itt a laptop.

A Vaio az asztalon hevert. Fiona bekapcsolta, aztán odahúzott magának egy széket. Bedugtam a Kearby szekrényéből elhozott pendrive-ot, és lehívtam a tartalmat.

Több mappa volt benne, és nem voltak titkosítva. Úgy tűnt, hogy a pasas elegendőnek ítélte a páncélszekrény nyújtotta védelmet.

– Mik ezek a mappák? – böngésztem végig a felugró listát.

– Ezek Kearby valóság-show-projektjei.

– Honnan tudja?

– Maga nem néz tévét? Nézze csak! – mutogatott a képernyőn. – Minden mappa egy-egy show. Itt van mind sorban. *A győztes*, aztán a szigeten játszódó *Robinson fiai*. Ez a sivatagi volt a legnagyobb sikere, *A Szahara kínja*.

– Hol forgatták?

– Új-Mexikóban.

– Hogy jön ide a Szahara?

– Nem mindegy? A sivatag az sivatag. Nézze csak tovább. Itt a negyedik és ötödik sorozat is, a *Hegylakók* és *Az ősemlék élete*. Aztán jött *A győztes II.* és a *Hegylakók* folytatása. Itt kezdett lefelé menni a szekér. Amikor elkezdenek második szériákat gyártani az új ötlet helyett, az mindig jelez valamit. Ez a többi már elég érdektelen volt.

Találomra megnyitottam *Az ősemlék élete* mappát. Minden benne volt. A stáb adatai, a szereplők életrajza és a fontosabb információk a játékról. A gyártási költségek, a gázsik, a telefonos szavazás közönségadatai és bevétele, a szponzorok nyújtotta támogatás. Száztizenkétmillió dollár adózás utáni nyereséggel zárt a produkció. Alapos volt a pasas, mindent feljegyzett.

– Nézte valaki ezt a szart? – kérdeztem.

– Valaki csak összetelefonálta azt a rongyos száztizenkét-milliót, nem gondolja?

Lejjebb görgettem az adatokat.

– Mi ez a két utolsó mappa?

– Lássuk csak! *Manézs* és *Beethoven*... Hm...

– Hallott ezekről?

– Soha életemben. Nézzünk bele.

A *Manézs* feliratú mappa ugyanazt a rendszert tartalmazta, mint az imént megnézett. Szereplők, helyszín, bevételek. Két perc múlva lapos pillantást vetettem Fionára. Találkozott a tekintetünk.

– Maga is azt látja, amit én?

– Szerintem igen. Csak nem tudom elhinni.

– Én se.

– Itt vannak a befizetők. Nézze csak! Kódnevekkel szerepelnek, akárcsak a játékosok. Ahogy látom, minden fordulóban fogadni lehetett egy-egy játékosra...

– És minden szavazatért százezer dollárt kellett kiközhögni.

– Itt – mutattam a képernyőre. – Itt már csak hárman maradtak fenn a rostán.

– Minden forduló végén hárman maradtak.

– Innen megfordult a játék. A nyertesre kellett tenni. Annyiszor szavazhattál a kedvencedre, ahányszor csak akartál, de minden voks százezerbe került.

- Minden egyes szavazat.
- És a végén lett egy utolsó.
- És az utolsóról itt a videofile.

Rákattintottam a kis ikonra, és megjelent a képen egy felvétel. A játék végkimenetelét mutatta. Több kameraállásból. Volt köztük már-már profi felvétel éppúgy, mint rejtett kamerás videó. Öt percig néztük több irányból a jelenetet. Aztán hátradóltunk.

- Van whiskyje? Rám férne.
- Jeget?
- Csak elcseszi. Tisztán. És sokat.

Fiona két vizespohárral tért vissza. Félig voltak töltve az aranybarna folyadékkal.

- Csak ez az olcsóbb márka van itthon – mentegetőzött.
- Kémiai szempontból ugyanaz az alkohol van benne.
- Maga tudja.

Ittunk.

- Nos, Fiona? Már hisz nekem?
- Maga tényleg ezt várta?
- Nagyjából igen. Sherlock Holmes azt mondta, ha mindent kizártunk, ami marad, az a megoldás. Még ha nem tűnik is logikusnak.

– Sherlock Holmes csak egy regényhős.

– Igen, ez engem is zavar, amikor idézem az urat. De a lényeg: ezt raktam össze magamban, bár végig reménykedtem, hogy tévedek. Ez akkora sztori, hogy nem hittem, hogy igaz.

– Láttá ezt a másik file-t? – mutatott a képernyő sarkára.

– Megnyitom... tessék! A szavazók adatai. Hát ez hihetetlen! Egy oszlopban a kódneveik, másikban a rendes nevük, harmadikban a befizetéseik... Sok-sok millió dollár... elképesztő... Tudja maga, hányan adnák a fél vagyonukat, hogy lekerüljenek innen?

– Nagyjából mindannyian.

– Az pedig vagy négy-ötmilliárd dollár lenne. Maga szerint azzal lehet valaki Kaliforniában kormányzó?

Fiona idegesen körbepillantott, mintha attól tartana, azonnal ránk törik az ajtót.

– Mit akar tenni, Cameron?

– Egyelőre fogalmam sincs. Van itthon adathordozója? Külső merevlemez vagy pendrive?

– Persze hogy van.

– Hozza ide, és először is másoljuk le ezt az anyagot.

Fiona két pendrive-val tért vissza. A következő negyedórában átmásoltam a Kearby adathordozóján lévő valamennyi adatot.

– És most?

Elővettem egy kulcsot, és felmutattam.

– Ez egy széf kulcsa a First California Bank pánccéltermében. Menjen, és béreljen egyet maga is. Tegye be az egyik másolatot. A másik maradjon magánál. Én megtartom az eredetit.

– Minek van magának széfje?

– Ott tartom a selyem alsógatyáimat.

– Már megint komolytalan!

– Ezúttal igazat mondtam.

– Persze. Megnézzük az utolsó mappát is?

– Félttem, hogy ezt kéri.

– A *Beethoven* feliratú mappa... ugye, sejti, mi lehet benne?

– Nyilvánvaló. A gondom az, hogy félek megnézni a mappa végét.

– A most is folyamatban lévő szavazásra gondol?

– Mi másra?

Fiona átnyúlt előttem, és lenyomta a gombot. Szótlanul néztük a szavazás állását. A nő félve rám pillantott.

– A rézfűvós nagyon vezet.

– Talán nem szeretik a szavazók. Ki érti ezt?

– Szerintem tényleg ne menjen az állatkert közelébe.

Vance lecsapta a laptop tetejét, és felhajtotta az itala maradékát. Példát vettem róla, és én is kivégeztem a whiskymet. Az eredeti

pendrive-ot zsebre tettem.

- És most? – kérdezte Fiona.
- Irány a proszektúra.
- Minek?
- Szeretnék tudni pár dolgot Unique haláláról.
- Rendben. Magával megyek.

Felálltunk. Szembefordultam Fionával, és felemeltem a mutatóujjamat.

– Maga nagylány, és megvan a kellő akarata. Ezért most mondom el utoljára. Nem kell velem tartania.

– Maga meg egy nagy gyerek, és még sokszor el kellene mondanom, ám kurvára nincs hozzá erőm. De azért megint elmondom: magával tartok.

- Akkor menjünk.
- Várjon! – kapta el a karomat a nő.
- Mi van?

– Várjunk csak, várjunk! Már megint jégre vitt, a szentségit magának. Ez nem egy film. Mi a fenéért nem Devilhez megyünk?

- Minek?
- Mert itt a kezünkben a bizonyíték, hogy mi történt!

Tudtam, hogy igaza van. Minden egyes szavával a lényegét mondta. Nem kell hősöködni. Be kell menni Devilhez, ha nem akar lépni, meg kell zsarolni a másolatokkal. Vagy eleve átvinni az egyiket Zeamerhez, aki tárt karokkal fogadna, hiszen ezzel az aduval simán kitúrhatná a székéből Devilt. Aztán a többit elintézi a bevetési egység és a nyomozók. Nekünk nem maradna más, mint az interjúadás, a plecsnik átvétele, a palacsintasütés, meseolvasás és persze a mélyvörös Corvette.

Miért nem tetszett nekem ez a verzió? Merthogy tízből kilencszer tetszett volna. De most...

Mia.

Az a mocsok megölte ezt a csodálatos asszonyt. Bosszút akartam állni. Én. Nem más. Én.

Így aztán vegytiszta hülyeként cselekedtem.

– Sok még a nyitott kérdés, Fiona. Szenteljük neki ezt a másfél napot, amit Devil kapitány adott! Aztán nem bánom, menjünk, és tegyük le az asztalára a pendrive-ot. Ez elfogadható?

– Nem tetszik.

– Akkor maradjon ki.

– Azt már nem! Miért érzem úgy, hogy át akar verni?

– Dehogyan akarom!

– Látom a szemén. Magával megyek. És meg ne próbáljon még egyszer így befűzni! Szemétláda!

– Valami azt súgja, nem bízok bennem.

– Sújja? Hah! *Üvölti!* Üvölti, hogy nem bízom magában!

Kituszkolt a lakásból, és már siettünk is le a Jettához. Nem érdemes őszintének lenni. Még jó, hogy nem sokszor gyakorlom ezt a gyarlóságot.

A városi hullaház egy roppant vidám kis épületben volt. Virágok vették körbe a bejáratot, és pálmák adtak árnyat az ablakoknak. A kint és bent kontrasztja oly éles volt, hogy még én is átéreztem.

Fiona egész úton összeszorított fogakkal vezetett. Magamba nézve megállapítottam, hogy kezdem tisztelni ezt a nőt, ahogy a rendőrség magamfajták alkotta társadalmában is megállja a helyét.

Leparkoltunk az épület előtt. Vance rám pillantott.

– Nekem ez eddig kimaradt. Maga biztos volt már itt, Cameron.

– Egy időben úgy jártam ide, mint más a sarki fűszereshez.

– Talán szereti a boncolást?

– Vegetáriánus vagyok. Nem nagyon hat rám a hús látványa.

– Mióta vegetáriánus maga?

– Nem is tudom – töprengtem el. – Talán négy... nem! Öt órája.

– Kifelé a kocsiból!

A bejárat felé tartva szembejött velünk egy alacsony, köpcös fickó, aki elméretezett öltönyt viselt. De legalább a cipője sem passzolt színben az öltözetéhez.

– Helló, Fiona! – köszönt vidáman a pasas. – Hát te mit keresel itt?

– Szevasz, Tom – intett vissza a nő. – De jó, hogy összefutottunk!

– Kinek jó az?

– Nekem. Át kellett rendeznem a mai és a holnapi napomat. A rendőrkapitány utasítására Larkin kollégával kell egy ügyön dolgoznom.

– Jó az neked? Bukni fogsz, vagy plecsnit kapsz?

– Majd kialakul. Figyelj, beidéztem egy nőt a Balboa-ügyben, de

nem tudok ma bemenni. Kihallgatnád a tanúmat?

- Persze. Úgyis tartozom neked egy vallomással.
- Kösz. Jövök eggyel!

Tom elment, én meg morogva baktattam Fiona nyomában.

- Ez aztán óriási volt! Tartozom neked egy vallomással. Ccc!
- Mi baja már megint?
- Micsoda ócska duma volt ez?
- Tudja, hogy maga hány ilyen elsüt egy nap?
- Nem. Hányat?
- Nagyjából két tucatot. Ipari mennyiségben ontja a hülyeséget. Nem szívesen lennék a felesége. Elképzelem a vacsorákat, ahogy ülünk az asztalnál, körben a gyerekek, maga meg csak szövegel, szövegel...

- Miért foglalkoztatja ennyire, hogy a feleségem lesz?

- Na látja! Pont az ilyen megjegyzésekről beszélek.

Közben végighaladtunk a folyosón, és belöktük a lengőajtót.

- Fiona, tisztázzunk valamit egyszer s mindenkorra!
- Igen?
- Nem veszem feleségül.
- Ki a fene beszél erről?
- Egy nyitott kapcsolatban még talán benne vagyok. Esetleg. De mindig legyen otthon sör. És nem akarok gyereket!

Csípőre tette a kezét.

- Tudja, mit? Most azonnal agyonlövöm. Mindketten jobban járunk, higgye el! Sőt, mind a hétmilliárdan. Öngyilkosságnak állítom majd be. Senki sem fog kételkedni, hogy megunta az önmagával egy testben élest.

- Jó ötlet. Csak előbb hadd feküdjek már fel az egyik boncasztra. Ha ott lő halántékon, még koszt se csinálunk, és a dokinak is megvan a terület asztalkám.

Mivel kifogyott a ripsztról, továbbmentünk. Nekem azonban még volt munícióm. Sosem zavartattam magam amiatt, hogy olyanra tüzeljek, aki már nem tud visszalőni. És nem most akartam ezt a fair playt elkezdni.

– Tudja, már sokat gondolkodtam ám ezen!

– Min?

– Az öngyilkosságon. Mindig azokat a fickókat szerettem, akik nem csináltak koszt. Két doboz altató? Mehet! Áramütés vagy föbbe lövés a fürdőkádban? Simán! Kis tusolás, némi fertőtlenítő, és már tiszta is a lakás. Vagy az akasztás! Az is egészen nyugis. Nem kell maga után takarítani.

– Ez a hely hat magára így? – pislogott Fiona. – Mert akkor megvárhat a kocsiban.

– Az akasztottakkal azért van némi baj. Képzelje csak el, egyszer úgy jártunk, hogy a pasasnak leért a lába. De komolyan! Le a földig. Így akasztotta fel magát a fickó. Mintha csak állt volna, érti? És olyasmi kék overallban volt, mint a bűnügyi technikusaink. Ahogy ott álltunk mellette páran, megjött a halottkém, és lekezelt mindenkivel a csoportban. Még a hulla kezén is rázott kettőt, mire megérezte, hogy hideg. A gond az volt, hogy ezt látták kint a rokonok. Tudja, milyen nehéz volt ezután meggyőzni őket, hogy Robbie bácsi tényleg halott?

– Ez marhaság.

– Pedig így történt – szólalt meg a boncteremből kilépő halottkém. – Kicsit másnaposan értem ki aznap.

– Helló, doki! – vigyorogtam, és kezet ráztam a férfival. – Hadd mutassam be a kollégámat, Fiona Vance-t. Fiona, ő dr. Stuart Watson.

– Örvendek. – A nő gyanakodva végigmért minket. – Maguk, ugye, nem ikrek?

– Csak lelki társak vagyunk – sietett megmagyarázni a doki. – Egy életre összeköt minket Jerry egér, tudja?

– Miféle Jerry egér?

– Amelyik a seggemre van tetoválva. Meg Cameronéra a párja.

– Ez valami perverz rítus?

– A fenét. Csak egy jó buli volt. Tudja, én Tomot akartam volna, de aztán meggyőztek, hogy az már szexista kirekesztés lenne. Jó a nyakkendőd, Cameron.

Lenéztem a dollárokra, a malackára és a szerencsepatkóra.

– Anyám ajándéka. A negyvenedik születésnapomra kívánt ezzel sok szerencsét.

– Nem is vagy még negyvenéves.

– Tudod, milyenek az anyák. Előre gondolkodnak. Azt mondta, úgysem érem meg ezzel az életformával a negyvenet, így ideadta előre a következő tizenkét évet.

– Mi volt a többi?

– Nyakkendő. Anyám sosem törődött velem. Nem várt gyerek voltam, tudod? Ott lett gyanús, hogy már kétévesen hagyott a teli gyógyszeres dobozokkal játszani. Mindig azt mondta, „cukorka”.

Fiona mérgesen toppantott.

– Okos asszony volt az anyja. Nem dolgozhatnánk végre?

– Dehogynem – méltatlankodott a doki. – Dehogynem! De türelmetlen a kis barátnőd!

– Mindig ilyen. Ideges típus. És még ő akar mesét olvasni!

– *Larkin!*

– Oké. – Éreztem, hogy ez most már sok. Ha pedig én ezt megérzem, az csak egyvalamit jelenthet: hogy már nagyon régen sok...

– Melyik hulla érdekel titeket?

– A szénné égett.

– Kettő is van.

– Kettő?

– Ja. Akciósak voltak, többet adtak. Az egyik már kihűlt, az tegnapi. Most képzeld el! Egy ostoba kínai tömény szeszt iszik a kocsijában, és rá akar gyújtani. Szinte elhamvasztotta magát. Milyen hülye egy halál.

– Mik vannak! – ingattam a fejem. – De minket a másik érdekel.

– A mai lakástüzes?

– Igen.

– Az érdekes lesz. Tiétek az ügy?

– Inkább azt mondanám, kihatással van a mi ügyünkre.

– Gyertek!

Bementünk a boncterembe, ahol a doki egy kis tégelyt nyomott a kezembe. A krémből egy széles fehér csíkot húztam az orrom alá, aztán

továbadtam Fionának.

– Kenje fel. Nem érzi majd a szagot. Az erős mentolos illat mindent elnyom.

A nő ezúttal szó nélkül engedelmeskedett. Érdekesen festett a fekete bőrén a fehér bajusz. A halottkém félrebillentette a fejét.

– Mit néz? – csodálkozott Fiona.

– Most pont olyan, mint egy Hitler-negatív, tudja?

– Nem beszélhetnénk inkább a tetemről?

– Jaj, mindig csak a munka! Na, gyertek!

A terem közepén több asztal állt, három fehér lepellet letakart holttest feküdt.

– Ez a ma délelőtti termés. Azt a vonat csapta el, amaz megfulladt szörfözés közben, és itt a ti szenesemberetek.

Egyetlen mozdulattal lerántotta a leplet a hulláról.

– Jézusom! – kapta a szája elé a kezét Vance.

– Mi baj? – értetlenkedett a doki.

– Fiona eddig a pillanatig boncszűz volt – magyaráztam.

– Hát akkor azt most elvettük. Mire vagytok kíváncsiak?

– Több dologra, de kezdjük a szokásossal.

A halottkém megvakarta az állát.

– Nos... az égés az egész testfelületre kiterjedt, és mindenütt harmadfokú. Ahogy látjátok, minden egyes négyzethüvelyk feketére égett, nincs egyetlen ép bőrfelülete sem. Ezt csak heves és hosszabb láng hatás válthatta ki, amit fokozott a közvetlenül a testre locsolt katalizátor.

– Tehát le is locsolták?

– A nyomozóktól azt hallottam, az egész lakást felloccsolták, és az ágyat, amiben megtalálták, különösen. De én a testen is mindenütt megtaláltam a katalizátorfolyadék nyomait. Kilencvenkilenc százalék, hogy benzint használtak, és abból is jó sokat. Majd a vegyészek megmondják, vettem nekik mintát.

Fiona a halottkémre nézett.

– Ezek szerint esélye sem volt túlélni.

– Semmi. Főleg hogy már eleve halott volt.

Mindketten felkaptuk a fejünket.

– Hogy *micsoda*?!

– Már nem élt. Egy pillanat! – A doki odament a polchoz, amelyen preparált szervek sorakoztak üvegedényekben. Egy fél fej és egy kacskaringózó vastagbél közül levett egy palackot, amelyen *Formalin* felirat virított.

– Megkínálhatlak?

– Kérek.

Három papírpoharat vett elő a szekrényből, és félig töltötte őket. Koccintottunk, és felhajtottuk. Dr. Watson csak most vette észre, hogy Fiona nem iszik. A harmadik pohár felé intett.

– Csak nyugodtan! Vodka. A felirat csak azért van, hogy elriassza a szomjas medikusokat.

– Nem kérek.

– Pedig jót tenne magának. Jól van?

– Kissé émelygek.

– Akkor álljon egy cseppet hátrébb, nyomozó. Nem szeretném, ha belehányna a hullámba.

Fiona Vance már nem is vitatkozott. Két lépést hátrált, és ott megállt. Csendben maradt. Hiába, Stuart mindig is értett a nők nyelvén. Ezért is agglegény. Közben újratöltötte a poharakat, és visszamentünk a boncasztalhoz. Olyan kedélyesen álltunk a holttest felett, mintha csak egy koktélpartin beszélgetnénk.

– Mi volt a halál oka?

– Megfojtották. Eltört a gégeje és az *os hyoideum* is.

– Az mi?

– A nyelvcsont. Csak úgy olyan pórias. Egy szó, mint száz, már halott volt, amikor lelocsolták a benzinnel, és meggyújtották. A tüdő tiszta, semmi nyomát nem találtam koromszemcséknek vagy más égésterméknek. Már nem volt légzése, amikor égni kezdett.

Megköszörültem a torkomat, mert valami nagyon-nagyon furcsa jutott eszembe. Még engem is meglepett.

– Dr. Watson...

– Igen, Mr. Holmes?

– Lehet, hogy furcsák lesznek a következő kérdéseim, de van értelmük, hidd el!

– Jó, hogy előre szóltál. Ez nálad nem olyan egyértelmű.

– Mikor állt be a halál?

– Nem tudom pontosan, de a szövetek bomlása alapján... szerintem pár napja már biztosan.

Fiona két gyors lépéssel mellettünk termett.

– Mit mond?!

– Hogy pár napja halott a nő. Talán öt vagy hat napja.

– Ez biztos?

– Az. De van ennek bármi jelentősége az ügy szempontjából?

– De még mennyire! Szóval? Rátenné az állását, hogy nem téved?

A doki zavartan pislogott, ahogy Fiona fölébe tornyosult.

– Amennyire a szakmámhoz értek...

– Vodkásan? Na, persze! Már értem. Követelem, hogy kérjen egy kontrollboncolást!

– Nincs akadály, csak ezzel mélyen megsért.

– Az most lényegtelen.

Dr. Watson hosszasan Vance-re nézett, aztán meg rám.

– Tulajdonképpen minek hordod magaddal?

– Ismered a mondást. Minden nagy ember mögött áll egy nő.

– Aki piszkálja. Igen, ismerem.

– Hahó, itt vagyok ám! – sziszegte Fiona. – Nem zavarja az urakat, hogy rólam beszélnek?

– Fiona – kezdtem szelíden –, Stuart *nem* szokott tévedni.

– Ezt már hallottam magától, Cameron.

– Ne vitázzatok, kérek egy másik szövettant, és az egyértelműen eldönti a kérdést.

– De te biztos vagy benne?

– Teljesen. Pénzkidobás az újabb vizsgálat, ám a barátnődet csak ez nyugtatja meg.

– Nem vagyok a barátnője!

– Máshogy pedig aligha bírná ki mellette – kacsintott dr. Watson.
Fionát egyesült erővel ismét lepadlóztuk.

Visszafordultunk a holttesthez.

– Van még kérdésed?

– Hogyne volna! Milyen a holttest súlya?

– Mint mindig. Tetemes.

Ezen igen jól mulattunk, miközben Fiona mélyen megvető tekintetét is el kellett viselnünk. De férfiasan túrtuk ezt a terhet. Aztán a doki letörölte a vigyort az arcáról, és komolyra fordította a szót.

– Természetesen lemértem a súlyát. A boncasztalra hetvenöt fonttal került, ami, figyelembe véve a heves égés során a szervekből távozott víz és a kiegészített zsír tömegét, azt jelenti, hogy életében olyan kilencvenöt-száz font lehetett.

– Csak?

– Vékony, szikár nő volt, nem?

Felidéztem a Devil irodájában a Unique Neptune-ról elém tett képet.

– Igen, az volt.

– Más kérdés?

– Hányas lába van az elhaltnak?

– Hat és feles. Talán kisebb. Inkább hatos.

– Van ennek jelentősége? – kérdezett közbe Fiona.

– Mindennek van jelentősége. Még egy korty?

– Persze.

Újra összecsaptuk a papírpoharakat, és felhajtottam a maradékot.

– Még egy kérdés. Megvan már a toxikológiai eredménye?

– Pár perce jött meg, ma szokatlanul gyorsak voltak.

– Volt valami a vérében?

– Semmi.

– Szesz? Altató? Más gyógyszer?

– Semmi.

Beharaptam a szám szélét.

– Összességében mi a véleményed, doki?

– Nekem eléggé egyértelmű. A húszas évei közepén járó, belső szerveit tekintve makkegészséges nő. Valaki megfojtotta, majd a gyilkosság leplezése céljából az egész lakást felgyújtotta. Nyilván olyan nyomokat hagyott a nőn, amiket így tudott a legjobban eltüntetni.

– Az sikerült is neki. Ujjnyom biztosan nem maradt.

– És ilyen égés után DNS sem várható. Kössétek fel a gatyátokat, ha ezt ki akarjátok deríteni.

– Kösz. – Fionára néztem. – Megeresztene egy telefont a helyszínelőknek? Az érdekelne, hogy mit találtak a lakásban.

– Persze.

Láthatóan örült, hogy kap valami feladatot, és kimehet végre a boncteremből. Ahogy becsukódott mögötte az ajtó, dr. Watson felém fordult.

– Nos? Mikor iszunk?

– Most is iszunk.

– Eh, ez komolytalan! Mikor ülünk le végre egy steak meg egy karton sör mellett? Mióta visszatértél, még be sem ugrottál hozzám.

– Ne viccelj már! Szombaton érkeztem meg San Diegóba. Hétfőn kezdtem, kitettek Valleybe, aztán kedd reggeltől a rendőrfőnöknek dolgozom. Vécére menni nem volt időm.

– Oké, de ne felejts el, Cameron!

– Figyelj, lezárom ezt az ügyet, és hívlak. Pont rám fog férni addigra egy kis lazítás.

– Szavadon foglak!

A halottkém elgondolkodva a hullára nézett.

– Tudod, mi folyik itt?

– Miért kérded?

– A kérdéseid nem tetszenek. Nem a lábméretet meg a hulla súlyát szokták ilyenkor megkérdezni. Hanem például azt, hogy hol volt a halála meg az égetés közötti hat napban.

– Hidd el, okom volt rá, hogy ezt kérdezzem.

– Tehát tudod már?

– Azt hiszem, igen. Csak magasra nyúlik az ügy.

- Milyen magasra?
- Legyen elég annyi, hogy nem az én ligámban játsszák.
- Vigyázz magadra!
- Kösz, Stuart, majd jelentkezem.

Kimentem, és végigsiettem a folyosón. Vance-t a kocsiban találtam meg, éppen letette a telefont.

- Mire jutott, Fiona?

– A helyszínelők szerint erőszakos behatolás volt. Az ajtót egyszerűen befeszítették. Levették a pajszer nyomát az ajtófélfáról, de aztán az elő is került a romok alól, a tettes otthagya.

– Minek vitte volna el? Leégett róla minden nyom. Arra van ötlet, hogy hol vehették?

- Nincs. Sima elkalapált végű betonvas. Nem sorozattermék.

- Akkor ez zsákutca. Bent valami érdekes?

– Megtalálták a marmonkannát, az is az összeégett bútorok között lapult. Egy ötgallonos kanna volt. Ha azt mind szétlocsolták, nem csoda, hogy az egész lakás szétégett.

- Volt valami érdekes?

– Nem. Amit nem tett tönkre a tűz, azt elintézték a tűzoltók az oltás során. Mint rendesen.

- Valami oda nem illő tárgy?

- Mire gondol? – kérdezett vissza a nő.

- Semmi konkrétumra.

- Ne szórakozzon velem! Látom a szemén.

– Pedig nincs semmi – adtam az ártatlant. – Esetleg a fotókat, amiket a lakásról készítettek, nem küldték át?

– Dehogynem. Elkértem a tűzvizsgálótól. Gondoltam, hogy kíváncsi lesz rájuk.

Fiona elővette a mobiltelefonját.

– Küldje át nekem a képeket Bluetoothon – kértem. – Amikor lesz egy kis időm, átböngékszem.

- Van okostelefonja?

- Van. De nem sokat érek vele. Ugyanazok a hülyék hívnak rajta,

mint a régin.

Megérkeztek a fotók, én meg elmentettem őket. Fiona rácsapott a kormányra.

– És most?

– Most? Most menjünk fel a hegyre, hogy elhozzam a kocsimat.

– Minek az magának?

– A Pine Valley-i alseriff hivatalának a szolgálati járműve. Ahogy ez az ügy áll, jobb lesz, ha vigyázok rá, mert hamarosan ismét ott fogok dolgozni.

– Ennyire nincs ötlete, hogy mi folyik itt?

Mélyen a nő szemébe néztem.

– Teljesen tanácstalan vagyok, Fiona. Teljesen.

– Miért nem hiszek magának?

– Mert mindig rosszat feltételez rólam. Na, menjünk a kocsimért!

– Megmondtam, hogy velem fog maradni egész nap.

– Nem felejtettem el. Lehozzuk a Minit a kapitányság elé. Addig is tudok gondolkodni, míg maga után gurulok. Aztán átülök, és hátha jutunk valamire.

– Rendben.

Néma csöndben hajtottunk fel a hegyre. A szám szélét rágtam, és kifelé bámultam az autóból. Ki kellett találnom a következő lépéseket. És nem csak a sajátjaimat.

A Mini ott árválkodott a Kearby-villa bejáratától pár yardnyira. Senki sem akarta ellopni. Megértettem a tolvajokat.

Az egyenruhás őr idegesen toporgott a tárva-nyitva álló nagykapu mellett, és figyelte, ahogy a rendőrségi járművek jönnek-mennek. A pasas maga volt a tanácstalanság szobra. Valami szeget ütött a fejembe, de nem akartam Fiona előtt belegabalyodni egy újabb történetbe. A Jetta leparkolt a Mini mellett.

– Tessék – mondta Vance, és feszülten figyelt. – Üljön át. Jövök maga után.

– Rendben. – Beletúrtam a zsebembe, és elővettem egy lefittyedt derekú cigarettát. – Van tüze?

– Honnan lenne? Nem dohányzom.

– A fenébe. – Körbenéztem, és észrevettem az egyenruhás kapuőrt. – Megyek, kérek tőle.

– Miből gondolja, hogy a pasas dohányzik?

– Olyan feje van.

– Megint véleményt alkot egy szerencsétlen ismeretlenről pusztán a kinézete alapján. Mondtam már, hogy maga Taigetosz pozitív, igaz?

– Említette, de ez nem igaz. Engem a spártaiak vagy kik nem egyszerűen kitettek volna, hanem ollózva rúgnak le a hegyről.

– Végre egy kis önkritika.

– Csak magának akartam nyalni. – Kiszálltam a kocsiból. – Mindjárt jövök.

A szemem sarkából láttam, hogy Fiona megfordul a Jettával, és orral a város felé a Mini mellé parkol. Megtapogattam a zsebemben a

slusszkulcsot.

A kapuőr észrevette, hogy felé tartok, és mereven bámult rám.

– Segíthetek?

– Hát ja. Van tüze?

– Persze. – Elővett egy doboz gyufát, tüzet adott, aztán maga is a szája sarkába illesztett egy szálat. Idegesen fújta a füstöt.

– Baj van? – kérdeztem.

– Maga ezekhez tartozik? – kérdezte kutató tekintettel.

Felvillantottam a jelvényemet.

– Aha. Mi a gond?

– Mi? Az, hogy páros lábbal fognak kirúgni.

– Miért?

– Mert elmentem a kapuból, azért.

– Az gáz. Ez akkor volt, amikor megölték az asszonyt?

– Igen. Azt hiszem, végem van. Nemcsak kirúg. Meg fog ölni.

– Kicsoda?

– A főnök.

– Kearby?

– Ki más? Meghalt a felesége, és valami átok zsaru lelőtte az emberét, Lindgren. Kearby tajtékezni fog. Én mondom, megöl!

– Ugyan már, ember, ne parázzon! – Beleszívtam a cigibe. – Egyébként meg mi a fenéért ment el innen?

– Magnus elküldött. Azt mondta, hozzak neki egy pakli cigarettát.

– Hát, mondják, hogy a dohányzás életveszélyes.

– Csak húsz perc volt! Míg lementem a hegy aljába. Mire visszaértem, már itt állt az első rendőrautó.

Ez nem volt igaz. Már akkor sem volt itt a fickó, amikor én megjöttem, és az jóval Lindgren érkezése előtt volt. Lehet, hogy a svéd is elküldte, de már előtte is elkódorgott. Vance az órájára mutogatott a kocsiban, de úgy tettem, mintha nem látnám. Az őr vállára tettem a kezem.

– Mondja csak, hol parkolt le az első rendőrautó?

– Ott fent. – A férfi kinyújtott kézzel a ház felé mutatott. – Fent, a

ház előtti parkolóban.

– Köszönöm. – Átsiettem a kapun, fel arra, amerre az imént az őrr mutatott. Mintha csak az ő iránymutatása alapján indultam volna el valahová.

A kerítés eltakart a Jetta elől.

Szaladni kezdtem, és ahogy a bukszusok elrejtették előlem a kapuőrbódéját is, a bokrok közé vettem magam. Pár yard után visszafordultam, és görnyedten a kapu felé kezdtem osonni a növények takarásában. Tizenöt másodperccel később a sövény túlsó felén elviharzott Fiona. Futva tartott a ház felé.

A kerítéshez visszaérve kisurrantam a kapun, és a Jettához rohantam. Az indítókulcs benne volt. Kivettem, és becsúsztatam a vezetőülés hátán lévő zsebbe. Hadd keresse egy ideig Vance.

Beugrottam a Minimbe, és indítottam. Britannia nehézipara ezúttal mesterien vizsgázott. A kocsit erőteljesen gyújtva legurult a meredélyen.

A város felé vettem az irányt, és felemeltem a telefont. Fél kézzel lehívtam a számot a telefonkönyvből, aztán elküldtem a hívást. Polip hamarosan belerecsgett a fülembe.

– Halló?

– Itt Cameron. Hol vagy?

– A városban.

– A város nagy, baszd meg, te meg kicsi! Hol vagy?

– Miért?

– Mert kellesz!

– Ja, az más. Találkozzunk a szaunában!

Van nekem erre időm?

És jó az nekem, ha a lakásomhoz megyek? Fiona először ott fog keresni. Bár ha jobban belegondolok, nem is biztos. Úgy fog okoskodni, hogy ki az a barom, aki ilyen helyzetben hazamenne? Aztán eszébe jut majd, hogy hát én. Majd elveti, mondván, ennyire állat még Larkin se lehet. Viszont utána eszébe jut, hogy dehogynem!... Ez nem vezet sehová. Dönteni kell!

– Rendben.

– Félóra múlva a gőzben.

– Oké.

Letettem, és ráléptem a gázra. A kocsí még mindig Windows-alapú gázpedállal rendelkezett. Beletaposás után rákérdezett: biztosan gyorsítani akar? Igen vagy nem, esetleg mégse?

Azért valahogy csak elértem a hatvan mérföldes sebességet, és megérkeztem a lakásomra. Fiona folyamatosan hívott, de nem vettem fel. Még nem.

A kocsit három utcával feljebb egy parknál állítottam le, hogy ne legyen szem előtt, ha a nő mégis erre venné a kanyart. A lakásomig gyalog mentem, aztán összecsomagoltam a váltóruhámat egy sporttáskába, és már rohantam is le a wellnessbe.

Ezt megúsztam. Elhagytam a lakást, mielőtt Fiona Vance odaért volna. Átöltöztem fürdönadrágba, és bepakoltam minden cuccomat az öltözőszekrénybe. Mielőtt a telefont is utánahajítottam volna, ránéztem a lenémított készülékre. Megint Fiona száma villogott a kijelzőn.

Most már felvehettem a telefont.

– Átvert! – üvöltötte Vance

– Bocsásson meg, Fiona, de a maga érdekében tettem.

– Kapja be!

– Már megint ezek a szexuális utalások! Megbeszéltük, hogy nem merülünk bele az érzékiség posványába, vagy nem?

– Miért tette ezt velem?

– Nem akarom bajba keverni. Amire most készülök, abban jobb, ha nem vesz részt.

– Mit akar csinálni?

– Azt, amit maga annyira utál. Improvizálok.

– Azonnal vegyen fel!

– Nem azért fektettem annyi energiát a lerázásába, hogy aztán csak úgy felvegyem. Maradjon a valagán, és meséljen, meg süssön palacsintát!

– Akadjon már le erről a sztoriról! Mit akar tenni?

– Elkapom a gyilkost. Magának annyi dolga van, hogy ül a fenekén,

és ha nem jelentkezem holnap délig, akkor elviszi a pendrive-ot Zeamernek.

– Miért pont neki?

– Mert benne megbízom.

– Hol van most?

– A lakásomon – mondtam meg az igazat. Ezt úgyse hiszi el.

– Nem hiszem!

– Akkor meg minek kérdezi?

– Larkin! Rohadjon meg!

– Észben tartom, de mindkettőnknek jobb, ha életben maradok, higgye el! Megtalálta már a slusszkulcsot?

– Elvitte, maga szemétláda!

– Hát kinézné belőlem, hogy ilyen tesztek egy családanyával? A vezetőülés hátán lévő zsebben van.

– De gondoskodó!

– Ja, és még valami!

– Ha most azt fogja kérdezni, milyen bugyi van rajtam, agyonlövöm, amint találkozunk.

– Már megint rám tukmálja magát, Fiona. Nem ezt akartam kérdezni, hanem azt, hogy hol van most.

– A Kearby-villánál.

– Azon belül? Pontosan hol?

– A nappali közepén állok. Miért?

– Van maga körül valaki?

– Egy csomó rendőr és bűnügyi technikus. Miért kérdezi?

– Csak arra gondoltam, ha nincs egyedül, már igazán letörölhetné az orra alól a fehér kenőcsöt...

– Ó, Larkin, bassza meg! Miért csak most szól? A kocsiban végig látta!

– Nem vagyok én semmi jónak elrontója.

Letettem, aztán ki is kapcsoltam a telefont. Vance-nek még csak eszébe se jusson beméretni valami belső ügyosztályos haverjával.

Most már biztonságban éreztem magam. Beszélek Polippal, és a gőz

kitisztítja az agyamat. Meglesz a megoldás. Ezen az órácskányi lazításon már semmi sem fog múlni.

Beléptem a gőzbe, ahol kellemesen sűrű homály fogadott. Polip már a tenyerébe temetett arccal izzadt a kőpadon.

– Elkezdték kiszínezni a hátadat? – szakadt ki belőlem a kérdés, ahogy megláttam a szemem előtt teljes szépségében feltáruló bandatetoválást.

– Aha. Frankó?

– Mit is mondhatnék? – vontam vállat, és leültem. – Szinte már irigyellek... Még mindig nem láttad?

– Nem nézhetem meg. Csak az avatáson. De azért zsír, nem?

– Pazar. Senki másnak nem lesz ilyen a világon, arra mérget vehetsz. Elvigyorodott, és elégedetten hátradőlt.

– Ma nem jönnek a némák. Megkérdeztem a jetit.

– Nem?

– Ketten kórházban vannak. Azt mondja a nő, tegnap beszorultak, és mivel túlhevítették a kabint, két faszit szívritmuszavarral kórházba kellett vinni. A többiek is nagyon megijedtek.

– Nem ismernek mértéket az emberek – csóváltam a fejem.

Az informátor furán nézett rám.

– Cameron, ugye te a barátom vagy?

– Az. Miért?

– Csak hogy tudjam. Mert nem szeretném, ha az ellenségem lennél.

– Nem vagyok én olyan veszélyes.

– Az nem. De nem ismerek nálad bosszúállóbb embert.

Ez a szárazföldi octopus megint beletrafált.

– Jó, hogy mondd. Pontosan ezért akarom a segítségedet kérni.

– Miben?

– Van normális kocsid?

– Hát... ahogy vesszük... Van.

Ez nem a legjobban indult.

– Oké. Az kell nekem.

– Csak én vezethetem.

- Azért jössz velem te is. Fegyvered van-e?
- Nincs rá engedélyem.
- Nem engedéllyel működik. Ha jól emlékszem, nem ezt kérdeztem.
- Ez aztán a pepperoni! Akkor van.
- Milyen?
- Hát... Nagy.
- Remek. Akkor az is kell.
- Mi a dolgom?
- Hogy jössz velem, és vigyázol, hogy ne lőjenek le. A többit egyelőre nem kell tudnod.
- Valamit azért még kéne, barátom. Mennyibe fog kerülni, hogy kísérgetlek?

Visszagondoltam a Fionától kapott készpénzre. Lassan vége a műveletnek, én pedig még nem tapsoltam el a rá kapott keretet. Ez megengedhetetlen. Mennyi is maradt?

- Ezerkétszázhet dollárt kapsz érte.
- Ezerkétszázhetet?
- Igen.
- Miért pont annyit?
- Hogy ezt megkérdezd, cseszd meg! Na? Kell vagy nem kell?
- Kell.
- Akkor menjünk!

Ez gyors gőzfürdő volt.

Tíz perccel később már illatosan jöttem elő a zuhany alól, és megszáritkoztam. Megemelgettem a helyes kis kerek pocakomat, és szomorúan konstatáltam, hogy megint híztam egy-két fontot. Polip rám pillantott a szomszédos szekrény ajtaja mögül.

- Mikorra várod, Cameron?

Lenéztem a hasamra.

- A szülész azt mondta, még pár hét. De császározni kell majd.
- Azért rendes tőled, hogy te hordod ki. Nem az asszonyt terheled vele.
- Úgy segítek, ahogy tudok. Te, Polip! Ne verjelek szájba?

– Bocs! Csak nézem, hogy mennyire meghíztál. Látod még a hasadtól a farkad?

– Amíg létezik tükör, addig igen. Meg aztán nagy kavics alatt lakik a nagy béka.

Felvettem a sötétkék koptatott farmert és a fehér inget. Fekete zakót hoztam magammal, meg egy puha bőrcipőt, amiben futni éppúgy lehet, mint sokáig állni. A nyakkendő ma szolid volt. Rózsaszín alapon Marlon Brando és Al Pacino arcának fekete sziluettje nézett egymással farkasszemet. Köztük egy *lupara* meredt az égnek, csövéből pedig füst gyanánt elkárhozott lelkek tekeregtek az ég felé.

Polip magára rántotta bőrnadrágját és dzsekijét, aztán felém fordult.

– Egyszer elmondod, hogy honnan szeded ezeket?

– Egyszer el.

– És most?

– Ha tudni akard, ez itt a Bosszú Angyalának nyakkendője. Az ember nem felejt, a vér nem válik vízzé, és ki mint vet, úgy arat. Ez mind benne van ebben a darab selyemben.

– Ejha! Ennyi közhely ilyen kis helyen?

– Neked semmi sem jó.

A koszos ruhámat visszarámoltam az öltözőszekrénybe, aztán ellenőriztem a Berettát. Volt még háromtárnnyi lőszerem. Ez jó dolog, mert ha begyulladok, egy tárat úgy ellövök, hogy utóbb arra sem emlékszem, hová céloztam. A legtöbb zsaru így van ezzel, csak kevesen vallják be. Sőt igazából kevesen is tudják magukról...

– Menjünk, Polip. Hol a kocsid?

– Motorral vagyok.

– Azt mondtad, van kocsid.

– De azt nem, hogy itt!

Három perccel később Polip Harleyt utánzó Suzukija mellett álltam, és felebarátom éppen a fejembe nyomott egy feketére lakkozott sisakot, melynek mindkét halántékán fekete pajzsban fehér halálfej gubbasztott két lábszárcsonton.

Megnéztem magam a motor tükrében.

– Hm... nem is rossz!

– Ugye?

– Még sosem voltam kalóz – vigyorogtam.

– Most sem vagy az. Ez a harmadik SS páncélos hadosztály jelzése, a bukód pedig egy eredeti német rohamsisak 1943-ból. Kurszknál találták meg átlőve. A tulajdonosa nem élte túl a lövést.

Gyorsan levettem a sisakot, és megnéztem a két lyukat, ami egyébként már az előbb is feltűnt. Hát igen. Ezt nehéz túlélni. Homlokon be. Tarkón ki. Vagy fordítva.

– Azt hittem, szellőzőnyílás.

– Nem az. Na, indulás!

– Várjunk csak! Te náci sisakban akarsz velem átmotorozni San Diego színesek lakta negyedén?

– Persze. Mi a gond?

– Hah! Hogy mi a gond? A hülyék a túloldalon laknak, barátom! Ne vegyünk inkább mindjárt Ku-Klux-Klan-kámzsát? Te vezetsz, én meg tartom hátul az égő keresztet.

Értetlenül nézett rám.

– A kámzsát lefűjné a menetszél, Cameron.

– Nincs több kérdésem.

Néha komolyan úgy éreztem, egy kínosan lassú szellemi szeppukut követek el, amikor ezzel az emberrel beszélgetek. Úgy véltem, ő ugyanezt gondolja rólam.

Közben Polip is felvett egy rohamsisakot, amely homoksárgában pompázott, és egy pálma halványan fűjt képe díszítette.

– Ez pedig az Afrika Korps sisakja. Mielőtt megkérdeznéd.

– Nekem ne mondd – vontam vállat. – A nagyapám ott szolgált Rommel alatt.

– Igen, és mit csinált ott?

– Tobrukban volt *Oberschirmständer*.

– Az igen!

Felültem Polip mögé, és belekapaszkodtam a derekába.

– Á, nem sok dolga volt az öregnek. Azt mondta, Afrikának azon a

részén alig kellett *schirm*, ezért aztán nem nagyon volt mit csinálnia.

– Ilyen a háború! – hümmögte Polip, aztán beröffengette a Suzukit, és onnantól nem értettem egy szavát sem. Felüdülés volt.

Végiggurultunk a városon, én pedig nézelődtem. Már tudtam, mit akarok csinálni, így nem nagyon kellett a komoly gondolataimra figyelnem. Azon morfondíroztam inkább, milyen hülyén nézhetünk ki ezen a japán csodán. Két homlokegyenest más ruhába öltözött fickó náci sisakban. Ahányszor rendőrautót láttam, mindig hánytam magamra a keresztet: csak nehogy megállítsanak! Azt a szégyent...

Áthajtottunk Chula Vistán és Bonitán, majd megérkeztünk La Presába. Polip megállt egy park szélén, és lekászálódttunk a motorról. A szemközi házra mutatott:

– Most itt dekkolok. – Aztán megfordult. – Ez pedig a kocsim.

Az autó egy 1975-ös Buick Cutlass volt, melyről több helyütt mállott a festék, és a lámpái tejüvegszerűen mattá váltak az idő múlásától.

– Na? Hogy tetszik?

– Nem is tudtam, hogy autóknál is van bálabontás – jegyeztem meg hümmögve. – Nyugtass meg, hogy legalább működik! A filmekben ilyenkor azt szokták mondani, hogy a kulcsínnel nem kell törődni, mert a motorházban egy vadállat lakik.

– Ebben is lakott egy vadállat. Egy nyest. Minden vezetéket szétrágott a rohadék. Így most kicsit kehes a szentem, de azért el fog indulni.

– El?

– Talán.

Elgurult a gyógyszerem.

– Polip, baszd meg, pont az ilyen helyzeteket elkerülendő kérdeztem, hogy van-e normális autód. Mi van, ha menekülnünk kell majd?

– Miért kéne menekülnünk?

– Mert ha lőnek rám, én menekülni szoktam. Ez a heppem.

– Te zsaru vagy. Nem kéne neked ilyenkor megvédeni az embereket?

– De tudod! De nagyon tudod! Jobb, ha azt is tudod: ha lőnek, én

menekülök. És ehhez autó kell, nem egy roncs. Ha ezért a járgányért kellett Himmlernek maszkírozva átmotoroznom fél San Diegón, én nem tudom, mit csinállok veled!

– Indítsuk be – indítványozta az informátor, és becsusszant a vezetőülésbe.

A kocs első próbálkozásra beindult, és mély, erőteljes brummogás töltötte meg a levegőt. Széles mosoly ömlött el az arcomon. Ennek egy hengerében több erő volt, mint az egész tetves Miniben összesen.

– Fog ez menni – mondta Polip.

Beültem mellé, és a hátsó ülésre hajítottam a sisakokat.

– Ehhez mit adsz? – néztem rá kíváncsian. – Harckocsizó sapkát?

– Most hová, Cameron?

– Csak hajts a belváros felé. Meglátogatjuk Bobby Bookot.

– Milyen Bobby Bookot?

– A rappert.

– Ja, hogy *azt* a BB-t! – Kicsit hümmögött a kormány mögött, aztán rám nézett. – Minek?

– Mert láttam a nevét egy listán. És erről akarok vele beszélgetni.

– Tudhatom, milyen lista volt?

– Egyelőre nem. Váltunk témát! Azt mondtad, van fegyvered.

– Ja, igen. Ott van az ülésed alatt. Kotord elő.

Lenyúltam az ülés alá, és a csokoládépapírok, üres sörösdobozok, cigispakettek és ételes zacskók mellett egyszer csak fém akadt a kezembe. Előhúztam, és felemeltem a pisztolyt. Nem hittem a szememnek.

– *Mi a tököm ez?!*

Polip szája a füléig ért.

– Na? Milyen?

– Honnan az istenből van ez az ágyú? Alig bírom el.

– Ami azt illeti, lejjebb is engedhetnéd, míg meg nem látja egy szembejövő zsarú. Nem ismerős?

– Honnan kéne ismernem? Az Omaha-partról?

– Ez, kérlek egy 29M Smith & Wesson. Tíz és ötnyolcad hüvelykes

csővel, 44-es kaliberrel.

– Minek ez neked?

– Vaddisznóra vadásztam vele régebben, de aztán feladtam. Túl kegyetlennek éreztem.

– Kifosztottad Pizskos Harryt?

– Na, pont ő használt ilyet. Innen lehet ismerős.

– Jézusom! Akkora a csöve, mint az alkarom.

Letettem a szörnyet a padlóra, mert máshol úgysem fért volna el.

Bobby Book, alias MC BB a parton lakott. Hol másutt? Fehér homok, kék tenger, barnára sült seggek. Tudott élni a pasas, az biztos.

A Buick leparkolt a magas téglafal mellett, melynek közepén acélkapu zárta el az utat. Polip kihúzta a slusszkulcsot, aztán szemügyre vette a falat.

– Ehhez jól fog jönni az ostromágyú. Bemegyünk?

– Aha – kászálódtam kifelé.

– Mi a terv?

– Láttad a *Ponyvaregényt*?

– Láttam. És?

– Hát, most dönthetsz. Nagyjából azt fogjuk csinálni, mint Jackson és Travolta. Bemegyünk, és elbeszélgetünk velük. Ezért kell a fegyver. Ki akarsz lenni? Jackson vagy Travolta?

– Ez aztán a pepperoni! Höhö... Travolta.

– Ne csessz már ki velem! – csattantam fel. – Én vagyok a fehér csóka.

– Én meg egyáltalán nem vagyok annyira sötét, mint Jackson!

– De nálam sötétebb vagy.

– Mindig Travolta akartam lenni!

– Én is – kontráztam.

– De te kövér vagy.

– Frászt! Bordás a hasam. Csak fedi vagy háromujjnyi császárszalonna. Én leszek Travolta, és kész!

– Ne már! És én mikor lehetek Travolta?

– Megígérem, hogy legközelebb az *Ál/arcot* adjuk elő. Na, ott

lehetsz Travolta.

– De ott meg Cage volt szimpatikusabb...

– Akkor legyél Cage! Ha így folytatod, mindenképpen letépem az arcodat, és nem is kapsz tőlem másikat!

– A tiéd nem is kéne.

– Polip... menjünk már melózni!

Teljesen kimerültem a beszélgetésben, így már nem is nagyon érdekelt, hogy milyen szöveggel fogunk bemenni. Átkeltem az úton, aztán megnyomtam a kapucsengőt. Hátranéztem, és láttam, hogy Polip még mindig a hatalmas forgópisztolyt igyekszik beletuszkolni a nadrágjába.

Megszólalt a kaputelefon.

– Ki az?

– Cameron vagyok. Mondja meg BB-nek, hogy a Beethoven projektől jöttünk.

– *Honnét?*

– Beethoven. Csak ennyit mondjon neki.

– Oké.

Polip a beszélgetés végére ért oda, és gyanakodva ráncolta a homlokát.

– Beethoven? Figyelj, cseszd meg, ha ilyen nyálas kutya van bent, én lelövöm! Ki nem állhatom, ha összekennek.

– Nem az a Beethoven.

– Ja, akkor oké. Mit csináljak?

– Mármost bent?

– Aha.

– Csak tartsd a szád. Bekísérnek minket, leülök BB-vel beszélgetni. Te megállsz mögöttem, nekidőlsz a falnak, karba teszed a kezed, és szigorúan nézel. Ennyi a dolgod.

– Kell majd löni vagy menekülni?

– Nem. Miért?

– Mert ha kell, akkor megtöltöm a 44-est.

– *Nincs megtöltve?!*

– Tudod, milyen kurva nehéz így is? Megtöltsem?

Nyílni kezdett a távirányítású kapu.

– Most már ne. Ha ránk támadnak, üss vele agyon valakit.

A kapu csak annyira nyílt ki, hogy egy ember be tudott menni rajta, s ahogy átléptük, surrogva visszacsúszott mögöttünk a helyére.

Járólapos út vezetett lefelé, a tenger irányába. A ház közvetlenül a vízparton állt. Most apály volt, de dagály idején alighanem pár yardnyira a nappali üvegfalától hullámozott az óceán.

– Ha jön a cunami, ez nagyon megszívja – jegyeztem meg.

Fekete bőrű, kisportolt izomkolosszus közeledett felénk, övében egy félautomata fegyver krómszínű agya csillogott. Minden parti műmenyét ilyet hordott.

– Te meg ki vagy? – állt meg előttem.

– Cameron vagyok. Ez a társam.

– Ezékiel 25,17 – mondta ekkor váratlanul Polip. – „Az igaz ember járta ösvényt mindkét oldalról szegélyezi az önző emberek igazságtalansága és a gonoszok zsarnoksága. Áldott legyen az, ki az irgalmasság és a jóakarat...”

A testőr pont olyan tátott szájjal nézett rá, mint én.

– Polip? – kérdeztem halkán. – Mi a faszt csinálsz?

– Nem azt mondtad, hogy én leszek Jackson?

– De ne mondd el a monológját!

– Ja.

– Ember! Mi az isten bajtok van nektek? – Az izompacsirta kiesett a szerepéből, és láttam, hogy némiképpen tart tőlünk. Kiolvastam a szeméből, hogy egyértelműen elmebetegnek gyanít minket. Nem is tévedett sokat.

– Hol van BB?

– Lent a parton. Mit akartok tőle?

– Ha a Beethoven szóra azt mondta, engedj be minket, akkor ő tudja, mit akarunk. Nem veled fogom megbeszélni.

– Nem-e? – kérdezte fenyegetően a pasas, és kissé előrelépett.

Ránéztem Polipra.

– Na, most mehet.

– Ezékiel 25,17. „Az igaz ember járta ösvényt mindkét oldalról szegélyezi az önző emberek igazságtalansága és a gonoszok zsarnoksága. Áldott legyen az, ki az...”

– Jó, elég – állítottam le, majd pimaszul a testőrré néztem. – Nos? Tudja ám végig!

– Arra menjete – állt félre az útból.

Még akkor is a fejét csóválva nézett utánunk, amikor lementünk a lépcsőn a parti homokba.

– Te megtanultad Jackson monológiáját?

– Meg. De Travoltában jobb vagyok.

– Most már kíváncsi vagyok rá. Egyszer meghallgatlak. De ne feledd, most én vagyok Travolta.

– Csak le ne löjenek a budin.

– Ameddig én vagyok Travolta, nem megyek budira. Csak kibírom valahogy.

A bokrok takarásából kilépve egy napernyő alá állított asztalt vettem észre, melyet vászonszékek vettek körbe. A távolban néhány lány monokinizett. Láthatóan annyi szilikon volt a környéken, amivel egy húszemeletes hotel valamennyi fürdőszobáját körbe lehetett volna szigetelni.

– Ez a mennyország – lihegte mögöttem Polip.

Bobby Book a napernyő alatt üldögélt, és egy regényt olvasott. Ezt vártam tőle a legkevésbé. Ránéztem Jacksonra, aztán a lányokra.

– Nem akarod inkább megnézni a csajokat?

– Azt mondtad, támaszkodjam a falnak, és nézzek morcosan.

– Itt nincs fal. Menj szépen játszani!

Polip elügetett a lányok irányába, én meg odamentem BB-hez, és leültem a vele szemközi székre. A fickó csak egy fürdőnadrágot és egy vászonkalapot viselt. Izmos hasa közepéig lógott az aranylánc, arcát vékonyra nyírt szakáll keretezte.

– Te meg ki vagy? – nézett fel a könyvből.

Agatha Christie-t olvasott, a *Gyilkosság Mezopotámiában* egy

példánya volt a kezében. A felénél tartott.

- Cameron. A Beethoven projekt kapcsán vagyok itt.
- Mit akarsz?
- Piackutatást végzek.
- Minek?

– A *Beethoven*, mint tudod, hamarosan véget ér. Szeretnénk tudni, legközelebb mit néznél szívesen. Hol játszódjon, kik szerepeljenek benne, változtassunk-e a szabályokon. Ilyesmik.

A rapper kifejezéstartalannal nézett rám.

- Honnan tudjam, hogy az vagy, akinek mondd magad?
- Ha nem az lennék, honnét tudnék a *Beethoven*ről?

A pasas ezen komolyan elgondolkodott. Nem sok időt hagytam neki. Elővettem a zsebemből a mobiltelefonomat, és az asztalra tettem. Leszedtem a hátlapját, kivettem az akkumulátort, felmutattam, aztán az akkut a jobb zsebembe tettem, a telefont meg a balba.

- Te is! – szólítottam fel a rappert.
- Minek?
- Nem lenne jó, ha utóbb bárki visszahallgatná, amit beszélünk.

Vállat vont, és maga is szétszerelte a mobilját. Az akkumulátort a telefon mellett hagyta az asztalon. Láthatta, hogy nem akarom felvenni a beszélgetést, nem akarom lépni csalni. Fokozatosan oldódni látszott.

- Látom, szereted a krimet – mutattam a könyvre. – Jó?
- Egyre jobban leköti. Nagyon kíváncsi vagyok a végére.
- Én sosem olvasok krimet.
- Miért?
- Inkább megrendezem.

BB felnevetett, és letette a könyvet az asztalra. Lenyúlt a lábához állított hűtőládába.

- Egy sört?
- Kérek.

Egy Heinekent nyomott a kezembe, a doboz oldalán azonnal lecsapódott a pára. Felpattintottam a fület, és ittam egy hosszú kortyot.

- Szóval te vagy a rendező? – kérdezte BB.

Ezt ugyan nem mondtam neki, de ez új perspektívákat nyitott meg számomra.

– Igen.

– Te is találtad ki a sztorit?

– Én. A producer tőlem vette meg.

– Ember! Ez igen! Óriási ötlet volt. Mit keresel itt?

– Felkeresem a legnagyobb fogadóinkat. Te köztük vagy.

– Igen? – kérdezte óvatosan a rapper.

– Igen – improvizáltam tovább. – Persze fogalmad sincs, ki van még benne, és jól is van ez így. A listát csak a producer ismeri, meg én.

– Ennek örülök.

– Ezt diszkréten kell kezelni. Érthető okokból.

BB ivott egy kis sört.

– Szóval én lennék az egyik legnagyobb fogadó?

– Így igaz. Elárulok egy titkot. Azon néhány ember között vagy, aki a kezdetektől benne van. Te végigjátszottad a *Manézs* egész évadát. – Eszembe jutott valami, és megkockáztattam egy blöfföt: – Mind a hét epizódot.

– Úgy bizony! Óriási volt.

Láttam, hogy tényleg fel van dobódva, hogy találkozhat valakivel a produkcióból.

– Ha jól láttam az adatokat, te vagy az egyik a legnagyobb fogadók közül – blöfföltem még egyet.

– Ha az a hat és fél millió dollár, amit eddig eltapsoltam, sok, akkor igen, én ott lehetek az élen.

– Azzal majdnem dobogós vagy.

– Ki a fene előz meg, ember?!

– Ugye nem hiszed, hogy erre válaszolok?

– Kurvára reméltem, hogy nem fogsz rá válaszolni – nevetett harsányan, és ismét ivott.

Csak most vettem észre a pupilláját. A pasas be volt löve. Nem volt friss az élmény, már leszálló ágba lehetett, de még dolgozott benne a kokain. Ez pedig nekem jó. Beszéljessünk akkor!

– Kezdjük ott, hogy mi tetszett neked eddig.

– Nekem? Az ötlet. Ez olyan, mintha... mint egy agysebész, érted?

– Mintha istent játszanál?

– Pont ezt akartam mondani. Csak ülök a gép előtt, nézem a napi adást, és agyalok. Melyikre tegyek? Melyiket hagyjam veszni? Melyik nem fog hiányozni? Zseniális!

– Melyik tetszett jobban?

– A *Manézs* új volt. Az nagyon ott volt. Durva volt, ember! A *Beethoven* más. Ez itt játszódik nálunk. Ez kurva veszélyes, ember! Nem is értem, hogy nem buktok le.

– Ha mi bukunk, ti is buktok.

– Ugyan már! Nincs a pénznek nyoma. Jön a futár, elviszi a csomagot. A-ból B-be. Azt se tudja, mi van benne. Kicsit talán megrángatna a bíróság, de az én szakmámban az csak reklám lenne, hehe.

– Min változtatnál?

– Hát... Az elején az egymillás beugró! Az kicsit sok.

Nagyvonalúan széttártam a kezem.

– Meg kell válogatnunk az ügyfeleket. Mindenféle olcsó trógeret nem engedhetünk be. Ez olyan, mint Las Vegasban a Királyi Torna. Csak az ülhet le az asztalhoz, és játszhat, akinek van pénze. Itt is ez van. Az veszítsen, akinek nem számít, ha veszít. Ez az igazi játék.

– A szívemből beszélsz, ember! – helyeselt a rapper.

– Mi van még?

– Kicsit lassú a dolog, nem gondolod?

– Mire érted, hogy lassú? – kérdeztem, és tényleg fogalmam sem volt, mi a baja a fickónak.

– Sok idő eltelik az egyes esetek között. A *Manézs*ban is egy hét volt mindegyik között, de most a *Beethoven* még lassúbb. Még a városok is változtak.

– Ez a biztonság miatt van – magyaráztam. – A *Manézs* nagyjából egy helyszínes volt. Ezt nem lehetett még egyszer eljátszani. Feltűnt volna...

– Az igaz.

– ...a *Beethoven* viszont itt játszódik az Államokban.

A csapat utazik. Minden esetben a stábunk is áttelepül. Az új helyszínen be kell raknunk a technikát, meg kell keresnünk a lehetőséget... Érted, nem?

– De.

– És, végül, nem kelthetünk feltűnést. Nem akarjuk a zsarukat magunkra rántani.

– Az igaz. De a szavazás is lassú.

– Hogyhogy lassú?

– Ember! – csattant fel a rapper. – Mint a középkorban, baszd meg! Jó, hogy nem postagalambot használtok! Jön a futár, elviszi a borítékban a szavazatot... Hát mi ez?

– A te és a többi fogadó érdekében alakítottuk így – találgattam, és hangosan kezdtem gondolkodni. – Ha a futár jön minden esetben a szavazatodért, akkor így... nincs nyoma semmiféle számítástechnikai rendszerben annak, hogy te játszol. Ha ez neten menne, az FBI előbb-utóbb megszerezne minden adatot. Így meg nem tud. Ezért kell a szavazatokhoz tartozó pénzeket is futárral küldeni. Nincs nyoma az átutalásnak.

Megnyúlt arccal nézett rám.

– Igazad van. Még egy sört?

– Kérek.

Lehajolt a ládához.

– A francba, kifogyott. Mindjárt hozok.

Felpattant, és bement a bokrok közé. A tekintetem az Agatha Christie-kötetre esett. Felvettem, és kitéptem belőle az utolsó tizenöt oldalt, aztán a könyvet visszatettem a helyére, a lapokat meg zsebre vágтам. Adok én neked élvezetet, hogy rohadj meg!

– Na, itt is vagyok.

Újabb sört nyitottam.

– Változtatnál még valamin?

– Aha! Most, hogy mondod, jó lenne, ha a srácokra is szavazni

lehetne.

– Srácokra?

– Hát, most mind a két sorozatban volt az a svéd gyerek, meg a fekete és a kínai. Arra gondoltam, talán lehetne szavazni arra, hogy melyik végezze el a munkát.

– Mármint hogy melyik csinálja meg a... tudod, mit?

– Ja! Mondjuk én a svédet szerettem, de a kínai nekem nagyon gagyi volt. Szívesebben láttam volna többször a svédet munka közben.

– A kínai nekem is gagyi volt – értettem egyet. – Nem is olyan rég előttem is leégett.

– Ugye?

– Ez jó ötlet. Megjegyzem. Talán beépítjük.

– És vigyétek valami távoli, egzotikus helyszínre a következő évadot.

– Például hová?

– Mondjuk, Szibériába.

– Szibériába?

– Miért ne?

Vállat vontam.

– Rendben van. Megjegyzem. Majd megbeszéljük, de az ötlet nem rossz. Sokat segítettél. Köszönöm.

– Nincs mit. De árulj már el valamit, Cameron!

– Mire vagy kíváncsi?

– Mi lesz most ezzel a faszival, akire annyi szavazat van?

– Sok szavazat?

– Tudod! A futár mindig hozza a verseny állását is. Most, hogy az a szőke liba megsült, mindenki fel van húzva az utolsó epizódra. Mi lesz a főszerrel?

– Melyikre gondolsz?

– Arra a köcsögre. A vakra, aki csak ott gubbaszt, és még csak nem is zenél. Annyira utálok a képét! Úgy pofán tudnám verni!

Most kicsit úgy éreztem, megfordul velem a világ. Krákgonom kellett, hogy meg tudjak szólalni.

– Én most a fogadókat járom körbe, mint téged is. Még nem láttam a friss adatokat.

– Nem? – csodálkozott a rapper. – Pedig hihetetlen! Ilyen még nem volt. Szinte nem is szavaztak másra! Vagy negyven pont van a vak neve mellett, a többiekre meg összesen van vagy húsz. Óriási lesz. Leülök, és egy jó hideg sörrel fogom végignézni. Remélem, a svéd megy majd rá.

Azon gondolkoztam, hogy itt helyben lelövöm. De aztán mégse.

Felálltam.

– Örülök, hogy beszéltünk.

Polip is odajött, ahogy meglátta, hogy megmozdulok, és megállt a rapper felett.

– Ezékiel 25,17. „Az igaz ember járta ösvényt mindkét oldalról szegélyezi az önző emberek igazságtalansága...”

– Polip, erre most semmi szükség – ragadtam meg a könyökét, és elindultunk a kapu felé.

– Nem is tudtam végigmondani.

– Majd a kocsiban meghallgatom, csak most fogd be a pofádat!

Visszanéztem. BB már belemélyedt a krimijébe. Simán kijutottunk, és pár perc múlva már a városközpont felé gurultunk.

– És most, Cameron?

– Most? Most gondolkodnom kell. Vigyél a rendőrségi központhoz!

– Én? A rendőrségre? Önként?

Csak ránéztem, és nem mondtam semmit. Most nem volt hozzá erőm. Remegett mindenem. Szar érzés ám, ha rájössz, hogy rajtad van a célkereszt. És megadták a kilövési engedélyt.

Megálltunk a San Diegó-i kapitányság előtt. Polip hátradőlt.

– Ennyi. Én oda be nem megyek.

– Kérte valaki? – Az épületre néztem, majd vissza az informátorra. – Bilincs nélkül még sosem lépted át a küszöbét, mi?

Kiszálltam, és behajoltam az ablakon.

– Te, Polip!

– He?

– Tudod te, hol van Kamerun?

– Nem.

– Afrikában.

– Kösz, tesó! Mondjuk, egész jól tudtam volna aludni e nélkül az információ nélkül is.

– Csak azért mondtam, te makákó, hogy amíg rám vársz, árgus szemekkel figyeld a fekete embereket. Egy kameruni vadászik rám. És ha rám, akkor azokra is, akik velem vannak. Szóval rád.

– Mit csináltál vele?

– Még semmit. A lényeg, hogy figyeld, nem tűnik-e fel a fickó.

– Miről ismerem meg?

Visszaemlékeztem Magnus társára, amikor a Unique-kal való ebéd előtt odahajtott az étteremhez. Valahogy éreztem, ő lesz az a kameruni.

– Hat és fél láb magas, fekete, öltönyös. Ha minden igaz, egy fekete GMC egyterűvel jár.

– Eddig olyan, mintha az FBI vadászna rád.

– Bár az lenne!

Megfordultam, és bementem a kapitányság főkapuján. Az ör

végigmérte a nyakkendőmet, és elélem állt. Felmutattam a jelvényt, mire vonakodva félrehúzódott. Felballagtam Devil kapitány irodájához, és bekopogtam a titkárnőhöz.

– Mit óhajt, Larkin őrmester? – nézett fel a nő.

– Jó napot. A kapitány úrral szeretnék beszélni.

– Bejelentkezett?

– Ha bejelentkeztem volna, arról maga tudna elsőnek.

– Tehát *nem* jelentkezett be. Sajnos, így nem engedhetem át.

– Nem is gondoltam, hogy csak úgy berontok. Arra kérem, kérdezze meg a kapitány urat, hogy fogadna-e.

– Jelenleg vendége van.

– Várok – vontam vállat, és ledobtam magam egy fotelba. A nő úgy nézett rám, mintha összemocskoltam volna a halványkék bőrrel bevont ülógarnitúrát.

Rámosolyogtam, mire elfordította a fejét. Pukkadj meg! Csak sajnálni tudtam ezt a nőt. Ismertem a típust. Úgy fen hordja az orrát, hogy beleesik az eső, az ágyban meg akár a fadarab. Tessék, odaadtam magam, ezt akartad! Érezd megtiszteltetésnek! A hátam borsódzott tőle. Szerencsére nem nekem kellett hazavinni.

Pár perc múlva nyílt az ajtó, és Kearby lépett ki.

Legalább úgy meglepődött, mint én.

Felálltam. A producer fekete gyászruhát viselt.

– Mr. Kearby! – üdvözöltem.

– Larkin nyomozó... – mondta fagyosan.

A rendőrfőnök csak most tűnt fel a nyomában, és neki is elindult felfelé a szemöldöke.

– Hát maga?

– A kapitány úrhoz jöttem.

– A közös ügyünkkel kapcsolatban? – kérdezte a producer.

– Azzal.

– Visszajön, Mr. Kearby? – nézett a vendégére a kapitány, de megköszörültem a torkomat.

– Tisztelettel, de négyszemközt kellene beszélnünk, uram.

– Nem hiszem, hogy ebben az ügyben még lehet titkunk Mr. Kearby előtt, őrmester.

– Én viszont tudom, hogy van, uram!

Megfagyott a levegő. Devil szája sarka megfeszült, és zavartan Kearbyre pillantott, aki mereven az én szemembe nézett. Álltam a pillantását.

– Azok után is ilyen szemtelen, hogy az unokahúgom a maga ostobasága miatt halt meg? – köpte felém a szavakat.

– Az unokahúga egészen más miatt halt meg.

– Mire céloz?

– Éppen ezt akarom megbeszélni a kapitány úrral. Maga *nélkül*.

Kearby ellenségesen végigmért, majd Devilhez fordult.

– Ide figyelj, Lloyd! Nem tudom, mi a fene folyik ebben a kócerájban, amit te rendőrségnek nevezel, de tisztességes vizsgálat legyen! Ez a hülye elcseszte, és meghalt az én kicsi unokahúgom. Megmondtam nektek előre, hogy ő mindennél fontosabb számomra! Aztán megjelent az embered a házamban is, és pont akkor halt meg a feleségem...

– A feleségét a saját embere ölte meg – jegyeztem meg.

– Fogja be a száját! – förmedt rám, aztán megint Devilhez beszélt. – Fel tudod ezt fogni, Lloyd? A *te* embered! Nem védte meg az unokahúgomat, és nem védte meg a feleségemet. Ezek a tények.

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Nekem az. Vizsgáld ki tisztességesen! – Ezúttal megint rám nézett. – Aztán rúgd ki ezt a tehetségtelen barmot!

Sarkon fordult, és kiviharzott az irodából.

Tehetségtelen barom?! Nem is igazán a dehonesztáló jelző fáj, hanem az, hogy ilyen gyorsan kiismert. Rendőri vezetőket ennél sokkal tovább tudtam az orruknál fogva vezetni. Hiába, nem véletlenül nem megyek ki a magánszférába...

Egy darabig szótlánul néztünk utána, majd Devil a fejével az irodája felé intett.

Miután bezárult mögöttünk az ajtó, leült az íróasztala mögé, én meg

ott toporogtam az asztal túlsó felén.

- Remélem, jó oka van, hogy idejött.
- Kiváló okom, uram. Most mondta el neki a történeteket?
- Igen. Nem olyan egyszerű ám ezt felvezetni, ha az ember felesége és unokahúga is erőszakos halált hal. Ugyanazon a napon.
- Biztos nagyon össze volt törve – játszottam meg némi együttérzést.
- Volt már jobb passzban.
- Értem, uram... Nos, én azért...
- Mielőtt belekezd, hadd mondjak el valamit. Mr. Kearby nagyon régóta jó barátom. Vasárnap még a feleségeink kíséretében együtt ebédeltünk.

Kissé meglepett ez a felkonferálás.

- Miért mondja ezt el nekem, uram?
 - Mert szeretném, ha átérezné, ez az ügy *nekem* fontos. Nagyon fontos. A múltkor talán kissé könnyedén fogalmaztam, amikor azt mondtam, nekünk csak itt kell megvédenünk Kearby unokahúgát, de az nem volt igaz. Maga óriási hibát követett el.
 - Uram, ez így, ebben a formában nem igaz.
 - Megölték a nőt, akit meg kellett volna védenie.
 - Egy biztonságos lakásban volt, senki sem tudta, hogy ott van.
 - Csak az, aki végzett vele. Akárhogy is, ez a maga felelőssége.
 - Nem is érdekli, hogy mi történt?
 - Miért? Maga tudja?
 - Nagyjából, uram.
 - Igen? És miért nem mondhatta ezt el Kearby előtt? Talán kicsit megnyugodott volna.
 - Azért, uram, mert éppen maga Kearby az, aki megrendelte Unique halálát, és ő ölette meg a feleségét is.
- Devil felpattant, és megkerülte az íróasztalt. Arasznyi távolságból sziszegett az arcomba.
- Tudja, hogy *mit* beszél?
 - Igen, uram.
 - Ralph Kearby az egyik legjobb barátom! Támogatom a kampányát.

Maga téved!

– Nem tévedek, uram. Bizonyítékom van arra, hogy mi zajlik a háttérben.

– Nagyon jó bizonyíték kell ahhoz, hogy magának higgyek egy évtizedes barátság ellenében!

– Évtizedes barátság? Vihet majd neki narancsot, uram.

Aztán végre lehullott az agyamat árnyékoló lepel. Annyira el akartam mondani Devilnek a sztorit, hogy nem jött át az, amit ő mond már percek óta. Most végre felfogtam. Devilt nem elég meggyőzőnöm, hogy igazam van, és a barátja bűnös. Devilt az egész világnézetében kell alapjaiban megengatnom, hogy higgyen nekem.

Mit is mondott az imént? Az az ember a barátja. Évtizedes barátság. Együtt jártak az asszonyokkal ebédelni. Támogatja a kampányát...

Devil nem az én csapatomban játszik.

Vagy inkább én nem játszom az övében.

– Nos? – nézett rám a rendőrfőnök. – Most miért fagyott le?

– Semmi, uram.

– Bizonyítékról beszélt. Mi az?

– Egy pendrive. – Megmarkoltam a nadrágzsebemben lapuló adathordozót.

– És mi van rajta?

– A Kearby utasítására elkövetett gyilkosságok dokumentumai és felvételei.

– Nem tudom elhinni.

– Pedig igaz, uram.

– Adja ide!

Lassan elengedtem a zsebemben a pendrive-ot, és széttártam a kezem.

– Sajnos nincs nálam, uram. Küldök önnek ízelítőt belőle e-mailen.

– Nem! Látni akarom az egészet! Egy szavát sem hiszem addig, Larkin. Istenem, miért is hallgattam Zeamerre! Miért? Pont magát kellett ezzel a munkával megbízni!

– Uram, a munkával azért engem bíztak meg, mert én hasonlítok a

vak tubásra. Nem volt választása. Ahogy nekem se nagyon.

– Ez igaz. Adja ide azt a bizonyítékot!

– Behozom, uram. Szabályosan felvetetem az irodán a bizonyítékok közé, iktatószámot kap, hivatalos másolatot készítünk róla, aztán az egyiket felhozom önnek.

Devil szeme villámokat szórt.

– Maga tényleg ilyen hülye, vagy szórakozik velem?

– Sosem venném hozzá a bátorságot, rendőrfőnök úr.

– Hozza ide azt a kicseszett pendrive-ot *nekem!* Az irodámba! És ne szóljon senkinek, amíg nem láttam! Megértett végre?

– Teljesen világos, uram – mondtam színtelen hangon.

– Akkor menjen, és hozza! És egy szót se senkinek!

Megfordultam, és kimentem az irodából, ki a folyosóról.

Most már a napnál is világosabb volt. Bármi van azon a pendrive-on, Devil nem fogja felhasználni. Láttam a szemében a mohó villanást, ahogy azt mondta: *nekem hozza ide!*

Ha úgy ítéli meg, hogy értéktelen dolgok vannak az adathordozón, akkor engem beáldoz, és máris ő a jófiú Kearby előtt. Ha viszont telitalálat a bizonyíték, Devil a markában tartja Kalifornia következő kormányzóját. Ugyan mit nyerne vele, ha bíróság elé állítaná? Annyira elköteleződött már mellette, hogy a sajtó nem azt látná, hogy elkapta Kearbyt, hanem azt, hogy milyen hosszú ideig vezette őt az orránál fogva. Devil is a producerrel bukna, csak kicsit később.

A rendőrfőnöknek tehát semmi érdeke nem fűződik ahhoz, hogy Kearby meglakoljon. Hogy én mekkora állat vagyok, hogy ezt nem gondoltam végig még Polip kocsijában!

– A fene essen bele! – morogtam, ahogy kiléptem az utcára.

– Mi van? – lépett hozzám a cigarettázó Polip.

– Mi lenne? Minden normális. Megint szarban vagyok.

– Vagyis vagyunk.

– Ahogy mondd. Bár, ha jobban belegondolok, te még elmehetsz. Rólad még nem tudnak.

Polip megvakarta a fejét.

– Nagy balhé lesz?
– Félek, hogy igen.
– Akkor maradok. Imádlak nézni munka közben.
– Kösz... Most le kéne beszélnem téged, de igazság szerint nincs más, akire számíthatnék.

– Akkor most hogyan tovább?

Beszálltunk a kocsiba.

– Telefonálok egyet. Aztán megmondom.

Joe Zeamer számát hívtam le a telefonkönyvből.

– Cameron?

– Bajban vagyok.

– Hallottam, hogy meghalt a feleség és a lány is.

– Ez a legkevesebb. Tudom, mi történt. Kearby nyakig benne van...

– Telefonon ne tovább!

– Devil nem fog kezdeni semmit az információval. Csak rád számíthatok.

– Találkozzunk, Cameron!

– Hála istennek! Ezt akartam hallani.

– Rendben. Hová menjek?

– Nem akarom, hogy a rendőrségen találkozzunk. Gyere a házamhoz. Ugye tudod, hol lakom?

– Igen. Egy óra múlva ott vagyok.

Eltettem a mobilt, és megadtam Polipnak a címet. Az informátor megtette nekem azt a szívességet, hogy egy bő félóraig csendben maradt.

Átgondoltam, mit tehetek.

Már csak Zeamer maradt, hogy felhasználhassam az információt úgy, ahogy azt a törvény előírja.

Börtönbe akartam juttatni azt a szemétláda Kearbyt. Nem áltattam magam mindenféle magasztos elvvel és azzal, hogy az igazság győzelmét akarom elősegíteni. Rossebet! Én egyszerűen csak bosszút akartam állni. Egyrészt Miáért, másrészt az egómon esett sérelemért. Mert átverték, és hülyének néztek.

Ezek talán nem a legszebb emberi tulajdonságok, de az emberek többségét mégis ez mozgatja. Mellesleg: engem is. Káröröm, sértett hiúság, bosszú, átgondolatlan rosszindulat. Na, ezt nevezem én *igazi* mozgatórugónak!

Irány Zeamer háza!

Régi főnököm és mentorom, Joe Zeamer egy pazar mediterrán villában lakott fent, a víztározó közelében. Tudtam, hogy a háznak vajmi kevés köze van a rendőrségi fizetéséhez. A felesége volt a tulajdonos, a nő pedig valami tévés melóval kereste magát degeszre. Mindig is azt gondoltam, ilyen anyagi háttérrel könnyű jó zsarunak lenni.

Polip felkanyarodott a szűk kis utcába, amely a hegytetőn magasodó ház felé tartott. Le is esett az álla, amikor meglátta.

– Ez aztán a pepperoni! Itt lakik a főnököd?

– Itt bizony.

– Vajon miből fizeti ezt?

– Tudom, mire gondolsz. Nyugodj meg, nem korrupció van a dolog mögött. A neje valami médiás csaj, ő keresi itt a nagy lét.

– Mint Roger Murtaugh esetében?

– Ki a tököm az a Roger Murtaugh?

– A fekete zsaru a *Halálos fegyverből*. Neki is jól ment, aztán amikor kikezdte a belső elhárítás, kiderült, hogy ő sem kenőpénzből él, hanem a felesége író. Pornókönyveket ír.

– Hogy mit csinál?

– Pornót ír. Azt meg veszik, mint a cukrot.

– Ezen már én is elgondolkodtam párszor. – Hümmögtem egy sort. – Pornót kéne írnom.

– Na, és honnan vennéd az ötletet egy négyszáz oldalas könyvhöz?

– Saját kútfőből merítenék.

– Jó. Abból kijönne az első nyolc oldal. És aztán?

– Nem akarsz szívni egy kis földgázt? Mielőtt rágyújtasz?

Polipnak azonban máshol járt az agya. Elgondolkodott az iménti ötletemen.

– Ki venné meg?

– Az a sok hülye, aki a többi.

Polip lehúzódt az út szélére, én meg kiszálltam.

– Ott feljebb van egy kis parkoló a leanderek mögött – mutattam egy helyet vagy ötvenyardnyira. – Oda állj be, ott nem látszol.

– Miért baj, ha látszom?

– Főleg az arcod miatt. Másrészt mert te vagy a hátvédem.

– Most már a haverodtól is félsz?

– Félek én mindenkitől, de most nem ez az oka. Ugyanaz a feladatod, mint a rendőrség előtt volt.

– Tartsam nyitva a szemem, és figyeljem a kazahsztánit?

– Kamerunit.

– Én is azt mondtam.

– Ha megjönne, hívj fel!

– Bízhatok bennem. Vigyázok a seggedre.

Nem éreztem magam halálosan nyugodtnak ezektől a biztatásoktól, de momentán nem nagyon volt más segítségem, mint Polip. Fionában ugyan megbízhattam volna, de őt nem akartam ennél jobban belerángatni. Ha nem is tud majd a közös ügyünk végén mesét olvasni és palacsintát sütni a kölyöknek, de talán nem is rúgják ki azért, amiért eddig segített. Egyébként meg nem is kell annak a srácnak palacsinta, máris nagy a segge.

Becsengtettem a villa kovácsoltvas kapuján, mire kattánva nyílt a zár. A ház fent állt a hegytetőn, és teljes körpanorámával dicsekedhetett. Felsétáltam a főbejáratig vezető hatvanyardos terméskő járdán. A ház oldalánál parkolót építettek, amelyben hosszú, fekete Lincoln és a kapitányhelyettes BMW-je parkolt egy Toyota családi egyterű mellett. Beléptem a hallba.

Joe Zeamer laza öltözékben fogadott. Farmer és hosszú ujjú ing volt rajta, meg egy könnyű nyári vászonzakó.

– Nocsak! Semmi nyakkendő?

– Hordasz te helyettem is szépeket, Cameron – vigyorgott rám a főrendőr. – Ez már megint mi?

– Semmi extra, ezt csak hagyománytiszteltből hordom.

– És milyen hagyományt tisztelsz?

Lenéztem Brandóra és a *luparára*.

– A családi vendetta intézményét. Anyai dédapám még Szicília hegyei között élt, és bosszút állt mindazokon, akik megbántották élete szerelmét, Andreát.

Zeamer gyanakodva nézett rám.

– Az Andrea Szicíliában férfinév.

Megnyúlt az arcom.

– Komolyan? Akkor valószínűleg ezért sértegették annyian dédapám szerelmét... De ő mindenkin bosszút állt. Végül fel is kötötték az öreget, ha jól emlékszem, ő volt ott a legnagyobb sorozatgyilkos.

– Annyi olasz vér van benned, mint Larry Kingben. Egy italt?

– Van *grappád*?

– Ejtsük már a témát!

– Te iszol?

– Szabadságon vagyok, miért ne?

– Akkor kérek. Egy whiskyt.

– Menjünk fel a könyvtárba. Ott senki sem fog zavarni.

– Miért? Nem vagy egyedül?

– A takarítónő most végez az alagsorban, aztán el is megy.

– Az, gondolom, a Toyota lesz. És a Lincoln?

Zeamer kinézett az udvarra.

– Pókerparti volt az éjjel. Egy barátom inkább itt hagyta a kocsit, és taxival ment haza. Majd este eljön érte.

Felmentünk az emeletre, és Zeamer a könyvtárba vezetett. Mindig imádtam az ilyen helyiségeket. Az egyik fal üvegből volt, és a víztározóra nézett, másik kettőt pedig a mennyezetig dióbarna könyvespolcok borítottak, melyek csak úgy roskadoztak a könyvek súlya alatt. Az üvegfalnál kényelmes bőrfotelek vettek körbe egy zöld

posztós pókerasztalt. Zsetonok és egy pakli kártya hevert rajta. Az italok számára minden fotel mellett egy-egy apró asztal állt, a sarokban pedig jókora íróasztal terpeszkedett. Zeamer a pókerasztal melletti egyik fotelra mutatott. Míg elhelyezkedtem, az íróasztal fiókjából bontatlan üveg whiskyt vett elő.

– Buffalo Trace Kentucky?

– Az remek lesz – bólintottam. – Csak ritkán jutok hozzá.

Két poharat tett a foteljeink között álló alacsony asztalkára, felnyitotta az üveget, aztán félig lötytyintette a poharakat.

– A barátságra! – mondta.

– Arra.

– Hol a fenében voltál két napig? Devil semmit sem árult el.

– A rendőrfőnök beültetett a zenekarba.

– Téged?

– Aha. Én játszom Archibald Mathiest, a vak tubást.

Zeamer hatalmasra nyitotta a szemét.

– Te bent ülsz a zenekarban?

– Hasonlítok a pasasra. Ez volt Devil nagy ötlete. Egy kis smink, ruházat, és ott ülök közvetlenül Unique mellett. Belülről vigyázok rá.

– Nem hiszem el! Devil még mindig meg tud lepni.

Jól meghúztuk a poharat, aztán ő is kényelmesen elterpeszkedett a fotelban, és egymásnak támasztotta az ujjait.

– Hallgatlak, Cameron. Miben segíthetek?

– Ha nagyon a közepébe akarok vágni, akkor azt mondom, hogy megfejtettem a zenekari haláleseteket.

Zeamer láthatóan érdeklődőbb lett, kiegyenesedett ültében.

– Ilyen gyorsan?

– Nem ez volt a feladat?

– Mit tudtál meg?

– Ott kezdem, hogy az esetek bekövetkezése nem volt véletlen.

Gyilkosságokkal állunk szemben.

– Merész állítás.

– Ralph Kearby a felelős az egészért.

- Még merészebb állítás.
- De igaz.
- Talán neked még el is hinném. De mi a bizonyíték rá?

A poharak mellé tettem a pendrive-ot, amit alig másfél órával korábban nem akartam odaadni Devilnek. A kapitányhelyettes azonban nem nyúlt hozzá, csak intett.

- Ez meg mi?
- Az adathordozó, amire Ralph Kearby rámentette az egész mocskos játékot.

– Egyelőre nem sokat értek.

– A műsor neve *Beethoven*. Hogy is fogalmazzak?... Ez tulajdonképpen egy valóság-show. Csak éppen igazi életekkel játsszák, és azok, akikről szól, nem is tudják, hogy benne vannak.

- A zenészekről beszélsz?
- Ki másról? Ezért is *Beethoven* a játék fedőneve. A zenekarra utal.
- Miért pont a szimfonikusok?
- Szerintem Kearby egy viszonylag zárt csoportot keresett, amelynek tagjai kis helyen vannak, ott élik az életüket, de azért érdekesek is. Erre azért volt szüksége, hogy bekamerázhassa a helyszíneket. Közvetíthetővé kellett tennie a dolgot, márpedig egy turnézó zenekar koncertteremben van, meg hotelben. Mindkét helyszínen megoldható a kamerák telepítése és a jel közvetítése. Ráadásul minden alkalommal tovább is utaztak. Így minimális az esély arra, hogy a rendőrség összefüggést keressen a halálesetek között, hiszen a texasi zsarukat nyilván nem érdekli, mi történt Arizonában, és így tovább. Véleményem szerint ezért esett a választása ezúttal a szimfonikusokra.

- Hogy érted azt, hogy *ezúttal*?
- Mert ez nem az első show. Tavaly ősszel már csinált egy... mit is? Csinált egy évadot.

- Hol?
- Mexikóban. Akkor egy cirkuszra csapott le, és hét különböző halálesetig meg sem állt. A műsor neve *Manézs* volt, kell-e mondanom, miért?

– Ezt meg honnan a fenéből tudod, Cameron?

– Elmentem Tijuánába, és beszéltem az ottani rendőrfőnökkel. Amíg nem tárgyaltunk, addig csak gyanús, de véletlen haláleseteknek kezelték az egészet. Akárcsak mi. Most viszont elrendelte a nyomozást.

Zeamer beharapta a szája szélét.

– Tehát Mexikóban már nyomoznak... Honnét szerezted ezt az információt a cirkusztól?

– Egy informátortól.

– Ki az?

– Ezt sosem beszéltük meg, főnök. Nem most fogjuk elkezdeni.

– Ez nagyon fontos ügy.

– Annál inkább. Alapszabály, informátort nem adunk ki.

– Nem adunk ki *külső* személynek. De én a főnököd vagyok.

– Nem baj. Én belső személynek sem adom ki. Egy informátor személye addig titok, amíg senki más nem tudja.

– De én tudni akarom!

– Minek az neked?

Zeamer felemelte a poharat, és beleivott.

– Oké. Miért gondolod, hogy megegyeznek a halálesetek?

– Mert ugyanaz a sorrend. Ott is autóbalesetnek álcázták az elsőt. Aztán volt vízbe fulladás. Áramütés. A hatodik haláleset pedig égés volt ott is, itt is.

– Ez volt Unique?

– Másodjára. Először ez lettem volna én.

– *Tessék?!*

– A Unique halálát megelőző estén megtámadtak az utcán. A pasas azt hitte, hogy a vak zenész vagyok, tehát ismert a zenekarból. Biztosra ment. Korábban is találkoztam vele, láttam, ahogy terepszemlét tartott. Ez persze csak utólag esett le.

– Meg akartak ölni?

– Odajött hozzám, és lelocsolt abszinttal. Az meg piszkosul ég. És akkor elővett egy öngyújtót.

– Hogy úszta meg?

Szerényen vállat vontam.

– Tudod, milyen veszélyes vagyok néha. Nagyon megvertem az ürgét.

– Elfogtad?

– Annyira azért nem vertem meg. Menekülés közben viszont bennégett az autójában.

– Várjunk csak! Ez volt az a kínai, akit mostanában vittek be a hullaházba?

– Igen. Szerintem kilötykölhette a kocsiban az abszintot, aztán amikor beszállt az öngyújtóval, felrobbant. De ez csak találgatás részemről.

– Tehát téged akartak felgyújtani. Te lettél volna a hatodik hullá?

– És, akárcsak Mexikóban, itt is égés lett volna a halál oka.

– De hát ez gyilkosság! A többit viszont mind balesetnek állították be.

Megcsóváltam a fejem.

– Ezt is annak rendezték volna el. Beittam, eltörtem az üveget, és ahogy rá akartam gyújtani, belobbantam. A füstölgő, kokszos hullám mellett bizonyára lett volna üvegcserep, cigi, öngyújtó. A véremben meg alkohol. Vajon melyik halottkém nem zárja le ezt az ügyet egy másodperc alatt? Egy részeges pasas megint ráfázott, ennyi.

A kapitány helyettése a fejét ingatta.

– Lehetséges... Így viszont kellett egy hatodik hullá. Ami ráadásul égett.

– Ez lett Unique. Én vittem el Mathies lakására, remélve, hogy ott biztonságban lesz.

– Hogy találtak rá Mathiesnél?

– Fogalmam sincs – tártam szét a kezem. – Talán követtek. Végül is a kínai ott járt a környéken. Pólót akart nekem eladni a nyavalyás.

– Mintha azt mondtad volna, hogy Mexikóban volt egy hetedik haláleset is.

– Nevezzük a nevén a gyereket! Nem haláleset, hanem gyilkosság. Igen, volt. A cirkuszi bohóc lett az áldozat. Megette az oroszlán.

– Az eddigi logikából kiindulva itt is meg fog enni valakit az oroszlán?

– Sanszos.

– Hadd legyek az ördög ügyvédje, mert egyelőre alig tudom felfogni, amit mondasz! Nálunk mindig arrébb települt a zenekar, ahogy mondd. Viszont Mexikóban egy helyben volt a cirkusz. Ott nem mozogtak. Ott nem törődtek a rendőrséggel?

– Minden tisztelem a mexikói zsaruké, de azért ne hasonlítsuk őket a mieinkhez vagy az FBI-hoz.

– Tényleg! Az FBI-nak nem tűnt fel a dolog? Hogy sorra halnak a zenészek?

– Fogalmam nincs, mi tűnhet fel úgy általában az FBI-nak, de Kearby unokaöccse ott dolgozik.

– És szerinted el tudott ilyet intézni?

– Honnét tudjam? Én csak mondtam. Te vagy a főzsaru, majd te egyeztetesz a szövetségekkel. Mindenesetre ki fognak ott filézni pár embert, hogy nem vettek észre egy ilyen sorozatot.

Zeamer egy ideig töprengett, aztán felemelte a tenyerét.

– Na, itt most álljunk meg egy kicsit! Összefoglalom. Tehát azt mondd, hogy a következő kaliforniai kormányzó egy olyan tévéműsort csinált, amiben embereket ölnek?

– Pontosan ez a helyzet. Egyfajta kiszavazásnak vagyunk a tanúi. Nagyon gazdag emberek játsszák unalmukban ezt a játékot. A beugró egymillió dollár, és minden egyes fordulóban szavazni lehetett arra, akinek a halálát látni akarta a mélyen tisztelt fogadó. Minden szavazatért le lehetett perkálni további százezer dollárt.

– Hogy a fenében lehet erre szavazni? Hogy oldották meg?

– Zárt borítékban ment a szavazat és a pénz is. Futárral. Az meg visszafelé hozott egy kódot, és számítógépes hálózaton lehetett a megkapott kód alapján megnézni a halálesetet. Meg persze követni a zenekar mindennapjait a rejtett kamerákon keresztül, hogy egyáltalán tudd, kire lehet szavazni, ki nem szimpatikus.

– Interneten megy a dolog?

– Nyilvánvalóan igen.

– Tehát nézed a zenészeket, és szavazol arra, akit halva akarsz látni?

– Pontosan.

– Feltételezem, hogy még nincs meg a hetedik halott... Tehát akkor most is tart a játék?

– Ahogy mondod, Joe. Ebben a pillanatban is. És a rossz hír az, hogy jelen pillanatban én vezetek.

– *Te?!?*

– Most mit csodálkozol, hogy sokan akarnak halva látni? Ez mindig így volt, most csak kapott a tartalom egy intézményesített formát. Megyek az oroszán elé. Már a tűzhalált is nekem szánták, de mivel szó szerint felsültek vele, átálltak Unique-ra. Majd mindjárt azt is elmondom, miért. Egyszerűen manipulálták a szavazás állását, hogy a lány legyen a befutó.

– Honnan tudsz te egyáltalán a szavazás állásáról?

– Elmentem az egyik nézőhöz, és megkérdeztem.

– És válaszolt? Na ne röhögtes!

– Annyi mindent tudtam a műsorról, hogy elhitte, bennfentes vagyok. Meg hát kicsit be is volt löve.

Volt főnököm a fejét ingatta, és a whiskyt forgatta a poharában.

– Nem értem...

– Hadd mondjam el a dolog lélektanát. Merthogy az van neki. Talán nem tudod, de Kearbynek diplomája van pszichológiából. Ezt a tudást pedig kőkeményen felhasználta, amikor összerakta ezt a műsort. Szóval onnan indul, hogy tételezzük fel, te egy rohadatul gazdag faszi vagy. Megvan mindened. Villa, sportkocsik, lovaspálya, golfedző, luxuskurva, aranyfog, buzi néger, fagolyó, ami kell. De unatkozol. Hm... Mit csinálsz ilyenkor? Keresel valamit, ami a fene nagy jólétben még izgalmat jelent. Csakhogy már nagyon magas ám az ingerküszöb! Már nem elég a hullámvasút és a vattacukor. Ebben a helyzetben megkeres egy ügynök. Egy zárt láncú valóság-show-hoz kínál neked hozzáférést. Amivel bekerülsz egy szűk és ezért roppant elit klubba. Egymillió az ára... *Csak egymillió...*

– Honnan tudod te mindezt?
– Megnéztem a pendrive nyilvántartásait, és, mint már említettem, beszéltem egy játékosal.
– Ki volt az?
– Bobby Book, a rapper.
– Az istenit! És ő tud Kearbyról?
– Dehogyan tud! A játékosok csak a show-ról tudnak, de nem ismerik azokat, akik mögötte állnak.

– Hihetetlen!
– Csodálkozd ki magad nyugodtan, de addig is hadd folytassam! Amikor belemész a dologba, kapsz egy kódot meg egy dekódert. Ezek bizonyára katonai cuccok lehetnek, felsőfokú titkosítással, különben már rég kiderült volna az egész. Ezekkel viszont a saját otthoni laptopodról is belenézhetsz a célcsoport, jelen esetben egy szimfonikus zenekar mindennapjaiba. A zenészek mesélték, hogy több helyen is találtak már apró kamerákat. Az is spéci cucc volt.

Elővettem a mobiltelefonomat, és kikerestem a galériából a Mathies lakásán a tűz után készült digitális fotókat. Ezeket még Fiona küldte át a mobilomra. Kinagyítottam néhány részletet, aztán odatoltam Zeamer elé.

– Ez Mathies lakása. Azé a zenészé, akinek a helyébe álltam. Itt halt meg Unique Neptune.

– Mit akarsz mutatni? – nézett a kijelzőre.

– Nézd meg itt, a könyvespolc végét. Aztán itt, ezt a szobrot. És végül itt ezt a kis bizbaszt a kaspóban.

– Látom. És?

– Kamerák. Megolvadtak ugyan, de teljesen egyértelmű a dolog. Ugyanolyan darabok, mint amiket a szimfonikusok találtak a kottaállványon és a koncertteremben. Meg a korábbi turnéhelyszíneken. Kearby megcsinálta az *igazi* valóság-show-t! Élő emberekkel, akik nem tudják, hogy szerepelnek. Te pedig, mint egy isten, dönthetsz arról, melyik haljon meg.

A telefont előtte hagytam az asztalon, én pedig elégedetten

hátradőltem a whiskymmel.

– Szavazáson dől el, kit ölnek meg legközelebb?

– Pontosan. Mint egy sima kiszavazóshow. Vesztettél, egy perced van, hogy elhagyd az árnyékvilágot! Roppantul jövedelmező egy üzlet ám ez!

– Cameron, ez a Kearby milliárdos... Mi a fenének csinálná?

– Mert szarban van. Messze nincs annyi pénze, amennyit gondolnak róla az emberek. A show-i már nem mennek igazán jól. És persze a politikához sok pénz kell neki. A kampányhoz meg még több.

Zeamer felállt, és az ablakhoz ment. Elgondolkodva bámult ki a délutáni napfényben fürdő vidékre. Egy perc is eltelt, mire megfordult.

– Mi van még?

– Mit tudsz Mia Kearby haláláról?

– Hogy leesett a tolószékkal a szakadékba.

– Igen, ez a demoverzió. Ez a rövid hír ment ki a sajtónak. Valójában azonban Kearby a saját politikai céljai érdekében végzett a feleségével is.

– Én úgy tudtam, öngyilkosság, vagy maximum baleset volt. Még vizsgálják.

– Teljes a hírzárlat, hivatalosan öngyilkosságként kezelik. A kapitánynak már elmondtam, mi történt, de nem hitte. Az a pasas pedig, akit a villában lelőttem, egy bizonyos Magnus Lindgren volt...

– Lelőttél valakit a Kearby-villában?!

– Ez sem ment ki a sajtóba. Akkor nem lehetett volna öngyilkosságként kommunikálni Mia halálát, ha ott közben egy tűzharc is lezajlott. És ahogy látom, te sem tudsz róla. Ezt azért furcsállom.

– Szabadságon vagyok. De azt elvártam volna Deviltől, hogy informáljon! Az istenit, hogy ilyenekről nem szólnak! A helyettese vagyok!

– Aki fúrja. Talán ezért nem szólt.

– Nem tudja, hogy mit gondolok róla.

– Hiszed te. Ne feledd, nem azért lett kapitány, mert nincs benne dörzsöltség. Mindenesetre nem szólt neked. Ezt a Lindgrent Kearby

vette fel tavaly ősszel egy kameruni és egy kínai fickó kíséretében. Lindgren ölte meg Mia Kearbyt.

– Ralph Kearby saját embere?

– Most mondtam, hogy ő adott megbízást a neje megölésére.

– Mit dolgoztak ezek hárman Kearbynek?

– Véleményem szerint ők voltak a hóhérok. Ők voltak azok, akik meggyilkolták az áldozatokat, és balesetnek állították be a dolgot.

– Ezt mire alapozod?

– A kínait már meséltem neked. Fel akart gyűjtani. Nyilvánvaló az összefüggés, és hivatalosan az is baleset lett volna. Ráadásul a kocsijában megtalálták az összeégett kamerákat és az átjátszóegységet is. Közvetíteni akarta, ahogy élve elégek. A másik fickó a svéd Lindgren. Végignéztem, ahogy kitöri Mia nyakát a Kearby-villában. Aztán a mélybe löki a tolókocsijával, mintha öngyilkosságot követett volna el. Nem volt lehetőségem közbelépni. Rögtön a gyilkosság után észrevettem a pasas, és rám támadt, ekkor lőttem agyon.

Barátom még mindig a fejét csóválta.

– Ha Kearby van az egész mögött, akkor miért akart téged?

– Szerintem nem volt a tervei között, hogy Unique beszáll a zenekarba. A lány ezzel meglepte, nyilván nem egyeztetett vele. Én úgy tudom, még az eredeti zenekarában is megorroltak rá, hogy hirtelen leszerződött ide. Kearby meg egyszer csak kit lát a kis vágóhídján? Hopp, ott van egy saját borjú is... Meg kellett védenie az unokahúgát a saját szavazóitól, és ezért keresett mellé testőrt. Szerintem totális véletlen volt, hogy éppen én hasonlítottam Mathiesre.

Zeamer láthatóan úgy érezte, végre fogást talált rajtam.

– Ez nem logikus. Csak annyit kellett volna tennie, hogy manipulálja a szavazást, hogy ne Unique legyen az élen. Vagy kiadja a saját bérgyilkosainak, hogy azt a nőt nem lehet bántani.

Hümmögtem egy sort.

– Van benne valami. De még nem minden részlet tiszta előttem. Majd a nyomozás kideríti.

Mindkettőnknek töltöttem még egy adag whiskyt, amit fel is

hajtottunk. Zeamer hosszan nézett rám. Valamin nagyon járt az agya.

- Hihetetlen az egész sztori.
- Devil is ezt mondta.
- Voltál Devilnél?
- Persze. Ő bízott meg, ő a rendőrfőnök.
- Mit mondtál el neki?
- Kevesebbet, mint neked. Őt csak az érdekelte, hogy megkapja a pendrive-ot.

– De nem adtad oda neki.

– Nem.

– És másolatot sem kapott?

– Nincs másolat. Miért is másoltam volna le? – hüledeztem. – A bizonyíték lemásolása egyáltalán nem a nyomozó dolga, ezt majd a laborosok megcsinálják.

Eszem ágában sem volt kiadni, hogy van egy életbiztosításom. Ezt még egy baráttal sem osztjuk meg, ha élni akarunk. Nem személyesen Zeamernek szólt a hazugság. Rutinból nem bíztam már senkiben.

– Tényleg nincs másolatod?

– Nincs. Ezért nem is adtam oda.

– Jól tetted. A saját céljaira használta volna fel – ingatta a fejét a kapitány helyett. Hangosan gondolkodott: – Ha igaz a sztori, megzsarolta volna vele Kearbyt... Igen... Most, hogy belegondolok, pontosan ezt tette volna. Elkapja Kearbyt, és a markában tartja a következő kormányzót, akinek ráadásul nem titkoltan tíz éven belül elnöki ambíciói vannak. Egy ilyen információval Devil a mennybe ment volna. Ő irányít mindent, de nem a reflektorfényben, hanem igazi szürke eminenciásként... Zseniális.

– Magam is erre jutottam.

Zeamer visszajött az asztalhoz, és felvette a pendrive-ot. Az ujjai között forgatta, és felette nézett rám.

– Nekem miért adod oda?

– Megbízom benned. Évek óta ismerlek.

– De tudod, hogy én sem vagyok ártatlan.

– Arra gondolsz, hogy megtudtam, Fergusont támogatom a kormányzóválasztásban?

– Arra is.

– Ez most melletted szól. Pontosan ezért nem fogod elásni ezt az információt.

Zeamer vállat vont, és zsebre tette a pendrive-ot.

– Tudod, mit nem értek, Cameron? Hogy a fenébe nem bökte ki ezt valaki?

Most rajtam volt a meghökkenés sora.

– Kicsoda?

– Bárki! Hogy csak egy példát hozzak, jó ideje a csapból is a Snowden-botrány folyik. Ha a tizede igaz annak, amit az az ember állít, akkor az NSA hogy nem vette észre ezt a dolgot?

– Honnan tudod, hogy *nem* vette észre?

Joe keze megállt a levegőben, ahogy éppen a poharat emelte volna a szájához.

– Mire célzol?

– Józanul belegondolva kizártnak tartom, hogy ne vette volna észre valamelyik hivatalos szervezet ezt az egészet.

A pénzmozgás ugyan nem banki úton történt, de a felvételek és a közvetítések a neten voltak megtekinthetők. Márpedig én úgy gondolom, ami egyszer felkerült, azt a megfelelő eszközökkel le lehet onnan szedni, és a kódokat is fel lehet törni.

– Te mondtad, hogy katonai eszközök lehetnek.

– És azokat nem lehet meghackelni?

– Vagyis?

– Szerintem legalább az NSA, de végeredményben valószínűleg az FBI is tud arról, milyen sorsra jutottak a zenészek valójában. Tudnak a sztoriról.

Joe elég sápadtan állt mellettem.

– Akkor miért nem lépnek?

– Gondolkozz! Ki lesz a következő kormányzó Kaliforniában?

– Kearby. Ki más? De egy kormányzó túl kis hal ahhoz, hogy futni

hagyják egy tucatnyi gyilkossággal.

Elvigyorodtam.

– Belegondoltál, kik az áldozatok? Egy csapat mexikói, igaz?

– És?

– Most őszintén! Ki nem szarja le Washingtonban, hogy mi történt hat-hét tijuani fickóval a határ túloldalán?

– Ez akár igaz is lehet... És a zenészek?

– Végeredményben nem nagyon hiányoznak senkinek.

A rokonok már eltemették őket. A biztosító nyilván fizetett. Feltámadni nem fognak... Ennyi. Egy rossz sorozat. Ahogy ti is mondtátok, egyenként megmagyarázható esetek. Még engem majd megesz az oroszán, és véget is érnek a halálesetek. Egy-két hónap, és megnyugszanak a kedélyek.

– És a sajtó?

– Ugyan már! Mindennek megvan az ára. Talán már oda is szólt egy-két helyre néhány hivatalos ember, hogy nem nagyon kellene bolygatni ezt a sztorit.

– De miért jegelné az információt a két kormányzati szervezet? Az NSA és az FBI?

– Mert egy kormányzó feláldozható, de egy *elnök* is?

A csend súlyosan telepedett ránk. Egy perc múlva folytattam.

– Kearby elnök akar lenni, ez nyílt titok. Mit tennél, ha nagyon komoly terhelő információd lenne egy elnökjelöltre? Mert én először kívánnám, hogy belebukik-e magától a sztoriba... Aztán, ha nem...

– Akkor minden eszközzel támogatnám, hogy minél magasabbra kerüljön.

– Pontosan. És ha már ott van...

– Én diktálok neki.

– Ez a lényeg! Na már most, ha te meg én így csinálnánk, miért gondolod, hogy az NSA vagy az FBI ne használná fel ezt az ütőkártyát? Ott azért nálunk sokkal okosabb emberek dolgoznak. Biztos vagyok benne, hogy máris rengeteg kompromittáló adattal rendelkeznek Kearbyról, de egyelőre ülnek rajta. Ha valahogy véletlenül kipattan a

botrány, akkor természetesen pillanatok alatt fel fogják göngyölíteni az ügyet, hiszen máris minden bizonyíték a rendelkezésükre áll. És mivel gyorsan és jól dolgoztak, a mennybe mennek. De ha *nem* derül ki magától a dolog..., ha szépen elalszik..., ha Kearby megússza..., sőt talán még tesznek is egy-két csendes lépést azért, hogy megússza... Akkor majd elkezdik nyomni a pasast felfelé. Még Kearby sem fogja tudni, csak azt látja majd, hogy valamiképpen mindig elhárulnak előle az akadályok. Pár éven belül az elnöki székbe segítik. És akkor benyújtják neki a számlát. Na, akkor mennek majd a mennybe igazán!

– Félelmetes menetrend.

– Nekem ez a tippem.

– *Bravó, Larkin!*

A hang a dolgozószoba ajtaja felől hallatszott, s ahogy odanéztam, Ralph Kearby vigyorgó arcával találtam szemben magam.

– Egy mozdulatot se! – mondta halkan, és pontosan a gyomromra célzott a kezében lévő apró forgópisztollyal.

– Ilyen picurkát csak nők használnak – jegyeztem meg.

Azért a kezemet a fotel karfájára fektettem. Tekintetem lassan Zeamerre siklott. Joe sóhajtott, letette a poharát az asztalkára, majd felállt, és mögém lépett. A hónom alatt benyúlt a zakóm alá, kivette a Berettát az övemből. Felnéztem rá.

– Te is, fiam, Brutus? – kérdeztem.

– Nocsak! – mondta Kearby. – Hát ismeri? Mindig szerettem a *Julius Caesart*.

– Én is – helyeseltem élénken. – Cynthia Hardbreast kiváló volt Sexilla szerepében.

Kearby arcáról lehervadt a vigyor.

– Maga meg miről beszél?

– A felnőtt filmes verzióról. Miért, maga miről?

– Az eredetiről!

– Ah...! Elnézést, de nem néztem ki magából, hogy Shakespeare-t olvas.

– Mondták ugyan előre, hogy nagy a pofája, de maga minden

várakozásomat felülmúlja.

- Sokakra hatok így, Mr. Kearby. Ne vegye a szívére!
- Joe Zeamer a producerhez fordult. Idegesnek tűnt.
- A sztori felét nem mondtad el nekem! Most kellett megtudnom.
- Annyit tudtál, amennyit kellett.
- Vajon mit titkolsz még, Ralph?
- Ne foglalkozz vele. Tedd a dolgod, és minden megoldódik.

Zeamer ráült a pókerasztal szélére, és zsebre tette a pisztolyomat. Elgondolkodva nézett rám, és iszogatta a whiskyjét. Az asztalon megcsörrent a mobilom. Polip számát láttam a kijelzőn. Ez is jókor szól...

Zeamer felemelte a telefont, és kikapcsolta, majd visszadobta az asztalra. Nem vettem le az arcáról a szemem.

- Azt hittem, Fergusont támogatod.
- Az volt a cél, hogy ezt gondold.
- Miért?
- Bíznod kellett bennem.
- De hát én bíztam is, baszd meg!
- Ez jó hír.
- Miért vállaltad?
- Miért? Mert feljebb akarok kerülni.
- Meg a pénzéért.
- Mondja ezt megrovón egy olyan ember, aki egy vörös Corvette-ért tarhált Devilnél.

Most rajtam volt a sor, hogy megadóan bólintsak.

– Ebben igazad van. A pénz mindenkinek kell. – Most Kearbyre pillantottam. – Még nekem is jól jön.

A producer közben bejött, és leült az egyik fotelba. Mindketten kínosan ügyeltek rá, hogy ne kerüljenek túlzottan a közelembe. Sok krimet láthattak. Azt viszont nem tudhatták, hogy nekem aztán az égvilágon semmi kedvem rájuk vetni magam. Fáj a térdem. Porcerősítőt kéne szednem. Arra gondoltam, ha már le fognak löni, legalább ne fáradtan pusztuljak el, egy eleve kudarcra ítélt birkózás kellős közepén.

Nem, akkor már itt maradok a fotelban, eliszogatok, és a mellembé kérem majd a golyót. Ott felissza a vért a ruha, és nem kell takarítani utánam.

Világéletemben taszított a gondolat, hogy halálom után kényelmetlenséget okozok másoknak. Mondjuk, az meg sem fordult a fejemben, hogy életemben mennyi kényelmetlenséget okozok.

– Most meg min agyal? – kérdezte Kearby.

– Azon, hogy remélem, *előtte* azért elmondja a megfejtést.

– Szeretné tudni?

– Persze. – Addig is időt nyerek, hogy kitaláljak valamit. – Ha már ennyit szívok az ügy miatt. Tudjak majd az ördöggel beszélgetni arról, hogy hol csesztem el.

– Az ördöggel? És ha a mennybe kerül, Larkin?

– Az kizárt. Meg nem is akarok a mennyországba kerülni.

– Miért nem?

– Szar lehet ott a kaja. Olyan kevés emberre biztos nem főznek valami jól.

A producer vállat vont, és töltött magának egy pohár italt. Kezdett utolsó vacsora filingje lenni a dolognak.

– Ahogy hallgattam magát, azt kell mondanom, hogy a lényegre magától is rájött.

– Hallgatózott?

– Azért jöttek fel ide Joe-val, hogy a szomszédból minden szót tökéletesen hallhassak.

– Hogy a fenébe bútoroztak össze maguk ketten?

– Joe neje az egyik helyettesem a cégnél. Tizenhárom éve nekem dolgozik. Nem is tudta?

– Nem az volt a feladatom, hogy nyomozzak a főnököm után. Meg a megbízóm után. – Zeamerre néztem. – Akkor ez most szakmai hiba volt?

Joe csak ült, és nézett. Visszafordultam Kearbyhez.

– Minek kellett ez a színjáték? Egy órája koptatom a pofámat.

– Tudnunk kellett, mit tud. Meg hát vissza akartam szerezni azt a

fránya pendrive-ot. Most már azt is tudjuk, hogy nem csinált róla másolatot.

– Hazudtam. Valójában két másolat is készült.

– Ne blöfföljön ilyen szarul. Joe-nak nyilván az igazat mondta. Miért hazudott volna *neki*?

– Megszokásból.

Kearby Zeamerre nézett.

– Lehetséges ez?

– Kamuzik – mondta egyszerűen a rendőrtiszt.

Kearbynek ez elég volt.

A francba! Hát hiába mondok igazat? Hányszor bebizonyosodott ez már! Inkább maradok a hazudozásnál. Az izgalmasabb is. A producer folytatta:

– Mia adta oda?

– Igen. Miért ölte meg?

– Tudja azt maga. Idő kérdése volt, hogy részegen feldobjon a sajtónak vagy a konkurenciának valami vállalhatatlan információt rólam.

– Talán nem kellett volna telepakolnia az életét vállalhatatlan információkkal.

– Utólag mindenki okos.

– Ezért ölte meg?

– Nem *én* öltem meg – mutatott rá a tényre.

– De maga adott rá utasítást.

– Lindgren nekem dolgozott. Képzett harcos volt.

Zeamer felkapta a fejét. Kezdtet hatalmába keríteni az érzés, hogy eddig tényleg csak részinformációkkal bírt. Nekem nem hitte el, hogy a producer ölette meg a feleségét, de most szembesülnie kellett az igazsággal. Vajon *miről* nem tud még?

Kearby végigmért.

– Hogy a fenébe tudott végezni vele?

– A flexibilis jogértelmezés volt a helyzet kulcsa. Nem nagyon szólítottam fel a megadásra.

– Aha... És a kínai?

– A szecsuáni csirkét is maga küldte? Hát az sajnos megsült.

– Hogy csinálta, Larkin?

– Véletlen volt.

– Lófaszt!

– Hát jó. Maradjunk annyiban, hogy visszalocsoltam rá egy keveset az abszintból.

– Két jó emberemet kinyírta.

– Ezek voltak a jók? Milyenek akkor a rosszak?

Mintegy végszóra nyílt az ajtó, és megjelent a keretben egy hatalmas fekete ember. Fekete bőr, fekete öltöny, fekete nyakkendő, fehér ing. A fickó a GMC-ből. Ő hozta Lindgrent a Unique-kal való találkozóra. Ezt néztem én FBI-ügynöknek. Kearby megbámulta a férfit, aztán rám pillantott.

– Már csak ő maradt. Elég zabos, hogy kinyírta a kártyapartnereit.

Ránéztem a hatalmas fekete fickóra. Nem volt szimpatikus.

– Ezt meg melyik banánfáról fogta be?

Csak vicsorgott egyet, de nem szólt semmit.

Visszafordultam Kearbyhez. Nem sok esélyem volt hármuk ellen, na nem mintha egyébként nagyon ugrálni akartam volna. Fájt a térdem. Segítségem meg nem volt. Polipra nem is számítottam. Gyávább volt még nálam is, pedig abban a műfajban akár hagnizni is járhatnék.

– És most? Lelőnek?

– Nem biztos – szólt közbe Zeamer.

– Mit találtál ki, Joe? – kérdezte csodálkozva a producer.

Zeamer ránézett Kearbyre.

– Talán használhatnánk.

– Mire?

– Pénzért sok mindenre kapható – jegyezte meg a rendőrtiszt.

– Ez csak egy nagy pofájú, elhízott alkoholista – köpte megvetően Kearby.

– Hé, hé, hé! – méltatlankodtam. – Kikérem magamnak a „kövér” jelzőt!

– Nézzen már magára!

Két kézzel megemelgettem a kis kerek pocakomat.

– Ha lelő, Kearby, az rendben van, de ne sértegessen ok nélkül! Nem vagyok kövér, mert a másodállásom miatt nem is lehetek. Joe bizonyára nem mondta, de a szabad időmben személyi edző vagyok.

– Maga? Ugyan milyen sportágban?

– Intim torna. Talán hallott már rólam az anyjától...

– Fogja be a pofáját! – Kearby visszafordult Zeamerhez. – Joe, ez egy *hülye*. Mire lehetne használni?

– El tudja simítani az egészet.

– Mit?

– Mindent. Gondold már végig! Ő védte Unique-ot, és őt kérted fel a munkára Devilen keresztül. Ha Larkin jelentésében az áll majd, hogy nem történt gyilkosság...

– Ha jól emlékszem, az a test szénné égett Mathies lakásában.

– Öngyilkosság is lehetett. Majd úgy írja le a halottkém.

– Őt is fizessük le?

– Mindenkinek megvan az ára.

– Azt mondják – kotyogtam közbe, de Kearby rám villantotta a tekintetét, úgyhogy inkább befogtam a számat.

– Azt mondod, ajánljak fel egy komolyabb összeget Larkinnak, ha kedvező jelentést ír?

– És ha ezt elmondja a sajtónak is. Hamarosan úgyis elissza a máját.

Ezen megint berágtam. Te is az édes anyáddal szórakozz!

– Le lehet akadni a májamról!

– Nézzen már magára! – förmedt rám ismét a producer. – Halálra fogja inni magát.

Ránéztem a rám meredő fegyverekre.

– Az nem is olyan rossz perspektíva ebben a pillanatban. A májammal viszont csak egy gond van! Annyira szálkás a hasizmom, hogy szúrja. Tudja, milyen szar érzés az? Próbálta már megvakarni a máját?

Kearby megcsóválta a fejét, és ismét Zeamer felé fordult.

– Mást mondok! Majd *te* megtartod azt a sajtótájékoztatót, és *te* megírod azt a jelentést. Sokkal hitelesebb lesz.

– És mi lesz Larkinnal?

– Meghal.

– Megesz majd az oroszlán? – érdeklődtem.

– Ne ugasson már bele állandóan! – csattant fel Kearby.

– Hisz rám is tartozik! Fokhagymát ettem.

– Kuss!

– Akkor adj még egy kis whiskyt a fokhagymára, Joe! Legyen annak az állatnak is egy jó napja.

Ezúttal Kearby vizslatott pár másodpercig, aztán megrázta a fejét.

– Szerintem itt és most lőjük le! Felesleges kockázat élve elvinni az állatkertig.

Csesszék meg, ezek *tényleg* eledelnek szánnak! Az ajtóban tornyosuló gyilkos felé intettem.

– Ennek a lengőgibbonnak szánja a munkát?

– Széttéplek, te mocsok! – hörögte a fekete öltönyös.

Tágra nyílt szemmel rámutattam, de közben Zeamerre néztem.

– Hallod ezt? Beszél!

Ezúttal túlfeszítettem a húrt. A fekete óriás két lépéssel mellettem termett, és akkora pofont csavart le nekem, hogy nem tudtam eltekinteni a fájdalom ködén is átütő szakmai elismeréstől.

Kearby ellökte a fickót.

– Kimba, ne! Nem lehet rajta sérülés!

– Így igaz! – helyeseltem élénken. – Én sem eszem meg szívesen az ütődött almát. Bizonyára az oroszlán is így van ezzel. Ne különböztessük meg hátrányosan azt az *állatot*, pusztán csak azért, mert afrikai...

Ezt a mondatot már a verőember szemébe nézve mondtam.

Hát ezt nem kellett volna. Megint kaptam egy csicskalángost.

Objektíven nézve házhoz mentem a seggbe rúgásért, szóval megérdemeltem.

A producer most már ráüvöltött a pasasra.

– Hagyd! Fogd azt a fegyvert, és lódd le!

Ez kezdett szarul alakulni. Húzni kellett az időt.

– *Szimba?* – néztem vigyorogva Kearbyre. – Ezt a nevet maga adta neki?

– Kimba. Ez a rendes neve.

– De hát ez oroszlánnev! Ne szívasson már! – Ránéztem Kimbára. – Vagy te fogsz megenni, cseszd meg?

Láttam, hogy már vérben forog a szeme. Gondoltam, minden mindegy alapon ráteszek egy lapáttal.

– Nyugi, Szimba! Ül! Jó Szimba, ül!

A hatalmas termetű férfi meglódult felém.

Kearby ezúttal már nem állíhatta meg.

De megállította a csőre töltés csattanása, és a fegyverrel a hátam mögött álló Zeamer. Felnéztem. A fejem fölött az én Berettám csöve szegeződött Kimba mellkasára.

– Állj! – mondta higgadtan Joe. – Mr. Kearby azt mondta, ne bántsd.

Egy hosszú másodperc után Kimba zihálva bólított, és visszahátrált az ajtóig. Zeamer ellépett a hátam mögül, és eltette a fegyvert. Követtem a tekintetemmel. Kearby is hátrébb lépett, és intett a feketének.

– Lódd már le!

Addig fogja neki mondogatni, míg ez a véglény egyszer tényleg meghúzza a ravaszt. Kimba elővett egy fekete pisztolyt, és csőre töltött. Vigyorogva közeledett.

– Hová parancsolod?

– A mellembe – mondtam halkan, majd Kearbyre néztem. – Ha már nem kell az a kétmillió dollár.

– Várj! – csattant fel a producer, és ismét odajött. – Miről beszél?

Megkönnyebbülten beleittam a whiskym maradékába, majd folytattam:

– Arról a pénzről beszélek, amit Unique lopott el magától.

– Mit tud róla?

– Hogy a First California Bank pánccéltermében van.

Kearby vállat vont, és megint hátralépett.

– Ezt mi is tudjuk már. Lődd le!

– Én viszont azt is tudom, hol a széf kulcsa.

A producer Kimba karjára tette a kezét.

– Nocsak! Hol az a kulcs?

– Lassan a testtel! Szívesen megmutatom, de!

– De mi?

– A táska tartalmának negyedét kérem cserébe, és azt, hogy vegyenek be a buliba. Joe-nak igaza volt. Ha én állok majd ki a sajtó elé, minden gyanú eloszlik a történet körül. Gondoljon csak bele, nem maradtak tanúk, akik cáfolhatnák, bármit mondok is. A neje halott, Unique halott, a kínai és Magnus halott. Ezeket kiaknázhajta, ríhat a sajtó előtt, ahogy akar, még sajnálni is fogják a gyászoló özvegyet. Már csak Szimbát kell majd eltenni láb alól, és tényleg nem lesz tanú. – Ránéztem a testőrré, aki most zavartan pislogott kenyéradójára.

A térdemre csaptam, és felkiáltottam: – Ó, a picsába! Mindig elfelejtem, hogy beszél!

Kearby mérlegelte a lehetőségeket. Egy végtelennek tűnő perc telt el így. Ha végez, vagy lelövet, vagy bevesz.

– Mi a garancia, hogy nem ver át, Larkin?

– Garancia? Ott áll maga mellett az a bivaly egy nagy stukkerral. Bizonyára jön velünk a kulcsért, és jön velünk a bankba is. Nem elég garancia az?

A férfi töprengett egy kicsit, majd bólintott.

– Rendben van. Menjünk, Larkin. De semmi trükk!

– Igen, uram.

Felálltam a fotelból, pedig két perccel ezelőtt nem hittem benne, hogy felkelhetek még innen.

– Hol van a kulcs?

– Activityzzünk! Most azt húztam, hogy mutatnom kell, nem elmondani. Ez ugyanis az életbiztosításom. Ha megvan a kulcs, megvan a táska, ha megvan a táska, megvan a pénz, és ha átadta a negyedét, akkor onnantól korrupt zsaru vagyok. Vagyis zsarolható, tehát teljesen

feleslegesen megölnie. Magával vagyok, mert megvett.

– Miért mondja ezt el nekem?

– Mert mindegyiküknél fegyver van. Csak szeretném a szájukba rágni, hogy nem kell megölniük. Sok Jack Daniel'st szeretnék még legörgetni a torkomon.

– Vettük az adást. Egy kocsival megyünk, és magán lesz a szemünk.

– Azt nem is kétkem.

– Akkor indulás.

– Ennyi? – kérdezte váratlanul Zeamer.

Kearby értetlenül meredt rá.

– Mi van még?

– Nem akarsz még valakit bemutatni Cameronnak?

– Jaj, majd elfelejtettem! – Az ajtó felé fordulva elkiáltotta magát. –

Bejöhetsz!

Ekkor megjelent valaki a küszöbön.

Unique Neptune.

Különös mosollyal közeledett.

Vékony vászonnadrágot és tunikát viselt. Sápadt volt. Amikor legutóbb a boncasztalon láttam, sokkal jobban le volt sülve.

Egy yardnyira állt meg előttem. Kearby és Zeamer kíváncsian várta a reakciómat.

Unique végigmért, és fölényes arccal szóra nyitotta a száját.

Ekkor valami olyat tettem, amit nővel még soha.

Iszonyúan tökön rúgtam.

Ahogy kell, térdből indítva, teli rüsszettel. Tompán, hosszan, mély hangon csattant. Még nekem is fáj, pedig hozzám csak a dobhártyámon keresztül ért el.

Úgy eldőlt, mint egy zsák, és hörögni kezdett a padlón. Egy másodperc múlva lehányta a szőnyeget. A producer döbbenten bámult.

– Ez meg mi volt, Larkin?!

– Csak kipróbáltam valamit, Mr. Kearby.

A három férfi értetlenül nézett rám, mire vállat vontam.

– Nem megmondtam, hogy kurva jó nyomozó vagyok?

– *Honnan tudta?*

– Sok apró momentumot raktam össze.

– Mint például?

– Már az elejétől férfias szaga volt. Szőrös is. Úgy aludt az ágyamon, mint egy férfi: horkolva, harákolva. Egyszer a karomban vittem be a hálóba, és rohadt nehéz volt. Inas karok, szokatlanul mély hang. Rengeteget tudott enni. Ezt apránként mind elraktározta az agyam, aztán Unique boncolásán beugrott a dolog, és feltettem pár kérdést a halottkémnek. A lába legalább nyolcas volt, ahogy próba közben elnéztem a sarujában. A szénné égett hulláé viszont csak hatos. A csellójátéka sem volt az igazi, az a barom karnagy állandóan veszekedett vele. Aztán lassan összeállt a kép. – Lenéztem a magzatpózban hempergő alakra. – De mindez csak feltételezés volt, ezért most úgy gondoltam, tesztelem. Jól van, Charles M. Torres különleges ügynök?

A női ruhás ikertestvér elkínzottan felnézett.

– A kurva anyádat! – nyöszörögte.

Higgadtan bólogattam.

– Megmarad. Már csak az érdekelné, melyikük ölte meg az igazi Neptune-t. Maga volt, Mr. Kearby?

A producer némi zavarral vállat vont.

– Ellopta a pénzemet. Kétmillió-hétszáz volt abban a sporttáskában. Kérdőre vontam. Nem akarta megmondani, hol a széf kulcsa. Nagyobbat ütöttem, mint kellett volna. Elesett, beütötte a fejét. Véletlen volt. Nem akartam bántani.

– Miért lopta el Unique a pénzt?

– Mert rájött, hogy mi történik a zenekarban. Fogalmam sincs, hol rontottam el. A barátnőjét siratta, azt a Loringot. Eljött, és üvöltött velem. Aztán amikor egy percre kimentem, kivette a páncélból a táskát, és elvitte. Bizonyítéknak cipelte magával, hogy majd ha bemegy a rendőrségre, legyen mit elővennie. Tényleg nem akartam megölni. Csak hallgatnia kellett volna...

– Sejtettem. Hiszen keféltek.

- Annak már rég vége.
- Mia azért még emlékezett rá. Mióta volt már halott a lány?
- Pár napja... De ezt honnan tudja?

– Megint csak sok apróság. Amikor a lány lakását fel akarták robbantani, odacsempészték a hulláját. A konyhában már akkor láttam egy fekete zsákot, utólag jutott eszembe, hogy valószínűleg abban vitték oda a hullát. Még a hullaszagot is éreztem halványan, csak a gáz elnyomta. Egyébként nem volt az annyira rossz ötlet. A lakás felrobban, a hulla nagyon megég, kész a baleset. Gondolom, ott volt a kis szobában, azért nem láttam. Ezért volt beállítva a mikrosütő, és ezért lehetett egy emelettel lejjebbről bekapcsolni a villanyórát. Aki visszakapcsolja, megmarad, de aki a lakásban van, annak vége. És persze a zseniális húzás, amivel a halál időpontját napokkal eltolják: ugyanabban a robbanásban meghal az a rendőrtiszt is, akit aznap bíztak meg a lány védelmével, és akivel együtt látták a próbáról távozni. Ezek után fel sem merül a kérdés, hogy élt-e Unique a robbanás pillanatában. Tökéletes alibi mindenkinek.

Zeamer és Kearby összenézett.

– Tulajdonképpen elég jól összerakta az egészet. Csak egyben tévedett. Maga nem azért került a zenekarba, hogy megmentse Unique-ot, hanem hogy alibit igazoljon. Amikor maga megismerte, az igazi Unique már halott volt. Maga viszont mint rendőrtiszt, tökéletes tanú lett volna annak igazolásához, hogy ezen a napon a lány még élt. Sosem lehetett volna megvádolni senkit, hogy korábban meggyilkolták, hiszen maga tanúsítja: élve ment be a lakásba a lány.

– Csakhogy nem találtak sehol.

– Úgy van. Devil mindenkinek túljárt az eszén azzal, hogy berakta magát a zenekarba. Senki sem tudott róla, sem én, sem Joe. És még Charlie előtt sem bukott le.

– Tehát ott volt bekészítve a gáz, bekészítve a hulla, az alibit szolgáltató zsaru meg sehol.

– Pontosan. Charlie-nak improvizálnia kellett. Úgy gondolta, egy vak nem sok kárt okozhat, friss ember a zenekarban, külföldi, tehát itt

nincsenek ismerősei. Ha viszont meghal Unique lakásában, azzal ugyanúgy igazolja a lány halálának időpontját, mintha egy rendőrtiszt hivatalos jelentése tette volna.

Lenéztem Charlesra, aki már guggoló helyzetbe tornászta magát.

– Ha jól látom, Charles azért játszott a Unique szerepét, hogy eltolják a halál időpontját. Mert volt egy hulla, és volt egy gyilkos kormányzójelölt. De a lány, ha már meghalt, még jó lehet valamire. Ki lehetett vele pipálni egy zenekari hullát. Tehát Unique lett a hatodik áldozat a kiszavazóshow-ban.

Ő lett volna a lakástűzben megégett holttest.

– Így van. Ezenkívül Charlie azért lépett be álruhában, hogy megkeresse a széf kulcsát. Az a pénz kell nekem, Larkin! Az enyém.

– Vagyis Charles Unique képében végigjárt mindent, ahol az igazi Unique megfordult, de nem találta meg a kulcsot.

– Pontosan. Viszont a hulla szaglani kezdett. El kellett tüntetni.

– És utóbb ezért gyújtották fel Mathies lakását.

– Igen.

– De akkor miért akart engem kinyírni a kínai?

– A vak ember nem tűnt komoly ellenállásnak. Unique hulláját pedig a magáé mellé helyeztük volna. Ketten rúgtak be, ketten égtek el.

– Hát, uraim – tártam szét a kezem. – Rossz hírem van. A halottkém nem verték át. Én is itt fogtam gyanút, és itt jöttem rá, kit is ismerek én Unique-ként.

– Mire gondol?

– A halottkém észrevette, hogy az égett hulla már halott volt, amikor felgyújtották. Nem volt korom a tüdejében.

A belső szervek bomlása előrehaladott állapotú. Nem égett el tökéletesen a test belseje. Átkozott gyors tűzoltók, mi? Amikor a halottkém a súlyát is meghatározta, rájöttem, hogy én egy ennél jóval nehezebb Unique-ot cipeltem az ágyba. Ráadásul a toxikológiai eredmény szerint a vérében nyoma sem volt altatónak. Én viszont már két napja szedáltam azt, akit Unique-nak hittem. Egyértelmű volt számomra, hogy ez a holttest nem Unique Neptune. Beugrott, hogy

csak az ikertestvére lehet az, aki átvette a szerepét. Hasonlítanak egymásra, csellózni is tud, ráadásul Charles elérhetetlen volt Oklahomában.

– Szép munka, Larkin.

– Mivel győzte meg Charlest, Kearby? Mégiscsak egy FBI-ügynök! Kearby lenézett az ügynökre.

– Politikus akar lenni. Bevettem a stábba. Hamarosan otthagyja az FBI-t, és beáll hozzám kabinetfőnöknek.

– Kabinetfőnöknek? – hüledeztem. – Az már döfi! És ezért hagyta meghalni a húgát? Remélem, elég szarul érzi magát.

Charles felnézett.

– Unique már halott volt. Nem tehettem semmit. Tudom, hogy véletlen volt. Ralph bácsi sosem bántotta volna szántszándékkal.

– De ha már halott, hát legyen valami hasznunk a hullából! Ki is tömhetnék volna, aztán mutogatni lehetett volna. Ez fel sem merült?

– Ez így nem teljesen igaz.

– De. Ez pont így igaz. Hogy volt képes rá?

– Sosem voltunk jó testvérek.

Most már őszintén csodálkoztam.

– Ennyi? Csak *ennyi*?

– Most mit akar hallani? Neki már mindegy volt, nekem még hasznot hajthatott. Ő is így akarta volna.

– Hát ez kész!

– Na, elég ebből a nyavalygásból! – mondta Kearby, és megragadta a könyökömet. – Mindent megbeszéltünk. Gyerünk!

– Hová?

– Maga tudja. Először elhozzuk a széfkulcsot.

Mind az öten kisoroltunk a dolgozószobából. Máris nyertem pár órát. Addig is élek.

Csak a fegyveremet és a mobiltelefonomat vették el, de egyébként nem korlátozták a mozgásomat. Ahogy kiértünk a parkolóba, Kearby fel is tette a kérdést Zeamernek:

– Biztonságos ez így, Joe? Nem kéne megkötözni?

– Felesleges. Cameron nem kifejezetten Rambo-típus. De ha gondolod, megbilincselhetem.

– És akkor hogy fognak velem az utcán mutatkozni?

A producer kicsit töprengett, majd megrázta a fejét.

– Nem, tényleg igaza van. Felesleges lenne. Itt egy FBI-ügynök, egy testőr és egy rendőrtiszt. Ha ez nem elég ellene, akkor semmi.

– Már így is túl vagyok értékelve – jegyeztem meg.

– Az biztos.

Kearby a Lincolnhoz lépett, és egy pillantást vetett a még mindig női ruhában bandukoló Torresra.

– Te biztos, hogy ebben jössz?

– A kocsiban majd átöltözöm. Van egy nadrág meg egy póló a csomagtartóban.

– Inkább most, ne az autóban tornázz.

Amíg az FBI-ügynök ruhát váltott, mi bekászálódunk a limuzinba. Szimba a kormányhoz ült, Kearby meg a jobb hátsó ülésre. Zeamer és én vele szemben, a menetiránynak háttal kaptunk helyet. Egy perc múlva Torres is bepattant a sofőr mellé, a ruhás táskát a lábához tette.

Kearby várakozón nézett rám.

– Nos?

– A Copley Symphonie Hallba megyünk.

– Ott van a széfkulcs?

– Igen. És volna egy építő jellegű javaslatom is.

– Mi?

– Én most nem úgy nézek ki, mint aki oda tartozik. Nincs velem a vakfelszerelésem, tehát nem kifejezetten tűnök Archie Mathiesnak. Charlesnak kéne Unique-jelmezt öltenie, hogy bejussunk.

Cifra káromkodás hallatszott az első ülésről.

– Ezt miért nem mondta két perccel ezelőtt? – fordult meg Torres.

– Gondoltam, nem árt magának egy kis mozgás.

– Rohadjon meg!

Zeamer csillapítóan az ügynök karjára tette a kezét.

– Nyugi. Larkin velünk van.

– Veletek, de velem is?

– Ha megfizetnek, bárkivel – vigyorogtam rá a vállam felett. – Tojások? Rendben vannak?

Erre kaptam egy hatalmas pofont. Nem is ez lepett meg igazán, hanem az, hogy Zeamer adta.

– Fogd már be a pofádat!

– Anyád – morogtam, és letöröltem a vért a számról.

– Csendet! – csattant fel a producer. – Mint egy kibaszott óvodáscsoport! Charlie, vedd fel a cuccot!

Vártunk, míg a fickó kiszáll, és magára ölti az alig két perce levetett női jelmezt. Ránéztem Zeamerre.

– Ezek szerint nem hiába alakítottam kiválóan a vakot.

Torres végre visszaült, és elindultunk a Copley felé. Mindannyian kifelé bámultunk az ablakon. Ahogy az utcai kapuhoz értünk, leengedtem a füstszínű üveget.

– Most meg mit csinál, Larkin?

– Csak egy kis friss levegőt akartam szívni...

– Húzza fel!

Látványos grimasszal felhúztam az ablakot, és durcásan kifelé bámultam az utcára.

A koncertteremig egy óra volt az út, amit néma csendben tettünk

meg. Amikor már a környéken jártunk, a táblagépen elmerülten dolgozó Kearbyhez fordultam.

– Átvehetnénk még egyszer, uram?

– Mit?

– Az alkut.

– Mit akar hallani?

– Egy végleges igent. Ha úgy tetszik, egy *gentlemen's agreementre* van szükségem.

– Élve hagyom, ha valóban átadja a pénzt.

– Ez kevés. A pénz negyedét is kértem.

– Megértettem. Tudja, én elsősorban üzletember vagyok. Már elkönyveltem magamban annak az összegnek az elvesztését. Ehhez képest minden siker talált pénznek számít. Ne aggódjon, megkapja, és onnantól maga is a csapat része.

– Ezt akartam hallani.

Egy szavát sem hittem, de attól még jólesett a dolog.

– Viszont szükségem van az informátor nevére, aki Tíjuanáig elvezette.

– Igen, uram. – Egyelőre kár lett volna ellenkezni.

– Kimba! Neked pedig el kell varrnod a szálakat Bobby Booknál.

– Értem, uram.

Szimba leparkolt a Copley árnyékában, és hátrafordult.

– És most, uram?

– Nos, Larkin? Hol az a kulcs?

– Megyek és kihozom. – A kilincsért nyúltam, de Szimba hátrafordult, és a nyakamnál fogva visszahúzott.

– Maradsz!

– Mi ez a bizalmatlanság, uraim? – hördültem fel.

– Bekísérjük – jelentette ki Torres.

– Mindannyian kiszálltok – rendelkezett Kearby. – Charlie, lehet bent ilyenkor valaki?

– Csak a személyzet. A próba csak két óra múlva kezdődik.

– Értem. Kimba és Joe, a ti feladatotok, hogy figyelték Larkinra.

Charlie, te leszel a kalauz, téged már ismernek itt.

– Egy percet várjatok még – mondta Torres, és gyorsan kisminkelte magát a napellenző tükreiben. A végén egy hatalmas napszemüveggel koronázta meg a művet. Engem biztosan megint megtévesztett volna.

– Mehetünk.

– Én maradok – jelentette ki Kearby. – Nem kell ehhez ennél nagyobb csapat.

Persze, gondoltam, meg az sem kell, hogy itt meglássák a fizimiskádat.

Kiléptünk a járdára, és ösztönösen elhelyezkedtünk. Elöl ment a Unique-nak maszkírozott Torres, mögötte én baktattam, míg a sort a rám vigyázó két férfi zárta. Szabadon lóbálták a kezüket, de éreztem, gyorsan elő tudnák kapni a fegyverüket.

– Merre?

– A színpadra.

– Ugye nem azt akarja bemesélni, hogy a *színpadon* van a kulcs?

– Ami nagyon szem előtt van, azt gyakran nem látjuk.

– Azt mondja, hogy Unique bejött? Maga és én egy napon kezdtünk itt, Larkin – kételkedett Torres. – Miért járt volna itt napokkal a próbák hivatalos megkezdése előtt?

– Márpedig a kulcs itt van. A lány valamiért idehozta. Járt itt aznap, amikor a széfet bérelte.

– De miért?

– Nem mindegy? A lényeg, hogy itt van a kulcs.

A kulisszák labirintusában elértük a színpad mögötti teret. Előttünk sötét folyosó húzódott. Bal oldalát a színpad hátsó falát borító faburkolat adta. Jobbra a mennyezetről leengedett vásznak háttérét adó drapéria függött. A kettő közötti, alig egyyardnyi széles folyosón vaksötét honolt, csak a végén derengett némi fény. A világosító még talán be sem jött.

– Óvatosan – szólt hátra Unique. – Larkin, maga menjen előre!

– Alig látok valamit – motyogtam, de azért elindultam.

Ahogy beléptem a sötétbe, megszaporáztam a lépteimet. Tudtam,

hogy mit keresek, és ehhez egy kis előnyre volt szükségem. Hat vagy hét lépést tettem meg, amikor visszaszóltam a vállam felett:

- Jobbra tartsanak, a függönybe kapaszkodva végig lehet jönni.
- Oké.

Odaértem ahhoz a helyhez, ahol a próbákön ültem. Itt volt egy szervizlejárát, és ezért a zenekari dobogó teteje megtört, amitől a sötét folyosó a felére zsugorodott. Óvatosan kikerültem a lyukat, majd közvetlenül utána belerúgtam egy otthagzott dobozba. Felkiáltottam.

– A szentségit!

– Mi van ott elől?

– Elestem – nyögtem panaszosan, és a dobozra taposva kilapítottam a kartont, aztán egy gyors mozdulattal a lyukra terítettem.

Lehajoltam, és pár lépésnyit arrébb osontam, majd felegyeneseátem. Tudtam, hogy most kiválóan látszom a hátam mögött beszűródő fényben, míg én semmit sem láttam, ahogy visszanéztem a koromsötét alagútba. Ők azonban láttak engem, így jöttek a fényre, mint a lepkék. Nem is néztek a lábuk elé.

– Erre!

– Jól van, Larkin?

– Bevágtam a térdem, de amúgy minden király.

Most már csak várnom kellett a hatást.

Legalább egyet ki akartam pipálni a csapatból, és nem szerettem volna, ha azt hiszik, én machináltam.

Felbukkant a sötétből Unique Torres. A homlokára tolt napszemüveg alatt gyanakodva meredt rám.

Aztán feltűnt Zeamer.

Ugyanabban a másodpercben éktelen robaj hallatszott a sötétből, majd egy elkínzott, keserves nyögés.

Torres visszafordult.

– Kimba?

Nem jött válasz.

– Ő is eleshetett – véltem. – Szerintem nézzük meg. Nehogy valami baja essen.

– Az orromig se látok.

– Világíts a mobiloddal!

Az ügynök elővette az iPhone-ját, és világítani kezdett. Így már azonnal észrevettük a sötétben tátongó üreget a folyosó szélén.

– Jézusom! Hogy mentünk el emellett?

– Véletlenül. Egy lépésen múlhatott, hogy nem estünk bele.

– Én is hatalmasat perceltem – mondtam, majd a térdemre támaszkodtam a lyuk mellett. – Hahó, Szimba! Lent vagy?

Nem jött válasz. Torres bevilágított a nyílásba. Egy lefelé tekergőző csigalépcsőt láttam, az aljában pedig egy lábat.

– Kimba! Jól vagy? – Mozgatni kezdte a mobilt.

Már többet láttunk.

– Nem hiszem, hogy jól lenne – véltem, és lefelé mutattam. – Nézz csak, hogy áll a nyaka!

– Eltört volna?

– Ha nem, akkor megoldódott a nyugdíja. Gumiemberként simán meg fog élni, ha majd kiöregszik a gyilkolászásból. Mindenesetre nekem még sosem állt így a fejem.

Torres idegesen beletúrt a hajába.

– Az istenit neki! Most mi a fenét csináljunk?

– Szerintem hagyjuk itt – javasoltam.

– Csak úgy?

– Larkinnak igaza van – mondta Zeamer. – Nem mehetünk ki innen egy hullával. El se bíránk.

– De mit fognak gondolni, ha megtalálják?

– Azt, ami történt. A sötétben leesett, és nyakát szegte.

– Szóval csak úgy itt hagyjuk?

– Igen. Nem figyelt a marha.

– Én azért sajnálom – jegyeztem meg. – Még annyi poénom lett volna a kárára.

– Basszus, Cameron! Neked semmi se szent?

– Dehogynem. Például a vasárnapi szieszta. Az szent.

– De hát látták velünk bejönni! – gondolkodott hangosan Torres.

Ez a faszi képtelen volt lazítani! Untam.

– Ugyan már! – nyögtem fel. – Ha bárki megkérdezi, majd egyformát mondunk, és kész! Unique itt hagyta a vonóját, ezért jöttünk be vele mi, a barátai. Szimbának közben vizelnie kellett, hát elment toalettet keresni. Mi hamarosan kijöttünk, aztán elmentünk, mert valami sürgős dolgunk támadt. Ami vele történt, azután történt, hogy elvált tőlünk. Nem nagyon fog az igazgatóság faggatózni, örül, ha nem kell majd kártérítést fizetnie a hozzátartozóknak.

Torres rám vicsorgott.

– Hol van már az a kurva kulcs?

– Máris mutatom. Nyugi.

Megfordultam, és megkerültem a drapériát. Megálltam az egyik ocsmány festmény előtt. Kísérőim mögöttem toporogtak.

– Hogy tetszik, Charles? – néztem hátra.

– Ronda.

– Viszont sokat ér.

– Ez? Mennyit?

– A hivatalos adatok szerint úgy kétszázezeret...

– Ez?!

– ...viszont én pontosan tudom, hogy ennél az összegnél éppen kétmillió-hétszázezerrel nagyobb az értéke.

A két férfi értetlenül nézett rám.

– Mit mond?

Elővettem a zsebkésemet, kipattintottam a pengét, és a képhez léptem. Egy ideig méricskéltem, aztán egy gyors mozdulattal arasznyi vágást ejtettem a festékrétegen. Zeamer felszisszent.

– *Normális vagy?!*

– Nem, de hogy jön ez most ide? Nyugalom.

A kés pengéjével visszahajtottam a festékréteget. A vászon és a festék között feltűnt egy kulcs. Kipiszkáltam, és diadalmasan felmutattam.

– Ez a széf kulcsa?

– Igen. A lány ide rejtette. Megvágta a festéket, benyomta alá a

kulcsot, aztán visszaragasztotta a vakolatot.

– Adja ide!

– Odaadom, de előtte mondanék valamit.

– Mit?

– Csak én mehetek be a táskáért a bankba.

– Miért?

– Mert én kivettem ott egy fiókot a széfben. – Ez eddig igaz is. Ideje volt elkezdeni hazudozni. – A pánccélterembe csak az mehet be, akinek a retinaképe benne van az adatbázisban, vagyis azon ügyfelek, akik a pánccélteremben széffiókot bérelnék. *Én* bérelek... Van ott nektek széfetek?

Ha most valamelyik igent mond, egy perc múlva halott vagyok.

Torres és Zeamer azonban a fejét rázta.

Ezek szerint nem vették a fáradságot, hogy megnézzék, hogy lehet lemenni a pánccélterembe, hogy lehet széfet bérelni, és milyen a biztonsági rendszer. Ha ennek utánajártak volna, tudnák, amit én: a bejutáshoz elegendő a kulcs felmutatása. A bankot nem érdekli, ki hozza a kulcsot, a lényeg, hogy nála legyen.

De ők ezt nem tudták.

– Menjünk – javasolta Torres.

Ahogy elindultunk kifelé, Zeamer meglökött.

– Honnan tudtad, hol a kulcs?

– Láttam a festményt átvilágítva. A belseje tele van szeméttel. Kupakok, gyufa, kotonok satöbbi. Amikor elkezdtétek keresni a kulcsot, én már tudtam, hogy hol láttam.

– De honnan tudtad, hogy ez *az* a kulcs?

– Joe, nem figyeltél. Most mondtam, hogy kivettem egy széfet ugyanott. Elég speciális a kulcs kinézete. Innen tudtam, mit látok.

– Értem.

– Joe!

– Igen?

– Ha már úgyis beszélünk. Az egy dolog, hogy kinyaltad a seggét ennek a mocsoknak. De ha még egyszer kezet emelsz rám, eltöröm.

Kiértünk a napfényre anélkül, hogy bárki is az utunkat állta volna.

Torres becsúszott a volán mögé, mi pedig hátra. Kearby letette a táblagépet, és ránk pillantott.

– Megvan a kulcs?

– Meg.

– Hol van Kimba?

– Meghalt – mondtam gyorsan.

A producer igencsak döbrent képet vágott.

– Tessék?

– Meghalt. Beleesett egy aknába, legurult a csigalépcsőn, és eltörte a nyakát.

– Egy *koncertteremben*?

– Veszélyes üzem ez.

– De hát ez nonszensz! Joe! Mi történt?

Zeamer kényszeredetten válaszolt.

– Pontosan úgy volt, ahogy Cameron elmondta.

Kearby megint hozzám beszélt.

– Miért van az, hogy ahol maga megjelenik, ott meghalnak az embereim?

– Csak szerencsém van, uram. Szimba...

– Kimba!

– Én is azt mondtam. Ügyetlen volt. A sötétben belelépett egy fedetlen lyukba.

– A maga keze van benne.

– Úgy érti, a másik két embere orra előtt megöltem Szimbát?

– Szerintem ez történt.

Charles bepillantott a tükörbe, és a fejét rázta.

– A közelében sem járt Kimbának. Láttam. A folyosó végén álltunk hárman, amikor a pasas a hátunk mögött lezuhant a lépcsőn. Baleset volt. Larkin ott állt mellettem, Ralph bácsi. Ehhez most nem volt köze.

Szerettem volna homlokon csókolni Torrest!

Csak ez ebben a női hacukában, kisminkelve olyan fura dolog lett volna. Örültem, hogy megúsztam. Kearby még láthatóan nagyon

gondolkodott, de a saját unokaöccse mellettem szóló mondatai még őt is váratlanul érték. Milyen jó is, hogy tőkön rúgtam az ipsét! Ez visszamenőleg még hitelesebbé tette a mondandóját, hiszen az előzmények ismeretében aligha hazudott volna az érdekemben. Kearby is ezen morfondírozhatott.

Kicsit magamba néztem, és az jutott eszembe, kezdek sorozatgyilkossá válni. Három bérgyilkost nyírtam ki pár nap alatt. Azért ez nem kifejezetten a hobbim, de most valahogy adta magát az egész. Nem volt olyan érzésem, hogy nehezen alszom majd a tudattól. Már persze ha egyáltalán alszom még valaha.

Mindegyik meg akart ölni. Így jártak.

Én meg láthatóan megúszom.

Az a barom Szimba túl esetlen volt azzal a bojler testével, és rálépett a kartonra. Az meg nem bírta el a hülye nagy súlyát. Ilyen az élet...

Kearby láthatóan befejezte a rágódást, és előrekiáltott.

– Charlie, irány a bank!

– Máris.

A limuzin meglódult, és besorolt a forgalomba. Az órára néztem. Még egy óra volt a bank zárásáig. Arra gondoltam, talán húzni kéne az időt, egy napot is nyerhetnék így. Viszont ezzel adok Kearbynek nagyjából tizenöt órát arra, hogy utánajárjon: valóban kell-e retinaszkener a First California Bank pánccéltermében teendő látogatáshoz...

Ezt nem akartam kockáztatni.

Csendben tettük meg az utat a bankig. Ahogy megálltunk előtte, Kearby letette a tabletet.

– Kérem a széfkulcsot.

– Nekem kell bemennem – mondtam szárazon.

– Nem. Én hozom el a táskát. Az én pénzem.

– Van önnek széfje a pánccélteremben, uram?

– Nincs. Miért?

– Mert nekem van. Csak akkor engednek be a széfékhez, ha nálam van a kulcs, és...

– És mi?

– És a retinalenyomatom szerepel az adatbázisban. Magának van retinalenyomata ebben a bankban?

– Nincs.

– Na, ezért kell nekem mennem.

– Akkor elkísérem.

– Azt is lehet. De a széfhez csak engem fognak odaengedni. Ráadásul gyanút keltene, hogy kísérőt kap valaki, aki el akar hozni egy táskát a széfből.

– Ez miért lenne gyanús?

– Joe? – néztem kérdőn a főnökömrre. – Ha te magyarázod el neki, előbb elhiszi.

Zeamer megvakarta az orrát.

– A bankoknak kidolgozott biztonsági protokolljaik vannak olyan esetekre, amikor valaki... hogy is mondjam... Feltűnően bekísér egy ügyfelet a bankba. Ez gyanút kelt, hisz lehet, hogy a pénzt felvevő a kísérő kényszere alatt cselekszik. Az ilyen párosokat mindig kiemelt figyelemmel kísérik.

– Mit javasolsz?

– Bármilyen fura, de... a legjobb, ha Cameron egyedül megy be.

– Hah! – hördült fel a producer. – Még mit nem! Szól a biztonságiaknak, és máris a nyakunkon a rendőrség!

Ideje volt közbeszólnom.

– *Mit* nyernék azzal, ha feladom magát?

– Hogyhogy mit?

– Lesz nekem abból hatszázhetvenötezer dollárom, Mr. Kearby? Mert szerintem nem lesz. Maga nem hisz nekem, és ezt rosszul teszi. Nekem *kell* az a pénz! Kell a táska tartalmának egynegyede. Ahogy megbeszéltük. Ha feldobom magukat, nem kapok egy vasat sem. Nem nyerek semmit. Fogja már fel, hogy a maga csapatában játszom!

Kearby a szája szélét harapdálta. Láttam, hogy még Torres sincs meggyőzve. És valószínűleg Zeamer sem bízott bennem száz százalékig. Végül mégis ő törte meg a csendet.

– Ki hinne neki, Ralph?

– Micsoda? – kapta fel a fejét a producer.

– Azt kérdeztem, *ki* hinne neki. A jövődöbeli kormányzó, egy FBI-ügynök és az én szavam állna az övével szemben. Senki sem hinné, amit mond.

– És a show ügyei?

– Mire odáig jutna a dolog, lesz pár órád vagy akár napod eltüntetni minden bizonyítékot. Semmi sem lesz a kezükben. Ha Larkin beszél, hülyét csinál magából. – A szemembe nézve folytatta: – És minden bizonnyal nagyon hamar baleset érne.

– Értem.

– Azonkívül ő *tényleg* pénzsóvár. Ismerem.

Kearby és Torres összenézett, aztán a politikus vállat vont.

– Hozza ki azt a táskát, Larkin!

– Igen, uram!

Minden további nélkül kiszálltam a kocsiból, és a bankfiók ajtaja felé indultam.

Nem jutottam messzire.

Kocsiajtó csattanását hallottam magam mögött, és megfordultam. A Unique-nak maszkírozott Torres szállt ki a Lincolnból, és határozott léptekkel elment mellettem. Csak a tekintete villant felém fenyegetően. Az ügynök megelőzött, és bement előttem a bankba.

Nyilvánvaló volt a dolog: ahogy kiszálltam, Kearby utasította a pasast, hogy belülről figyelje, mit csinálok. Ha csak egy rossz mozdulatot teszek, végezni fog velem. Végiggondoltam, és egy kicsit megizzadtam.

Egy halott lány képében van. Nyugodtan lövöldözhet majd a biztonsági kamerák előtt, senki sem fogja tudni utóbb megállapítani, ki volt a merénylő. Legalábbis én így gondoltam, és mivel alaposan be voltam gyulladva, nem biztos, hogy teljesen logikusan járt az agyam.

Visszanéztem a kocsira, aztán előre. A bank felé.

Ezt szépen kitalálták. Ellenség mögöttem, ellenség előttem. Nem sok választásom maradt a következőkre. Lassan folytattam az utamat, és benyitottam a bankba.

Az üvegajtó mögött vizslató tekintetű őr állt, aki alaposan megnézett magának mindenkit, aki csak belépett. Ahogy az ajtó becsukódott mögöttem, megálltam.

Újratervezés.

Ugyanis eddig tartott a tervem. Nem a mostani. Az összes.

Most viszont kifogytam.

Idáig az egészet improvizáltam. Nem csoda hát, ha egymás után hatalmas meglepetések értek.

Kearby megjelenése a főnököm házában.

Zeamer pálfordulása.

Unique feltámadása.

Ha nagyon magamba nézek, igazából mindről tudtam, hiszen minden szükséges információ szép lassan gyülemlett fel az agyamban – egy szépséghiba volt csupán. Hogy minden újabb meglepetéssel csak akkor állt össze a kép, amikor éppen megtörtént velem a dolog.

Mindent meg tudtam magyarázni. Egy másodperccel az esemény bekövetkezte *után* – a probléma csak az volt, hogy nem tudtam őket előre megjósolni. Pedig az elég jól jött volna.

Akkor most nem lennék ekkora szarban.

Azzal, hogy elvileg átálltam Kearbyhez, pusztán időt akartam nyerni. Eddig jó voltam, hiszen nyertem is. Nem lőttek le ott, azonnal. Ez nyereség, legalábbis nekem, a világnak már nem feltétlenül. De hát ki nem szarja le a világot, ha az élete a tét?

Időnyerési céllal vittem el őket a színházba is. Gondoltam, majd csak kitalálok valamit útközben. Isteni szerencse volt, hogy éppen jókor eszembe jutott a Sophie és Blanca által mutatott árnyjáték egyik, akkor mellékesnek tűnő részlete. A kulcs a festékréteg alatt! Akkor és ott annyi, sokkal érdekesebb tárgyat fedeztem fel, hogy ez nem is jutott eszembe. Még akkor sem, amikor nekem is lett egy ilyen kulcsom a bank páncéltermében. Amikor az ügyintéző a kezembe nyomta, valami halvány érzés átsuhant ugyan rajtam, hogy már láttam ilyet, de csak a Szimba által rám szegezett pisztoly adott olyan pluszmotivációt, amitől összeállt a kép.

Valljuk be, ezt különösen sajnáltam.

Ha előbb beugrik, már lenne kétmillió-hétszázezrem. Ami egyébként senkinek sem hiányzott. Kearby már leírta, a lány meg, aki ellopta, halott volt. Mikor derült volna ki, hogy lenyúltam?...

Ááááá!

Sírni tudtam volna.

Ennyit a lottónyereményemről.

A színházba érve már csak az motivált, hogy valahogy megszökjek.

Csakhoggy mind a hárman a nyakamban lihegték. Ekkor jutott eszembe, hogy legalább a létszámukat csökkentem. A lejárát láttán jött az ötlet.

Reméltem, hogy valamelyik eltöri a lábát abban a színpad mögötti lyukban, és nem jön velünk tovább. Erre Szimba kitöri a nyakát!... Kicsit túllöttem a célon. Tény, nem először. A kínait például csak megijeszteni akartam... Bár ez sikerült is. Biztos nagyon megijedt, amikor meggyulladt...

A svéd, az más. A svéd megölte Miát.

Miát, az egyik legkellemesebb, legszimpatikusabb asszonyt, akit valaha ismertem... Magnus megérdemelte, amit kapott. Több golyót kellett volna beleereszteni. Ráadásul csak így úszhattam meg. Jóval képzetebb volt nálam, hogy ha sokáig szóval tartom, biztos ráfázom. Inkább rövidre zártam.

Mia...

Állandóan eszembe jutott. Nem igazán tudtam az okát. Lehet posztumusz szerelmesnek lenni? Vagy az már nekrofilának számítana?

– Mit parancsol, uram?

Úgy elmerültem a gondolataimban, hogy most csodálkozva néztem az előtttem álló banki ügyintézőre.

– Tessék?

– Azt kérdeztem, mit parancsol.

– Ah! – Felmutattam a kulcsot. – A széfemet szeretném megnézni.

– Már is szólok a kollégának, uram.

– Köszönöm.

Körülnéztem. Még öt-hat ügyfél bóklászott a márványpadlós teremben. Torres éppen egy vékony, öltönyös fickóval bájolgott, akinek az asztalkáján egy *Szэфbérлés* feliratú táblát vettem észre.

A fene egye meg! Ez a nyomorult széfet akar bérelni, hogy még oda is lejöhessen velem! Egy másodpercre sem akar szem elől téveszteni. Bár ha sikerülne is eltűnnöm előle, egyelőre fogalmam sem volt, mit kezdenék az előnnyel. Valószínűleg semmit. Egy banki páncélteremnek egy bejárata van. Ha ott leül, az elég is. Máshol úgysem jöhetnek ki.

Savanyú képű nő lépett hozzám. A hátam borsódzott tőle. Savanyú

volt az arca, a ruházata, a tekintete. Az egész világra haragudott valamiért, és ezt nem is nagyon igyekezett titkolni.

– Jöjjön velem!

Semmi *uram*, semmi *kérem*. A nyomába szegődtem. Meg is volt a hátulütője. Meg kellett állapítanom, hogy a tyúknak még a lapos segge is savanyúnak tűnik. Minek él az ilyen?!

Lementem a nyomában a páncélterem előterébe.

Mögöttem Torres egy másik ügyintézővel. Nem hittem, hogy be fogják engedni velem egy időben a széfterembe.

Megálltunk az alagsori előtérben, és Citromka rám nézett.

– A kulcsa?

Nem volt kedvem beszélgetni vele. Csak felmutattam a kulcsot.

– Rendben van. Erre tessék.

– Mi megállunk, amíg az úr végez! – hallatszott a hátam mögül a Torresszal érkező banki alkalmazott hangja.

Hátranézve láttam, hogy a Unique Neptune bőrébe bújt FBI-ügynök morcosan lehuppan egy székre.

– Szóljon, ha kész van – mondta a savanyú liba, és beengedett a páncélterembe. Reméltem, hogy ezt a mondatot csak ebben a szituációban használja. Bár eléggé biztos voltam az ellenkezőjében.

Egyedül maradtam a helyiségben. Mind a négy falat szemmagasságig kulcsos fémfőökök borították, a szoba közepén pedig egy lecsavarozott asztal állt.

Elővettem a kulcsot, amit a magyar festő... Festő?! Na, mindegy. Szóval a mázoló képéből emeltem ki. A hozzá tartozó széf hárommal a sajátom mellett volt. Elfordítottam a kulcsot, és kinyitottam az ajtót.

Tényleg egy fekete táska volt benne.

A szentségit – dörzsöltem meg az államot. – Még a végén igaz lesz.

Kiemeltem a súlyos táskát az asztalra, és felrántottam a villámzárat.

Százdollárosok.

Kötegelve.

Kiemeltem egy köteget, és megszámoztam. Száz darab százast volt benne. Tízezer dollár... Kiborítottam az asztalra a sporttáska teljes

tartalmát, és nekiláttam megszámolni. Kettőszázhetvenhárom köteget tornyoztam fel az asztalon.

Kétmillió. Meg még hétszázharmincezer.

A kurva életbe!

Odahúztam egy széket, és lehuppantam rá.

Az vesse rám az első követ, aki hasonló helyzetben nem komoly jellempróbaként élte volna meg a helyzetet. Az ilyen ember meg úgyis hülye, tehát megint csak nem érdekel a véleménye.

Lenyúlni vagy nem lenyúlni? Ez itt a kérdés...

Hamlet szart se tudott a dilemmáról.

De jó lenne ilyenkor pozitív hősnek lenni, futott át az agyamon. Ilyenkor, ugyebár, ahhoz vagyunk szokva, hogy a pénzt a pasas leadja, majd elfogja és/vagy lelövi a gonoszokat, és napfény, boldogság, házasság, koktélok, plecsni. *Sunshine*.

Én viszont ezt a pénzt akartam.

Legalábbis egy részét... jó részét.

Az egy másodpercig sem merült fel bennem, hogy a nagykönyv szerint járok majd el. Az nekem kurvára nem rentábilis, márpedig ingyen nem akartam kockáztatni a bőrömet. Ez volt az az ok, amiért nem ugrottam pár perce a biztonsági őr nyakába, hogy ráuszítsam az álruhában ott tébláboló, elmaszkírozott Torresre. Ha ezt megteszem, a Fionánál levő pendrive-másolatok adta bizonyítékokkal meg ezzel a pénzzel a háttérben a mennybe mentem volna.

Morálisan legalábbis – gazdaságilag viszont még a nullszaldó is veszélyben lett volna.

A fizetésem egy centtel sem lett volna magasabb. Már biztosan tudtam, hogy Devil például sosem akart venni nekem egy mélyvörös Corvette-et vajszerű bőrüléssel.

Szóval a lét megtartom, ezt tekintsük kiindulási alapnak.

Megvan hát a stratégiai döntés...

Lássuk a hozzá tartozó logisztikát!

Hogy is csináljam?

Három másodperc alatt rájöttem, mi az, ami a leginkább sikerre

vihet. Elővettem a zsebemből a saját széfem kulcsát, és kiemeltem a rózsaszínű táskát, amiben Mathies selyemgatyái lapultak. A két táskát egymás mellé tettem, átpakoltam a fehérneműt a fekete sporttáskába, aztán pénzzel lefedtem. Kegyetlenül sok százdolláros kellett, hogy teljesen eltűnjenek a gatyák.

– Hah, a szennyese eltüntetése pénzbe kerül – morogtam közben. – De hogy ennyibe, az nekem is új.

Kilencszázezer dollárra volt szükségem ahhoz, hogy teljesen és stabilan lefedjem a táska alsó kétharmadát kitöltő selyemcuccot. Aztán nagyvonalúan még rádobtam harmincezeret. Egy úriembernek semmi sem drága.

A maradék pénzt behajigáltam a pink táskába, és bedobtam a saját széfembe. A kulcsot beledugtam a zoknimba, és addig tuszkoltam lefelé, amíg a cipőm széle alá került. Kegyetlenül nyomta a lábamat, de hát egymillió-nyolcért kinek nem éri meg pár vízhólyag?

Behúztam a zárat a fekete táskán, és felkaptam. A Unique által kibérelt széfet üresen hagytam, a kulcsát viszont a kezemben tartottam.

Az előtérben még mindig ott ült Torres, és az ügyintézővel beszélgetett. Úgy tettem, mint aki nem ismeri, és elmentem mellette. Citronella a lépcső tetején várt.

– Minden rendben volt? – kérdezte orrhangon.

– Igen. – A tenyerébe nyomtam a kulcsot. – Amit benne talál, a magáé. A kedvességét szeretném *méltóképpen* honorálni.

A nő döbbenten nézett, én meg kimentem a bankból.

Mire az autóhoz értem, Torres már a nyomomban loholt. Bizonyára kimentette magát az ügyintézőnél.

– Mi tartott eddig, Larkin?

– Megszámoltam.

Kinyitottam a hátsó ajtót. A meglepetten felpillantó Kearby orra elé toltam a táskát, és megmutattam a tartalmát.

– Kétmillió-hétszázharmincezer.

– Annyi – helyeselt a producer. – Remek.

Berántottam a zárat, és a táskát behajítottam a csomagtartóba.

Ez volt az a pillanat, amikor mély lélegzetet kellett volna venni és elrohanni.

De még nem álltam bosszút Miáért.

Még nem értettem meg Zeamer motivációját.

Egyszóval, még dolgom volt ezzel a koszlott társasággal.

Beültem a helyemre. Elöl is csapódott a kocsiajtó, Torres becsúszott a volán mögé. Zeamer kutató tekintettel nézett rám.

– Mi van? – kérdeztem.

– Csak nézlek. Nem igazán hittem, hogy visszajössz, és nem lesz valami trükk.

– Miért lenne?

– Nem ilyennek ismerlek.

– Hát, én sem téged. Ez a meglepetések napja.

– Sosem voltál korrupt, Cameron.

– Az tényleg nem. Valahogy sosem akartak megvesztegetni. Biztos van valami a fejemen, ami távol tartja a vesztegetőket.

– Akkor most miért?

– Most sem vesztegettek meg, Joe. Az életemet vettem meg.

– De Kearby pénzéből.

– Ez benne a legszebb – vigyorogtam. – Most mi következik?

A producer előrehajolt, és a kezét nyújtotta.

– Isten hozta a csapatban!

– Köszönöm, uram.

– Én sem hittem, hogy visszajön. Nagy kockázatot vállaltam azzal, hogy egyedül beengedtem a bankba.

– Tudom, uram, és lekötöleztél – nyaltam tovább a seggét –, hogy megbízott bennem. Mi a következő lépés?

Kearby Torresre pillantott.

– Már csak a show felvételét kell befejeznünk.

– Mire gondolsz?

– Szerintem erre – mondta nyugodtan az FBI-ügynök, és hátrafordult a vezetőülésben.

Kissé félrehajoltam, ezért az első ütéstől nem vesztettem el az

eszméletemet.

De a másodiktól igen...

Amikor kinyitottam a szemem, nem tudtam, hol vagyok.

A tarkóm sajgott, és a szemem is fájt.

Megmozdultam. A kezem és a lábam szabad volt, de ahogy megemeltem a fejem, azonnal beütöttem valamibe.

Mi az isten...

Körbetapogattam, miközben igyekeztem elfelejteni, hogy mennyire fáj mindenem.

Szörnyeg volt alattam, de oldalt és fent is azt éreztem. Egy végtelennek tűnő pillanatig megfordult a fejemben, hogy koporsóban vagyok. Nem kívánom senkinek az érzést, és ahogy illik, rám tört a pánik. A fejfájást feledve ütni-vágni kezdtem a testemet minden oldalról körülvevő falakat.

Nem tudom, meddig tartott, mire a vakrémület kódén át meghallottam a döngő hangokat. Nem föld vett körül. A falak túloldalán levegő volt, ezért volt az üres kongás.

– Nyugi, Cameron – motyogtam, és kényszerítettem magam, hogy lehiggadjak.

Ismét körbetapogattam, és valami durva textil akadt a kezembe.

Egy sporttáska. Kitapogattam a villámzárat, és elhúztam. Papírt tapintottak az ujjaim.

Papírt, amelyet takaros kötegekbe kötöttek.

Nagy kő esett le a szívemről. Már tudtam, hol vagyok. Nem sokáig élvezhettem a megnyugtató felismerést, mert lépteket hallottam, aztán felnyílt a csomagtartó, amelybe besuvasztottak.

Hunyorogva néztem a két alakra, akik ott álltak a Lincoln mögött.

Torres lehajolt, megragadta a vállamat, és kirángatott az aszfaltra.

– De nehéz a segged, Larkin!

– Edzeni kellene, kisfiam.

– Még mindig nem fogod be a pofádat?

– Arra gondoltam, búcsúzóul még felidegesítelek.

– Jó úton haladsz.

A betonon ültem, hátamat a kocsi lökhárítójának támasztottam.

Torres hátrébb lépett, és az eddig csendben álló Zeamer is követte. Mindkettejük kezében fegyver volt. Az FBI-ügynök vállat vont, megropogtatta a nyakát, és felemelte a pisztolyt.

– Még mindig mellbe kéred?

Úgy tettem, mint akit nem is érdekel a dolog. Vesztettem, így inkább igyekeztem elvonatkoztatni attól, hogy mi következik. Elfordítottam a fejem, és körülnéztem.

– Hova hoztál, te majom?

Nem ismertem meg a helyet. Már sötét volt, csak a durva szemcséjű betonlapot láttam tisztán, amin ültem. Jobbra és balra is ágyások voltak, bennük buja bokrok és valami lila növény, talán levendula. Botanikából csak annyira vagyok jó, hogy felismerem a fűszernövényeket. Az ágyások szélénél derékig érő tömzsi cölöpök álltak, tetejükön lámpa gyér fénye pislákol. A távolban, Torres mögött további lámpák magasodtak, ezek azonban legalább tízyardos oszlopok tetején ültek. Jobbra egy vascső keretre húzott, dróthálóból készült kapu, mögötte mintha víz csillogott volna.

Nem igazán láttam, inkább éreztem, hogy enyhén hullámozik a felszín. Tengerszag volt. Imádom ezt a sós illatot. Másnaposság ellen legalább olyan jó, mint a szauna.

– Le ne lödd! – hallottam Kearby hangját, aki előlépett az autó takarásából.

– Csak megijesztettem, Ralph bácsi.

– Nem sikerült, köcsög! – vettem oda.

– Nagy kockázatot vállalunk, hogy itt bóklászunk vele, és még csak bilincs sincs rajta – morogta Torres.

– Majd én megmondom, mi a kockázat és mi nem.
Felemeltem a kezem, és megnéztem az órámat.
– Mindjárt éjfél? – csodálkoztam.
– A szellemek órája.
– Miért jöttünk ide?
– Mert be kell fejeznünk a show-t, Larkin. A nézőim várják a végkifejletet.

– Szóval jön az oroszlán – bólintottam megadóan. – Ezek szerint az állatkertben vagyunk.

A San Diegó-i állatkert az egyik legnagyobb a világon. Most szidtam magam, hogy ez nem jutott eszembe még délután. Már régen el kellett volna pucolnom ezer mérföldre minden olyan helytől, amely akár csak nyomokban is oroszlánt tartalmaz.

– Mi a terv, Kearby?
– Lejátsszuk a végét. Maga lesz a fő szám.
– Mit mondjak, nem kifejezetten arra vágytam, hogy a hírnév ilyen formában törjön rám... Legalább egy kardot adnak?
– Kardot? Minek?
– Ha már gladiátort játszát velem, akkor ildomos lenne beöltözni, nem gondolja? Adhatna mellvértet, meg olyan kis helyes szoknyát, amelyet Russell Crowe viselt. Ja, és hát persze kardot.
– Meg akar küzdeni az oroszlánal?
– A macska is kurvára unja az egeret, ha az passzív. Talán az oroszlán is örülne egy kis show-műsornak a vacsora mellé.

Ralph Kearby csak nézett rám. Úgy éreztem, kicsit sajnálni fogja, hogy ez az örült eltűnik az életéből.

– Ugye nem akarsz neki kardot adni? – nézett a nagybátyjára Torres. Na, ez egy humortalan hülye volt. Ki nem állhattam.

– Dehogyan akarok.
– Mi legyen? – szólt közbe Zeamer.

Ezt nem hagyhattam szó nélkül.

– Te meg csak ne sűrgesd őket! Én például nem sietek sehova.
– Kuss! Ralph?

– Éjfélkor kezdődik a közvetítés. – Ő is az órájára nézett. – Még van tizenharc percünk.

– A kamerák?

– Már beállítottuk őket. Éjfélkor automatikusan működni kezdenek. Beavatkozásra nem lesz szükség.

Körülnéztem.

– Elnézést, de hogy jutottunk be ide? Nem jön az őrség? Merthogy én nagyon csúnyán fogok ám sivalkodni, amint meglátom azt az oroszánt. Még talán az Úr nevét is a számra veszem majd.

– Ne aggódjon. Az öröknek továbbképzés van.

– Éjjel tizenegykor?

– Mit tesz a szervezés, igaz? Csak a park sarkainál van felállított biztonsági őrség, a többiek, akiknek mozogniuk kellene, az előadóteremben ülnek hajnali egyig. Nem megszokott dolog, de ez volt az utasítás. A lényeg, hogy úgy hajnali egyig a kutya nem fog idejönni. Miénk a hely.

– Hogy intézte el?

– A barátom az oktató. Megkértem, hogy éjjelre időzítse ezt a kurzust. Hivatalosan azt tesztelik, hogy a késői órán, már fáradtan is tudnak-e figyelni, összpontosítani.

– Fel fog tűnni, hogy mindenki oktatáson van, és pont most történik valami.

– Igaza lenne, ám ez a negyedik ilyen alkalom egy hónap alatt. Mivel idáig semmi sem történt, nem fog feltűnést kelteni, ha ma néhány belső szerv kiszabadul magából.

– És a biztonsági főnök belement ebbe a késői oktatásba?

– Ha nem tudná, én leszek a kormányzó. Sokan igyekeznek a kedvemben járni. Nem úgy, mint maga.

– Ó, hát én is igyekeztem a kedvében járni. Nem odaadtam a pénzét?

– Apropó, a pénz! – csapott a homlokára.

Hát ezt kár volt előhozni. Bár ha kinyírnak, nem sok örömöm lesz az egymillió-nyolcszáz ezer dolláromban.

Torres benyúlt a nyitott csomagtartóba, és a betonra dobta a táskát.

Kinyitotta, és vigyorogva felnézett.

– Benne van a pénz.

– És alatta?

Az ügynök kivett néhány köteget, de alatta is pénz volt. Éreztem én, hogy azt a harmincezret még rá kellett tenni...

– Minden rendben. Itt a lóvé.

Zeamer megköszöri a torkát.

– És *azok* alatt?

Ó, hogy a fülesbagoly piszkítana a szádba!

– Mi? – nézett fel a térdelő Torres.

– Mi van a pénz alatt?

– Mi lenne, cseszd meg. Pénz!

– Nézd már meg a táska alját is!

– Minek? – kérdezte az ügynök, de azért beletúrt a táskába.

Aztán lefagyott a vigyora.

Felemelte a sporttáskát, és a csomagtartóba borította a tartalmát.

– Bassza meg!

– Mi az? – lépett oda Kearby.

– Alsónemű van a pénz alatt!

– Mennyi van benne?

Lázasan számolni kezdtek mind a hárman, én meg óvatosan feltápáskodtam. Megkísértett a gondolat, hogy elrohanok, de ha gyéren is, mindenütt ki volt világítva a park. Nem jutottam volna messzire. Zeamer felnézett, és találkozott a tekintetünk. Mielőtt rám üvölthetett volna, odaléptem hozzájuk, és a válluk felett átkukucskálva kíváncsiskodni kezdtem, mintha csak a csapat tagja volnék.

– Na, mi a gond?

– Hogyhogy mi? – hörögte Kearby. – Hol a többi?

– Többi mi?

– Ne szórakozzon velem, Larkin! Hol a többi pénz?

– Honnan tudjam én azt!

– Mit csinált vele?

– Ide figyeljen, Kearby! Bementem, kinyitottam a széfet, kivettem,

ami benne volt, és odaadtam magának. Ez volt az alku. Most pedig kérem a negyedét!

Erre kaptam egy pofont. Csak annyi újdonság volt benne, hogy ezúttal Kearby ütött meg. Ő valahogy hanyagolta eddig ezt a tevékenységet, de láthatóan kezdett rákapni az ízére. Ezek olyan puhára fognak verni, hogy a fogatlan oroszlán is elnyammoghat majd rajtam.

– Miféle alku? Nem látja, hogy vége van? Tizenöt perc múlva meghal.

– Egy próbát azért megért, nem?

– Kuss!

– Hol a pénz? – ugrott elő most Torres, és elkapta a galléromat.

Annyira adta magát a helyzet, hogy megszokásból megint tőkön rúgtam. Csak sikerül ezzel leszoktatnom arról, hogy a közelembre kerüljön. Felvette a tőle immár megszokott, nyüszítős magzatpózt, és elheveredett az aszfalton.

Zeamer azonnal fegyvert fogott rám.

– Neked meg törne el az összes ujjad!

– Fogd be a szád, Cameron! Hol a többi pénz?

– Csak ez volt a széfben – mondtam lassan, higgadtan. Hátha így meghallják. Közben éreztem a széfkulcsomat, ami a bokám alját dörzsölte a cipőben. – Meg se néztem, mi van benne, csak felkaptam és kihoztam.

Torres elkínzottan felnézett:

– Azt mondta, megszámolta.

– Dehogyan mondtam! – Kezdtem megint bajba kerülni.

– Nem hiszek neked.

– Én sem – rázta a fejét Kearby.

Torres feltápászkodott, és izzadó arccal közelebb lépett. Szomorúan néztem rá.

– Ne aggódjon, Charlie – mondtam együtt érzően. – A mesterséges megtermékenyítés már csodákra képes.

Ezúttal a pisztolya agyával csapott le. Nem vesztettem el teljesen az eszméletemet, de eldőlt, mint egy zsák. A tudatom elhomályosult, és

csak részletekre emlékeztem a következő két percből.

Amikor végre magamhoz tértem, már meg voltam kötözve. A karomat a testemhez szorította az a narancssárga vontatókötél, amit a Lincoln csomagtartójából vettek elő, és kétszer is körbetekertek vele. Hátul, a derekamnál egy másik kötelet fűztek bele a hurokba, és úgy lökdöstek előre, mintha csak póráz lenne rajtam.

Torres fogta a szíj végét, és egyfolytában noszogattott, hogy haladjak. Kearby előttem ment, Zeamer viszont valahol a hátam mögött lehetett, csak a léptei zaját hallottam.

A producer odament a drótkapuhoz, és egy kulccsal kinyitotta a zárat. Áttuszkoltak a kapun, és beljebb mentünk. Itt kicsit jobb volt a világítás. A közelben álló kandeláberek szórt fénye sűrű homállyá változtatta az éjszaka sötétjét.

Hatalmas medence tűnt fel előttem, és oldalt egy épületet vettem észre. A homlokzaton a *Shamu* felirat díszelgett.

Csodálkozva kaptam fel a fejem.

Ez nem az állatkert.

– Hol vagyunk?

– Mindjárt rájössz – morogta Torres. – Addig is elmondhatnád, hol a pénz.

– Nem tudom.

– Majd megered mindjárt a nyelved.

– Mondom, hogy nem tudom!

A medence partjához értünk, láttam, hogy a felszín enyhén hullámszik. Kearby az órájára nézett.

– Még van három perc. Vegyétek fel a csuklyákat!

Mindhárman a zsebükbe nyúltak, símaszket vettek elő, amit a fejükbe húztak.

– Ez meg minek?

– Hogy ne legyünk felismerhetőek a felvételen.

– Hol vannak a kamerák?

– Körben mindenütt. Mindegyik adja a saját képét, de a néző választhatja ki a monitorán, hogy melyiket akarja látni.

– Aha. Nos, hol van az oroszlán?

– Említettem én valaha oroszlánt?

Megakadt bennem a szó. Kearby soha nem beszélt oroszlánról... Azt mindig én mondtam, én meg Tijuanában hallottam róla.

– Miről maradtam le, Kearby?

Az órájára pillantott.

– Még semmiről. – Aztán Torreshez fordult. – Oda ültessétek!

A vízzel majdnem egy szinten lévő jókora, sima placra mutatott a medence szélén. Kirángattak oda, leültettek, aztán hátravonultak. Csak a hátamra erősített kötelet tartották.

Valahogy olyan érzésem volt, hogy horgászunk.

És én vagyok a csali.

Meredten bámultam a vizet.

– Ez ugye nem az állatkert?

– Nem, Larkin, ez nem az.

– Hol vagyunk?

– A *Seaworld* egyik arénájában. Ez a *Shuma Stadium*.

Seaworld... A szentségít. A San Diego tengerparti részén fekvő óriási vízi vidámpark és állatkert. Hát persze. Kellett nekem mindig mindent ócsárolni, amit víz borít. Most jön a rizs bosszúja.

– Akkor talán mehetünk is, Ralph! Nekem ez úgy hiányzik, mint gólyalábasnak a futóhomok.

Kearby az órájára nézett.

– Három, kettő, egy, és csapó! Forog a felvétel!

– Már nagyon vártam – nyögtem.

– Hol a pénz? – szólt oda jó tízyardnyi távolságból Kearby.

– Honnan tudjam? – morogtam. – Kearby?

– He?

– Mióta úszik az oroszlán?

– Nem oroszlánt várunk, ha még nem jött volna rá.

– De, már rájöttem... Na, jó, szabad a gazda!

– Annyit elárulok, hogy a neve Kasatka.

– Sokat segített.

- És egy kicsit ideges mostanság.
 - Akkor már ketten leszünk.
 - Hol a pénz?
 - Fogalmam sincs. Ott tartottunk, hogy miért is ideges Kasatka?
 - Mert borja van. Február 14-én adott életet Makaninak.
 - Makani, Kasatka... Ebben a családban mindenkinek ilyen hülye neve van?
 - Egy horogra tűzött giliszta ne válogasson. Hol a pénz?
 - Nem tudom. Ha csak ezért tűztek ki ide, nyugodtan behúzhatnak.
- Meg hát vár az oroszlán is, indulnunk kéne.
- Nincs oroszlán. Kasatkára várunk.
 - Az fasza. Pedig még azt sem tudom, miről beszél, de máris visszasírom Szimbát.
 - Hol a pénz? Talán még megmentheti magát.
 - Ezzel biztosan nem, Kearby. Ugyanis gőzöm nincs, hol a pénze.
- Vegye tudomásul, hogy nem tudom megmondani azt, amit nem tudok!
- Akkor éltesse a tudat, hogy legalább egy jó kis műsorszámban lesz főszereplő.
 - Éltet a tudat, persze hogy éltet. De meddig?
 - Az csak Kasatkától függ. Hol a pénz, fiam?
 - Meséljen még Kasatkáról. Hátha a gyomrában jól jön majd az információ.
 - Mit is mondhatnék róla? Valahogy mindig különös agresszivitást mutatott az emberek iránt.
 - Más egyéb? Valami jobb hír?
 - A jó hír, hogy csak háromszor támadott. Először 1993-ban akarta megharapni a trénerét...
 - A trénerét? Hát ez parádés! És ő még azt is tudta, hogy Kasatka micsoda.
 - Hol a pénz?
 - Nem tudom.
 - Szóval 1999-ben is megtámadta a tréneret.
 - Én is voltam így pár tanárommal.

– Aztán 2003-ban ismét ugyanarra az emberre támadt.

– Akárcsak én Torresre. Van ilyen... Kearby!

– Mi van?

– Menjünk! Ez a valami ma nem ér rá. Szerintem ne szívassuk a nézőit. Írja ki, hogy folytatása következik. Vagy adjon inkább ismétléseket! Aki lemaradt a tegnapi gyilkosságról, ma ismét megnézheti. Na?

– Nem nyert... Hol a pénz?

Ránéztem a lábamra, azon is a cipőmre. Hiába adnám oda a másik széf kulcsát. Attól még visszaültetnék ide.

– Nem tudom, hol a pénz... Ellenben úgy látom, Kasatka nem jön. Mennünk kéne, Kearby! Nem indul még a buszunk?

– Egy nő mindig megvárakoztatja az embert.

– Kasatka nő?

– Most mondtam, hogy borja van.

– Akárcsak a maga anyjának.

– Legalább *ebben* a helyzetben szerényebben ugatna vissza!

– Miért kivételeznék magával? Egyébként örülök ám, hogy nő! A nőkkel mindig jól szót értettem...

Azt hittem, rosszul látok, de sajnos nem.

A holdfényben felpúposodott a vízfelszín. Mintha csak egy domb emelkedett volna rajta.

Valami jött felém, tolta, túrta maga előtt a vizet. A domb tetején pedig egy kissé balra dőlő fekete sziluett látszott. Majdnem embermagasságú, fekete, elnyújtott háromszög formájú alakzat volt.

Féltem kimondani magamban, de már tudtam, mit látok.

Ó, bassza meg, egy *hátuszony*!

Persze mit is vártam a vízparton?

Aztán gyorsan történt minden.

Kasatka kiemelkedett a medence csillogó vizéből, és az óriási tömeg adta lendülettel kicsusszant mellém a sima placra. Derékig elborított a hűvös víz, ahogy az állat keltette hullám átsöpört rajtam. Ez jó volt, mert így nem látszott, hogy bevizeltem.

Hatalmas állat volt.

Fekete testét fehér minta díszítette, sötét szeme pedig ott villogott a lábamnál. A hátuszonya másfél yarddal a fejem felett libegett. Valami fura hangot adott ki, ahogy lassan félrefordította a fejét, hogy rám nézzon. Kinyitotta a száját, melyben hüvelykujnyi, fehér, kúpos fogak látszottak. Különös módon így olyan képe volt, mintha vigyorogna. Nem ez lenne az első mosolygó gyilkos életemben.

Valamit recsegett, pattogott felém az állat. Azt sem tudtam, honnan jön belőle a hang.

De valahogy nem volt olyan érzésem, hogy meg akar kóstolni. Végül is húsz év alatt csak háromszor támadt emberre. Ennél még én is jóval többször csináltam ilyet. Már bántam, hogy engedtem a hólyagomnak. Mindegy, ha túléltem, ezt úgyis letagadom.

Kasatka kicsit fészkelődött, és közelebb csúszott hozzám a nedves padlón. A szeme alig másfél yardnyira volt tőlem. Alaposan szemügyre vett. Ő sem tudta mire vélni ezt a találkozást. Óvatosan megbökdöste a lábamat az orrával.

Ha beleharap, biztos nem lesz meg többet a széfkulcs...

– Na! – kiáltotta Torres.

– Csssss... – motyogtam Kasatkának. – Nyugalom, kincsem. A papa nem bánt.

Az állat ismét prüttyögni kezdett, és újra megbökdöste az orrával a lábamat. Aztán elfordult, és három erőteljes mozdulattal visszasiklott a medencébe.

– A kurva életbe! – kiáltott fel Kearby. – Hát ilyen nincs!

Még nem tudtam megszólalni, csak hosszan és mélyen lélegeztem.

A hátam mögött vad tanakodásba kezdett a csapat.

– Most meg mi a fasz van?

– Nem láttad? Nem kellett neki!

– Várjunk még?

– Bekameráztátok a másik helyet?

– Nem. Nem hoztunk ki annyi cuccot.

– Bassza meg! Akkor is menjünk át oda!

- Nem kéne inkább várni egy kicsit? Vagy meg is vághatnánk.
- Ez nem cápa, hogy jön a vérre, cseszd meg!
- Akkor vigyük át!

Nyilvánvalóan beégtek. A milliomos barátaik élő egyenesben nézték végig, ahogy nem evett meg a...

Mi is ez?

Vigyorogva hátrafordultam.

- Hát ez igen! Hogy már egy etetés is meghaladja a tudásotokat!
- Kuss!

Torres és Zeamer megragadta a kötelet, és két másodperc alatt kirángattak a medence széléről.

– Mi volt ez a fekete-fehér valami? – kérdeztem, amikor talpra rántottak. – Tengeri panda?

- Kardszárnyú delfin. Meg kellett volna ölnie téged.
- És erről neki is szóltak?
- Maradjon már csendben!

– Van B terv is fiúk? – Az adrenalin hatására előtört az eufória. – Mert ha nincs, kipróbálhatunk mindent, amit csak egy vízi park adhat...

– Fogja már be a pofáját!

– Például dobálhatnának rám célba. Hm? Tengeri sünnel. Vagy halálra csiklandozhatna egy rajnyi makréla. Esetleg egy szkanderparti a polippal?

Megint tarkón vertek.

Már untam, de attól még elment a kép.

*

Ismét lassan tért vissza belém az élet.

Bár ne tért volna.

A hátamon feküdtem. Éreztem, hogy valami kemény és hideg nyomódik a tarkómnak, a lapockámnak és a fenekemnek. Élek. És heverek. Felnyitottam a szemem.

Egy cápa úszott el a fejem felett.

Inkább ismét lehunytam a szemem. Nem jól van ez így. Most vagy álmodom, vagy megtanultam a víz alatt lélegezni...

Hatalmas rúgás érte a bordáimat.

– Láttam, hogy magához tért! – harsogta Torres. – Talpra!

Nem volt értelme tiltakozni. Felültem. Lüktetett az agyam. Nem lesz ez így jó. Még kétszer leütnek, és már nem is lesz értelme életben maradnom. Ami szürkeállományt még nem ittam el, azt ezek a marhák fogják szétcsapkodni.

Felálltam.

Nem a víz alatt voltam, hanem csak majdnem.

Egy folyosó végén álltam, amelyen mozgójárda vezetett keresztül, de most nem volt bekapcsolva. A folyosó teteje és oldala üvegből készült, buraként borult fölénk. Mindenütt halak úsztak. Jobbra, balra, és ami a legkülönösebb volt, felettünk. Sok száz tonna tengervíz vett körbe minket. Egy gigantikus akvárium kellős közepén átvezető üvegfolyosó torkolatában toporogtunk.

Minden mindegy volt, így elvigyorodtam, és Kearbyre néztem.

– De hülyén néznek ki símaszkban! Mi lesz a következő?

– Cápák.

– Már úgy vártam! – mondtam savanyúan.

A producer az unokaöccséhez fordult.

– A kamerák?

– Mindet feltapasztottam.

Észrevettem az üvegfolyosó oldalára tapadókoronggal rögzített apró kamerákat, melyekből a folyosó torkolatába is jutott.

– És most?

– Átmegyünk a túloldalra, és ott behajítjuk a vízbe – mondta egyszerűen Kearby.

– Értem. És mi lesz a dolgom?

– A dolga? Ez jó! A *dolga* az lesz, hogy különböző méretű cafatokra szakadva kitöltse a cápák gyomrát.

– És ennek érdekében rá is segíték egy kicsit – mondta Torres.

Ezúttal nem figyeltem.

Láttam ugyan a penge villanását, de arra sem volt időm, hogy a kezemet felemeljem.

A vadászkés végighasított a mellemen, és mély vágást ejtett.

– *Hé!*

A penge visszafelé lendült, s ezúttal a hasamon vágott végig. Az acél mélyen belevágott a bőrbe, és felhasította az alatta punnyadó zsírszövetet.

Fura módon az első gondolatom az volt, hogy rohadjon meg minden fitneszguru. Ha most kockás hasam van, nem a zsírom folyik kifelé, hanem a beleim.

Döbbsen néztem Torresre, aki gyors mozdulattal visszadugta a véres kést az övébe.

Meglepett a rohadék. Határtalan düh öntött el.

Akkor most én is meglepem.

Megtántorodtam, mint aki menten összeesik, aztán hirtelen megfordultam, és kifelé kezdtem rohanni. A folyosó vége előtt alig két yarddal zuhant a nyakamba az ügynök, és a földre tepert. Közrefogtak, és visszafelé kezdtek rángatni. Kearby a folyosó közepén állt, és felénk bámult.

És akkor megláttam a folyosó túlsó végén feltűnő alakot.

Nem hittem a szememnek.

Polip állt a folyosó szájában, és a kezében az irreálisan nagy Smith & Wessont szorongatta.

Ez meg...?!

– Cameron! – ordította az informátor.

Megfagyott a levegő.

Kearby álltában fordult a hang irányába, Zeamer és Torres pedig megtorpant. Én meg ott lógtam kettejük között, mindkét hónom alatt egy-egy erős karral. A vér ömlött a mellemből és a hasamból.

És ha ez nem lett volna elég, jött Polip.

Felemelte a 44-est, és némi célzás után *mellbe lőtt*.

Az ütés úgy ért, mintha egy lapáttal csaptak volna meg. Kissé

megemelkedtem, s mivel fogva tartóim ösztönösen elengedtek, úgy repültem hátra, mint egy kocsmai verekedés vesztese.

A hátamon csúsztam ki a folyosóról, és az előtérben álltam meg.

A mellemben éktelen nyomást éreztem.

Ez az állat elhibázta!, üvöltötte az agyam, de a torkomon nem jött volna ki hang.

Oldalra fordítottam a fejem, hogy utolsó pillanataimban még lássam, mit csinál Polip.

Úgy reméltem, hogy pofán fogják löni!

Ez *annyira* hülye!

Hát engem lőtt le!

Az informátor újra meghúzta a ravaszt. A Torresnek szánt golyó ezúttal célba talált. Volt esze a pasasnak, hogy nem a hozzá legközelebb álló Kearbyt lőtte le, hanem a sokkal veszélyesebb két fegyveresre tüzelt. Torres a hasa oldalába kapta a golyót, ami átment rajta. Láttam, ahogy a vesetájékán a hátából fröcskölve kirobban a lövedék. Térdre roskadt, a kezéből kiesett a pisztoly.

Egy kipipálva.

Zeamer azonban tüzelni kezdett, és Polip kezébe csapódott a lövedék. A Magnum kihullott az ujjai közül.

Zeamer futva indult a folyosó közepe felé, és folyamatosan tüzelt. Kearby lefagyva állt ott, ahol volt.

Polip a másik kezével tapogatózott a pisztoly után, és el is érte.

Felemelte.

Nem a felé rohanó Zeamer irányába fordította.

A maradék négy lövedéket beleengedte a mennyezetbe és az oldalfalakba.

– Ó, baszd meg! – hördültem fel, és feltápászkodtam.

Egyszerűen elfelejtettem, hogy mellbe lőttek. Kúszva, térden, botladozva lódultam a kijárat felé.

A boltozat egyetlen nagy reccsenéssel behorpadt, aztán a sok száz tonna víz rázuhant a folyosóban álló emberekre.

Menekültem, rohantam kifelé, de a víz utolért. Áttolt a kijáraton,

nyomott felfelé a lépcsőn, aztán hozzácsapott az ajtóhoz, amit velem együtt kitört, én pedig kizuhantam a betonra.

A sós lé túlfolyt rajtam, és pár másodperc múlva már kaptam levegőt. A hátamon feküdtem, és a csillagos eget bámultam.

Balra fordítottam a fejem, és pár lábnyira tőlem egy cápát vettem észre, amint kétségbeesetten csapkodott a farkával. Szerencsére csak akkorka volt, mint a karom.

Ismét felnéztem a csillagokra, és hallgattam a katasztrófára figyelmeztető riasztók sívítását.

Megverték, összevagdaltak, mellbe lőttek, és kiöntöttek.

Minden okom megvolt, hogy elájuljak.

Olyan volt, mint a filmekben, vagy ahogy a vasárnapi iskolában Roger atya belénk nevelte. Fehér volt minden, és éles fény vágott a szemembe. Szagokat nem éreztem, mozgást nem láttam, a testem nem érzékelt. Időtlen hangulatba kerültem.

Eddig rendben vagyunk, gondoltam, ha nem érzem a forró olaj sístergését és a kén szagát, akkor már haladunk. Nem mintha fogalmam lett volna, milyen szaga van a kénnek, de valamilyen biztos volt. Hatéves voltam, amikor megkérdeztem Roger atyát, hogy milyen szaga van a kénnek, ha már annyit mesélt a kénköves pokolról. Azt mondta, hülye vagyok, és üljek le.

Bár meglepő éleslátással jellemzett, egy potenciális jezsuitát vesztett el bennem ezzel a pökhendi válasszal. Ráadásul nyilvánvaló lett számomra, hogy fogalma sincs, milyen szaga van a kénnek.

Megmozgattam a nyakam.

Csak óvatosan, hogy picit ropogjon. Ropogott.

Oké, eddig megvagyunk, ez tehát nem a pokol. Lehet akkor még a mennyország, aztán az a köztes hely az ostoba nevével, és...

Megláttam egy belépő alakot, aki karcsú volt és fehér. Arcszőr semmi. Szent Péter kilőve... Közelebb jött, most már éreztem az illatát. Nő volt. Minden szentek kilőve.

Aztán meghallottam a halk pityegést, és a háttérben Bruce Springsteen hangját. *Born to run*. Ismertem a zenét. Nem hiszem, hogy ott fent ez a szám túl sokat pörögne.

Mennysország is kilőve.

Száraz volt a szám, ahogy kinyitottam, de azért érthetően jött ki rajta

a hang.

– Bizonyára élek, nővére.

A fiatal nő megtörölte a homlokomat.

– Látom, jól van. Ilyenkor azt szokták általában kérdezni, hogy meghaltam-e. Néha van, aki azt is hozzáteszi, hogy a mennyországba került-e.

Most már, tisztán látva az arcát, ezt a kérdést erős túlzásnak éreztem volna. A mellén a *Sarah* névtábla fityegett. Meg kellett állapítanom, hogy amennyiben ez átverés, és mégis meghaltam, tényleg megkezdődött a Paradicsom meghódítása. Az ördög betette a lábát a mennyország kapujába, és beküldte kémeit. Maximum így tudtam volna megmagyarázni Sarah nővér esetleges mennybeli felbukkanását. A hölgy nagyjából úgy nézett ki, mint Bill Clinton. Pont olyan templomkilincs orra volt, mint neki. El is fordítottam a fejem.

– Kórházban van, Mr. Larkin.

– Sejtettem. Általában ott végzem.

– Jól van?

– A hasam piszkosul fáj, egyébként igen.

– Már minden rendben, de ne nagyon mozogjon.

– Mi történt?

– Mindjárt jön az orvos, és elmondja.

– Itt is vagyok!

Felbukkant egy újabb alak. Egy újabb híresség. A névtábláról megállapítottam, hogy dr. Angelica Stein a neve, de ezt egy percig sem hittem.

Felnyírt fekete haj, amit szigorúan elválasztott és félrefésült, sápadt arc, idegesen repkedő gombszem, merev mozdulatok. Már csak a bajusz hiányzott.

Mégiscsak a pokol lesz ez. Csak szívatnak.

– Jól van?

Ez is kezdi.

– Igenis.

– Nézzen rám! – Bevilágított a szemembe. – Mit lát?

- El sem hinné, ha megmondanám.
- Azért próbálja meg!
- Karikákat. Most, hogy egy zseblámpát dugott a szemembe.
- Érez fájdalmat?
- A mellemben és a hasamban. Mi történt?

Pattogósan jöttek a kérdései, katonás, rövid mondatokban. Ez biztosan tankkal közlekedik. Majd kimenetkor megnézem a parkolóban.

– Komoly vágásokkal hozták be. A mellén tizenhárom, a hasán tizenhat öltéssel varrtuk össze a sebet. Nem ment mélyre, de a bőr sérült. Fájni fog pár napig. Úgyhogy ne csináljon hasizomgyakorlatokat.

- Eddig se csináltam hasizomgyakorlatokat.
- Akkor maradjon is így!
- Mi van a lövéssel?
- Miféle lövéssel?
- Mellbe lőttek. Erre még emlékszem.
- Nincs lőtt sérülése, Mr. Larkin.

– De én határozottan emlékszem, hogy egy 44-essel mellbe lőttek. Keresse meg a lyukat! El kell látni.

- Én vettem fel magát tegnap...
- Tegnap? Miért, mi van ma?
- Szombat. Mindjárt délután két óra. Pénteken kora hajnalban hozták be, megműtöttük, aztán altattuk, hogy kicsit megerősödjön.
- És a lövésem?

– A vágott sebeket leszámítva csak az emberi testen általában rendszeresített lyukakat találtam magán. Láttam már 44-es ütötte lyukat, nem koptatná itt a száját, ha volna magának is olyan.

Döbbsen pislogtam.

- Ez komoly?
- Az. Most mennem kell, pihenjen. Hamarosan visszajövök.

Most már tisztábban láttam, ezért búcsúzóul hátulról végigmértem a tömzsi asszonyt. Meg kellett állapítanom, hogy tankkal nem jöhetett. Aligha fért volna bele a kis úszógumijával. De biztosan áll valahol a

parkolóban egy zöld, oldalkocsis motorkerékpár. El fogom kérni Poliptól a bukósisakomat...

Polip!

Ekkor beugrott, hogy mi történt. Az utolsó emlékem a cápa volt, ahogy ott csapkod mellettem a betonon. Aligha vigasztalta, hogy én sem érzem sokkal jobban magam, mint ő, pedig nekem tudom is van.

Felültem, de kis híján bevizeltem a fájdalomtól, ami frissen varrt hasamban áradt el. Visszahanyatlottam, és felhúztam a kórházi inget a pocakomról.

Láttam már boncolás után ennél szebben visszavarrt hullákat.

Elhúztam a számat a slendrián munka láttán, de be kellett vallanom, a célnak ez is megfelelt. Anyám szerint amúgy is fércmunka voltam, hát most igaza lett.

Találtam egy távirányítót az ágy mellett. Megnyomtam, és felnéztem a falra szerelt tévére. Ám nem a képernyő kelt életre, hanem az ágyam mozdult meg, és ülő helyzetbe emelt. Így már fájdalom nélkül le tudtam tenni a lábam a padlóra.

A fürdőszobába csoszogtam, és rendbe szedtem magam. Valami ruhára szerettem volna szert tenni, ezért kinyitottam a szekrényemet. Legnagyobb csodálkozásomra ott lógtak a sajátjaim egy vállfára akasztva. Egyelőre nem töprengtem ezen a csodán, csak élveztem. Magamra húztam a fehér inget és a csokoládébarna öltönyt, belebújtam a fekete papucscipőbe, és hálát adtam az őrangyalomnak, hogy nem fűzőset hozott be. Az életben nem tudtam volna lehajolni és megkötni.

A nyakkendő ismeretlen volt. Vadonatúj darab, magam szedtem le róla az árcímkét.

Kettő dollár ötvenbe került, szóval semmi sem tökéletes. Az én őrangyalom például sóher. Viszont a látvány kárpótolt. Az öltönyömhöz illő füzöld darab volt, rajta egy cápa üldözött egy szörföst, aki egy Magnummal tüzelt visszafelé. Ennek a képírásnak már én sem értettem az üzenetét, viszont elfogott a *déjà vu*. Naná, hogy felkötöttem!

A zsebembe nyúlva cédula akadt a kezembe. Fiona Vance névjegye. Ezek szerint ő a smucig őrangyal. Megfordítottam a kártyát, a

hátoldalán szálkás betűkkel rövid üzenet várt:

Gratulálok az újjászületéséhez. A kár egyelőre hetvenmillió dollár, és ebben nincs benne a maga teste. Az dob még rajta öt dolcsit.

Kedves.

Elindultam, hogy kiderítsem, mi történt. Mivel kevésnek éreztem a felszerelésemet, magamra öltöttem a fogason lógó fehér köpenyt, és egy tollat tűztem a zsebébe. Az ágyam végéről lekasztottam a lázlapot tartó merev táblát. Most már felkészültnek éreztem magam a vizitre. Ezt amúgy is mindig ki akartam próbálni.

A folyosóra lépve balra indultam. Benyitottam az első ajtón. Két férfi feküdt a kétágyas szobában, mindkettő szívmonitorra kötve, és a mellkasuk tele volt tappancsokkal, melyekről vezetékek indultak valahová.

Ahogy megláttak, integetni kezdtek, szemükbe rémület költözött. Visszaintegettem, de csak meredtek rám döbbenten, tátogtak, hadonásztak, és a monitorokon egyre meredekebben ugráltak a görbék. Inkább kimentem, és megálltam a folyosón.

– Doktor úr? – torpant meg mellettem egy nővér.

– Öööö... ezek itt bent felizgatták magukat, nővér.

– Igen?

– A nevem Larkin, ma vagyok itt először. – Eddig minden szavam igaz volt. – Azért mentem be, mert nagyon hadonásztak. Egy szavukat sem értettem.

– Mert süketnémák, doktor úr. Egy wellnessközpontból hozták be őket szívritmuszavarral. Ma bocsátjuk el őket.

Én meg ma még le akarok menni a gőzbe. Hátha nem csípi a vágásaimat a víz.

– Szó sem lehet róla! Sőt rossz hatással vannak egymásra, kérem, különítsék el őket.

– Ahogy parancsolja.

– És csináljanak nekik egy rutint!

– Már megint?

– Miért ne?

– Rendben, doktor úr.

Ebben nagyon jó vagyok, hogy egy kis rutinnal elintézzek dolgokat. Továbbmentem, mielőtt elröhögöm magam. Tudtam, hogy az nagyon fájna most ezzel a hasfallal. Így is kicsit görnyedten jártam.

A folyosón, egy széken rendőr üldögélt. Sejtettem, hogy ott lesz az én emberem. Valamelyik legalábbis.

Odamentem a járőrhez, és felmutattam a jelvényemet.

– Igen, uram?

– Őt hozták be a *Seaworld*ből?

– Igen. Miért?

– Larkin rendőrorvos vagyok. A beteghez jöttem.

Intett, hogy menjek be. Így is tettem.

Polip feküdt a kórházi ágyon, és a tévét bámulta. A délután kétórai hírek mentek éppen. A riporter a *Seaworld* parkolójában állt, és éppen azt ecsetelte, hogy a lövöldözés során sok nagy testű hal elpusztult, és több halottat is találtak a romok alatt. A kárt már nyolcvanötmillióra becsülték, de még mindig tartott a felmérés.

Odaléptem a betegágyhoz, és lenéztem az informátorra. Ahogy észrevett, hatalmas vigyor ömlött el rajta.

– Ez aztán a pepperoni!

Visszakézből kapta a pofont, feje a párnába fűrődött.

– Mellé lőttél, te brokkoli, te!

– Dehogy lőttem mellé! Baszd meg, én pontosan *rád* céloztam!

Ekkor kapta a másodikat.

– Ne üssél már!

– Miért engem lőttél le?!

– Gumilövedék volt az első, Cameron! Az istenedet már! Gumilövedék! Így ki tudtalak emelni a rosszfiúk közül. Azonnal elengedtek, ahogy beléd lőttem!

Megdörzsöltem a mellemet. Öltözködés közben láttam egy komoly véraláfutást. A bordám is nagyon fájt alatta. Talán el is tört.

– Hogy mi van?!

– A főnököd házatól követtelek. Leengedted a kapuban a hátsó

ablakot...

– Hogy hátha észreveszel.

– Észre is vettelek. Mentem utánatok. Megvártalak titeket a koncertteremnél, aztán a banknál. Nem tudtam, mit tegyek. Amikor aztán beraktak a csomagtartóba, már tudtam, hogy segítségre lesz szükséged. Bemásztam utánatok a vízi parkba, és láttam, ahogy a delfinnel játszottál...

– Mit láttál?

– Hát, hogy ott ültél a szép nagy kardszárnyú mellett...

– Ja, az! Hát igen. Jól elbeszélgettünk.

– De aztán a bokrok mögül hallottam, hogy a cápák elé akarnak vetni. Cápák, cseszd meg! Ez aztán a pepperoni!

– Folytasd!

– Belopakodtam utánatok az üveg folyosós akváriumba. Láttam, mire készülnek, és hát arra gondoltam, hogy kilyukasztom az üveget...

– Én azt hittem, golyóálló.

– A 44-esnek közelről nem állt ellen, akármit reklámozott is a gyártója. De azt, amit neked szántam, kicseréltem egy gumilövedékre.

– Hol a picsában lehet gumilövedéket venni Magnumhoz!? Minek gyártanak ilyet, amikor ennek a fegyvernek az a célja, hogy öljön?

– Nem is gyártanak. Én csináltam.

Kivert a víz.

– Na, álljunk már meg egy szóra! Te egy házilag megbuherált 44-es lövedékkel durrantottál belém?

– Aha. Bevált, nem?

– Kipróbáltad már emberen?

– Most. Rajtad.

– Egyáltalán minek hordasz ilyet magaddal?

– Hogy ne tegyek nagy kárt senkiben.

– De azért hordod ezt a fegyvert, hogy nagy kárt tegyél, nem? Ilyet csak az hord!

– Azért hordom, hogy nagy kárt tegyek, de azt én igazából nem tudom megtenni. Ezért a gumilövedék.

– És az akvárium?

– A másik öt golyó már igazi volt. Azt a hülye FBI-ost eltaláltam, a maradékot meg belepumpáltam a mennyezetbe.

– Szóval te mentettél meg?

– Bizony.

Nagyon vigyorgott. Egy darabig néztem, aztán beleboksoltam a vállába.

– Kösz. Jövök eggyel.

– Nincs mit. És most? Mi lesz most?

– Vallomást teszünk. – Lehalkítottam a hangomat. – Te önvédelemből lőttél, eszed ágában sem volt megrongálni a *Seaworld* létesítményeit, csak a szolgálatban lévő, foglyul ejtett, munkáját végző rendőrtisztet óvtad. Kalifornia állam hálás lesz neked.

– Ezt mondjam?

– Miért? Nem ezt mondanád?

Nyílt az ajtó, és belépett egy nővér.

– Ön, uram? – Ez rutinosnak tűnt, egy pillanatig sem nézett dokinak. Nem is vitáztam vele.

– A Nemzeti Szörfszövetségtől jöttem. – A nyakkendőmre mutattam.

– A tagdíjat szedem be az úrtól.

– Egy betegről a kórházban!

– Késedelembe esett. Már megyek is.

– Le kell mosdatnom a beteget.

– Persze. Majd visszajövök.

Polip bánatosan felmutatta bekötözött kezét.

– Sosem találod ki, mi történt! Az a marha főnököd ellőtte még egy ujjamat. Már csak hét maradt. Hát mi a fenét csináljak most?!

– Szerintem keress új becenevet.

Kimentem a szobából, és elindultam vissza a sajátom felé. Már a kilincs felé nyúltam, amikor nyílt az ajtó, és Devil kapitány toppant elém.

– Maga meg hol az ördögben járt?

– Meglátogattam azt, aki megmentett, uram.

– Jöjjön! Beszélünk kell.

Bementünk az egyágyas kórterembe, én az ágy szélére ültem, ő a fémvázás székre.

– Mi történt, Larkin? És most ne kamuzzon!

Húsz percig tartott, míg elmondtam mindent. Ezúttal tényleg nem hagytam ki semmit. Illetve egy apróságot igen, de arra meg egymillió-nyolcszázezer jó okom volt.

Devil egyszer sem szólt közbe, csak az ajkát harapdálta.

Amikor végeztem, bólintott.

– Végül is, szép munka.

– Köszönöm, uram.

– Mondjuk, lassan kilencvenmillió a kár, amit okoztak.

– Mindössze? Montanában közel félmilliárd volt, kapitány úr. Ahhoz képest ez aprópénz.

Csodálkozva nézett rám.

– Félmilliárd? Erről nem is hallottam.

– Titkosították, uram. A Kennedy-gyilkosság is előbb lesz kutatható, mint az én kalandjaim. Mi lett a többiekkel?

– Mindenki meghalt. Kearby és Joe Zeamer a romok alatt volt, agyonzúzták a víznyomástól meginduló sziklák. Torres ügynök lövést kapott, és a cápák is megrágták. Nem élte túl. Csak maga és az informátora maradt meg.

– Az pont elég.

A térdére csapott, és felállt.

– Jól van, Larkin. Amint kiengedik, jöjjön be, és írja meg a jelentését. Egyetlen példányban, saját kezűleg. És senkinek se mutassa meg, csak nekem.

– Miért, uram?

– Mert szüksége lesz egy jó lektorra.

– És ön vállalja ezt a szerepet, igaz?

– A jó szívem az én keresztem.

– Akkor tárgyalunk a Corvette-ről is?

– Ne lőjön túl a célon. Várom bent.

– Uram!

– Igen? – fordult vissza az ajtóból. – Mit akar?

– Legalább annyit megtesz, hogy McHugh seriffet végleg leszedi rólam?

– McHugh-nak most kisebb gondja is nagyobb magánál, Larkin.

– Miért? Mi történt?

– Ma délben volt a fia esküvője, de egyetlen torta, egyetlen nyavalyás sütemény sem érkezett meg az ebédre. Még egy doboz kekszük sincs. Azt mondta, agyon fogja löni azt a Kendry nevű cukrászt, aki felvette a rendelést.

Csak hümmögtem. Devil kiment.

Most mit mondjak?

Szép az élet.

Kivágódott az ajtó, és a félmeztelen Polip rontott be rajta.

– *Te tudtad ezt?! –* üvöltötte.

– Nyugi, ember, nyugi!... Mit tudtam én?

– A tetoválásomat?

– Hát te mutattad, baszki! Persze hogy tudtam.

– Miért nem szóltál?

– Azt mondtad, hogy ez a banda tetoválása, és nem nézheted meg, csak ha felavatnak. Kicsit furcsálltam ugyan, nem ezt vártam egy motorosbandától, de hát ki vagyok én, hogy felülbíráljam...

Eltorzult arccal ordított.

– Ez egy *mosógép!*

– Nekem ne mondd. Én tudom.

– De hát egy mosógépet tetováltak a hátamra!

Eltöprengtem.

– Hm... Nem lehet, hogy szívatnak?

– Dehogynem lehet! Pontosan az történik!

– Talán nem is akarnak igazán bevenni.

– Rájöttem.

Láttam, hogy egy világ omlott össze benne. Lehuppant a székre. Vigasztalóan odaléptem hozzá.

– Na, hadd lássam!

Megfordult, és teljes egészében feltárta előttem a hátára tetovált óriási mosógépet. Még a zoknik is ott forogtak az üveg mögött.

– Polip!

– Na?

– Ne röhögj ki, de...

– Igen?

– Kitaláltam valamit.

– Mit?

– Valamit, ami vállalhatóvá teszi ezt a tetkót.

– Mondjad már!

Elnyomtam egy vigyort, és komoly arccal folytattam:

– Szerintem ha bárki kérdezi, feleld azt, hogy ez egy Transformers.

Csak még nem alakult át...

A hétujjú Polip ismét felüvöltött.

– Nem tudok én jót tenni az emberekkel, pedig annyi jó szándék van bennem!

Copyright © Réti László, 2013
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013

ISBN 978-963-254-736-7

Felelős kiadó Kepets András
Felelős szerkesztő Palkó Katalin

Minden jog fenntartva. A könyv, illetve egyes részeinek másolása, terjesztése tilos. A könyv bárminemű felhasználása kizárólag a kiadó előzetes, írásbeli hozzájárulásával végezhető, kivéve a szabad felhasználás esetköreit. A kiadó előzetes, írásbeli engedélye szükséges különösen a jelen kiadvány lefordításához, többszörözéséhez, terjesztéséhez, digitalizálásához, feldolgozásához, átdolgozásához, az egyes részleteknek az idézés szabályait meghaladó átvételéhez. A jelen kiadványt a mindenkori hatályos szerzői jog védi, melynek megsértését adott esetben a Büntető Törvénykönyv is büntetni rendeli.

A szerzőtől az Ulpus-ház Könyvkiadónál megjelent:

Célpont Párizsban

Kaméleon

A parfümőr

Az elnök

Előkészületben

Vér a véremből